

РОБИН КУК

БЕСТСЕЛЪР
НА „НЮ ЙОРК ТАЙМС“

ПРИСТЪП

РОБИН КУК ПРИСТЪП

Превод: Мария Донева

chitanka.info

Д-р Робин Кук е всепризнат майстор на трилъра — редом с Шелдън, Хейли, Лъдълм, Крайтън. Автор е на двайсет бестселъра, които ускоряват пулса на милиони читатели по цял свят. Пет от романите му са филмирани, а още три са основа на ТВ сериали с изключителен успех. Д-р Кук е завършил медицина в Колумбийския университет и е специализирал в Харвард. Живее и работи във Флорида, САЩ.

Сенатор Ашли Бътлър е самото олицетворение на южняшкия консерватизъм и политическа демагогия: навсякъде той гръмогласно подкрепя традиционните американски ценности и дава яростен отпор на всякакви „модерни измислици“, включително — и особено! — на последните открития в биотехнологиите.

Д-р Даниел Лоуъл, блестящ харвардски учен, е автор на тъкмо такова революционно откритие: замяна на болни със здрави — но клонирани — човешки клетки. За д-р Лоуъл позицията на сенатора в Комисията по здравеопазване е като същински бетонен блок, преградил пътя на доктора към световната слава и големите пари. Сблъсъкът е неминуем. Сенаторът буквално разгромява опонента си и го прави за смях; кариерата на д-р Лоуъл е съсипана. Но...

Под повърхността на събитията текат други, дълбоки води. Неутолимият глад на Бътлър за власт и грижливо скриваният факт за неговото заболяване тласкат сенатора към ход, който граничи с безумието, но при успех разкрива невиджани перспективи и нов живот. Проблемът е, че единствено Лоуъл с неговата забранена лечебна методика държи в ръцете си ключа към този живот. На свой ред лекарят съзира неочаквана възможност, също толкова дръзка и невероятна, както идеята на противника му. Двамата непримирими врагове сключват Фаустовски договор. И тогава кошмарът започва...

ПРОЛОГ

Понеделник, 22 февруари, бе един от онези удивително топли дни в средата на зимата, които дават на населението по крайбрежието на Атлантическия океан лъжливата надежда, че пролетта е дошла. Слънцето ярко блестеше от Мейн до самите рифове на Флорида и под въздействието на лъчите му температурата варираше с внушителния един градус по Целзий. За по-голямата част от хората, населяващи дългата крайбрежна ивица, денят щеше да е най-обикновен, за някои дори щастлив, но за двама души той щеше да постави началото на серия от събития, по силата, на които жизнените им пътища щяха трагично да се пресекат.

13:35 часа

Кеймбридж, щата Масачузетс

Даниел Лоуъл вдигна поглед от розовото листче с телефонното съобщение, което държеше в ръката си. То бе уникално поради две причини: първо, авторът му бе доктор Хейнрих Уъртхейм, шеф на катедрата по химия в Харвард, който изразяваше желание доктор Лоуъл да се яви в кабинета му и второ, малкият печат СПЕШНО, бе дебело подчертан. Доктор Уъртхейм обичаше да общува чрез писма и очакваше от другите да му отговарят по същия начин. Като един от най-добрите химици в света, заемащ високия и изключително привилегирован пост шеф на катедра, той се държеше като Наполеон Бонапарт. Рядко се смесваше с масите, сред които бе и Даниел, въпреки че самият Даниел не бе кой да е, а шеф на катедра под ръководството на Уъртхейм.

— Хей, Стефани! — извика Даниел от другия край на лабораторията. — Видя ли телефонното съобщение върху бюрото ми? От императора е. Иска да ме види.

Стефани вдигна очи от стерео микроскопа, с който работеше и погледна към Даниел.

— Не очаквам да е за добро — отвърна тя.

— Нищо не си му казала, нали?

— Откъде такава възможност? По време на цялото си обучение съм го виждала само два пъти — когато защитих дисертацията си и когато ми връчи дипломата.

— Сигурно знае нещо за плановете ни — предположи Даниел. — Нищо чудно, като имам предвид с колко хора разговарях, за да ги склоня да влязат в научния съвет.

— Ще отидеш ли?

— Не бих го пропуснал за нищо на света.

Разстоянието от лабораторията до административната сграда на катедрата бе съвсем малко. Даниел беше убеден, че сблъсъкът между двамата е сигурен, но за него това нямаше значение. Всъщност го очакваше с нетърпение.

Още щом се появи, секретарката на катедрата му направи знак да влезе направо в светилището на Уъртхейм. Завари стареещия нобелов лауреат зад старинното му писалище. Поради побелялата коса и слабото си лице Уъртхейм изглеждаше по-възрастен от своите седемдесет и две години. Ала външният му вид ни най-малко не смекчаваше впечатлението от властната му натура, чиято сила сякаш създаваше магнитно поле около него.

— Моля, седнете, доктор Лоуъл — каза Уъртхейм, като гледаше своя посетител над телените рамки на очилата си. Въпреки, че бе прекарал в Съединените щати по-голямата част от живота си, в говора му се усещаше немският акцент.

Даниел седна. Той си имаше в запас едва забележима безгрижна усмивка, която, бе убеден, нямаше да убегне от вниманието на шефа на катедрата, затова моментално я залепи на лицето си. Макар Уъртхейм да бе прехвърлил седемдесетте, умствените му способности бяха непокътнати и съзвучни с най-последните новости. Фактът, че от Даниел се очакваше да се кланя доземи на този динозавър, бе една от причините, поради които бе твърдо решен да се оттегли от университета. Безспорно старецът беше умен и неслучайно бе спечелил Нобелова награда, но продължаваше да се въргала в неорганичната синтетична химия от миналия век. Органичната химия

като протеините и техните производни — това бе настоящето и бъдещето на науката.

Уъртхейм наруши тишината, в която двамата мъже се оглеждаха един друг.

— По лицето ви разбирам, че слуховете са верни.

— Бихте ли се изразили по-ясно? — отговори с въпрос Даниел. Искаше да е сигурен, че подозренията му са оправдани. Имаше намерение да изчака поне месец, преди да съобщи за плановете си.

— Сформирате научен съвет — изправи се Уъртхейм, стана и закрачи из стаята. — Което означава едно-единствено нещо — продължи той.

Спря и се вторачи в младия мъж.

— Планирате да подадете оставка и вече имате, или тепърва ще регистрирате собствена компания.

— Виновен по всички обвинения — изрецитира Даниел.

Без да ще, едва забележимата му усмивка се стопи и той широко се ухили. Лицето на Уъртхейм стана тъмночервено. Несъмнено приемаше поведението му като предателско.

— Когато дойдохте при нас, ме поставихте в много неизгодно положение — продължи с равен глас Уъртхейм. — Дори ви оборудвахме удобната модерна лаборатория, за която настоявахте.

— Няма да си я нося у дома — отвърна Даниел; не можеше да повярва, че Уъртхейм се опитва да го накара да се чувства виновен.

— Непочтителността ви е оскърбителна.

— Бих могъл да се извиня, но няма да съм искрен.

Уъртхейм се върна зад писалището си.

— Напускането ви ще обтегне отношенията ми с президента на университета.

— Съжалявам — каза Даниел. — И то искрено. Ала именно този вид бюрократично лицемерие е една от причините, поради които академичният живот изобщо няма да ми липсва.

— Нещо друго?

— Уморих се да губя изследователско време в преподаване.

— Вие сте най-малко натовареният преподавател в катедрата. Споразумяхме се за това, още когато постъпихте тук.

— Все пак ми изяжда голяма част от времето. Но и това не е най-важното. Искам да видя с очите си резултатите от моята работа.

Наградите и публикациите в научни списания далеч не ме задоволяват.
— Мечтаете да станете знаменитост...
— Предполагам, че и така може да се каже, а и парите ще са добри. Защо не? Други, много по-неспособни от мен, успяха.
— Чели ли сте „Стрелата“ на Синклер Луис?
— Нямам време да чета романи.
— Може би трябва да намерите — посъветва го Уъртхейм. — Възможно е да ви накара да премислите решението си, преди да е станало твърде късно.
— Доста мислих — отвърна Даниел. — Стигнах до заключението, че това е най-правилното за мен решение.
— Искате ли да знаете мнението ми?
— Мнението ви ми е известно.
— Оставката ви ще донесе беди и за двама ни, но най-вече за вас.
— Благодаря за окуражителните думи — изправи се Даниел. — Довиждане.
Кимна с глава и излезе.

17:15 часа

Вашингтон, окръг Колумбия

— Благодаря ви, че дойдохте — сърдечно каза сенатор Ашли Бътлър с обичайния си южняшки носов изговор. С усмивка върху месестото си лице той се ръкува с въодушевените мъже и жени, които скочиха на крака в мига, в който той стремително влезе в малката конферентна зала; с него беше завеждащата канцеларията му. Посетителите се бяха групирани около дъбовата маса за четене в средата на стаята. Те представляваха малка бизнес организация от столицата на щата, където бе избран сенаторът: лобираха за облекчаване или на данъчното, или на осигурителното бремене, едно от двете. Сенаторът не можеше да си спомни добре, пък и не му бе обърнал достатъчно внимание. Отбеляза си на ум да уточни нещата с шефа на канцеларията си.

— Съжалявам, че закъснях за срещата — заговори той, когато стисна ръка и на последния от групата. — Очаквах с нетърпение да ви видя и исках да пристигна по-скоро, но денят е един такъв... —

завъртя очи той, за да подчертае думите си. — За жалост, имам неотложен ангажимент и не мога да остана. Много съжалявам. За щастие, обаче, Майк е тук, а аз разчитам на него. Сенаторът окуражаващо потупа по рамото завеждащия личен състав, който трябваше да проведе срещата и побутна младия мъж напред.

— Майк е най-добрият ми служител. Той ще изслуша проблемите ви и ще ми докладва. Сигурен съм, че можем да ви помогнем и искаме да го направим.

Сенаторът награди Майк с още една серия от потупвания по рамото с гордата усмивка на баща, доволен от успехите на сина абитуриент.

Посетителите в хор благодариха на сенатора, че е благоволил да дойде на срещата въпреки претоварената си програма. По лицата им грейнаха пламенни усмивки. Въпреки разочарованието си, че след половинчасово чакане срещата се оказа съвсем кратка, те ни най-малко не го показаха.

— За мен е удоволствие — продължи да любезничи Лиши. — Тук сме, за да ви служим.

И в следващия миг се озова до вратата. Помаха с ръка на земяците си и решително напусна залата.

— Оказа се лесно — измърмори той на Каръл Менинг, шеф на канцеларията му, която го последва навън от конферентната зала. — Опасявах се, че ще ме засият с тъжби и неразумни искания.

— Не изглеждаха агресивни — забеляза разсеяно Каръл.

— Мислиш ли, че Майк ще може да се справи с тях?

— Не знам. — Отскоро е тук и няма достатъчно опит.

Сенаторът вървеше по дългия коридор към кабинета си.

Погледна часовника си. Беше пет и двацет следобед.

— Надявам се, че знаеш къде ме водиш?

— Разбира се — отвърна Каръл. — Връщаме се в кабинета на д-р Уитман.

Сенаторът я стрелна с укоризнен поглед и ѝ направи знак да говори по-тихо.

— Не е за чужди уши — раздражено ѝ прошепна той.

Като минаваше покрай бюрото на Дон Шакълтън, секретарката в канцеларията му, Ашли не ѝ обърна никакво внимание, а грабна листата от ръката ѝ и влезе в кабинета си. Документите включваха

предварителната програма за срещите му на следващия ден, списъка на обадилиите се по телефона, докато той присъстваше на късното поименно гласуване, както и разпечатка на импровизираното интервю с репортер от Си Ен Ен, който го бе причакал в коридора.

— Ще отида за колата — погледна часовника си Каръл. — Трябва да сме в лекарския кабинет в 6:30, а би било излишно да ти напомням за натоварения трафик по това време на деня.

— Идеята е добра — каза Ашли и излезе иззад бюрото си с поглед, забит в списъка на обадилиите се по телефона.

— Да те взема ли от ъгъла с Втора улица?

Ашли буквално изръмжа в знак на съгласие. Някои от обажданията бяха важни — бяха звънили председателите на няколко от множеството политически комитети. Що се отнасяше до него, набирането на средства бе най-важната част от дейността му, особено сега, когато идния ноември се задаваше кампанията за преизбирането му. Чу вратата да се затваря след Каръл. За първи път през целия ден около него се възцари тишина. Вдигна поглед. Най-после бе останал сам.

Внезапно тревогата, която бе почувствал при събуждането си тази сутрин, го обхвана отново и се разгоря като пожар в душата му. Усещаше я от дълбините на корема чак до връхчетата на пръстите си. Не обичаше да ходи на лекар. Като дете се боеше от инжекции и всякакви медицински процедури. Но с възрастта страхът му бе променил характера си и бе станал по-силен и мъчителен. Посещенията при лекаря скръбно му напомняха, че е смъртен и че вече не е в първа младост. Сега се чувстваше така, сякаш самото отиване в лекарския кабинет увеличава вероятността да му поставят някоя ужасна диагноза, като например рак, или още по-лошо ALS, известна още като болестта на Лу Гериг.

Преди няколко години един от братята на Ашли се бе разболял от това, като заболяването се предхождаше от съвсем слаба неврологична симптоматика. След като му поставиха диагнозата, силният, атлетично сложен мъж, самото възплъщение на здравето, бързо се превърна в инвалид и умря за броени месеци. Лекарите бяха безсилни да му помогнат.

Ашли разсеяно постави документите върху писалището и се вторачи в пространството пред себе си. И той имаше слаба

неврологична симптоматика, която бе започнала преди месец.

Отначало не обърна внимание и я отдаде на непрекъснатия стрес в работата и на огромното количество кафе, което изпиваше, както и на преумората и недоспиването. Симптомите отслабнаха, но не изчезнаха. Всъщност, състоянието му постепенно се влошаваше. Най-мъчителен бе периодичният тремор на лявата му ръка. Понякога трябваше да я държи с дясната ръка, за да не могат околиците да забележат треперенето. После онова усещане, сякаш в очите му е попаднал пясък, което му причиняваше обилно сълзене. И накрая чувството за вдървеност, което изискваше от него както психически, така и физически усилия, за да стане и да се раздвижи.

Преди една седмица проблемът го бе принудил да отиде на лекар въпреки суеверието му, което му диктуваше да не го прави. Не посети нито Уолтър Рийд, нито Националния медицински център на военноморските сили. Боеше се медиите да не надушат, че нещо не е наред. Ашли нямаше нужда от такава публичност. След близо трийсет години служба в сената, той се бе превърнал в човек институция, в сила, с която останалите се съобразяваха, въпреки репутацията му на обструкционист, който дори в собствената си партия постоянно се запъва като магаре на мост. Но поради факта, че последователно защитава различни фундаменталистки и популистки възгледи, като например правата на отделните щати и забраната на абортите, той бе успял да излезе извън рамките на партията си и да спечели все повече привърженици сред избирателите. Преизбирането му в сената нямаше да представлява никаква трудност при наличието на добре смазаната му политическа машина. Онова, което си бе поставил за цел, бе през 2004 година да се кандидатира за Белия дом. Така че нямаше нужда някой да започне да раздухва слухове за здравето му.

Когато Ашли най-после се пребори с нежеланието си да се обърне към медицинската наука, той отиде на частен лекар, специалист по вътрешни болест във Вирджиния, с когото се бе съветвал в миналото и на когото можеше да се довери. Интернистът веднага го препрати към д-р Уитман, невролог.

Д-р Уитман не се ангажира с диагноза, макар че като чу оплакванията на Ашли, изрази сериозно съмнение относно вероятността проблемът да произлиза от ALS. След като внимателно го прегледа и го изпрати да си направи някои изследвания, д-р Уитман

отново не излезе с предполагаема диагноза, а му предписа някакъв медикамент, за да види, дали симптомите ще отслабнат. Каза му да отиде пак след седмица, когато всички резултати бъдат готови. Заяви, че дотогава ще бъде в състояние да определи диагнозата. А това беше днес и Ашли се готвеше тъкмо за това посещение.

Прекара длан по лицето си. Беше се изпотил, въпреки че в стаята бе хладно. Пулсът му препускаше. Ами ако се окаже, че има ALS? Или пък, че има тумор в мозъка? В началото на седемдесетте години, когато Ашли бе още щатски сенатор, негов колега се разболя от тумор в мозъка. Сега напразно се напрягаше да си спомни от какво се оплакваше колегата му. Помнеше само, че преди да умре, мъжът се беше превърнал в сянка на самия себе си.

Вратата към стаята на секретарката се отвори със скърцане и в пролуката се появи главата на Дон със старателно фризирана и подредена коса.

— Каръл се обади току-що. Ще бъде на уговореното място след пет минути.

Ашли кимна с глава и етапа от стола. Този път не почувства затруднение и това го окуражи. Фактът, че препаратът, предписан му от д-р Уитман очевидно бе извършил чудеса, беше единственият светъл лъч в мрачната перспектива, която се откриваше пред него. Всички тревожни симптоми бяха изчезнали, с изключение на лекия тремор, който се появяваше тъкмо преди да вземе всяка следваща доза. Ако проблемът можеше да се елиминира толкова лесно, значи, не биваше да се притеснява. Опитваше се да убеди сам себе си.

Каръл бе точна, както винаги. Цели шестнайсет години от близо трийсетте, когато той беше сенатор, тя бе работила за него и нееднократно бе доказвала и благонадеждността, и себеотдайността, и своята лоялност. Когато тръгнаха за Вирджиния, тя реши да използва ефективно пътуването им и да обсъди най-новите събития със сенатора, както и очакванията за утрешния ден, но тутакси разбра, че Ашли не я слуша внимателно и млъкна. Съсредоточи се в претоварения трафик.

Колкото повече се приближаваха до лекарския кабинет, толкова повече тревогата на Ашли растеше. Когато слизаше от колата, усети, че отново е започнал обилно да се поти. През годините се бе научил да

вярва на интуицията си, а сега тя биеше тревога. Нещо не бе наред с мозъка му и той го знаеше, но се опитваше да отхвърли тази мисъл.

За удобство на Ашли часът за посещение бе определен след обичайното приемно време и в пустата чакалня цареше гробна тишина. Единствената светлина идваше от малката настолна лампа, която падаше като бледо петно върху празното бюро на секретарката. Ашли и Каръл спряха за миг и се зачудиха, какво да правят. В това време една от вътрешните врати се отвори и в полутъмната приемна нахлу студена флуоресцентна светлина. В процепа на вратата видяха осветения отзад силует на д-р Уитман.

— Извинете за негостоприемното посрещане — каза д-р Уитман. — Всички си тръгнаха.

Той включи стенната лампа. Беше облечен в колосана бяла лекарска престилка. Държеше се изключително делово.

— Не се извинявайте — отвърна Ашли. — Ценим високо дискретността ви.

Той погледна лекаря в лицето с надеждата, че изражението му ще подсказва благоприятна за него новина, но то не подсказваше нищо.

— Сенаторе, моля влезте в кабинета — покани го д-р Уитман. — Мис Мениш, бихте ли били така добра да изчакате тук?

Кабинетът бе стриктно подреден и чист. Мебелировката се състоеше от едно бюро и два стола за посетители. Всеки предмет върху бюрото бе на своето място, а книгите на етажерката бяха строени по големина.

Д-р Уитман покани Ашли с ръка да седне на единия от столовете и сам се настани на своя. Облакътен на писалището, той събра длани. Изчака сенаторът да се отпусне на стола и втренчено го загледа. Настъпи многозначителна пауза.

Никога преди Ашли не се беше чувствал толкова неудобно. Изпитваше огромно безпокойство. Цял живот се бореше за власт и постигнатото надминаваше и най-смелите му мечти, но сега усещаше, че няма никаква власт над положението.

— По телефона ми съобщихте, че препаратът, който ви подписах, ви е помогнал? — започна д-р Уитман.

— Помогна ми невероятно много — възкликна Ашли, радостен, че разговорът бе започнал добре. — Почти всички симптоми изчезнаха.

Лекарят кимна с разбиране. Изражението на лицето му остана все тъй загадъчно.

— Предполагам, че е на хубаво.

— Този факт ни помага да установим диагнозата — отвърна д-р Уитман.

— Ами... каква е тя? — попита Ашли след неловко мълчание. — Каква е диагнозата?

— Препаратът е производно на леводопа — заобяснява д-р Уитман. — Организмът го превръща в допамин, вещество, което се включва в предаването на нервните импулси.

Ашли си пое дълбоко въздух. Заля го прилив на ярост, който за малко да се покаже на повърхността. Не желаше да му четат лекции като на студент. Искаше да чуе диагнозата. Усещаше, че лекарят си играе с него, както котката дразни уловената вече мишка.

— Загубили сте някои клетки, които участват в производството на допамин — продължи д-р Уитман. — Тези клетки се намират в онази част на мозъка, която се нарича *substantia nigra*.

Ашли вдигна ръце, сякаш се предаваше. С мъка овладя желанието си да изкаже на глас онова, което му бликаше отвътре и преглътна.

— Докторе, да минем на въпроса. Каква е диагнозата ми, според вас?

— Сигурен съм деветдесет и пет процента, че страдате от паркинсонова болест — заяви д-р Уитман.

После се облегна назад. Столът му изскърца.

Ашли мълчеше. Не знаеше почти нищо за паркинсоновата болест, но наименованието ѝ не звучеше никак обнадеждаващо и в ума му нахлуха картини на знаменитости, страдащи от нея. В същото време почувства облекчение, че диагнозата не е нито тумор в мозъка, нито ALS. Прокашля се.

— Лекува ли се? — позволи си да попита Ашли.

— Засега не — отговори д-р Уитман. — Но опитът с препарата, който ви предписах, потвърждава, че бихме могли да я контролираме.

— Какво означава това?

— За известно време можем да ликвидираме в някаква степен симптомите, вероятно за година, а може би и по-дълго. За жалост, заболяването при вас се развива доста бързо и опитът ми подсказва, че

медикаментите ще имат по-кратък ефект, отколкото при останалите пациенти. Първоначално болестта ще бъде омаломощена. По-нататък ще трябва до се справяме с всеки възникнал проблем поотделно.

— Истинска катастрофа — измърмори Ашли и за миг притвори очи. Ужаси се от прогнозата. Най-лошите му страхове се сбъдваха.

ГЛАВА 1

*18:30 часа, сряда, 20 февруари 2002 година
Една година по-късно*

На Даниел Лоуъл му се струваше, че таксито е спряло съвсем безсмислено наред главната улица в Джорджтаун, Вашингтон, окръг Колумбия — оживена магистрала с четири ленти. Той не обичаше да се вози в такси. Струваше му се върха на безумието да повери живота си в ръцете на напълно непознат шофьор, вероятно от някоя далечна страна в Третия свят, който се интересува повече от разговорите по мобилния си телефон, отколкото от движението по пътя. Седеше в полутъма наред главната улица в най-оживения за автомобилите час, колите профучаваха от двете страни на таксито, а шофьорът емоционално ругаеше на някакъв непознат език. Даниел погледна към Стефани. Изглеждаше спокойна и му се усмихваше, стиснала ръката му.

Като се наведе напред, Даниел забеляза светлините за улеснение на левия завой. Погледна отсреща в улицата и видя, че отбивката води към безлична тухлена сграда.

— Това ли е хотелът? — попита той. — Не прилича много на хотел.

— Да се въздържим от оценките, докато получим повече информация — игриво отвърна Стефани.

Светлините се смениха и таксито рипна напред като състезателен кон при старт, когато натисна газта при завоя, шофьорът държеше волана само с една ръка. Даниел се стегна, за да не изхвърчи от страничната врата. След като засили таксито през кръстовището към алеята за коли пред хотела и взе рязко още един ляв завой към входа, шофьорът натисна спирачките толкова неочаквано, че предпазният колан на Даниел здраво се опъна. Само след миг вратата до мястото му се отвори.

— Добре дошли в „Четири сезона“ — усмихнато ги посрещна портиерът в ливрея. — Ще се регистрирате ли?

Даниел и Стефани оставиха багажа си на грижите му, влязоха във фоайето и се отправиха към гишето за регистрация. Минаха покрай скулптурна група, достойна за музея на модерното изкуство. Стъпваха по дебел и скъп килим. Елегантно облечени хора се бяха отпуснали върху меките възглавници на тапицираните с кадифе кресла.

— Как ме нави да отседнем тук? — риторично попита Даниел. — Отвън сградата е съвсем обикновена, но интериорът подсказва, че хотелът е скъп.

Стефани го дръпна за ръкава и той спря.

— Да не би да си забравил вчерашния ни разговор?

— Вчера проведохме доста разговори — измърмори Даниел.

Той забеляза, че жената с френския пудел в ръце, която ги подмина, носеше годежен пръстен с диамант колкото топка за пинг-понг.

— Знаеш, за какво говоря! — опита се Стефани да извърне лицето ѝ към себе си. — Решихме да извлечем най-доброто от това пътуване. Ще останем в хотела две нощи и, надявам се, ще се наслаждаваме един на друг.

Даниел се усмихна насила.

— Утрешното ти изказване пред здравната подкомисия на сенатор Бътлър няма да е леко — продължи Стефани. — Бъди сигурен. Но каквото и да се случи, поне ще отнесем в Кеймбридж спомена за приятните ни преживявания.

— Можехме да прекараме приятно и в по-обикновен хотел.

— Не мисля — заяви Стефани. — Тук имаме на разположение здравен клуб, масажи и висококачествено обслужване по стаите и ще се възползваме от всичко. Така че, отпусни се и не се навивай повече. Освен това, аз ще платя сметката.

— Наистина ли?

— Разбира се! Със заплатата, която получавам, бих могла да ударя едно рамо на компанията.

— О! Подаваш ниска топка! — закачливо подхвърли Даниел, като изви тялото си, сякаш се опитваше да избегне въображаем удар.

— Виж какво — каза Стефани, — вярно е, че напоследък компанията не бе в състояние да ни плаща, но смятам да се погрижа, щото командировката ни да бъде за нейна сметка. Ако утре нещата се развият неблагоприятно, което е напълно възможно, делото по несъстоятелност ще определи колко ще получи хотелът за това, че ни е предложил приятно прекарване.

Усмивката на Даниел премина в искрен смях.

— Стефани, непрекъснато ме удивляваш!

— Още нищо не си видял — усмихна се тя. — Въпросът е, ще се отпуснеш ли най-после? Още в таксито видях, че се държиш на нокти.

— Причината е, че на идване се чудех дали изобщо ще пристигнем здрави и читави, а не как ще платим.

— Хайде, господин „Широки пръсти“ — засмя се Стефани и го побутна напред. — Да се качваме в апартамента.

— Апартамент ли? — попита Даниел и се остави тя да го завлече към гишетото за регистрация.

Стефани не преувеличаваше. Апартаментът им гледаше към Чесапийк и канала на Охайо, а отвъд тях проблясваше река Потомак. На малката масичка в дневната се изстудяваше бутилка шампанско. Вази със свежи цветя украсяваха писалището в спалнята и широката лавица в огромната мраморна баня.

Още щом камериерът изчезна, Стефани прегърна Даниел и впери черните си очи в лазурния му поглед. На пухкавите ѝ устни заигра лека усмивка.

— Известно ми е, че си притеснен за утре — започна тя. — Затова ме остави аз да командвам парада. И двамата знаем, че законопроектът, внесен от сенатор Бътлър, ще постави извън закона патентованата ти вече блестяща идея. Това означава, че вторият транш от финансирането на компанията ще бъде отменен, което очевидно ще има катастрофални последици. След като го разбираме добре, нека го забравим поне тази нощ. Можеш ли да го направиш?

— Бих могъл да опитам — отвърна Даниел, макар да беше сигурен, че ще му е невъзможно; мисълта за фалит бе един от най-кошмарните му страхове.

— Само за това те моля — каза Стефани.

Целуна го бързо и отиде да се погрижи за шампанското.

— Ето го и нашият план! Изпиваме по чаша искрящо вино и вземаме душ. После отиваме в близкия ресторант „Ситроиел“, за който съм чувала, че е великолепен. Вече съм резервирала маса. След като си хапнем добре, връщаме се в хотела и се отдаваме на страстна любов. Какво ще кажеш?

— Ще съм луд, ако се възпротивя на подобно предложение — отвърна Даниел И вдигна ръце, като се преструваше, че се предава.

Стефани и Даниел живееха заедно повече от две години и между тях съществуваше идеална близост. Бяха се харесали още през осемдесетте години, когато Даниел се бе върнал в Харвард, а Стефани тъкмо завършваше химия там. Никой не се поддаде на чувствата си, тъй като политиката на университета не окуражаваше подобни връзки. Пък и те не бяха сигурни, че любовта им е споделена, поне така беше, докато Стефани защити докторската си дисертация и остана във факултета, което даде възможност и на двамата да общуват вече като равни. Научните им изследвания до голяма степен се допълваха. Когато Даниел напусна университета, за да основе собствена компания, за Стефани бе съвсем естествено да го последва.

— Никак не е лошо — каза тя, като пресуши чашата си и я постави обратно върху масичката. — Така! Да хвърлим ези-тура, кой пръв ще влезе в банята.

— Няма нужда — отвърна Даниел и постави празната си чаша до нейната. — Съгласен съм. Ти си първа. Докато си под душа, аз ще се обръсна.

— Става — усмихна се Стефани.

Даниел не беше сигурен, дали е от виното или от заразителната веселост на Стефани, но вече не се чувстваше тъй напрегнат, макар че когато насапуниса лицето си и започна да се бръсне, тревогата отново пропълзя в душата му. Утрешният ден можеше да бъде катастрофален и перспективата му напомни за предсказанието на Хейнрих Уъртхейм в деня, когато разбра, че Даниел се връща в частния бизнес. Но сега трябваше да се опита на всяка цена да изхвърли лошите мисли от главата си поне за тази вечер. Ще последва съвета на Стефани и ще се забавлява.

Зад насапунисаното си лице в огледалото той виждаше размазания силует на Стефани през замъгленото стъкло на душ кабината. Тя се надвикваше с шума на водата и пееше. Беше на

трийсет и шест, но приличаше повече на двайсет и шестгодишна. Както неведнъж ѝ бе казал, беше изтеглила печеливш билет от генетичната лотария. Високото ѝ гъвкаво тяло бе тънко и жилаво, сякаш редовно се грижеше за него, което тя не правеше, а тъмната ѝ маслинена кожа нямаше равна на себе си. Гривата от гъста, лъскавочерна коса и тъмните като нощно небе очи придаваха класически завършек на портрета ѝ.

Вратата на душ кабината се отвори и оттам се появи Стефани. С бързи движения започна да суши косата си, без да обръща ни най-малко внимание на голотата си. За миг се наведе напред, като остави косата си да падне свободно надолу и трескаво я затърка с хавлията. После отново се изправи и я отмета назад като красиво животно, което разтърсва гривата си. Когато се изви, за да си избърше гърба и съблазнително раздвижи устни, случайно улови погледа на Даниел в огледалото. Спря се.

— Хей! — извика му тя. — Какво си ме зяпнал? Нали се бръснеш?

Внезапно осъзнала голотата си, тя се покри с кърпата и сега изглеждаше така, сякаш бе облечена в минирокля без презрамки.

Отначало Даниел се смути, че го хванаха в позата на воайор, но бързо се съвзе. Остави бръснача и отиде до нея. Улови я за раменете и се взря в очите ѝ, които непрекъснато сменяха цвета си.

— Не можах да се сдържа и да не отбележа колко секси и привлекателна изглеждаш.

Стефани наклони глава, за да го огледа от друг ъгъл и попита:

— Как си?

— Добре съм — засмя се той.

— Да не би да си се промъкнат в дневната и да си пресушил бутилката шампанско?

— Говоря сериозно.

— Не съм чувала подобно нещо от месеци.

— Ако ти кажа, че бях изключително зает, пак няма да изразя цялата истина. Когато реших да създам компанията, няха представа, че набирането на средства ще отнеме сто и десет процента от усилията ми. А на всичко отгоре и тази политическа заплаха, застрашаваща цялата операция.

— Прав си — съгласи се Стефани. — Наистина те разбирам и не го приемам лично.

— Наистина ли не съм ти го казвал от месеци?

— Повярвай ми — отвърна тя и поклати глава.

— Извинявай — каза Даниел. — И за да изразя дълбокото си съжаление, излизам с предложение, което ще промени плановете ни за вечерта. Нека изместим напред правенето на любов, а вечерята да почака. Какво ще кажеш?

Наведе се, за да я целуне, но тя го бутна по насапунисания нос с връхчето на показалеца си. Направи физиономия, сякаш докосваше нещо изключително неприятно и засили впечатлението, като след това избърса пръста си в рамото му.

— Първоначалните правила няма да се променят в ущърб на вкусната вечеря — забеляза тя. — Отне ми доста усилия да направя резервацията, така че плановете за вечерта са вече гласувани и приети. Хайде, свършвай с бръсненето!

Тя енергично го побутна към мивката и се отмести до съседния умивалник, за да си изсуши косата.

— Шегата настрана — надвика шума от сешоара Даниел, — изглеждаш фантастично. Понякога се чудя какво намираш в старец като мен.

Той си наплиска лицето с одеколон.

— Петдесет и две години не са кой знае какво — извика му в отговор Стефани. — Особено за жизнен мъж като теб. Всъщност, и ти си доста секси.

Даниел се огледа в огледалото. Помисли си, че не изглежда много зле, макар да не се заблуждаваше относно сексуалната си външност. Още преди години се бе примирил с факта, че вече се намира във втората половина на жизнения си път и че не е детето чудо, за което го смятаха в училище. Стефани просто се опитваше да бъде мила с него. Лицето му винаги е било слабо и поне с него нямаше проблем — не се забелязваше нито двойна гуша, нито бръчки, само лек „пачи крак“ в края на очите, когато се усмихнеше. Бе запазил физическата си активност, но не и през последните няколко месеца, когато бе зает с набиране на средствата. Като член на факултет в Харвард той ползваше всички спортни съоръжения безплатно, редовно посещаваше залата за скуош и хандбалното игрище, както и гребната

база на река Чарлс. Като че ли единственият му проблем беше постепенното увеличаване на челото му нагоре и встрани и оредяването на буйната му грива, както и тънките сребърни нишки, които се бяха появили по слепоочията в иначе кестенявата му коса, но нищо не можеше да направи.

Когато се натъкмиха облякоха палтата си и след като портиерът ги упъти към ресторанта, излязоха от хотела. Тръгнаха по главната улица ръка в ръка, пресякоха няколко странични улици, преминаха покрай множество картинни галерии, книжарници и антикварни магазинчета. Нощта беше хладна, небето бе обсипано с ярки звезди, които блестяха над главите им въпреки градското осветление.

Управителят ги поведе към една странична маса, която им осигуряваше уединение в оживения ресторант. Поръчаха си специалитет и бутилка вино и се настроиха за романтична вечеря.

— Вероятно не би трябвало да го споменавам — наруши тишината Даниел.

— Тогава недей — прекъсна го Стефани, тутакси разбрала накъде бие.

— Трябва — каза Даниел. — Всъщност, длъжен съм да го направя, а сега е най-удобният момент. Преди няколко дни ти ми каза, че ще проучиш нашия мъчител, сенатор Ашли Бътлър, с намерението да ми помогнеш за утрешното изслушване. Знам, че си го направила, но нищо не ми казваш. Защо?

— Доколкото си спомням, ти се съгласи да забравиш за слушането поне тази вечер.

— Съгласих се да се опитам да го забравя — поправи я Даниел. — Но не успях. Защо не ми съобщаваш нищо? Защото онова, което си научила, няма да ми помогне ли? Отговори ми на този въпрос и аз ти обещавам, че до края на вечерта няма да зачеквам темата.

Стефани отвърна поглед, за да събере мислите си:

— Какво искаш да знаеш?

Даниел раздражено се изсмя:

— Усложняваш нещата още повече. Искрено казано, не знам какво искам да знам, тъй като не знам достатъчно, за да задавам дори въпроси.

— Няма да ти е лесно с него.

— Вече го разбрахме.

— Сенатор е от 1972 година и е изключително опитен, което е сериозно преимущество.

— Можех и сам да се досетя, щом е председател на подкомисия — отвърна Даниел. — Искам да разбера кое го прави тъй влиятелен.

— Останах с впечатлението, че е типичен старомоден демагог от юга.

— Демагог, а? — повтори Даниел. — Би ли ми казала в какъв смисъл употребяваш тази дума.

— Имам предвид политик, който се позовава на общоприети предразсъдъци и се бои да защити новото и да го наложи.

— Имаш предвид обществения интерес към биотехнологиите като цяло ли?

— Точно така — призна Стефани. — Особено когато биотехнологиите включват думи като *ембрион* и *клонинг*.

— За ембрионни ферми и франкенщайнски сценарии ли говориш?

— Да — отвърна тя. — Разчита на невежеството и страховете на хората. В сената се слави като обструкционист. Винаги е по-лесно да си „против“, отколкото „за“ нещо. На това дължи кариерата си. Многократно се е противопоставял дори на собствената си партия.

— За нас това е неблагоприятно — изстена Даниел. — Изключва всякаква възможност да се опитаме да го убедим в рационалността на нашето решение.

— За съжаление и аз мисля така. Затова не ти казах какво съм научила за него. Потискащо е да знаеш, че хора като Бътлър са в сената, да не говорим за влиянието и властта, които притежават. Сенаторите трябва да са родени водачи, а не да влизат в сената заради самата власт.

— Потиска ме фактът, че този дръвник е в състояние да блокира всичките ми перспективи.

— Нямам впечатлението, че е дръвник — поправи го Стефани. — Тъкмо обратното. Дори е доста съзидателен. И ловък. Бих допълнила: истински Макиавели.

— Какви са приоритетите му?

— Обичайните фундаменталистки и консервативни идеи. Разбира се, правата на отделните щати. Това, както и да е. Но той се

бори и против порнографията, хомосексуализма, хомосексуалните бракове и други такива неща. О, да! Има и още — против абортите е.

— Абортите ли? — изненада се Даниел. — Нали е член на демократическата партия и защитава правото на избор? Описваш ми го като крайнодесен републиканец.

— Казах ти, че не се бои да се опъне дори на партията си, щом това е удобно за него. Определено е против абортите, макар че понякога има нужда да го убеждават, за да защитава тази идея. Същото може да се каже и по въпроса за защита на гражданските права. Умен консерватор, популист и пуритан, който, за разлика от Стром Търмонд и Джеси Хелмс, не напусна Демократическата партия.

— Удивително! — забеляза Даниел. — Човек би помислил, че избирателите виждат съвсем добре какъв е всъщност — жаден за власт в името на собствените си интереси, — и въпреки това дават гласа си. Защо партията му не е организирала отпор срещу него, щом спъва важни решения?

— Много е силен. Той е истинска машина за набиране на средства и има под ръка множество политически комитети, фондации и дори корпорации, които са впрегнати да осъществяват популистките му идеи. Останалите сенатори открито се боят от него поради влиянието, което може да упражни върху средствата за връзки с обществеността. Нито се страхува, нито се свени да използва пълните си джобове срещу противника в предизборната борба.

— Звучи все по-лошо — промърмори Даниел.

— Научих нещо наистина любопитно — додаде Стефани. — По една случайност, двамата с него имате нещо общо.

— О! Моля те! — изплака Даниел.

— Едното е, че и двамата сте израснали в многодетни семейства — продължи тя. — И двамата сте трети по ред дена и имате по двама по-големи братя.

— Наистина голямо съвпадение! И каква полза можем да извлечем от това?

— Незначителна. Можем да предположим, че вече двамата си приличате много повече, отколкото смятате.

Лицето на Даниел се помрачи.

— Сериозно ли говориш?

Стефани се засмя:

— Не, разбира се, че не! Дразня те! Отпусни се.

Тя протегна ръка през масата, взе чашата с виното и му я подаде.

— Стига сме говорили за сенатор Бътлър! Да вдигнем наздравица за нас, за връзката ни, защото каквото и да се случи утре, поне се обичаме и това е най-важното.

— Имаш право — съгласи се Даниел. — Да пием за нас!

Той се усмихваше, но стомахът му се беше свил на топка.

Колкото и да се стараеше, не можеше да пренебрегне мрачните си предчувствия, които тегнеха над него като черен облак.

Чашите звъннаха и те отпиха, като се гледаха право в очите.

— Колко си привлекателна! — възхити се Даниел и се опита да си припомни онзи миг в банята, когато Стефани излезе от душ кабината. — Красива, елегантна и много секси.

— Изпусна нещо — отвърна тя. — И ти си същият.

— Освен това си голяма прелъстителка — добави Даниел, — но аз те обичам.

— И аз — прошепна Стефани.

След вечерята тя гореше от нетърпение да се върнат в хотела. Закрачиха бързо. Когато излязоха от затопления ресторант, студът проникваше през палтата им. В празния асансьор тя страстно го целуна и любовно притисна тяло към неговото.

— Почакай малко! — нервно я възпря Даниел. — Тук сигурно има охранителни камери.

— О, боже мой! — измърмори тя и оправи палтото си.

Очите ѝ зашариха по тавана на асансьора.

— Не се бях сетила за тях.

Вече в апартаментата, Стефани улови Даниел за ръката, обърна го към себе си и извика:

— Палта долу!

Миг след това метна своето на стола и бутна Даниел по гръб на леглото. Възседна го и започна да развързва вратовръзката му, но внезапно спря. По челото му бяха избили ситни капчици пот.

— Добре ли си? — взря се загрижено в очите му тя.

— Обля ме гореща вълна.

Стефани се плъзна на една страна и го дръпна да седне. Той избърса челото си и погледна влажната си длан.

— Пребледнял си.

— Мога да си представя — отвърна Даниел. — Мисля, че правя криза на автономната нервна система.

— Говориш като доктор по медицина. Каж ми все пак, какво ти е?

— Пренатоварен съм. Опасявам се, че нивото на адреналина ми се е повишило. Съжалявам, но мисля, че сексът не е подходящ за момента.

— Няма защо да се извиняваш.

— Знаем, че го очакваше, но докато вървахме насам, усетих, че няма да стане.

— Всичко е наред — успокои го Стефани. — Няма да си разваляме вечерта. За мен е по-важно да съм сигурна, че ще се справиш.

Даниел въздъхна:

— Ще се оправя, когато след утрешната среща разбера, какво ще става занапред. Никога не съм се справял с несигурността, особено ако съществува и лоша вероятност.

Тя се протегна и го прегърна. Усещаше как сърцето му бие напрегнато.

По-късно, когато тя лежеше неподвижно и дълбоко дишаше в съня си, Даниел отметна завивките и се измъкна от леглото. И пулсът му, и мислите му препускаха и той не можеше да заспи. Наметна хотелския халат и закрачи из дневната. Спря се до прозореца и се загледа навън.

В главата му непрекъснато се връщаше споменът за предсказанието на Хейнрих Уъртхейм, което, по всичко личеше, щеше да се сбъдне. Проблемът бе, че когато напусна Харвард, Даниел изгори всички мостове Уъртхейм никога нямаше да го върне обратно, можеше дори да се опита да въздейства и на останалите институции. На всичко отгоре той бе изгорил мостовете си и когато напусна Мерк-85, за да заеме академичния пост.

Сгушената в металната купа за изстудяване бутилка привлече вниманието му. Извади я от водата; ледът отдавна се бе стопил. Вдигна я и я погледна на светлината, която се процеждаше през прозореца. Беше пълна почти до половината. Наля си една чаша и отпи. Беше се постопило, но все още бе приятно за пиене. Отпи още няколко глътки и отново отпрати поглед през прозореца.

Опасенията му, че ще трябва да се върне в Ривиър Бийч, щата Масачузетс, бяха неоснователни и той го знаеше, но това не ги правеше по-малко реални. Ривиър Бийч бе градчето, където Даниел бе израснал в семейството на дребен търговец, който хвърляше вината за безбройните си фалити върху жената и децата, особено върху онези от тях, които го дразнеха. За нещастие, Даниел имаше късмета да е трети поред след двамата си по-големи братя, най-добрите спортисти в гимназията, което все пак беше някакво утешение за крехкото его на бащата, и само Даниел опираше пешкира. За разлика от тях Даниел бе слабичко хлапе и се интересуваше повече от играта на шах, от това, как да отдели кислород от водата и от алуминиевото фолио в килера. Фактът, че влезе в колеж и се отличи сред останалите нямаше никакъв ефект върху баща му, който продължи безмилостно да го третира като жертвен агнец. Дори стипендията, която спечели в университета в Уесли, а после и в медицинския факултет на Колумбийския университет, не му донесе кой знае какво, освен възможността да се отдели за известно време от братята и сестрите си.

Даниел изпи виното в чашата си и си наля още. Докато гледаше искрящата червена течност, той си мислеше за сенатор Бътлър, неговата най-голяма грижа в момента. Стефани му бе заявила, че го дразни, когато му каза, че двамата със сенатора си приличат повече, отколкото той можеше да предположи. Запита се дали наистина го мисли, тъй като съпадението бе наистина голямо — семейството на Даниел наподобяваше това на сенатора. Дълбоко някъде в подсъзнанието, го глождеше мисълта, че в твърдението ѝ има някаква истина. Нещо повече, Даниел трябваше да си признае, че завивда на властта, с която сенаторът разполага и с която би могъл да влияе на човешкия живот.

Остави чашата си върху масичката и тръгна към спалнята. Движеше се бавно в непознатата обстановка. Нямаше никаква надежда, че ще може да заспи, защото интуицията му подсказваше, че приближава бедствие. Мислеше да се върне в леглото и да се опита да се отпусне и ако не заспи, поне да си почине.

ГЛАВА 2

9:51 часа, четвъртък, 21 февруари 2002 година

Вътрешната врата към кабинета на сенатор Ашли Бътлър се отвори и сенаторът се появи, следван от завеждащата личния състав. Грабна листите от ръката на секретарката Дон, която седеше зад бюрото си.

— Словото ви пред подкомисията — извика тя след него, докато той завиваше към външната врата на кабинета си. Беше свикнала да не ѝ обръща внимание и не се обиждаше. Тъй като именно тя изготвяше дневната му програма, знаеше, че вече е закъснял. Трябваше да е на изслушването, което започваше точно в десет.

Ашли изсумтя, когато прочете първите няколко реда от доклада и подаде листа назад към Каръл, за да го погледне и тя. Каръл бе нещо повече от завеждаща личния състав, която само назначава и уволнява служителите, тя бе дясната му ръка.

Като излязоха в мраморния салон на административната сграда, те ускориха крачка. Ашли изпитваше трудност поради вдървеността си, макар че продължаваше да пие медикамента, предписан му от д-р Уитман. Сега имаше чувството, че се движи през гъста кал.

— Харесва ли ти словото ми? — попита той, за да отклони мислите си в по-приятна насока.

— Съдейки по онова, което успях да прочета, да — отговори Каръл. — Дали Роб е накарал Фил да му хвърли един поглед?

— Надявам се — отвърна Ашли.

Повървяха мълчешком, после Ашли попита:

— Кой, по дяволите, е Роб?

— Новият съветник по здравните проблеми — обясни му Каръл. — Сигурна съм, че се сещаш. Той просто не може да остане незабелязан. Дългия червенокоско, който бе прехвърлен от канцеларията на Кенеди.

Ашли леко кимна с глава. Макар, че се гордееше със способността си да помни фамилии, вече не можеше да се справя с имената на всички, които работеха за него, защото личният състав на кабинета му се бе раздул до над седемдесет души, при това имаше непрекъснато текучество. Но другото име му бе познато, тъй като Фил, както и Каръл работеха за него много години. В качеството си на главен политически анализатор на Ашли Фил играеше важна роля в дейността на сенатора и изчиташе всички изказвания, които Ашли правеше, или които щяха да влязат в протоколите на конгреса.

— Какво става с лекарството? — попита Каръл; токетата ѝ отекваха като изстрели върху мраморния под.

— Изпих го — подразни се Ашли.

За да се увери, той незабелязано бръкна в страничния джоб на сакото си и опипа вътрешността му. Както очакваше, таблетката, която бе оставил в джоба си, не беше там, което показваше, че я бе изпил. Искаше преди прослушването да насити кръвта си с лечебното вещество. Последното, което желаше бе някой репортер да забележи симптомите на заболяването, като например тремора на ръката му, тъкмо сега, когато планираше да елиминира всички препятствия по пътя към целта си.

Завиха по коридора и попаднаха на група либерално настроени техни колеги, които вървяха в противоположната посока. Ашли се спря и майсторски занарежда с мазния си южняшки носов изговор комплименти за прическите, модните костюми и пъстрите вратовръзки на колегите политици. Със само подигравателен тон той сравни елегантните им дрехи с обикновения си тъмен костюм, безличната си тъмна вратовръзка и простата си бяла риза. Същия модел, който носеше, когато за първи път стъпи в сената. Ашли бе човек на навиците. Не само че не променяше модела на дрехите си, но и попълваше гардероба си от един и същ консервативно настроен търговец в родния си град.

Двамата с Каръл продължиха по пътя си и тя го попита до каква степен е бил искрен.

— Закачам се с тях — ухили се Ашли. — Ще ми потрябват при гласуването на проектозакона идната седмица. Не мога да понасям подобни личности, особено пък ако са си присадили коса.

— Знам — отвърна Каръл. — Затова се учудих.

Когато се приближиха към страничния вход на залата, Ашли забави крачка.

— Бързо ми повтори какво разбра за първия свидетел, който ще чуем тази сутрин. В главата ми се върти интересен план, който наистина държи да изпълня.

— Разучих професионалното му досие и сега ще си го припомня — каза Каръл.

Тя затвори очи, за да мобилизира паметта си.

— Още в училище е дете чудо в областта на точните науки. Отличава се и в медицинския факултет, и при защитата на докторската си дисертация. Наистина впечатляващо! На всичко отгоре много бързо израства и става най-младият главен асистент в Мърк, след което е прехвърлен на престижен пост в Харвард. Коефициентът му на интелигентност сигурно се измерва с астрономическо число.

— Спомням си биографията му. Но тя не е важна в случая. Кажете ми какво мисли Фил за характера му.

— Поради факта, че е непреклонен по отношение на работата на колегите си. Фил предполага, че е егоцентричен и арогантен. Имам предвид, че макар да знаят, че са егоцентрични, повечето като него предпочитат да го крият от останалите, но в случая Фил очаква, че той ще се държи безочливо.

— Нещо друго?

Спряха се пред вратата на страничното помещение и се помаяха. Долу по коридора, до главния вход на залата за изслушване, имаше малка група хора и жуженето на гласовете им достигаше чак до тях.

Каръл вдигна рамене:

— Не си спомням нищо повече, но нося досието, което му изработиха сътрудниците ни, а то съдържа впечатленията на Фил. Искате ли пак да го прочетем, преди да е започнало слушането?

— Очаквах да кажеш нещо за страх от неуспеха — каза Ашли. — Спомняш ли си такова нещо?

— Сега, като го спомена, да, спомням си. Мисля, че Фил му придаде особено значение.

— Чудесно! — възкликна Ашли с вторачен в пространството поглед. — Съчетанието между страха и огромното му его се превръщат във фактор, на който винаги ще мога да се опра. Какво ще кажеш?

— Съгласна съм, но не съм сигурна дали разбирам добре. Дан предполага, че страхът му от провал се основава върху съотношението между постиженията му и неговата очевидна интелигентност. Всъщност, би могъл да постигне успех във всичко. Фактор за какво може да е страхът му от провал?

— Той би могъл да постигне всичко, трябва само да се съсредоточи, а тъкмо в този миг иска да стане знаменит предприемач и най-безсрамно го заяви в едно от последните си интервюта. Играл е рисковано, за да успее, като е заложил и кариера, и пари. Държи новосъздадената компания да се опира на патентована на негово име методика, като причините за това са твърде лични, да не кажа повърхностни.

— Към какво се стремиш? — попита го Каръл. — Роб иска от теб да забраниш методиката му. Нищо повече.

— Поради настъпилите обстоятелства задачата ми се усложнява. Ще ми се да накарам добрия доктор да направи нещо, което със сигурност няма да иска.

По безизразното лице на Каръл сякаш премина облак.

— Роб знае ли?

Ашли поклати глава. Направи знак на Каръл да му върне подготвеното слово и когато тя му го подаде, той го грабна от ръката ѝ.

— Какво искаш от доктора?

— И двамата ще разберете довечера — отвърна Ашли и започна да преглежда словото си. — Сега нямам време да ти обяснявам.

— Това ме плаши — призна на висок глас Каръл.

Докато Ашли препрочиташе доклада, тя неспокойно се местеше от крак на крак. Крайната цел на Каръл и причината, поради която жертваше толкова много от времето си на сегашния си пост беше, че иска да се кандидатира за мястото на Ашли, когато той се оттегли, а това вероятно щеше да стане по-рано от очакваното предвид заболяването му и установената от д-р Уитман диагноза. Тя беше извънредно опитна. Преди да се премести във Вашингтон, бе работила като щатски сенатор и сега, когато целта беше близо, не можеше да го остави да направи някоя маг ария, като онази, дето Клинтън изигра на Ал Гор. Откакто двамата посетиха д-р Уитман, Ашли стана разсеян и непредсказуем. Тя се прокашля, за да привлече вниманието на шефа си.

— Как точно ще действаш, за да принудиш доктор Лоуъл да направи нещо, което не желае?

— Като го накарам да се изправи и после издърпам чергата изпод краката му — отговори Ашли, вдигна поглед и срещна очите на Каръл. Заговорнически ѝ се усмихна.

— Тръгвам на бой и искам да победя. За да го направя, ще следвам старо вековната максима от *Изкуството на войната*: внимателно преценявай и нападай пръв с всички сили! Нека видя финансовия отчет на компанията му.

Каръл се разрови в папката е документи, която носеше със себе си. Намери онова, което му трябваше и му го подаде. Взря се в лицето му изучаващо, опитвайки се да разбере нещо по неговото изражение. Запита се дали да не се обади на Фил по мобилния телефон, веднага щом има възможност, и да го подготви за най-неочакваното.

— Това е хубаво — измърмори Ашли. — Дори много хубаво. Какъв късмет, че имам връзки в Бюрото. Сами нямаше да можем да се сдобием с тази информация.

Може би е по-добре да се посъветваш с Фил, преди да извършиш онова, което си намислил — предложи Каръл.

— Нямам време — отговори той. — Всъщност, колко е часът?

Каръл погледна часовника си:

— Минава десет.

Ашли протегна напред лявата си ръка, като я придържаше с дясната, за да провери дали трепери. Имаше слаб, едва забележим тремор.

— По-добро не бих могъл и да очаквам. Да се залавяме за работа.

Ашли влезе в залата през страничната врата, от дясно на широкия подиум във формата на подкова. Помещението бе пълно с хора, които скитаха без посока, блъскаха се един друг, а от неразбрания им говор до тях достигаше само едно непрекъснато жужене. Ашли трябваше да си проправя път между колеги и служители, за да стигне до мястото си. Веднага се появи и червенокосият Роб, който му носеше още едно копие от речта му. Ашли му помахаше с листите в ръка. После седна и намести извития като гъши врат микрофон пред себе си.

Бързешком огледа до болка познатия амфитеатрален декор в залата и очите му се спряха на двете фигури, седнали на свидетелската

маса в основата на подиума. Отначало вниманието му бе привлечено като магнит от привлекателната млада жена с ореол от лъскава като на кожа от норка коса около главата си. Ашли имаше слабост към хубавите жени, а тази пред него направо му пълнеше очите. Носеше строг тъмносин костюм с бяла яка, която чаровно контрастираше с маслинения тен на лицето ѝ. Въпреки скромното си облекло, тя излъчваше здрава чувственост. Бе спряла тъмните си очи върху Ашли и той имаше усещането, че е насочила дулото на пистолет в лицето му. Нямахше представа коя е и защо е на това място, но си помисли, че присъствието ѝ ще превърне изслушването в по-приятно занимание.

Ашли с нежелание премести погледа си от привлекателната жена към доктор Даниел Лоуъл. Въпреки, че очите му бяха по-светли, отколкото тези на сътрудничката му, той гледаше със същия остър и немигащ поглед. Ашли си помисли, че докторът е доста висок на ръст, макар сега да не си личеше, защото се бе отпуснал назад в стола. Слабо телосложение, тънко, ъгловато лице, сивееща коса. Дори облеклото му издаваше арогантност, сравнима единствено с погледа и позата му. За разлика от строгия делови костюм на младата жена до него, той носеше всекидневно сако от туид с кожени кръпки на лактите, разкопчана около яката риза без вратовръзка, а под масата Ашли виждаше краката му, обувти в джинси и маратонки.

Когато взе председателското чукче в ръка, той вътрешно се усмихна. Предположи, че с поведението и облеклото си Даниел твърде неубедително се опитва да покаже, че не се страхува, задето е повикан да свидетелства в сенатската подкомисия. Може би си мислеше, че е в състояние дори да докара пелия университетски отбор от професори и академици, за да стреснат Ашли, човека, завършил баптистки колеж в родното си градче. Но нямаше да се получи. Ашли бе сигурен, че държи Даниел в своята половина на бойното поле и че преимуществата са в негова полза.

— Подкомисията по здравната политика на Комисията по здравеопазване, образование, трудово и пенсионно дело нарежда... — Ашли бе пуснал в действие изразителната си южняшка интонация; той удари чукчето. Почака няколко секунди, докато безцелно скитащите из залата хора заемат местата си. Служителите зад гърба му направиха същото. Той се вторачи в Даниел Лоуъл, ала докторът не помръдваше. Ашли хвърли поглед от двете си страни. Повечето от членовете на

подкомисията ги нямаше, присъстваха само четирима. Присъстващите четяха меморандумите, или шепнешком разговаряха със сътрудниците си. Нямаше кворум, но това не бе от значение. Не се очакваше гласуване и Ашли нямаше намерение да настоява за такова.

— ... да се проведе слушане — продължи той и постави листите със словото си на масата пред себе си, скръсти ръце и хвала с длани лактите си, готов да предотврати евентуален тремор. Леко отдръпна назад глава, за да вижда по-добре буквите през бифокалните си очила. — Настоящият законопроект допълва вече приетия закон за забрана на процедурата на клониране, наречена...

Ашли се поколеба и се наведе напред, като хвърли поглед върху листа пред себе си.

— Моля да ме извините за малко — рече той, като очевидно се отклони от написаното слово. — Тази процедура не само е ужасна, тя е като горчив хап, който ни предлагат да преглътнем и, ако греша, нека добрият доктор ме поправи. Нарича се „нова хомологична трансгенетична сегментална комбинация“, или съкратено НХТСК. Правилно ли го произнесох, докторе?

Даниел изправи гръб и се наведе напред.

— Да — отвърна той и отново се отпусна върху облегалката. Бе скръстил ръце на гърдите си и се опитваше да изглежда спокоен.

— Защо вие, докторите, не говорите на разбираем език? — попита Ашли и се взря в Даниел над рамките на очилата си.

За удоволствие на сенатора, сред присъстващите се чу кикот. Той обичаше да си играе с тълпата.

Даниел се наведе напред, за да отговори, но Ашли го възпря с вдигната ръка.

— Въпросът бе извън протокола, затова няма нужда от отговор.

Чиновникът направи съответната отметка в протокола.

Тогава Ашли погледна вляво.

— И това е извън протокола, но съм любопитен да узная дали уважаемият сенатор от Монтана ще се съгласи с мен, че докторите нарочно са измислили свои собствен език, така че ние, простосмъртните, да се чудим и маем, какво всъщност искат да ни кажат.

Когато сенаторът от Монтана вдигна поглед от четивото си и въодушевено кимна своето „да“, отново последва смях откъм

зрителите.

— Докъде бях стигнал? — попита Ашли и погледна записките си. — Необходимостта от подобно законодателство се крие във факта, че в тази страна биотехнологиите като цяло и медицината в частност са загубили всякакви морални и етични устои. Ние, членовете на сенатската подкомисия, но здравната политика, сме задължени, като загрижени и честни граждани на САЩ да променим тази тенденция и така да последваме примера на колегите си от сената. Целта не оправдава средствата, особено в областта на медицинската наука, както бе провъзгласено и от трибуната на процеса в Нюрнберг. Става въпрос за процедурата НХТСК. Тя отново застрашава да създаде безпомощни ембриони и после да ги разчлени с подозрителното оправдание, че от клетките на тези малки човечета ще се лекуват множество пациенти. Но това не е всичко. Както сега ще чуем от самия откривател, когото имаме честта да приветстваме тук като свидетел, това не е обикновена терапевтична процедура с клонирани материали. В качеството си на главен автор на законопроекта аз изразявам душевния си смут от факта, че тази процедура е предвидена да стане директива за по-нататъшното развитие на науката. Е ще ви кажа едно-единствено нещо: само през трупа ми!

Скромни ръкопляскания от страна на група зрители. Ашли ги удостои с кимане на глава и с кратка пауза. После си пое дълбоко въздух и продължи:

— Бих могъл да продължа да ви говоря за новата методика, но не съм лекар и чувствително се различавам от специалиста, който беше тъй добър да дойде, за да бъде изслушан пред нашата подкомисия. Бих желал да продължим със свидетеля, освен ако уважаемият ми колега не иска да ни каже нещо.

Ашли говореше за сенатора, който седеше от дясната му страна и който сега се наклоня към него и закри микрофона с ръка.

— Ашли — прошепна той, — надявах се, че ще си по-експедитивен. До десет и половина трябва да съм излязъл от тук.

— Спокойно. Стиснал съм го за гушата.

Ашли отпи от чашата с вода пред себе си и се взря в Даниел.

— Първият ни свидетел е блестящият доктор Даниел Лоуъл, както вече ви казах, откривателят на НХТСК. Доктор Лоуъл има впечатляващо развитие като учен, той е доктор по медицина и доктор

по философия на някои от августейшите академични институции в страната. Дори си е направил труда да заеме достойно място в областта на вътрешните болести. Получавал е множество награди за работата си и е заемал престижен пост във фармацевтичната компания Мърк, както и в Харвардския университет. Имате думата, доктор Лоуъл.

— Благодаря, сенаторе — отвърна Даниел.

Той седна в предния край на стола си.

— Оценявам по достойнство хвалебствията ви по мой адрес, но, ако бих могъл, бих желал веднага да засегна един точно определен момент във вашето слово.

— Разбира се — разтегна устни в усмивка Ашли.

— Методът НХТСК и терапевтичното клониране не включва, повтарям, не включва разчленяването на ембриони.

Даниел говореше бавно и подчертаваше всяка своя дума.

— Терапевтичните клетки се вземат, преди да се образува ембрионът. За тази цел се използва една структура, наречена бластокиста.

— Ще отречете ли, че тези бластокисти са начален стадий на човешки живот?

— Те са човешки живот, но взети поотделно, клетките й, но нищо не се различават от онези, които губите при силно разтъркване на венците си с четката за зъби.

— Е, аз не си ги търкам толкова безмилостно — засмя се Ашли. Същото направиха неколцина от присъстващите.

— Всички губим епителни клетки.

— Може би, но те няма да образуват ембриони, както се очаква от бластокистата.

— Биха могли — отвърна Даниел. — Там е въпросът. Ако в епителната клетка се вкара яйцеклетка без ядро и комбинацията се активира, от двете може да се получи ембрион.

— Както се прави при клонирането.

— Точно така — съгласи се Даниел. — Бластокистите са способни да създадат жизнен ембрион, но само ако се имплантират в матката. При терапевтичното клониране те не могат да създадат ембриони.

— Мисля, че затънахме в семантични подробности — нетърпеливо каза Ашли.

— Така е — отвърна Даниел. — Но те са важни, защото хората трябва да разберат, че при терапевтичното клониране, или при метода НХТСК, не се използват ембриони.

— Мнението ви относно моите изявления при откриването на това слушане са надлежно вписани в протокола — заяви Ашли. — Бих искал да се заемем със самата методика. Ще ни я опишете ли тук и сега, за да влезе в официалния протокол на изслушването?

— С удоволствие — отвърна Даниел. — Новата хомологична трансгенетична сегментална комбинация е името, което дадохме на една процедура, включваща отстраняването на част от ДНК клетка, отговорна за точно определена болест, и замяната ѝ със здрава клетка. Това се извършва в ядрото на някоя от клетките на пациента, която после се използва за клониране.

— Спрете дотук — прекъсна го Ашли. — Вече съм объркан, както и по-голямата част от аудиторията. Нека видим дали съм ви разбрал правилно. Говорите за това, че вземате клетка от болен човек и промените нейното ДНК, преди да сте пристъпили към клониране.

— Точно така. Заменяме малка част от генетичния материал на клетката, която е отговорна за заболяването на индивида.

— Едва тогава се извършва клониране на новата клетка, за да се излекува пациентът.

— И тук сте точен! Клетките се активират с различни хормони на растежа и се превръщат в нужните за пациента клетки. Благодарение на НХТСК новите клетки нямат генетичното предразположение да развият въпросната болест. Когато тези клетки се вкарат в организма на пациента, той не само ще се излекува; клетките ще унищожат генетичната тенденция той или тя отново да се разболеет от същата болест.

— Нека вземем за пример точно определено заболяване — предложи Ашли. — Така ние, неспециалистите, ще можем по-лесно да ви разберем. От статиите, които публикувате, става ясно, че болестта на Паркинсон е едно от заболяванията, за които твърдо вярвате, че ще бъдат ликвидирани.

— Прав сте — каза Даниел. — Както и много други страдания: от Алцхаймер и диабет до някои форми на артрит. Списъкът им е дълъг и много от тях сега не могат да бъдат облекчени, камо ли да се излекуват.

— Да се съсредоточим върху паркинсоновата болест — настоя Ашли. — Защо мислите, че методът ви би могъл да се справи със заболяването?

— Защото тъкмо при Паркинсон имаме щастието да правим опити върху мишки — отговори Даниел. — Опитните мишки страдат от паркинсонова болест, което означава, че в мозъка им липсват определени нервни клетки, произвеждащи сложното вещество допамин, което участва в предаването на нервните импулси и тяхното заболяване е точно копие на болестта, протичаща в човешкия организъм. Взехме болните мишки, проведохме НХТСК и ги излекувахме завинаги.

— Изумително — забеляза Ашли.

— Ще се изумите още повече, като го видите с очите си.

— Инжектират се клетки.

— Да.

— Тук не срещате ли някакви трудности?

— Никакви — отвърна Даниел. — Натрупали сме богат опит и прилагаме тази технология и при друга терапия. Инжекциите се правят внимателно, в съответните условия и няма никакъв проблем. При опитите ни мишките се чувстваха прекрасно.

— Колко време след инжекцията оздравяват?

— При нашите опити симптомите на паркинсоновата болест веднага отслабват — уточни Даниел. — Получихме забележителни резултати. Само след седмица вече не можем да различим излекуващите от здравите мишки, които ползваме, като контрола.

— Мисля, че горите от нетърпение да пробвате метода върху хора — предположи Ашли.

— Така е — призна си Даниел и закима с глава, за да подчертае казаното. — Когато завършим опитите с животни, а те напредват бързо, надяваме се незабавно да приложим лечението върху хора в съответните условия.

Ашли видя, че Даниел погледна към сътрудничката си и дори стисна ръката ѝ за миг. Усмихна се вътрешно, като си помисли, колко се заблуждава Даниел, че слушането върви в благоприятна за него посока. Време беше да коригира впечатлението му.

— Кажете ми, доктор Лоуъл — започна Ашли, — знаете ли поговорката: *Ако нещо е твърде хубаво, за да е вярно, вероятно не е*

толкова хубаво?

— Разбира се.

— Е, в такъв случай мисля, че НХТСК е добър пример за това. Ако временно оставим настрана семантичния спор за това дали ембрионите се разчленяват, или не, изправяме се пред друг морално-етичен проблем.

Ашли млъкна, за да подчертае фразата си. Публиката не помръдваше.

— Докторе — продължи снизходително Ашли, — чели ли сте романа на Мери Шели „Франкенщайн“?

— НХТСК няма нищо общо с мита за Франкенщайн — взмути се Даниел, като искаше да покаже, че добре му е известно накъде бие Ашли. — Като го внушавате, вие най-безотговорно се опитвате да се възползвате от неразбирането на страха на хората.

— Искам да възразя — поклати глава Ашли — Всъщност, мисля, че Мери Шели е имала смътното предчувствие за настъплението на НХТСК и затова е написала романа.

Зрителите отново се засмяха. Беше очевидно, че се задавяха за всяка дума, за да се забавляват.

— И така: макар да съм нямал щастието да получа образование само за избраници, аз съм чел „Франкенщайн“, чието оригинално заглавие е „Съвременният Прометей“ и, според мен, приликите са изумителни. Доколкото мога да разбера, думата *трансгенетичен*, включена в объркващото название на вашия метод, означава да вземеш частички и парченца от геномите на различни хора и да ги смесиш, както приготвяш сместа за сладкиши. За обикновения човек това е същото, което прави Виктор Франкенщайн, когато създава своето чудовище: взема парченца от този труп и частички от другия и ги пришива едно към друго. Той дори използва малко електричество, както вие използвате клонирането.

— При нашия метод ние използваме сравнително малки частички от носителя на наследствеността, а не цели органи — разпалено отвърна Даниел.

— Успокойте се, докторе! — прекъсна го Ашли. — Това е само изслушване на фактите, не е война. Искам да кажа, че по вашия метод вие вземате частички от един човек и ги поставяте на друг, нали така?

— На молекулярно равнище.

— Равнището не ме интересува — заяви Ашли. — Само установявам фактите.

— От известно време в медицината се използва методът на присаждане на органи — отвърна Даниел през зъби. — Обществото не вижда в това никакъв морален проблем, дори тъкмо обратното — трансплантацията на органи напомня повече от НХТСК за романа, който Мери Шели е написала през деветнайсетия век.

— В примера, който приведохте относно болестта на Паркинсон, признахте, че в плановите ви влиза инжектирането на малките молекулярни франкенщайновци в човешкия мозък. За жалост, докторе, досега не съм чувал за много трансплантации на човешки мозък, затова мисля, че сравнението не е удачно. Инжектирането на части от човека в мозъка на друг човек не влиза в моя етичен кодекс, мисля, че го няма и в етиката на Божието слово.

— Терапевтичните клетки, които създаваме, не са молекулярни франкенщайновци — ядоса се Даниел.

— Мнението ви е надлежно вписано в протокола — каза Ашли. — Можем да продължим.

— Но това е фарс! — възрази Даниел не вдигна ръце, за да подчертае казаното.

— Докторе, напомням ви, че се намирате пред членовете на подкомисия в Конгреса и че трябва да се държите по адекватен начин. Всички тук сме разумни хора, които уважават мнението на опонента си и се опитват да направят всичко по силите си, за да съберат информация за истината.

— Става все по-очевидно, че настоящото изслушване е чиста измама. Вие не сте тук, за да събирате обективна информация за НХТСК, както благородно заявявате. Вие използвате изслушването, за да се самоизтъкнете чрез високопарна риторика.

— Бих искал да знаете — отвърна снизходително Ашли, — че вашите изказвания и обвинения са обида за Конгреса на САЩ. Това тук не ви е някоя медийна изява. Но аз няма да се обидя, а още веднъж ще ви уверя, че мнението ви е вписано в протокола и, както вече казах, бих искал да продължим по-нататък. Тъй като сте откривател на НХТСК, от вас не може да се очаква да бъдете обективен по отношение на моралните аспекти на метода, но бих искал да ви помоля да се спрете и на този въпрос. Най-напред обаче искам да заявя, че

човек не може да не забележи обезоръжаващата привлекателна жена на свидетелската маса до вас. За да ви помага ли е дошла? Ако е така, може би ще я представите за протокола.

— Това е доктор Стефани Д'Агостино — отвърна бързо Даниел. — Тя е моя научна сътрудничка.

— Още един доктор по медицина и доктор по философия, така ли? — попита Ашли.

— Само доктор по философия — отвърна Стефани в микрофона си. — И, господин председател, бих искала да се присъединя към мнението, изказано от доктор Лоуъл, че слушането е субективно, без обаче да повтарям обидните му думи. Защиствам тезата, че аналогията между НХТСК и мита за Франкенщайн е неподходяща и вредна, тъй като подобни намеци въздействат върху основните страхове на хората.

— Искрено съжалявам — каза Ашли. — Винаги съм смятал, че вие, щастливците с високо образование, имате слабост да правите алюзии с литературни шедеври от най-различен вид, но ето че тук за първи път се обърквам: заявяват ми, че сравненията са неподходящи. Кажете ми, честно ли е това, след като отлично помня, че в малкото баптистко училище в родния ми град ни учеха, че освен всичко останало, „Франкенщайн“ е предупреждение за моралните последици от неконтролируемия научен материализъм? Именно това прави книгата напълно подходяща за случая. Мисля, че говорихме достатъчно по този въпрос! Намираме се на слушане, а не на семинар по литература.

Преди да успее да продължи, зад него се приближи Дан и го потупа по рамото. Ашли закри микрофона СИ с ръка, за да не може някой да чуе коментара на неговия сътрудник.

— Сенаторе — прошепна Дан в ухото на Ашли, — още щом пристигна молба доктор Д'Агостино да се присъедини към доктор Лоуъл, ние я проверихме. Получила образованието си в Харвард. Израснала в северен Бостън.

— Това важно ли е?

Дан вдигна рамене:

— Може и да е съвпадение, но силно се съмнявам. Обвиненият в рекет инвеститор в компанията на доктор Лоуъл, за когото ни информира Бюрото, е също Д'Агостино, и той е от северен Бостън. Нещата вероятно са свързани.

— Така, така — замисли се Ашли. — Любопитен факт.

Той взе листа от Дан и го постави редом до финансовия отчет на компанията на Даниел. С мъка скриваше усмивката си.

— Доктор Д'Агостино — изрече Ашли в открития си вече микрофон, — свързана ли сте по някакъв начин с Антъни Д'Агостино, живущ на улица „Ейкорн“ номер четиринайсет в Медфърд, щата Масачузетс?

— Той ми е брат.

— И това е същият Антъни Д'Агостино, обвинен в рекет?

— За съжаление, да — отвърна Стефани.

Тя се обърна към Даниел, който бе вторачил невярващ поглед в нея.

Доктор Лоуъл — продължаваше Ашли, — беше ли ви известно, че един от първите и главни инвеститори във вашата компания е обвинен в рекет?

— Не, не ми беше известно — отговори Даниел. — Но той далеч не е главният ни инвеститор.

— Хм — изсумтя Ашли. — Според мен няколкостотин хиляди долара са огромна сума. Но няма да спорим. Предполагам, че не е директор?

— Не е.

— Олекна ми. Предполагам също, че въпросният Антъни Д'Агостино не е член на съвета по етика, който, както разбирам, сте сформирали към компанията?

Откъм залата се чу приглушен смях.

— Не е член на съвета по етика — отговори Даниел.

— Това е добре. Сега да поговорим за компанията ви — предложи Ашли. — Носи името КЛЕЗА, което е нещо като акроним?

— Така е — въздъхна Даниел, сякаш цялата процедура му бе вече омръзнала. — Идва от „клетъчна замяна“.

— Съжалявам, ако сте се уморили от възискателността на изслушването, докторе — каза Ашли. — Ще се опитаме да съставим картината на фактите колкото е възможно по-бързо. Доколкото разбирам, компанията ви се опитва да получи втората част на инвестициите, които идват от капиталисти — любители на риска, а главната интелектуална собственост на компанията е именно НХТСК.

Дали крайната ви цел не е да я направите обществена, като пуснете акции на борсата?

— Да — отвърна просто Даниел и се облегна назад.

— Сега, извън протокола — започна Ашли, като се обърна в ляво. — Бих искал да попитам уважаемия сенатор от великия щат Монтана, дали не мисли, че нашата подкомисия ще се заинтересува от факта, че един от основните инвеститори в компания, която смята да стане публична, е бил съден за рекет. Смятам, че въпросът е от морално естество. Пари от изнудване, може би дори от проституция се изпират в компания за биотехнологии.

— Много ще се заинтересува — отвърна сенаторът от Монтана.

— И аз мисля така — потвърди Ашли. Погледна записките си, после спря очи върху Даниел. — Доколкото знам, вторият транш се задържа до гласуването на този законопроект, както и поради факта, че друга негова версия е вече гласувана. Така ли е?

Даниел кимна с глава.

— Трябва да го кажете на глас за протокола — подкани го Ашли.

— Така е — каза Даниел.

— Доколкото знам, под краката ви гори, защото имате нужда от доста пари, за да се задържите на повърхността и ако не получите втория транш от финансирането, очаква ви фалит.

— Така е.

— Много лошо — рече Ашли с привидно съчувствие. — Но за нашите цели тук, на това слушане, трябва да приема, че обективността ви по моралната страна на въпроса е сериозно застрашена. Искам да кажа, че бъдещето на цялата ви компания зависи от това, законопроект 1103 да не мине. Не е ли вярно, докторе?

— Мнението ми е и ще продължава да бъде следното: от морална гледна точка би било погрешно да се спре научноизследователската работа и да не се използва методът НХТСК за лекуване на страдащото човечество.

— Мнението ви е записано в протокола — каза Ашли. — Но и аз искам да отбележа за протокола, че доктор Даниел Лоуъл не пожела да отговори на зададения му въпрос.

Ашли се облегна назад и погледна в дясно.

— Нямам повече въпроси към свидетеля. Дали някой от високоуважаемите ми колеги иска да му зададе въпрос?

Ашли изгледа лицата на сенаторите, които седяха на подиума.

— Много добре — завърши той. — Подкомисията по здравната политика иска да благодари на доктор Лоуъл и доктор Д'Агостино за участието им в слушането. А сега призовавам следващия свидетел: мистър Харълд Мендес от организацията „Право на живот“.

ГЛАВА 3

11:05 часа, четвъртък, 21 февруари 2002 година

Стефани видя таксито сред носещите се към нея коли и тутакси вдигна ръка. Дватамата с Даниел бяха последвали съвета на охраната в административната сграда на сената и бяха тръгнали пеша към авеню „Конститушън“ с надеждата да хванат такси, но нямаха късмет. Сутринта денят обещаваще да е хубав и да им донесе успех, но покъсно нещата се влошиха. От изток заприиха гъсти черни облаци и с падането на живачния стълб вероятността да завали сняг се увеличи. В такова време търсенето на таксита очевидно надвишаваше предлагането.

— Едно идва насам — измърмори Даниел с такъв тон, сякаш Стефани бе виновна за липсата на свободни коли. — Не го изпускай!

— Виждам го — отвърна тя също тъй ядовито.

След като излязоха от сградата, където се проведе слушането, двамата общуваха с кратки фрази. С напредването на деня настроението им се помрачаваше подобно на облачното небе над тях.

— По дяволите! — измърмори тя, когато таксито профуча край нея, без да спре.

Сякаш шофьорът бе сляп. Какво ли не направи, за да привлече вниманието му, само дето не се хвърли под колата.

— Знаех си, че ще го изпуснеш — стисна устни Даниел.

— Какво можеш да направя? Махах. Свирках. Дори подскачах. А ти и пръста си не помръдна.

— Какво, по дяволите, ще правим сега? — попита Даниел. — Студено е като на северния полюс.

— Е, Айнщайн, ако ти хрумне нещо гениално, съобщи ми.

— Какво? Да не би да съм виновен, че няма таксита?

— И аз не съм — отвърна Стефани.

Бяха се свили в палтата си и напразно се опитваха да се стоплят; така те всъщност се стремяха да стоят по-далеч един от друг. Никой не

си бе взел зимен балтон. Мислеха, че след като отиват на шестстотин километра в южна посока, няма да им е нужно.

— Идва още едно — отбеляза Даниел.

— Твой ред е.

С високо вдигнати ръце Даниел навлезе в платното, доколкото му бе възможно. Почти веднага трябваше да отскочи назад, защото видя едни пикап да се носи към него в най-близкото до тротоара платно. Даниел махаше и викаше, ала таксито дори не намали скоростта си.

— Браво! — укори го Стефани.

— Млъкни!

Тъкмо се канеха да се откажат и да продължат пеша на запад по Конститушън Авеню, шофьорът на едно такси натисна клаксона. Той чакаше на светофара на ъгъла на Първа улица и Конститушън и наблюдаваше изпълнението на Даниел. Когато светлините се смениха, колата направи ляв завой и спря до бордюра.

Стефани и Даниел се напъхаха вътре и сложиха предпазните колани.

— За къде? — попита шофьорът, докато ги гледаше в огледалото за обратно виждане.

Носеше чалма, а кожата му бе толкова тъмна, сякаш бе прекарал цяла седмица под палецето слънце на Сахара.

— Хотел „Четири сезона“ — отвърна Стефани.

През целия път двамата мълчаха и съсредоточено гледаха всеки в своя прозорец.

Най-после Даниел въздъхна.

— Мина по-зле, отколкото очаквах.

— Меко казано — отвърна Стефани. В гласа ѝ се долавяше горчивина.

— Няма никакво съмнение, че това копеле Бътлър ще гласува законопроекта, а от Организацията за биотехнологична промишленост ме увериха, че когато това стане, законът единодушно ще бъде приет и от комисията, и от сената.

— Сбогом, КЛЕЗА!

— Срамота е, че в тази страна медицинската наука е зложник на политици демагози — разгневи се Даниел. — Защо ли си направих труда да идвам във Вашингтон?

— Може би наистина не трябваше да идваш. Може би трябваше да дойда сама. Ти с нищо не помогна за благоприятното протичане на процедурата, като заяви на Ашли, че е надут и че е задръстен в мозъка.

Даниел се обърна към Стефани и се загледа в тила ѝ.

— Хайде, повтори го! — изсъска той.

— Трябваше да се контролираш.

— Не е за вярване — удиви се Даниел. — Нали не се опитваш да ме убедиш, че трагичният изход е по моя вина?

Стефани се обърна с лице към него.

— Чувствителността по отношение на околните не е най-силното ти качество. Става дума за изслушването. Ако не се беше ядосал, може би нямаше да стане така. Беше съвсем неподходящо да го нападаш, тъй като по този начин унищожих всякаква възможност за диалог. Това е.

Бледото лице на Даниел поаленя.

— Слушането бе един проклет фарс!

— Може би, но това не те оневинява, защото думите, които изрече в лицето на Бътлър убиха в зародиш вероятността за успех, който можехме да постигнем. Мисля, че той целеше да те вбеси и успя. Дискредитирате като свидетел.

— Правиш ме на нищо. Карай...

— Даниел, и аз съм ядосана колкото теб.

— Да, но твърдиш, че вината е моя.

— Не, твърдя, че с поведението си не помогна с нищо на нашата кауза. Разликата е голяма.

— А ти с какво помогна? Как можа да не ми споменеш, че брат ти е бил обвинен в рекет? Каза ми само, че е опитен в инвестирането. Опитен! Много подходящ момент да науча тази жалка пикантерия, не мислиш ли?

— Обвиниха го, след като вече беше инвестирал и дори вестниците в Бостън писаха за това. Така че не е било никаква тайна, а нещо, за което тогава не исках да говоря. Смятах, че и ти не го споменаваш от уважение към чувствата ми. Но съм се лъгала.

— Не си искала да говориш за това, така ли? — попита Даниел с преувеличено удивление. — Знаеш, че не чета тъпите бостънски парцали. Е, как бих могъл да науча? Все пак трябваше да знам. Бътлър е свършено нрав. Ако ще обявяваме компанията публично, трябва

публично да заявим, че инвеститорът ни е престъпник и акциите ни тутакси щяха да се повишат.

— Беше обвинен, а не осъден — заяви Стефани. Не забравяй, че според нашето правораздаване всеки е невинен до доказване на противното.

— Доста хилаво извинение — рече Даниел. — Ще бъде ли съден?

— Не знам.

Гласът на Стефани поомекна, защото се чувстваше виновна, задето не бе казала на Даниел за брат си. Смяташе при удобен случай да спомене за обвинението, но все го отлагаше за друг ден, който така и не настъпи.

— Поне нямаше ли някаква представа? Трудно ми е да го повярвам.

— Съвсем смътна — призна си Стефани. — Подозирах и баща си, а Тони пое изцяло бизнеса му.

— За какъв бизнес говорим?

— Недвижими имоти и няколко ресторанта, плюс едно кафене на Хановър Стрийт.

— И нищо друго?

— Това вече не знам. Както ти казах, имах смътни подозрения поради факта, че ден и нощ разни хора влизаха и излизаха от къщи и че след продължителната вечеря изпрацаха жените и децата по стаите им, а мъжете оставаха да разговарят. Като обърна поглед назад, ми се струва, че бяхме типичното мафиотско семейство. От нас, жените, се очакваше да се занимаваме с домакинството и да следим за църковните работи и изобщо да не се интересуваме от бизнеса. С нетърпение очаквах да се измъкна от къщи и бях достатъчно умна, за да разбера, че това може да стане само ако се уча отлично.

— Напълно те разбирам — каза Даниел; неговият глас също беше поомекнал. — И баща ми непрекъснато се залавяше с най-различни видове бизнес, някои от които бяха близо до мошеничеството. Проблемът бе, че в нищо не успяваше и аз, и братята ми се превръщаме в обект на присмех и подигравки в градчето, особено в училище — поне онези от нас, които не бяха част от тълпата, а аз със сигурност не бях. Наричаха баща ми „Лъжливия Лоуъл“ и за нещастие прякорът му се разпространи из целия град.

— При мен бе тъкмо обратното — обясни Стефани. — Към нас се отнасяха подчертано почиттелно. Знаеш, че децата обичат да играят заедно. Е, с мен не играеха, а аз дори не знаех защо. Беше отвратително.

— Никога не си ми разказвала за това.

— Досега не знаех нищо за семейството ти, с изключение на факта, че имаш осем братя и сестри, но с никого от тях не си ме запознавал. Аз поне съм се интересувала.

— Така е — неопределено отвърна Даниел.

Очите му шареха навън през прозореца, където няколко снежинки танцуваха пред стъклото. Знаеше какъв е отговорът на въпроса ѝ: че той никога не се е интересувал нито от нейното, нито от собственото си семейство. Прокашля се и отново се обърна към Стефани.

— Не сме разговаряли за семействата си, вероятно защото и двамата не сме искали да си спомняме детството. А може би и защото непрекъснато бяхме заети с изследванията, а по-късно и с грижите около компанията.

— Вероятно е така — отвърна неубедително тя и се загледа навън през предното стъкло. — Истината е, че университетът бе средство да избягам. Баща ми не одобряваше желанието ми да се отделя от дома, но това още повече ме амбицира. Та той нямаше представа, че ще завърша колежа. Мислеше, че само пиляе време и пари. Твърдеше, че трябва да се омъжа и да раждам деца...

— А моят баща се срамуваше, че съм добър в науките. Казваше, че вероятно съм го прихванал от майка ми, сякаш бе някаква наследствена болест.

— А братята и сестрите ти? И с тях ли беше такъв?

До известна степен. Обвиняваше нас за своите неуспехи. Източваше капитала още в самото начало и не стигаше до никъде. Но братята ми бяха отлични спортисти и се оправяха малко по-добре с него, защото баща ми си падаше по спорта... Ама какво сме се разприказвали за минали работи. По-добре кажи за брат си Тони — твоя или негова беше идеята да инвестира в КЛЕЗА?

Гласът на Даниел отново бе станал груб.

— Пак ли ще се караме?

— Просто ми отговори на въпроса!

— Нима има някакво значение?

— Било е фатална грешка да допуснем възможността — или вероятността, — мафиот да инвестира в нашите структури.

— Струва ми се, че идеята беше и на двама ни — отговори на въпроса му Стефани. — За разлика от баща ми, Тони се интересуваше от заниманията ми и аз му бях казала, че биотехнологиите са добра база за инвестиции — че би могъл да вложи част от парите, които печели от ресторантите си.

— Чудесно! — саркастично възкликна Даниел. — Надявам се, разбираш, че като правило инвеститорите не обичат да губят пари, въпреки предупрежденията, че във всяко начинание се крие известен риск. Подозирам, че това се отнася още повече за мафиотите. Чувала ли си за разни случки, като например „наместване на кокалите“?

— Той ми е брат, за бога! За какво наместване говориш?

— Така е, но на мен не ми е брат.

— Обидно е дори да си го помислиш! — кресна Стефани.

Тя се обърна и впери очи в стъклото. Винаги бе разполагала с огромно търпение по отношение на сарказма, егото и негативизма на Даниел поради възхищението, което изпитваше към блестящите му способности на учен, но този път то бе на изчерпване.

— При настъпилите обстоятелства нямам сметка да се разтакавам из Вашингтон още една нощ — заяви Даниел. — Мисля, че трябва да си стегнем багажа и да хванем първия самолет за Бостън.

— Както кажеш — отвърна Стефани.

Тя излезе от таксито и остави Даниел да плати на шофьора. Тръгне направо към фойето на хотела, без да се обръща. Беше достатъчно разтревожена, за да мисли какво ще прави като се върне в Бостън. В настроението, в което беше, идеята да отседне отново в апартамента на Даниел не я привличаше. Предположението му, че семейството ѝ стои толкова ниско, че би могло да извърши насилие, бе унижително. Не беше сигурна дали някой от близките ѝ се занимава с лихварство или с друг позорен бизнес, но можеше да се закълне, че никого не са наранили.

— Доктор Д'Агостино, извинете — извика служителят на рецепцията.

Неочакваното повикване я стресна и я накара да се закове на място. Даниел се блъсна в нея и изпусна папката от ръката си.

— Боже мили! — възкликна сърдито той и се зае да събира книгата, които се бяха разпилели наоколо. Портиерът се наведе да му помага. Документите за НХТСК бяха професионално изработени. Бе ги взел на слушането, за да ги предостави при нужда на хората, които разбират от подобна методика. За жалост, не се стигна до това.

Когато се изправи, Стефани вече се връщаше от гишето за регистрация.

— Трябваше да ме предупредиш, че ще спреш — сопна ѝ се за пореден път днес Даниел.

— Коя е Каръл Менинг? — не му обърна внимание Стефани.

— Нямам никаква представа. Защо?

— Имаш спешно съобщение от нея — отвърна тя и му подаде листчето.

Даниел бързо го прочете.

— Трябва да ѝ позвъня. Твърди, че е спешно. Как може да е спешно, щом като дори не я познавам?

— Какъв е кодът? — попита Стефани и надникна иззад рамото му.

— Две–нула–две! — възкликна той. — Знаеш ли къде е това?

— Разбира се! Тук, в окръг Колумбия.

Вашингтон! — възкликна Даниел. — Е, това обяснява всичко.

Той смачка бележката, отиде до рецепцията и помоли да му я впишат в списъка за получените съобщения.

Стефани не помръдваше от мястото си. Мислите бушуваха в главата ѝ, докато следеше с поглед Даниел, който се насочи към асансьорите. Внезапното ѝ решение я накара да се втурне към рецепцията — тя грабна бележката, която служителят още стискаше в ръката си, докато разговаряше с друг гост на хотела и се затича след Даниел.

— Смятам, че трябва да се обадиш — леко задъхана го посъветва тя, когато го настигна.

— О, така ли? — погледна я изпод вежди Даниел. — Не мисля.

Асансьорът пристигна и той влезе. Стефани го последва.

— Според мен, трябва да се обадиш. Какво ще загубиш?

— Самоуважението си.

Асансьорът плавно пое нагоре. Даниел се бе втренчил в индикатора на етажите. След миг вратите се отвориха и двамата

тръгнаха по коридора.

— Струва ми се, че кодът ми е познат — не се сдържа Стефани и наруши мълчанието. От миналата седмица, когато се обадох в канцеларията на сенатор Бътлър... Мисля, че беше 224 и ако е той, значи са звънили от административната сграда на Сената.

— Още една причина да не се обадя — заяви Даниел.

Той отключи вратата на апартамента и влезе Стефани вървеше плътно след него.

Докато той събличаше палтото си, тя се мушна в дневната. Приглади бележката върху бюрото.

— Наистина е 224 — извика тя. — Думата *спешно* е подчертана. Може би старият чешит е променил решението си!

— Все едно луната да падне на земята — отвърна невярващо Даниел и влезе при Стефани.

Погледна бележката.

— Странно. За каква спешност може да става дума? Помислих, че съобщението идва от медните, а не от администрацията на сената. Знаеш, че ми е все едно. Не е в приоритетите ми да общувам със сената, особено сега.

— Обади се! В желанието си да си отмъстиш може сам да си навредиш. Ако не се обадиш, аз ще го направя. Ще се представя за твоя секретарка.

— Ти, секретарка? Много забавно. Добре де, обади се!

— Ще използвам общия микрофон, за да слушаш и ти.

— Чудничко — саркастично отбеляза Даниел.

Изтегна се на дивана с глава на страничната облегалка и крака на отсрещната страна.

Стефани набра номера. Чуха сигнала на електронния звънец, после връзката се осъществи. Школуван женски глас се поинтересува кой се обажда, сякаш очакваше с нетърпение позвъняването.

— Обаждам се от името на доктор Даниел Лоуъл — каза Стефани.

Тя погледна Даниел, който се бе втренчил в нея с немигащи очи.

— С Каръл Менинг ли разговарям?

— Да. Благодаря, че позвънихте. Много е важно да говоря с доктора, преди да е напуснал хотела. Може ли да се обади?

— За какво се отнася, моля?

— Аз завеждам личния състав на канцеларията на сенатор Ашли Бътлър — започна Каръл. — Сигурно ме забелязахте тази сутрин. Седях зад сенатора.

Даниел направи знак на Стефани с ръка да прекъсне разговора, но тя не му обърна внимание.

— Трябва да говоря с доктора — настоя Каръл. — Както вече казах, много е сериозно.

С ядосано лице, Даниел ѝ направи отново знак да прекъсне. Когато тя се поколеба, той го повтори.

Махна му да престане с номерата си. Стана ѝ ясно, че той няма намерение да разговаря с Каръл Менинг, но не бързаше да затвори телефона.

— Там ли е докторът? — попита Каръл.

— Тук е, но в момента не може да се обади.

Даниел театрално завъртя нагоре очи.

— Мога ли да знам с кого разговарям? — заинтересува се Каръл.

Стефани отново се поколеба, чудеше се какво да отговори, защото бе казала на Даниел, че ще се представи за негова секретарка. Това вече ѝ се струваше смехотворно и тя реши да съобщи името си.

— О, чудесно! — отвърна Каръл. — От думите на доктор Лоуъл разбрах, че сте негова сътрудничка. Мога ли да ви попитам дали сътрудничеството ви е достатъчно тясно, че да мога да споделя и пред вас от чие име ви търся?

Стефани хитро се усмихна. Взря се за миг в телефонния апарат, сякаш той щеше да ѝ отговори на въпроса защо Каръл Менинг ще нарушава етикета и ще пита подобни неща. При по-нормални обстоятелства Стефани щеше да се ядоса. Но сега въпросът нажежаваше интригата.

— Не искам да съм невъзпитана — добави Каръл, сякаш четеше мислите ѝ. — Положението е доста неудобно, но ми казаха, че сте се регистрирали в един апартамент. Надявам се, разбирате, че целта ми не е да се бъркам в личния ви живот, а да бъда колкото е възможно по-дискретна. Вижте какво, сенаторът би желал да си уреди тайна среща с доктор Лоуъл, а това никак не е лесно в нашия град, като се има предвид известността му. Стефани направо зяпна, като чу странната ѝ молба. Дори Даниел спусна краката си на пода и седна.

— Надявах се — продължаваше Каръл, — че ще предам това съобщение директно на доктор Лоуъл, така че за срещата да знаят само сенаторът, докторът и аз. Очевидно това е невъзможно. Надявам се, че можем да разчитаме на дискретността ви, доктор Д'Агостино.

— Дватамата с доктор Лоуъл работим в близко сътрудничество — отвърна Стефани. — Бъдете сигурна в дискретността ми.

Тя бурно жестикулираше, за да разбере дали Даниел иска да вземе участие в разговора, който бе получил неочакван обрат. Даниел поклати отрицателно глава, но й направи знак да продължи.

— Надяваме се срещата да се състои още тази вечер — предложи Каръл.

— Какво да съобщя на доктор Лоуъл? Каква ще бъде целта на срещата?

— Не мога да ви кажа.

— Това е проблем — каза Стефани. — Знам, че доктор Лоуъл не е във възторг от случилото се тази сутрин. Не съм сигурна, че ще пожелае да се срещне със сенатор Бътлър, ако зова няма да бъде в негова полза.

Погледна към Даниел. С вдигнат нагоре палец той одобри начина, по който водеше разговора.

— Вижте — започна Каръл, — макар да завеждам личния състав в канцеларията на сенатора и да знам всичко, което става там, нямам представа защо иска да се срещне с доктора. Бе на мнение, че макар доктор Лоуъл да е ядосан от случилото се в сенатската подкомисия, до евентуалната тайна среща трябва да отложи вземането на всякакви решения относно проектозакон 1103.

— Изразявате се доста неясно — забеляза Стефани.

— Най-доброто, което мога да направя с беглата информация, с която разполагам. Въпреки това, искрената ми молба към доктора е да се срещне със сенатора. Предчувствам, че наистина ще е в негова полза. Не мога да си представя друга причина за срещата. Молбата му е необичайна, повярвайте ми. Работим заедно вече шестнайсет години.

— Мястото на срещата?

— Най-безопасно е в движеща се кола.

— Звучи мелодраматично.

— Сенаторът настоя за съвършена секретност, а, както вече ви казах, това не е лесно в нашия град.

— Кой ще шофира?

— Аз.

— Ако уговорим срещата, ще настоявам и аз да присъствам.

Даниел отново извъртя очи към тавана.

— Тъй като вече ви съобщих за срещата, предполагам, че настояването ви ще бъде прието, но за да сме напълно сигурни, ще трябва да го уговоря със сенатора.

— Да разбирам ли, че ще ни вземете от хотела?

— Опасявам се, че няма да е разумно. Най-добре е двамата с доктор Лоуъл да отидете с такси до гара Юниън. Точно в девет ще пристигна с черен шевролет номер GDF471 с тъмни стъкла. Ще спра до бордюра точно пред входа. За всеки случай ще ви дам мобилния си телефон.

Каръл го продиктува и Стефани го записва.

— Може ли сенаторът да разчита на присъствието на доктор Лоуъл?

— Ще предам разговора ни на доктор Лоуъл дума по дума.

— Моля, бъдете така добра — отвърна Каръл. — Бих искала още веднъж да подчертая важността на срещата и за сенатора, и за доктор Лоуъл. Цитирам точните му думи.

Стефани благодари на жената, увери я, че ще се обади след четвърт час и затвори телефона.

Втора си се в Даниел.

— Това е сигурно най-странният случай в моя живот — заяви тя след кратко мълчание. — Как мислиш?

— Какво, по дяволите, си е наумил дядката?

— Боя се, че има само един начин да разберем.

— Наистина ли мислиш, че трябва да отида?

— Нека го кажа така — отговори Стефани. — Ще бъдеш пълен глупак, ако не отидеш. Тъй като срещата ще бъде тайна, няма да се притесняваш, че може да загубиш самоуважението си. След като не ти пука за мнението на сенатор Ашли Бътлър, а добре ти е известно какво си мислиш за него, не виждам какво може да те възпре.

— Повярва ли й, като ти каза, че не знае повода за срещата?

— Да. Долових, че е засегната. Предполагам, че сенаторът няма предвид дискутирания сутринта въпрос и в последния момент ще

извади като фокусник от ръкава си нещо, което не е пожелал да сподели дори с най-близката си сътрудничка.

— Е — с нежелание се съгласи Даниел, — тогава ѝ позвъни и ѝ кажи, че в девет ще бъда пред гара Юниън.

— Ще ѝ кажа, че *ние* ще бъдем пред гара Юниън — уточни Стефани. — Говорех съвършено сериозно. Настоявам да присъствам.

— Защо пък не? — отвърна Даниел. — Да се позабавляваме.

ГЛАВА 4

20:15 часа, четвъртък, 21 февруари 2002 година

Когато Каръл зави в алеята и спря, стори ѝ се, че всички лампи в скромния дом на сенатора в Арлингтън, щата Вирджиния, светят. Погледна часовника на ръката си. При натоварения трафик в града да успеят да стигнат до Юниън Стейшън точно в девет си беше истински подвиг. Надяваше се, че е пресметнала точно времето, макар че още в началото бе закъсняла. Пътят от апартамента ѝ във Фоги Ботъм до къщата на Ашли ѝ отне с десет минути повече от очакваното. За щастие, бе предвидила четвърт час за всеки случай.

Остави двигателя и ръчната спирачка включени, за да излезе от колата. Оказа се, че не е необходимо да се излага на мразовития дъжд. Вратата се отвори и на парадния вход се появи сенаторът. Зад него стоеше представителната му четирийсетгодишна съпруга с престилка с бяло дантелено бие върху меката вълнена роба — олицетворение на здравето домашно огнище. Под козирката на входа той се опитваше да отвори чадъра, зорко наставляван от нея. Сутрешната снежна вихрушка се беше превърнала в пороен дъжд.

Скрил глава под обърнатата чаша на черния си чадър, Ашли заслиза по стълбите. Движеше се бавно и замислено, което даваше възможност на Каръл да наблюдава набития, леко прегърбен мъж е яко телосложение, който ако не бе станал сенатор, щеше да е фермер или дори стоманолеяр. Приближаващата се фигура не беше твърде приятна за гледане. В нея имаше нещо потискащо и трагично. Влажният и белезникав въздух, както и монотонният звук от чистачките, които безнадеждно повтаряха полукръговете си движения върху мокрото стъкло засилваха това ѝ чувство. За Каръл обаче по-важно беше онова, което знаеше, отколкото нещата, които виждаше. Бе уважавала този мъж, бе го боготворила, повече от десет години се беше жертвала за него, а сега той бе станал непредсказуем, дори подъл. Въпреки огромните усилия, които бе положила през целия ден, тя все още

нямаше представа защо сенаторът настояваше за конспиративната и политически рискована среща с доктор Лоуъл, а поради факта, че трябва да бъде запазена в пълна тайна, не можеше да попита никого. Нещо повече — не можеше да се отърве от чувството, че като не ѝ казва причината за срещата, Ашли ѝ прави напук, само защото инстинктивно усещаше силното ѝ желание да я узнае. През последната година, благодарение на някои незаслужени саркастични реплики от негова страна, тя бе почувствала, че той ѝ завижда, задето е по-млада и по-здрава от него.

Видя го, че спира в подножието на стълбите, за да оправи стъпката си по равното. Наистина се беше заял: Каръл използваше израза като метафора на магарешкия му инат, качество, което признаваше по достойнство, когато ставаше дума за популистките му политически възгледи, но което сега я дразнеше. В миналото той се бе борил за властта, заради самата власт, сякаш бе болезнено пристрастен към нея. Каръл винаги го бе смятала за велик, за човек, който знае кога да отстъпи, но вече не бе тъй сигурна в него.

Ашли бавно тръгна към колата: с черния си балтон, заоблени рамене и поклащаща се походка, той приличаше на огромен пингвин. Леко забърза ход. Каръл очакваше да дойде откъм страната на мястото до шофьора, ала той отвори вратата и седна непосредствено зад нея. Докато се наместваше, колата леко се заклати. Той затръшна вратата и тя чу как чадърът му тупна на пода.

Обърна се назад. Ашли се бе отпуснал на седалката. В сивкавия сумрак на купето лицето му изглеждаше бледо, почти нереално, а грубите му черти бяха изгубили контурите си, сякаш бяха изрязани в сурово тесто. Оредяващата му сива коса, която по правило бе свикнала с посоката на причесването си, сега изглеждаше разбъркана. В стъклата на очилата му с дебели рамки проблясваха светлините на къщата.

— Закъсня — отбеляза Ашли без никаква следа от южняшки акцент.

— Съжалявам — рефлексивно отвърна Каръл; бе свикнала да се извинява. — Ще се оправим. Няма ли да поговорим, преди да се върнем в града?

— Тръгвай! — изкомандва Ашли.

Обзе я гняв, но не каза нищо, защото знаеше какви щяха да бъдат последствията, ако даде израз на чувствата си. Ашли бе злопаменен като слон, а за жестокостта на отмъщението му се носеха легенди. Тя включи на задна и излезе на пътя.

Пресечките по него бяха главно с ограничен достъп и Каръл караше спокойно. Майсторски улови зелената вълна по магистрала номер 395. На главната пътна артерия движението беше по-слабо от преди четвърт час, когато отиваше към дома на Ашли и тя спокойно увеличи скоростта. Усетила, че няма да надскочи определеното време, тя се поотпусна, но като приближиха река Потомак, над главите им изтрещя товарен самолет, който тъкмо издигаше от националното летище Рейгън. На Каръл ѝ се стори, че той лети на не повече от десетина метра над тях. Както беше напрегната, внезапният разтърсваш трясък така я стресна, че тя свърна встрани.

— Сигурен съм — продума за първи път след грубата си команда Ашли отново с провлечен южняшки изговор, — и мога да се закълна в паметта на майка ми, че тътенът се е чул по цялото протежение на шосето. Можеш ли да контролираш колата, миличка?

— Всичко е наред — рязко отвърна Каръл.

Тя дори смяташе, че театралният акцент на говора му се е засилил и се зачуди на лекотата, с която можеше да го включва и изключва.

— Прочетох биографията на добрия доктор, която ти и останалите сте изработили — продължи Ашли след кратко мълчание. — Дори я запаметих. Трябва да ви благодаря за отлично свършената работа. Сигурен съм, че знам за това момче повече, отколкото той самият знае за себе си.

Каръл кимна, но не каза нищо. Отново се възцари тишина и едва когато навлязоха в тунела под пространния вашингтонски парк, Ашли внезапно се обади:

— Знам, че си недоволна от мен и че ми се сърдиш. Известна ми е и причината.

Каръл го стрелна с поглед в огледалото за обратно виждане. Светлините от керамичните плочки на тунела ту проблясваха, ту изчезваха от лицето му и го правеха още по-нереално.

— Сърдита си ми, задето не разкрих причините за предстоящата среща.

Каръл отново го погледна. Думите му я сепнаха. Подобно признание бе съвършено ново за него. Никога не ѝ бе давал да разбере, че разбира или се интересува от чувствата ѝ. Още едно нещо, което говореше за неговата непредсказуемост и я объркваше.

— Напомняш ми за детството, когато мама ми се сърдеше — продължи Ашли, като обогати южняшкия си изговор с характерния си шеговит тон.

Маниерниченето му я подразни и Каръл изпъшка вътрешно.

— Тогава бях още фъстък. Бях си наумил да отида за риба в реката, която бе на около два километра от къщи. Разправяха, че там рибите са големи като агнета. Тръгнах преди зазоряване, когато всички у дома още спяха и причиних доста тревоги на майка си. Като се върнах, заварих я в състояние на истерия. Хвана ме за врата и пожела да узнае защо съм тръгнал, без да поискам разрешение от нея. Отговорих, че не съм я попитал, защото съм знаел, че ще ми откаже. Е, скъпа ми Каръл, положението с предстоящата среща е аналогично. Познавам те достатъчно добре, за да знам, че ще се постарая да ме разколебая, а аз вече съм го решил.

— Щях да се опитам да те разколебая, само ако това е в твой интерес — отвърна Каръл.

— Понякога желанията ги са твърде прозрачни, мила моя. Мнозина не биха разбрали истинските ти мотиви, подлъгани от привидната ти жертвоготовност, но аз те познавам отлично.

Каръл нервно преглътна. Не знаеше как да реагира на арогантните му думи, а нямаше желание да поведе разговора в посоката, в която го бе насочил той с намеците си, че макар и неизказани на глас, амбициите ѝ са му ясни. Затова попита:

— Поне сподели ли намеренията си с Фил, за да си сигурен, че всякакви политически манипулации са изключени?

— Не, за бога! Не съм споделял с никого, дори с жена ми, бог да я благослови! Ти, двамината доктори и аз сме единствените, които знаят за предстоящата среща.

Каръл излезе от магистралата и се отправи към Масачузетс Авеню. Почувства облекчение, защото приближаваха гара Юниън и нямаша възможност да се върнат на разговора относно скритите ѝ намерения. Погледна часовника на ръката си. Беше девет без петнайсет.

— Подранихме — каза тя.

— Пообиколи квартала — предложи Ашли. — Предпочитам да се появя точно навреме. Това ще даде добър тон на срещата.

Каръл зави в дясно, после в ляво. Районът ѝ беше познат поради близостта му със сенатската административна сграда. Когато обърна колата отново към гарата, оставаха три минути до девет.

— Ето ги — посочи Ашли през рамото ѝ.

Даниел и Стефани се бяха сгушили под чадъра. Веднага се забелязваха, защото стояха неподвижно встрани от тълпата. Хората около тях бързаха, блъскаха се и търсеха подслон от дъжда или в сградата на гарата, или в някое от чакащите таксита.

Каръл примига с далечните светлини, за да привлече вниманието им.

— Не го прави — изръмжа Ашли. — Вече ни забелязаха.

Видяха, че Даниел погледна часовника си и се отправи към шевролета. Стефани го бе хванала под ръка.

Двамата се приближиха до прозореца от страната на Каръл. Тя смъкна стъклото.

— Мис Менинг? — хладно попита Даниел.

— На задната седалка съм, докторе! — извика Ашли, преди Каръл да успее да отговори. — Какво ще кажете да седнете при мен, а впечатляващата ви сътрудничка да се настани до Каръл?

Даниел вдигна рамене и двамата със Стефани заобиколиха колата. Той държеше чадъра над нея и я изчака да седне, после влезе до сенатора.

— Добре дошли! — разцъфна в усмивка Ашли и подаде широката си набита длан. — Благодаря, че се съгласихте да се срещнем в тази ужасна дъждовна вечер.

Даниел погледна ръката на Ашли, но не протегна своята.

— Какво сте намислили, сенаторе?

— Ето един истински северняк — весело отвърна Ашли, като отдръпна ръката си, без да се обиди от студенината на Даниел. — Винаги готов да кара направо, без да губи време в учтивости. Добре, така да бъде. Ще има време и за ръкостискане. А междувременно нека се опознаем. Знаете ли, заинтригуван съм от ескулаповските ви способности.

— Накъде да тръгна, сенаторе? — попита Каръл, докато се взираше в Ашли в огледалото за обратно виждане.

— Защо не повозим докторите из нашия хубав град — предложи Ашли. — Тръгни надолу към Тайдъл Бейсън, за да им покажем най-красивия мемориал в града!

Каръл включи на скорост и тръгна на юг по Първа улица. Двете със Стефани бързо се прецениха една друга с поглед.

— Вдясно е Капитолият — посочи през стъклото Ашли, — а вляво е сградата на Върховния съд с чудесната си архитектура, до него е библиотеката на Конгреса.

— Сенаторе — обади се Даниел. — С цялото ми уважение към вас, което, опасявам се, не е много голямо, но не се интересувам от забележителностите на града, нито искам да ви опозная по-добре, особено след скалъпеното слушане, което ни спретнахте сутринта.

— Скъпи мой приятелю... — започна Ашли след кратка пауза.

— Хайде да спрем с южняшките шашарми! — презрително изстреля Даниел. — Можете да отбележете в протокола, че не съм ви скъп приятел. Изобщо не съм ви приятел.

— Докторе, с цялото ми уважение към вас, което е напълно искрено, искам да ви кажа, че не си правите добра услуга, като се конфронтирате с мен. Ако разрешите, ще ви дам един съвет: не накърнявайте интересите си, като позволявате на чувствата да вземат връх над вашия изключителен интелект, както направихте тази сутрин. Въпреки явно изразената ви враждебност към мен, бих желал да се договоря с вас като мъж с мъж, или за предпочитане като джентълмен с джентълмен, по един извънредно важен, но деликатен въпрос. Всеки от нас има нещо, от което се нуждае другият и, за да удовлетворим необходимостите си, всеки трябва да направи по нещо, което не иска да прави.

— Говорите със загадки — изсумтя Даниел.

— Може би — призна Ашли. — Проявявате ли интерес? Няма да продължавам, ако не се интересувате от предложението ми.

Ашли чу, че Даниел нетърпеливо въздъхна и си представи как докторът извърта очи с досада, но не можеше да бъде сигурен, тъй като в колата беше тъмно. Ашли почака, докато Даниел огледа сградите, покрай които минаваха.

— Признанието ви няма нито да ви задължи, нито да застраши интересите ви по някакъв начин — уточни Ашли. — Никой, освен присъстващите тук, нямат представа, че сега разговаряме, при положение, че вие не сте уведомили някого.

— Не бих уведомил никого, защото ме е срам.

— Решил съм да не обръщам внимание на грубостта ви докторе, както сутринта отминах с мълчание липсата ви на обноски, проявена в начина ви на обличане, в надменното ви поведение и нападките ви срещу мен. Като джентълмен бих могъл да се засегна, но не го направих. А сега — внимание! Искам да знам само дали сте съгласен да преговаряме.

— И за какво точно ще преговаряме?

— Жизнеспособността на компанията ви, настоящата ви кариера, възможността да станете знаменит предприемач и най-важното — вероятността да избегнете фалита. Имам причини да мисля, че фалитът е същинска анатема за вас.

Даниел се втренчи в Ашли в тъмното купе на колата. Сенаторът не можеше да види очите на доктора, но усети напрежението в погледа му. Това го увери, че е ударил право в целта.

— Мислите, че съм абсолютен противник на провалите, така ли? — попита Даниел, а язвителната нотка в гласа му звучеше далеч по-слабо от преди.

— Точно така — отвърна Ашли. — Вие сте състезател по дух и това, в комбинация с интелекта ви, е движещата сила за вашия успех. Ала силните състезатели не обичат провалите, особено ако мотивацията им включва и бягство от миналото. Изминали сте доста път от Ривиър, щата Масачузетс, но най-страшният ви кошмар е провалът, който може да ви върне обратно в детството. Съдейки по постиженията, тревогата Ви е ирационална, но не престава да ви преследва.

Даниел тъжно се изсмя.

— Откъде ви хрумна тази налудничава и странна теория? — попита той.

— Знам доста за вас, приятелю. Баща ми непрекъснато повтаряше, че познанието е сила. А щом ще преговаряме, поставих си за цел да се възползвам; от изключителните си връзки, които включват и контактите ми в Бюрото, за да науча колкото с възможно повече за

вас и компанията ви. Всъщност, аз знам много не само за вас, но и за цялата ви фамилия до девето коляно.

— Накарали сте ФБР да ме разследва? — възкликна Даниел. — Не мога да повярвам.

— А трябва! Нека само набележа няколко пункта от една изключително интересна история. Преди всичко семейството ви е пряк наследник на известната фамилия Лоуъл от Ню Ингланд, включено в справочника на известните бостънски фамилии, където пише, че семейство Лоуъл разговарят единствено със семейство Кабът, а семейство Кабът разговарят единствено с Бог. Или обратното? Каръл, би ли ми помогнала?

— Запомнили сте го точно, сенаторе — отвърна Каръл.

— Олекна ми — каза Ашли. — Не бих искал да се разочаровам в способностите си още в началото на разговора. За нещастие, докторе, произходът ви не ви е помогнал много в живота. Дядо ви е пропил всичко до цент, но най-важното — бил е лишен от наследство, след като се е противопоставил на семейството си и е изоставил училище, за да се запише в армията като обикновен войник през Първата световна война, а после се е оженил за жена без потекло от Медфърд. Изглежда по време на войната в Европа е преживял ужасни неща, защото по-късно не е могъл да се интегрира отново в привилегированото общество. Неговият живот е бил съвсем различен от живота на братята и сестрите му, които са били далеч от войната и са се наслаждавали на изобилието и веселието на двайсетте години и които, дори да са се пропити, поне завършили образованието си и изградили семейства, добре поставени в обществото.

— Сенаторе, никак не ми е забавно. Може ли да минем на въпроса?

— Търпение, приятелю — отвърна Ашли. — Нека стигнем до наши дни. Изглежда пропилият се дядо не е бил достатъчно добър баща и не е служил като пример за подражание на десетте си деца, едно, от които е баща ви. *Какъвто бащата, такъв и синът* със сигурност се отнася за баща ви, който служи в армията по време на Втората световна война. Макар да е избегнал впиянчването, той едва ли е бил добър баща и пример за подражание за деветте си деца и мисля, че и вие ще се съгласите с това. С помощта на духа и интелекта си, както и с възможността да избегнете участието във вьетнамската

война, вие сте прекъснали развитието надолу, характерно за семейството ви до този миг, ала раните в душата ви не са зараснали.

— Сенаторе, за последен път ви заявявам, че ако не ми обясните на прост език какво имате наум, ще настоявам да ни върнете в хотела.

— Но аз ви казах — заяви Ашли. — Още когато влязохте в колата.

— Добре ще е да го повторите — изсмя се Даниел. — Очевидно сте се изразили тъй изискано, че не съм ви разбрал.

— Казах ви, че се интересувам от ескулаповските ви способности.

— Сега пък използвате името на римския бог на лечителите и продължавате да говорите със загадки, а аз нямам време за подобни игри. Нека бъдем точни, особено щом става дума за преговори.

— Добре тогава. Искам да сключим бартерна сделка и да разменим вашата сила на лекар срещу моята на политик.

— Аз съм учен, а не практикуващ лекар.

— Но въпреки това си оставате лекар, а научноизследователската ви работа е в областта на лекуването на хората.

— Продължавайте.

— Опитвам се да ви кажа защо сме се събрали да разговаряме. Най-напред обаче трябва да имам джентълменската ви дума, че онова, което ви кажа, ще си остане между нас, независимо от изхода на срещата ни.

— Ако е нещо лично, няма проблем да го запазя в тайна.

— Отлично! Доктор Д'Агостино, имам ли и вашата дума?

— Разбира се — стресна се Стефани, изненадана от внезапния въпрос.

Беше се извърнала назад и гледаше двамата мъже. Седеше в това положение, откакто сенаторът заговори за страховете на Даниел.

Каръл се мъчеше на волана и сега значително намали скоростта. Беше хипнотизирани от разговора, който се водеше на задната седалка и следеше повече образа на Ашли в огледалото за обратно виждане, отколкото пътя пред себе си. Предполагаше какво ще каже и бе започнала да разбира плана му. Беше ужасена.

Лиши се прокашля.

— За съжаление, диагнозата ми е „болест на Паркинсон“. Полошото е, че според невролога тя се развива много бързо и изглежда е

прав. При последното ми посещение дори ми заяви, че в скоро време може да засегне и интелектуалните ми способности.

За няколко мига в колата се възцари пълна тишина.

— Откога знаете, че сте болен? — попита Даниел. — Не забелязвам да имате тремор.

— От около година. Лекарството ми помага, но както предсказа неврологът, ефектът му бързо намалява. Така че, ако не се направи нещо и то бързо, в скоро време нестабилното ми здравословно състояние ще стане публична тайна. Опасявам се, че политическата ми кариера е застрашена.

— Надявам се, не намекувате онова, за което си мисля — произнесе тихо Даниел.

— Смятам, че говорим за едно и също нещо — призна Ашли. — Докторе, бих искали да съм опитното ви зайче, или по-точно казано, експерименталната ви мишка. Щом сте постигнали успехите, за които говорехте тази сутрин...

— Това е абсурдно! — поклати глава Даниел. — Искате да ви третирам като опитно животинче!

— Точно така, докторе. Знам, че няма да се съгласите по ред причини, затова нарекох нашия разговор „преговори“.

— Ще нарушим закона — намеси се Стефани. — Лекарският съюз няма да го одобри.

— Нямах намерение да уведомявам Лекарския съюз — спокойно отвърна Ашли. — Знам колко са нерешителни понякога.

— Експерименталното лечение трябва да се проведе в болнично заведение — каза Стефани. — А без одобрението на съюза никоя болница няма да го разреши.

— Никоя болница в тази страна — уточни Ашли. — Всъщност, мислех си за Бахамските острови. Климатът там е прекрасен през зимата. При това, на Бахамите има една клиника, която идеално отговаря на нуждите ни. Преди шест месеца моята подкомисия по здравна политика проведе серия слушания върху липсата на регулация при клиниките, лекуващи безплодието в нашата страна. Спомена се името на една клиника, „Уингейт“, като пример за това, как доста от болничните заведения прескачат някои установени стандарти и реализират огромни печалби. Неотдавна клиника „Уингейт“ се премести на остров Ню Провидънс, за да избегне някои законови

положения, отнасящи се до дейността ѝ, която включва множество твърде подозрителни операции. Но онова, което привлече вниманието ми, бе фактът, че тогава се строеше нов и модерен център за научноизследователска работа и болница — последна дума на технологията на двайсет и първия век.

— Сенаторе, има си причини, поради които медицинските изследвания започват с животни, преди да се приложат върху човешки същества. Обратното е лишено от етика и е глупаво. Не мога да стана част от това.

— Знаех, че отначало няма да сте във възторг от предложението ми — отвърна Ашли. — Ето защо ви предложих да преговаряме. Вижте, обещавам ви като джентълмен, че проектозакон 1103 никога няма да напусне подкомисията, ако сте съгласен да приложите своята НХТСК върху мен при пълна секретност. От което следва, че вторият транш от финансирането на компанията ви ще е сигурен и тя ще продължи да съществува, а вашата мечта ще се сбъдне — ще станете богат и знаменит предприемач в областта на биотехнологиите. Що се отнася до мен, все още разполагам със сила и власт и ще остана на върха, при положение че се справите с болестта ми. Така че... ако всеки от нас направи онова, което се иска от него, и двамата ще спечелим.

— Какво ще направите вие? — попита Даниел.

— Поемам риска да бъда опитно зайче — заяви Ашли. — Ще ви призная, че бих желал ролите ни да са разменени, но такъв е животът. Ще рискувам и политическите последици от желанието на консервативните ми избиратели законопроект 1103 да бъде предложен за гласуване.

Даниел удивено поклати глава и възкликна:

— Но това е абсурдно!

— И още нещо — продължи Ашли. — Като се има предвид рискът, на който се подлагам при новата терапия, мисля, че размяната, за която говорех, не е равностойна. За да балансираме нещата, ще трябва да намесим и божественото.

— Страхувам се да попитам, какво разбирате под *божествено*.

— Разсъждавам по следния начин: ако ще ми приложите вашата НХТСК, ще имате нужда от ДНК сегмент от някого, който няма паркинсонова болест.

— Така е, но донорът няма значение. Тук не става дума за съвместимост на тъканите както при трансплантацията на органи.

— За мен донорът има значение — настоя Ашли. — Доколкото разбрах, можете да изолирате сегмента дори от капка кръв?

— Не мога да го изолирам от червените кръвни телца, тъй като те нямат ядро — обясни Даниел. — Но бих могъл да използвам белите кръвни телца, които са съставна част на кръвта. Така че, да, мога да получа ДНК сегмент от капка кръв.

— Благодаря на добрия Господ за белите кръвни телца — каза Ашли. — Интересува ме източникът на капката кръв. Баща ми беше баптистки пастор, но майка ми, мир на праха ѝ, бе ирландска католичка. Научи ме на някои неща, които ще помня до края на живота си. Отговорете ми — нали знаете за Торинската плащеница? Това е искането и предложението ми.

Даниел се засмя подигравателно.

— Това пък е повече от абсурд, направо е лудост! Искате да взема парче от плащеницата! И как ще стане?!

— Това ще бъде ваше задължение, докторе — отвърна Ашли. — Но аз искам да ви помогна и съм в състояние да го направя. Сигурен съм, че бих могъл да разбера как да получите достъп до плащеницата. Познавам един архиепископ, който е винаги готов да ми направи услуга срещу малка политическа отстъпка. По една случайност знам, че парчета от плащеницата са внасяни, изнасяни и връщани на църквата. Възможно е да ви предоставят някое от тях, но ще трябва да отидете и да го донесете.

— Нямам думи — призна Даниел зашеметен и се опита да прикрие усмивката си.

— Разбираемо е — отвърна Ашли. Сигурен съм, че предложението ми ви завари неподготвен. Не държа да ми отговорите веднага. Уверен бях, че като разумен човек ще поискате да го обмислите. Предлагам ви да ми се обадите на номера, който ще ви дам. Но ако нямам съобщение от вас до утре в десет сутринта, ще приема, че сте решили да не се възползвате от предложението ми. Точно в десет ще наредя на сътрудниците си да определят датата на гласуването в подкомисията възможно най-скоро, за да го придвижим към комисията и сената. Вече знам, че БИО лобито ви е информирало, че законопроект 1103 ще бъде гласуван на всяка цена.

ГЛАВА 5

22:05 часа, четвъртък, 21 февруари 2002 година

Габаритните светлини на шевролета на Каръл Менинг се отдалечиха надолу по Луизиана Авеню, сляха се с оживения трафик и се изгубиха в тъмнината на нощта. Стефани и Даниел гледаха зад тях, докато изчезнат, после се спогледаха. Притиснати един към друг, лицата им се озоваха съвсем близо. Стояха неподвижни на тротоара пред гара Юниън, както и преди час, когато очакваха колата със сенатора. Тогава горяха от любопитство. Сега бяха изгубили и ума, и дума.

— Утре сутринта всичко ще ми се струва само сън — каза Стефани и поклати глава.

— Наистина звучи нереално — призна Даниел.

— Точната дума за случилото се е *фантастика*.

Даниел погледна визитката на сенатора, която стискаше в свободната си ръка. Обърна я на обратната страна. Там сенаторът бе изписал номера на мобилния си телефон за пряк контакт през идните дванайсет часа. Даниел се вторачи в него, сякаш искаше да го запамети.

Поривът на вятъра за миг промени посоката на дъжда от вертикална в хоризонтална. Когато дъждът опърли лицето ѝ, Стефани потрепери.

— Студено е. Да се връщаме в хотела! Няма смисъл да стоим повече тук.

Като пробуден от дълбок сън, Даниел огледа площада за стоянка на таксита. В единия край се бяха наредили няколко коли в очакване на клиенти. Той обърна чадъра срещу вятъра и бутна Стефани напред. Застанаха до първото такси и Даниел задържа чадъра над главата ѝ, за да я предпази от дъжда, докато влезе в колата, после я последва.

— Хотел „Четири сезона“ — каза Даниел на шофьора, който ги наблюдаваше в огледалото за обратно виждане.

— Фантастика с примес на ирония — обади се внезапно Стефани, когато таксито тръгна. — В деня, в който изобщо чувам нещичко за семейството ти от самия теб, научавам цялата история с най-малки подробности от сенатор Бътлър.

— Не усещам ирония, а по-скоро гняв — отвърна Даниел. — По дяволите! Та той ми е нарушил правата, като е поискал от ФБР да разследва потеклото ми. Ужасното е, че ФБР се е съгласило да го направи. Аз съм редовен гражданин и не съм извършил никакво престъпление. Подобно разследване ми напомня за времената на Едгар Хувър.

— Значи онова, което Бътлър говореше за теб, е вярно?

— Мисля, че в основата си е така — отвърна неопределено Даниел.

— Хайде да обсъдим предложението на сенатора.

— И сега мога да ти кажа мнението си. Според мен, историята намирисва.

— Не виждаш ли нещо положително в нея?

— Единственото положително е, че тя потвърди мнението ми за него като за изпечен демагог. Освен това е и отвратителен лицемер. Обявява се против НХТСК единствено по политически причини и настоява да забрани комбинацията и научноизследователската работа върху нея въпреки добрите резултати, които могат да послужат за лечение и облекчаване на страданията на болните. В същото време иска да се възползва от нея. Планът му е подъл и ние няма да участваме в него.

Стефани подигравателно се изсмя:

— Съжалявам, че му обещах да запазя тайната му. Медиите умират за подобни истории и много бих искала да им я предоставя.

— Не можем да се обърнем към медиите. И мисля, че не бива да прибързваме. Смятам, че предложението на Бътлър заслужава внимание.

Стефани го погледна с изненада. Помъчи се да види лицето му в полумрака.

— Не говориш сериозно, нали? Ти току-що каза...

— Да видим доколко познаваме проблема. Знаем, че нашият метод води до растеж на допамин произвеждащите клетки, тъй че по този пункт няма да се лутаме в тъмното.

— Правили сме го с миши, а не с човешки клетки.

— Процесът не се различава. Колегите вече са опитвали методологията и върху клетки от човешки организъм. Няма да имаме проблем при създаването на клетките. Щом ги получим, можем да използваме същата последователност като при мишките. Няма причина да не стане и при човека. Нали последните мишки, върху които приложихме метода бяха излекувани?

— С изключение на онези, които умряха.

— Известно ни е защо умряха. Защото не бяхме усъвършенствали техниката на инжектиране. Всички мишки, които инжектирахме правилно, оживяха и бяха излекувани. Ако бяхме третирали доброволец, щяхме да се възползваме от стереотаксичния механизъм, който не става при гризачите. Така инжектирането би било по-точно, далеч по-лесно и оттам — по-безопасно. Освен това, нямаше сами да го инжектираме. Щяхме да потърсим неврохирург, който желае да ни помогне.

— Не вярвам на ушите си — каза Стефани. — Говориш така, сякаш вече си решил да извършиш този неразумен и неетичен експеримент, а той би бил тъкмо такъв: неконтролируем и рискован опит върху човешко същество. Крайният резултат няма да допринесе нищо за науката, а само за сенатор Бътлър.

— Не съм съгласен с теб. Ако изпълним процедурата, ще спасим КЛЕЗА и НХТСК за благо на милиони болни. Мисля, че един малък компромис в областта на етиката е незначителна цена, която ще заплатим за крайния ни успех.

— Но в такъв случай ще нравим тъкмо онова, в което сенатор Бътлър обвини биотехнологичната промишленост в словото си тази сутрин: че се стреми да постигне целта си без оглед на средствата. Би било не етично да експериментираш върху сенатор Бътлър, това е истината.

— Да, може би си права до известна степен, но помисли си, чий живот рискуваме? Живота на злодея! Той самият го поиска. Още по-лошо — той ни е съучастник, защото е накарал ФБР незаконно да измъкне информация за нас, за да ни принуди да му се подчиним.

— Дори всичко това да е вярно, то не може да оправдае действията ни и не ни освобождава от отговорност.

— Мисля, че ни освобождава. Ще накараме Бътлър да подпише договор, като включим в него всичко, дори и това, че добре осъзнаваме, как всеки научен съвет би оценил процедурата като не етична, защото се извършва без съответния протокол. В договора недвусмислено ще заявим, че идеята за процедурата, както и изпълнението ѝ извън страната е на Бътлър. Ще напишем и факта, че ни е изнудил, за да се съгласим да участваме.

— Мислиш ли, че ще подпише подобен документ?

— Няма да има избор. Или ще го подпише, или няма да приложим метода на НХТСК върху него. Идеята да работим на Бахамите ми допада, защото няма да нарушаваме правилата, въведени от Лекарския съюз, а в случай на нужда ще разполагаме с неоспорим договор. Отговорността ще падне изключително върху плещите на Бътлър.

— Нека си помисля.

— Мисли, колкото искаш, но аз наистина смятам, че онова, което направим ще има морална стойност. Ако го бяхме принуждавали, нещата щяха да са съвсем други. Но не сме. Тъкмо обратното.

— Възможно е да се хванат за това, че не е бил добре информиран. Той е политик, а не лекар. Не знае всички рискове. Може и да умре.

— Няма да умре — увери я Даниел. — Първоначално няма да му вкараме необходимото количество клетки и следователно няма да получим онази концентрация на допамин, която напълно да го избави от симптомите. Тогавата той ще ни помоли да повторим процедурата, което няма да е трудно, тъй като ще разполагаме с лековитите клетки в лабораторията.

— Все пак трябва да помисля.

— Разбира се — отвърна Даниел.

Продължиха пътуването в мълчание. Едва когато влизаха в асансьора на хотела, Стефани проговори:

— Наистина ли мислиш, че ще можем да намерим място, удобно за извършване на процедурата?

— Бътлър доста се е постарал — отвърна Даниел. — Не е оставил нищо на случайността. Честно казано, няма да се учудя, ако заедно с мен е проучил и клиника „Уингейт“.

— Възможно е. Всъщност, спомних си, че преди около година четох нещо за тази клиника. Тя е известна независима клиника, в която лекуват безплодие и преди да се премести под натиск на Бахамите, се е намирала в Букфърд, щата Масачузетс. Случаят предизвика истински скандал.

— Да, и аз си спомням. Управляваха я двама мошеници — специалисти по безплодие. Научноизследователската им лаборатория извършваше незаконно експериментално клониране.

— „Безскрупулно“ е по-точната дума. Опитвали са се да получат човешки зародиш и да го вкарат в утробата на прасе. Помня, че бяха замесени в изчезването на две студентки от Харвард — донори на яйцеклетки. Двумината управители трябваше да напуснат страната и едва избегнаха екстрадицията обратно в щатите. С една дума, не бива да се свързваме с подобни подозрителни институции.

— Няма. Ще извършим процедурата, ще си измием ръцете и ще си тръгнем.

Вратите на асансьора се отвориха. Те тръгнаха по коридора към апартамента си.

Ами неврохирурга? — попита Стефани. — Наистина ли мислиш, че ще намерим кой да участва в тази измама? Който и да е той или тя, все ще разбере, че историята не е съвсем чиста.

— Това може да се избегне със съответно възнаграждение. Същото се отнася и за клиниката.

— Имаш предвид пари ли?

— Разбира се! Универсалният мотив.

— Ами искането на Бътлър за пълна секретност? Как ще се оправим с това?

— Секретността е негова грижа. Няма да използваме истинското му име. Без очилата и тъмния си костюм той е абсолютно безличен, най-обикновена муцуна. Като облече широка риза с къси ръкави и си сложи слънчеви очила, никой няма да го познае.

Стефани отключи вратата с хотелската карта. Те свалиха палтата си и влязоха в дневната.

— Нещо от минибара? — предложи ѝ Даниел. — В празнично настроение съм. Преди два часа имах усещането, че сме попаднали в черна дупка. Сега се появи лъч светлина.

— Ще пийна малко вино — отговори Стефани.

Тя разтърка ръце, за да ги стопли и се сви в края на дивана.

Даниел издърпа тапата на бутилката каберне, която бе останала до половината и напълни тумбестата чаша. Подаде я на Стефани, после си наля чисто уиски. Настани се в другия край на дивана. Чукнаха се и отпиха от чашите си.

— И така, няма да се откажеш от безумния план? — започна Стефани.

— Не и докато не ми предложиш убедителна причина да го направя.

— Каква е тази глупост с плащеницата? Имам предвид *божественото* Ама че нелепа и нахална идея!

— Не съм съгласен с теб. Идеята е гениална.

— О! Сигурно се шегуваш...

— Съвсем не! Методът е безвреден, а и двамата знаем колко силни могат да бъдат безвредните церове. Щом му се иска да вярва, че получава част от наследствеността на Исус Христос, толкова по-добре. Ще има силен импулс да вярва в излекуването си. Не обещавам, че ще вземем ДНК материал от плащеницата. Можем да му кажем, че сме взели и резултатът ще бъде същият. Но ще я огледаме. Ако върху нея има петна от кръв, както твърди той, и ако получим пълен достъп до нея, както ни уверява, всичко ще си дойде на мястото.

— Дори ако петната са от тринайсети век?

— Възрастта им няма да е от значение. Ще има съвсем малки частички от ДНК, но това няма да е проблем. Ще работим като със свеж материал, за да получим сегмента, от който имаме нужда и ще го подсилим с ПКР. От много гледни точки работата ни ще бъде вълнуваща и пълна с предизвикателства. Най-трудното ще бъде да се противопоставим на желанието си да поместим резултатите в списание *Природа* или *Наука*. Само си представи заглавието: „Комбинацията от НХТСК и Торинската плащеница лекува Паркинсон“.

— Няма да можем да публикуваме такова нещо — завъртя глава Стефани.

— Знам! Но не ти ли е забавно да си се представиш като предвестник на бъдещето? Ще последва контролен експеримент и вече ще можем да пишем за постижението си. Тогава КЛЕЗА ще бъде в светлината на прожекторите, а несгодите ни по набирането на средства отдавна ще са отшумели.

— Бих искала и аз да съм толкова въодушевена.

— Ще бъдеш, когато всичко си дойде на мястото. Макар тази вечер да не уточнихме времето на операцията, предполагам, че сенаторът гори от желание тя да стане колкото е възможно по-скоро. Което означава, че подготовката трябва да започне още утре, щом се върнем в Бостън ще се погрижа, щото всичко да е наред с клиника „Уингейт“ и ще намеря неврохирург. Какво ще кажеш ти да поемеш авантюрата с плащеницата?

— Ще бъде интересно — отвърна Стефани, която въпреки интуицията си се опитваше да се въодушеви от възможността, че ще лекуват Бътлър. — Любопитно ми е да узная защо църквата все още я счита за реликва, след като е доказано, че е фалшива.

— Вероятно сенаторът мисли, че е истинска.

— Доколкото си спомням, възрастта ѝ е определена от три независими лаборатории. Трудно би било да се опровергават резултатите.

— А сега да видим какво имаме да правим — предложи Даниел. — Най-напред би било добре да планираме някои пътувания.

— Насо ли имаш предвид?

— Да. Вероятно и Торино, Италия. Зависи какво ще откриеш в Насо.

— Как ще финансираме пътуванията?

— Ашли Бътлър ще го направи.

Стефани учудено вдигна вежди:

— Може пък тази лудория да не се окаже толкова лоша идея.

— И така, заставах ли плътно до мен? — попита Даниел.

— Мисля, че заставам.

— Не ми звучиш сигурна.

— Засега мога да ти отговоря само по този начин. Предполагам, че като се задвижат нещата, както казваш ти, всичко ще си дойде на мястото.

— Ще се възползвам от възможността — заяви Даниел. Той стана от дивана и окуражително я стисна за рамото. — Ще си налея още уиски. Ще напълня и твоята чаша.

Даниел приготви напитките и отново седна. Погледна часовника на ръката си, постави визитката на Бътлър пред себе си и вдигна телефонната слушалка.

— Да съобщим новината на сенатора. Сигурен съм, че самодоволството му ще ме подразни, но *такъв е животът*, както самият той обича да казва.

Даниел взе телефона от масичката, натисна бутона за микрофона и в стаята се разнесе звукът, който показваше, че апаратът отсреща звъни. Дочуха баритона на Ашли Бътлър, който отговори веднага с провлачения си южняшки акцент.

— Сенаторе — започна Даниел, за да изпревари многословния поздрав на Ашли. — Не искам да съм груб, но вече е късно, а трябва да ви уведомя, че приемам предложението ви.

— Слава богу! — възкликна Ашли. — Толкова бързо! Опасявах се, че ще обмисляте това простичко решение цяла нощ и ще се обадите чак на сутринта. Щастлив съм до немай-къде! Това означава ли, че и доктор Д'Агостино ще участва?

— Да — обади се Стефани, като се стараеше да говори с непоколебим тон.

— Прекрасно, прекрасно! — проехтя гласът на Ашли. — Не съм изненадан, тъй като предложението ми е в интерес на всички ни. Но искрено се надявам, че щом като имаме едни и същи цели и интереси, начинанието ще се увенчае с успех, а ние имаме нужда от това.

— Предполагаме, че искате незабавно да пристъпим към действие — прекъсна го Даниел.

Уверявам ви, че е така, скъпи мои приятели. Не мога повече да крия от околните, че здравето ми е нестабилно. Няма време за губене. Сенатът прекъсва сесиите си и излиза във ваканция. Тя започва след около месец — на двацет и втори март — и ще продължи до осми април. Обикновено през това време се отправям за дома и продължавам политическата си дейност, но сега ще се погрижа за здравето си. Дали един месец ще е достатъчен, щото вие, лекарите, да получите лековитите клетки, които са ми нужни?

Даниел хвърли поглед към Стефани и тихо, почти шепнешком й каза:

— Разполагаме с по-малко време, отколкото предполагах. Какво мислиш? Ще успеем ли?

— Процесът е дълъг — прошепна в отговор Стефани и вдигна рамене. — Най-напред ще имаме нужда от няколко дни да направим посявка на неговите фибробласти. После, ако при прехвърлянето на

ядрото създадем жизнен организъм в предембрионален стадий, ще ни трябват още пет-шест дни за оформянето на бластоцист. През следващите две седмици след готовността на стволовите клетки трябва да култивираме и подхранващите клетки.

— Проблем ли има? — попита Ашли. — Нищо не чувам от онова, което вие, добри хора, си говорите.

— Минутка, сенаторе! — каза Даниел в слушалката. — С доктор Д'Агостино обсъждаме колко време ще ни е нужно. Тя ще се заеме с по-голямата част от предварителната подготовка.

— После ще трябва време те да заемат точните си места — добави Стефани. — Това ще отнеме още две седмици, или по-малко. Мишните клетки бяха готови само за десет дни.

— Е, ако всичко върви по план, как мислиш — попита Даниел. — Ще се справим ли за един месец?

— Теоретично е възможно — отвърна Стефани. — Може да стане, но трябва веднага да започнем с работата по клетките, още утре! Проблемът е, че трябва да разполагаме с човешки ооцити, а нямаме.

— Господи! — измърмори Даниел. Прехапа долната си устна и смръщи вежди. — Така съм свикнал да работя с излишество от кравешки яйцеклетки, че забравих колко рядко се намира човешки материал.

— Наистина е проблем — съгласи се Стефани. — Дори да ни провърви с донора, ще ни е нужен поне месец да стимулираме и получим яйцеклетките.

— Може пък мошениците от клиниката да ни помогнат. Сигурно разполагат с такъв материал, нали са клиника за лечение на безплодието? Като имаме предвид репутацията им, надявам се, че със съответната стимулация ще ги уговорим да ни отпуснат малко от него.

— Предполагам, че е възможно, но така ще сме им още по-задължени. Колкото повече услуги ни правят, толкова по-трудно ще ни е да си измием ръцете и да си тръгнем, както безгрижно предрече преди минута.

— Нямаме голям избор. Алтернативата е да се откажем от КЛЕЗА, НХТСК, от потта и кръвта, които проляхме, за да създадем всичко.

— Може да свършат работа. Но имай предвид, че ще ми е неудобно да съм задължена, по какъвто и да е начин на хората от

„Уингейт“, тъй като знам достатъчно за тях.

Даниел кимна. После въздъхна и се обърна към телефона.

— Сенаторе, има възможност да получим лековитите клетки след месец. Но съм длъжен да ви предупредя, че това ще изисква и доста усилия, и много късмет, а освен това трябва да започнем да действаме веднага. Нужно ни е вашето сътрудничество.

— Ще ви помагам, без каквито и да е условия. Започнах още преди месец, като запланувах да пристигна в Насо на двайтсет и трети март и да остана на острова, колкото е нужно. Дори направих резервация и за вас. Виждате ли колко уверен съм бил, че ще се съгласите? Добре че го направих навреме, защото сега на Бахамите е разгарът на сезона. Ще отседнем в курорта „Атлантис“, където имах удоволствието да прекарам няколко дни миналата година и да обмисля плана си. Хотелският комплекс осигурява анонимността на гостите си и не допуска никакви подозрения по отношение на тях. В хотела има казино, а, както вече сигурно сте разбрали, аз съм хазартен тип и обичам да залагам по някой друг излишен долар.

Даниел хвърли поглед към Стефани. От една страна бяха доволни, че Ашли е направил необходимата резервация, за да ускори изпълнението на проекта, но от друга се подразни, че сенаторът е приел всичко за даденост.

— С истинското си име ли ще се регистрирате? — попита Стефани.

— Разбира се — отвърна Ашли. — Но не и в клиника „Уингейт“.

— Какво знаете за нея? — поинтересува се Даниел. — Предполагам, че сте я проучили толкова внимателно, колкото и моето минало.

— Предположението ви е оправдано. Мисля, че и вие ще разберете, че клиниката е напълно подходяща за целите ни, макар да не мога да кажа същото за персонала. Настоящият шеф е д-р Спенсър Уингейт — самохвалко, макар и висококвалифициран специалист в областта на безплодието. Обича да бъде част от хайлайфа на острова и с нетърпение очаква да отлети за континента и да прави реклама на бизнеса си из салоните на Европа. Втори по важност в клиниката е д-р Пол Сондърс. Той я управлява ден за ден. Нещата при него са по-комплицирани, защото той се вижда като учен от световна величина, въпреки че клиничният му опит се простира единствено в областта на

безплодието. Сигурен съм, че и двамата ще са подходящи за целта, ако погъделичките суетата им. Възможността да работят с човек с вашето име и авторитет се пада един път в живота.

— Ласкаете ме, сенаторе.

Сарказмът на Даниел предизвика усмивката на Стефани.

— Заслужавате го — отвърна Ашли — Освен това, човек трябва да вярва на лекуващия то лекар.

— Нещо ме кара да мисля, че Уингейт и Сондърс ще се интересуват повече от материалните стимули, отколкото от името ми — предположи Даниел.

— А пък аз предполагам, че и двамата ще се заинтересуват от името ви, за да израснат в очите на обществото и така още повече да се облагодетелстват материално — забеляза Ашли. — Но продажната им природа и липсата им на опит не са наша грижа. Само трябва да ги имаме предвид и да се възползваме от тях. Онова, което ни интересува, са апаратурата и условията в клиниката.

— Надявам се, осъзнавате, че предвид обстоятелствата осъществяването на идеята ще надхвърли многократно цената, която очаквате.

— Не държа на евтинията — отвърна Ашли. — Желая да получа скъпо, висококачествено и първокласно лечение. Трябва да сте сигурни, че имам достъп до достатъчно големи фондове, които да покрият всички разходи и да осигурят бъдещето на политическата ми кариера. Но очаквам и медицинското ми обслужване да бъде на ниво. Услуга за услуга.

— Става — съгласи се Даниел. — Но преди да започнем, двамата с доктор Д'Агостино искаме да подпишете специален договор, който ние ще подготвим. В него точно ще се впише начинът, по който е възникнала идеята, както и всички рискове, включително и факта, че никога преди не сме извършвали процедурата върху хора.

— Ако въпросният договор спазва конфиденциалността, няма да имам нищо против да го подпиша. Разбирам, че се нуждаете от подобен договор заради собствената си безопасност. Убеден съм, че ако бях на вашето място и аз щях да направя същото, така че няма да има никакъв проблем, освен ако документът: не включва някаква неуместна или неразумна клауза.

— Уверявам ви, че всичко ще бъде разумно — отвърна Даниел. — А сега бих искал да употребите всички свои възможности, за които споменахте, за да получим достъп до торинската плащеница и да вземем проба от нея.

— Вече инструктирах мис Менинг да уреди среща с прелата, с който съм в делови отношения. Мисля, че ще е готова през идните няколко дни. Колко голямо парче от плащеницата ви трябва?

— Може да е съвсем малко — отговори Даниел. — Няколко влакънца ще са напълно достатъчни, но те трябва да са от частта, изцапана с кръв.

— Дори такъв невежа в областта на науката като мен ще се досети — засмя се Ашли. — Щом се нуждаете от толкова малко парченце, няма да има никакъв проблем. Както ви казах снощи, известно ми е, че парчета от плащеницата са взети и после отново са върнати на църквата.

— Нужни са ни колкото е възможно по-скоро — настоя Даниел.

— Разбирам, че държите да сте експедитивни — каза Ашли. — Искате ли нещо друго?

— Да — обади се Стефани. — Утре сутринта трябва да вземем биопсия от кожата ви. Ако имаме възможност, ще получим лековитите клетки след месец, така че когато утре излетим за Бостън, ще се наложи да отнесем материала от биопсията със себе си. Личният ви лекар може да я уреди с дерматолог и да ни я изпрати по куриер в хотела. Ще ни послужи като източник на фибробласти.

— Първата ми задача утре сутрин.

— Мисля, че това е всичко засега — заключи Даниел, хвърли поглед към Стефани и тя кимна в знак на съгласие.

— Има нещо друго, което е от жизнена необходимост за мен — каза Ашли. — Смятам, че специално за случая трябва да си разменим електронните адреси и да общуваме само чрез Интернет. Съобщенията ни трябва да бъдат подробни, но къси. Следващият ни разговор ще бъде в клиника „Уингейт“ на остров Ню Провидънс, Твърдо съм решен да пазим всичко в пълна тайна и да влизаме в пряк контакт колкото е възможно по-рядко. Съгласни ли сте?

— Така да бъде — отговори Даниел.

— Що се отнася до разходите — продължи Ашли, — ще ви инструктирам по имейла за номера на тайната ми сметка в офшорна

банка в Насо, открита от един от политическите ми комитети, откъдето ще можете да теглите пари. По-късно, разбира се, ще ми представите сметката. Съгласни ли сте?

— Ако парите са достатъчно, да — отговори Даниел. — Най-големият разход ще отиде за доставка на човешки яйцеклетки.

— Заявявам още веднъж — каза Ашли, — че парите са предостатъчно. Бъдете сигурни в това!

Няколко минути по-късно, след дълго и многословно сбогуване от страна на Ашли, Даниел се наведе да освободи бутона и прекъсна връзката. Той върна телефона на мястото му. После се обърна към Стефани:

— Щях да се пукна от смях, когато сенаторът нарече шефа на клиниката самохвалко. Присмял се хърбел на щърбел.

— Ти беше прав като каза, че добре е обмислил нещата. Шокирах се, когато разбрах, че ни е направил резервация още преди месец. Изобщо не се съмнявам, че е проучил до дъно клиника „Уингейт“.

— Сега по-сигурна ли се чувстваш при мисълта, че ще го лекуваш?

— До известна степен — съгласи се Стефани. — Особено след като твърди, че няма нищо против да подпише договора, който ще подготвим. Поне знам, че е взел под внимание експерименталния характер на процедурата, както и неминуемия риск от нея. Преди изобщо не бях сигурна в това.

Даниел се излетна на дивана, прегърна Стефани с двете си ръце и я притисна към себе си. Усещаше биенето на сърцето ѝ. Отдръпна се назад, колкото да вижда лицето ѝ и се взря в дълбоките ѝ черни очи.

— Сега, когато нещата на политическата, научноизследователската и бизнес сцената са вече под контрол, какво ще кажеш да продължим оттам, откъдето прекъснахме снощи?

— Това да не би да е предложение? — усмихна се Стефани.

— Разбира се, че е.

— Ще се справи ли автономната ти нервна система?

— Много по-добре от снощи, уверявам те.

Даниел се изправи и подаде ръка на Стефани.

— Забравихме да поставим табелата на вратата — каза тя, когато Даниел нежно я дръпна в посока към спалнята.

— Да рискуваме — усмихна се той.

ГЛАВА 6

14:35 часа, петък, 22 февруари 2002 година

Когато Стефани отвори очи рано сутринта, улови се, че продължава да мисли за предложението на Бътлър. Лошото ѝ предчувствие за лечението на заболяването му не бе отзвучало, но тя имаше твърде много работа, за да му се отдаде. Още преди да влезе в банята, включи лаптопа и изстреля няколко имейла до сенатора, с които го уведомяваше как ще процедират с биопсията.

Като начало искаше от него да си направи биопсия, колкото е възможно по-рано. След това настоя материалът от кожата му да бъде с достатъчна плътност, тъй като се нуждаеше от клетки, взети от дълбокия пласт на дермата. На трето място изрази желание да поставят материала в течност за посявка, а не да го замразяват, нито да го държат в лед. Беше уверена, че материалът ще се запази най-добре при стайна температура, докато го прехвърлят в лабораторията в Кеймбридж, където тя щеше да се заеме с него. Целта ѝ бе да създаде култура от фибробластите на сенатора, чиито ядра щеше после да използва, за да създаде клетките, с които да го лекува. Свежите клетки бяха за предпочитане пред замразените при процедурата с НХТСК, а после и при прехвърлянето на ядрото или терапевтичното клониране, както някои предпочитаха да го наричат.

За нейна изненада и въпреки ранния час сенаторът отговори на имейла ѝ почти веднага, което показваше, че не само е от ранобудните, но и че е дълбоко отдаден на изпълнението на проекта им, както бе заявил предишната вечер. Той я увери, че вече се е обадил на лекаря си по телефона и че когато той му позвъни, ще го запознае с изискванията ѝ и ще настоява те да бъдат изпълнени.

Още щом отхвърли завивките от себе си, Даниел се оживи. Не след дълго вече седеше пред лаптопа си. Побърза да натрака съобщение до групата инвеститори от Западния бряг, които се бяха заинтересували и бяха вложили пари в КЛЕЗА, но които очакваха

законопроекта на сенатор Бътлър, за да се отпуснат повече в капиталовложенията. Даниел искаше да им съобщи, че въпросният законопроект ще продължава да виси в подкомисията по здравеопазването и няма да представлява заплаха за парите им. Искаше му се да може да им обясни как е разбрал за това, но знаеше, че е невъзможно. Не очакваше отговор от тях през идните няколко часа, тъй като на Западния бряг бе едва четири сутринта, но бе сигурен какъв щеше да е той.

Доця им се да се поперчат и поръчаха закуска в апартамента си. Даниел настоя да им я поднесат заедно с букет мимози. Пошегува се със Стефани, че е добре да свиква с този начин на живот, защото ще ѝ се наложи да го живее, щом КЛЕЗА излезе на борсата.

— Стига толкова университетска собственост — беше заявил той. — Ще бъдем водещи в отрасъла и ще трябва добре да играем ролята си.

В девет и четвърт и двамата се изненадаха, когато им позвъниха от рецепцията и им съобщиха, че куриерът е оставил пакет за тях от д-р Клер Шнайдър с клеймо СПЕШНО. Както очакваха, в пакета беше биопсията от кожата на Бътлър и те с право се удивиха на бързината, с която този човек действаше. Очакваха биопсията няколко часа по-късно.

След като получиха пробата, можеха да хванат самолета за Бостън в десет и трийсет и да капнат на летище „Лоугаи“ малко след дванайсет. След още по-ужасяващо пътуване с такси, отколкото във Вашингтон, поне според Даниел, шофираната от пакистанец таратайка ги хвърли в апартамента на Даниел на Епълтън Стрийт, който и двамата обитаваха. Преобличане и бърз обяд, последвани от кратко пътешествие с форда на Даниел, който ги докара в настоящата бърлога на КЛЕЗА в Източен Кеймбридж на Атиниъм Стрийт. Влязоха през парадния вход. Компанията се помещаваше в апартамента на приземния етаж, първия вдясно от входа.

Когато Даниел създаде КЛЕЗА, компанията заемаше по-голямата част от обновена тухлена офис сграда от деветнайсетия век. Но финансовата криза се задълбочи и те трябваше да жертват пространството. Сега фирмата заемаше една десета от първоначалната си площ и разполагаше с една-единствена лаборатория, два малки офиса и приемна. След това бяха пожертвали и помощния персонал.

Сега в компанията работеха Даниел и Стефани, които четири месеца не бяха получавал и заплата, още един старши научен сътрудник на име Питър Конуей, Вики Макгауън и три лаборантки. Даниел все още не беше решил дали да не намали броя им. Единственото, което не бе променено, бе бордът на директорите, научният съвет и съветът по етика, които Даниел не смяташе да информира за разговора си с Бътлър.

— Още е два и половина — завъртя се на пети Стефани, когато затвори вратата след себе си. — Можем да кажем, че се движим по график, като се има предвид, че се събудихме във Вашингтон, окръг Колумбия.

Даниел само изсумтя. Вниманието му беше насочено към Вики, операторка и секретарка по съвместителство, която тъкмо му подаваше купчината телефонни съобщения, някои от които трябваше да бъдат обяснени. Вместо да изпратят отговорите си по имейла, инвеститорите от Западния бряг се бяха обадили по телефона. Според Вики информацията им била недостатъчна и очаквали още подробности.

Стефани остави Даниел да се занимава с тях и влезе в лабораторията. Поздрави Питър, който седеше пред един от микроскопите. Докато Даниел и Стефани бяха във Вашингтон, той продължаваше експерименталната работа.

Тя стовари лаптопа върху покритата с фаянсови плочки лабораторна маса до бюрото си; личният ѝ офис също бе пожертван в името на икономите. С биопсията на Бътлър в ръка Стефани се отправи към оперативната част на лабораторията. Внимателно отстрани част от кожата, отрязва едно парченце и го постави за култивиране в съответната среда, примесена с антибиотици. Премести колбата на безопасно място в инкубатора и се върна на бюрото си.

— Как беше във Вашингтон? — провикна се Питър.

Беше с крехко телосложение и приличаше на хлапак, макар да бе по-възрастен от Стефани. Характерното за него беше, че се обличаше мизерно и носеше русата си коса завързана на опашка. Приличаше ѝ на момче от хипарските постери през шейсетте години.

— Прекрасно — неопределено отвърна тя.

— Оставаме ли в бизнеса?

— Така изглежда — отговори Стефани.

Тя включи кабела на лаптопа в контакта и натисна бутона. След малко влезе в Интернет.

— От Сан Франсиско ли идват парите? — настоя да узнае Питър.

— Ще трябва да попиташ Даниел — отклони въпроса Стефани.
— Опитвам се да стоя извън бизнес подробностите.

Питър разбра намека и се върна към работата си.

Откакто Даниел ѝ предложи тя да се заеме с торинската плащеница, Стефани гореше от нетърпение да действа по въпроса. Мислеше да започне още същата сутрин, след като си вземе душ и преди биопсията на Бътлър да пристигне, но промени решението си, защото връзката с Интернет чрез модем ставаше отчайващо бавно, а в момента КЛЕЗА бе лишена от друга връзка. Освен това си помисли, че ще трябва да прекъсне, още щом влезе в мрежата. Докато сега разполагаше с целия следобед.

Разходи се с мишката и влезе в ПЛАЩЕНИЦАТА ОТ ТОРИНО, после кликна на ТЪРСИ. Нямахше представа, какво ще се появи на монитора. Макар да си спомняше откъслечни факти за плащеницата и да знаеше от ученическите си години, че след въглеродните проби я бяха обявили за фалшива, от години не беше мислила за това и предполагаше, че и с другите хора беше така. Как можеше човек да се вълнува от фалшификат, датиращ от тринайсетия век? Но малко по-късно, когато търсенето привърши, тя разбра, че греша. Удивена се взираше в екрана: резултатите бяха класифицирани в повече от двайсет и осем хиляди и триста точки!

Стефани кликна с мишката на първата, отвори уебстраницата на ПЛАЩЕНИЦАТА ОТ ТОРИНО и през следващия един час потъна в четене. От встъпителната страница научи, че плащеницата е единственият изработен от човешка ръка предмет в света, преминал през такава задълбочена проучвателна дейност! Въпреки интереса си към историята Стефани не беше добре запозната с плащеницата и се изненада от откритието; при завършването си беше взела химията като първи предмет, но следващият бе история. Сега прочете, че въглеродният анализ не установил с точност принадлежността на този артефакт към първия век от новата ера. Като човек на науката, тя познаваше прецизността на този анализ и се заинтересува как някой би могъл да си създаде подобно мнение — гореше от желание да разбере.

Най-напред разгледа и позитивите, и негативите на фотографиите на плащеницата, поместени в уебсайта.

Научи, че първият, фотографирал плащеницата през 1898 година, е бил разтърсен от появилия се образ, който е по-ярък върху негатива; тя също се развълнува, когато го видя. Образът върху позитива беше блед и като го гледаше и се опитваше да различи някаква фигура, тя си припомни как като дете се взираше в облаците на лятното небе и си въобразяваше, че вижда лица, фигури на хора или животни. Но върху негатива образът бе изключителен! На мъж, който е бил бит, измъчван и разпънат на кръст, а това повдигаше въпроса как би могъл средновековният фалшификатор да предугади развитието на фотографското изкуство. Онова, което върху позитива приличаше на петна, всъщност представляваха ручейчета от кръв. Отново хвърли поглед към позитива и се удиви от факта, че кръвта бе запазила дори червения си цвят.

Стефани кликна с мишката върху надписа **НАЙ-ЧЕСТО ЗАДАВАНИТЕ ВЪПРОСИ** в главното меню за плащеницата. Един от въпросите бе дали от нея са взети ДНК проби. Развълнувана, Стефани кликна отново. Узна, че учените в Тексас са открили ДНК в петната от кръв, макар че са възникнали въпроси относно произхода на изследвания материал.

Уебстраницата на Плащеницата от Торино включваше пространна библиография и Стефани жадно зачете. Изгаряше я любопитство и тъй като се интересуваше от книги, погледът ѝ премина по някои от заглавията. Затвори уебстраницата на плащеницата и отвори тази на книжарниците, които предлагаша сто заглавия, много, от които се повтаряха с дадените в уебсайта. Прочете няколко резюмета и избра онези книги, които искаше да получи веднага. Особено я привлякоха книгите на Иън Уилсън, преподавател в Оксфорд, който представяше и двете противоречащи си страни по въпроса за автентичността на плащеницата, макар самият той да бе убеден, че предметът не е фалшификат, което означаваше, не само че артефактът датира от първия век, но и че наистина това е погребалното платно на Иисус Христос!

Стефани грабна телефона и позвъни в близката книжарница. Усилието ѝ бе възнаградено — разбра, че книжарницата разполага с едно от заглавията, от които се интересуваше. *Плащеницата от*

Торино: факти с илюстрации от Йън Уилсън и Бари Шворц, професионален фотограф, включен в състава на американската научноизследователска група, проучила плащеницата из основи през 1978 година. Стефани помоли да ѝ запазят книгата.

Върна се в уебсайта на книжарниците и си поръча още няколко книги по въпроса. Като привърши с това, стана и взе палтото си от облегалката на стола.

— Отивам в книжарницата — викна към Питър тя. — Ще взема една книга за Плащеницата от Торино. Много съм любопитна. Знаеш ли нещо за нея?

— Хм — измърмори Питър и заби нос в масата, сякаш потъна в дълбок размисъл. — Знам името на града, в който се пази.

— Говоря сериозно — проплака Стефани.

— Добре, ще го кажа така — започна Питър. — Чувал съм за нея, но темата не е от онези, дето често се спрягат в разговорите с приятели. Ако ме притиснат много, бих казал, че е един от предметите на средновековната църква, използвани за разпалване на религиозните страсти и за пълнене на църковните каси, също като парченцата от светия кръст и изтръгнатите нокти на светците.

— Мислиш ли, че е истинска?

— Говориш за погребалното платно на Иисус, нали?

— Да.

— Разбира се, че не е! Още преди десет години доказаха, че е фалшификат.

— Ами ако ти кажа, че е най-изследваният артефакт в историята на човечеството?

— Ще те попитам дали наскоро не си пушила трева.

— Благодаря ти, Питър — засмя се Стефани.

— За какво ми благодариш?

— Притеснявах се, че моята неосведоменост по отношение на плащеницата я няма никъде по света. Но разбрах, че греша.

Стефани навлече палтото си и се отправи към вратата.

— Откъде ти хрумна да се занимаваш с Плащеницата от Торино?
— извика след нея Питър.

— Скоро ще разбереш.

Тя прекоси приемната по диагонал и надникна в офиса на Даниел. Изненада се, като го видя да седи отпуснат на бюрото, хванал

главата си с ръце.

— Хей! — извика тя. — Добре ли си?

Даниел вдигна глава. Очите му бяха зачервени, сякаш ги бе търкал, а лицето му беше по-бледо от всякога.

— Да, добре съм — отвърна той с изтощен глас. Предишната му веселост се бе изпарила.

— Какво има?

Той поклати глава и обходи с поглед разхвърляното бюро пред себе си.

— Да организираш подобно нещо е все едно да плаваш в пробита лодка и да изстребваш водата с напръстник. Инвеститорите отказват да отпуснат втората част от финансирането, докато не им кажа откъде съм толкова сигурен, че законопроектът на Бътлър няма да бъде придвижен и ще остане в подкомисията. А аз не мога да им кажа, защото ако го направя, новината ще се разпространи и Бътлър ще ме убие, задето не съм запазил тайната му. Губим всичко.

— Колко пари ни останаха?

— Почти никакви — въздъхна Даниел. — Само след месец ще се чудим какво да правим.

— Месец, през който ще лекуваме Бътлър — каза Стефани.

— Какъв късмет! — саркастично се изсмя Даниел. — Полудявам при мисълта, че трябва да спрем изследванията си, за да се занимаваме с хора като Бътлър и като онези клоуни по безплодието в Насо. Престъпление е, че медицинската наука в тази страна се политизира по такъв начин. Ако предците ни, които са настоявали за отделянето на църквата от държавата, видят как някои политици използват предполагаемата си вяра, за да се възползват от безспорно най-великото постижение в областта на медицината, сигурно ще се обърнат в гроба.

— Добре де, всички знаем какво стои всъщност зад днешните лудити на биотехнологичното движение — каза Стефани.

— За какво говориш?

— За прикритата политика против абортите — заяви тя. — Истината е, че тези демагози искат да провъзгласят оплоденото яйце за човешко същество с всички конституционни права, независимо от начина, по който е получено и независимо от бъдещето му. Становището им е абсурдно, но ако успеят, край на всичко.

— Вероятно си права — съгласи се Даниел и издиша със свистене. — Ама че ситуация! Потомците ни ще има да се чудят, що за хора сме били, че да разрешим един личен въпрос като аборта да блокира цялото общество години наред. Взехме наготово голяма част от идеите, свързани с човешките права, правителството и общото право от Англия. А защо не следваме примера на Англия в областта на етиката в репродуктивните биотехнологии?

— Добър въпрос, но няма да ни е от полза, за да търсим отговора му в момента. Какво стана с желанието ти да лекуваш Бътлър? Да го направим! Щом го излекуваме, няма да ни навреди, дори да има изтичане на информация към медиите, защото ще разполагаме с подписа му. Искам да кажа, че ако го излекуваме, той ще контактува с медиите и ще отхвърля всяко обвинение в политическа мотивация. Но няма да може да отхвърли подписания от него договор.

— Има логика — призна Даниел.

— Ами парите му? — попита Стефани. — Струва ми се, че това е най-важният въпрос в момента. Разбра ли нещо за тях?

— Дори не ми е хрумвало да проверя.

Даниел се обърна към компютъра, щракна няколко пъти и на екрана се появи специалната му електронна пощенска кутия.

— Имам съобщение. Трябва да е от Бътлър. Към него е прикрепено допълнение, което е доста обнадеждаващо.

Даниел отвори допълнението. Стефани заобиколи бюрото и погледна зад рамото му.

— Наистина изглежда обнадеждаващо — съгласи се тя. — Дава ни номера на сметката в банката и, доколкото разбирам, и двамата можем да теглим от нея.

— Има връзка с уебсайта на банката — добави Даниел. — Да видим дали ще открием баланса в сметката. Така ще разберем доколко можем да разчитаме на Бътлър.

След още няколко кликания Даниел се облегна назад. Вдигна очи към Стефани. И двамата бяха изненадани.

— Бих казала, че можем — забеляза тя. — Той е готов!

— Слисан съм! — възкликна Даниел. — Очаквах най-много десет-двайсет хиляди. Но сто! Откъде ли е намерил толкова пари и то тъй бързо?

— Казах ти, че има на разположение цяла верига от политически комитети, които се занимават с набиране на средства. Питам се обаче дали онези, които са му дали парите, са си представяли за какво ще бъдат използвани. Каква ирония на съдбата, ако са консерватори, а те са такива!

— Това не ни засяга. Освен това, няма да изхарчим сто хиляди долара. Същевременно е добре да знаем, че ги имаме. Хайде на работа!

— Вече започнах с култивирането на фибробласта от кожната биопсия.

— Чудесно — потри ръце Даниел, възвърнал доброто си настроение от сутринта; дори страните му порозовяха. — Ще се пръсна, но ще се опитам да открия каквото мога за клиника „Уингейт“.

— Звучи добре — одобри Стефани и тръгна към вратата. — Ще се върна след час.

— Къде отиваш?

— В книжарницата — извика тя през рамо, но на прага се спря. — Запазили са ми една книга. Като посях културата, се порових в Интернет за Плащеницата от Торино. Трябва да ти кажа, че разделението на труда ми допада. Плащеницата се оказа далеч поинтересна, отколкото очаквах.

— Откри ли нещо?

— Достатъчно, за да ухапя въдицата, но пълният отчет ще е готов след двайсет и четири часа.

Даниел се усмихна, вдигна палец нагоре и отново се обърна към монитора. Щракна на ТЪРСИ, повика списъка на всички клиници по безплодие и намери уебсайта на „Уингейт“. След още няколко пощраквания връзката се осъществи.

Прегледа първите няколко страници. Както очакваше, те бяха изпълнени с хвалебствени материали за привличане на пациенти. Кликна върху надписа ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С ПЕРСОНАЛА и се спря, за да прочете професионалните характеристики на директорите. Основател и настоящ шеф — д-р Спенсър Уингейт; директор на научноизследователската и лабораторна дейност — д-р Пол Сондърс; директор на клиничното отделение — д-р Шийла Доналд сън. Характеристиките им бяха също тъй блестящи, като описанието на самата клиника, макар че според Даниел и тримата бяха завършили

второстепенни, дори третостепенни учебни заведения, а програмите им бяха на същото равнище.

Най-отдолу откри каквото търсеше: телефонен номер. Имаше и адрес на електронната поща, но Даниел искаше да разговаря пряко с някой от директорите — или Уингейт, или Сондърс. Вдигна слушалката и набра номера. Тутакси се обади операторката с приятен глас, която изрецитира наизустената хвалебствена реч за клиниката и чак след това попита с кого иска да го свърже.

— С д-р Уингейт — отвърна Даниел; помисли си, че е добре да започне от най-главния.

Последва кратка пауза и Даниел чу друг приятен женски глас. Преди да го осведоми дали д-р Уингейт е свободен в момента, жената вежливо го попита за името му. Когато ѝ съобщи как се казва, реакцията беше мигновена:

— Доктор Даниел Лоуъл от Харвардския университет, нали?

Даниел замълча, като се питаше как да отговори.

— Бях в Харвард, макар сега да работя в собствената си фирма.

— Свързвам ви с д-р Уингейт — каза секретарката. — Той ви очаква.

След миг на недоумение Даниел отстрани слушалката от ухото си и невярващо се вторачи в нея, сякаш търсеше обяснение за думите на секретарката. Как така Спенсър Уингейт ще го очаква? Той поклати глава.

— Добър ден, доктор Лоуъл! — дочу в слушалката той.

В гласа се усещаше акцента на американец от Ню Ингленд и надвишаваше с цяла октава очаквания от Даниел тон.

— Аз съм Спенсър Уингейт и се радвам, че ми позвънихте. Очаквахме да се обадите миналата седмица, но няма значение. Бихте ли изчакали минутка, за да се обадя на д-р Сондърс? Само минутка, но затова пък ще се чуем и тримата. Сигурен съм, че и д-р Сондърс гори от желание да разговаря с вас.

— Чудесно — отговори Даниел въпреки дълбокия смут, обхванал душата му.

Облегна се назад, вдигна крака на бюрото си и прехвърли слушалката в лявата си ръка, после взе молива в дясната и забарабани с него по дървената повърхност. Отговорът на Спенсър Уингейт го

накара да се почувства като в небрано лозе. Още чуваше предупреждението на Стефани да не се свързва с тези шарлатани.

Минутката се проточи и станаха пет. Тъкмо когато вече се канеше да попита дали случайно връзката не е прекъснала, Спенсър се появи на телефона. Беше задъхан.

— Ето, върнах се! Ами ти, Пол? На линия ли си?

— Тук съм — отвърна Пол очевидно на деривата в друга стая. За разлика от Спенсър, Сондърс имаше дълбок глас и говореше през нос като човек от Средния запад. — Приятно ми е да разговарям с теб, Даниел, ако разрешиш да те наричам по име.

— Както искате — каза Даниел. — Както ви е по-удобно.

— Благодаря. Моля те, наричай ме Пол. Между приятели и колеги няма нужда от формалности. Искам веднага да те уверя, че очаквам с нетърпение съвместната ни работа.

— И аз заяви Спенсър. — За бога! Цялата клиника е в трескаво очакване. Кога да те очакваме?

— Е, това е причината да ви се обадя — неопределено отвърна Даниел, като се опитваше да бъде дипломатичен, но в същото време изгаряше от любопитство. — Искам да ви попитам как така сте очаквали позвъняването ми?

— Научихме от прислужника... или каквато е там длъжността му — отговори Спенсър. — Как му беше името, Пол?

— Марлоу — каза Пол.

— Правилно! Боб Марлоу — зарадва се Спенсър. — Провери апаратурата и заяви, че ще се свържеш с нас следващата седмица. Няма нужда да ти казвам колко бяхме разочаровани, когато не се обади. Но сега всичко си дойде на мястото.

— Радваме се, че искаш да използваш нашата клиника — каза Пол. — За нас ще бъде чест да работим заедно. Надявам се, нямаш нищо против да се позаинтересувам какви са намеренията ти, защото Боб Марлоу бе доста неясен, но предполагам, че искаш да изпиташ НХТСК върху някой пациент. Защо иначе няма да ползваш собствената си лаборатория и големите болници в Бостън? Прав ли съм?

— Откъде знаете за НХТСК? — попита Даниел; не му се щеше да споделя плановете си още в самото начало.

— Четохме забележителната ти статия в списание *Природа* — отвърна Пол. — Беше блестяща, наистина страхотна. Значението ѝ за

науката ми напомня за моята собствена публикация *Съзряване на човешки яйцеклетки in vitro*. Чел ли си я?

— Още не — отвърна Даниел, като се насилваше да е тактичен. — В кое списание беше поместена?

— *Журнал за репродуктивните технологии на двацет и първия век* — каза Спенсър.

— Не съм запознат с това списание — отговори Даниел. — Кой го издава?

— Ние — гордо заяви Пол. — Тук, в клиниката. Едновременно с клиничното обслужване осъществяваме и научна дейност.

Даниел завъртя очи. Самиздатът в областта на науката си беше чист оксиморон. Направи му впечатление колко точен бе Бътлър в сбитото описание на двамата директори.

— Никога не сме прилагали НХТСК върху човек — обясни Даниел, без да отговори на въпроса.

— Знаем — намеси се Спенсър. — Това е една от причините, поради които с нетърпение очакваме да го направи те тук. Ще бъдем първи. Искаме да говорят за нас като за новатори.

— В Лекарския съюз няма да се зарадват, като научат, че сме провели процедурата без съответния протокол — каза Даниел. — А никога няма да ни го дадат.

— Така е — съгласи се Спенсър. — Сигурни сме в това.

Той се засмя и Даниел се присъедини към него.

— Но няма нужда да ги уведомяваме, тъй като тук, на Бахамите, Лекарският съюз няма юридическото право да упражнява контрол.

— Ако трябваше да приложим НХТСК, щях да изискам абсолютна секретност — заяви Даниел, като по този начин косвено призна плановете си. — Така че не бихте могли да го разгласите и да го ползвате за рекламни цели.

— Осъзнаваме го — отвърна Пол. — Спенсър не искаше да каже, че веднага ще го използваме.

— За Бога, не! — изчурулика Спенсър. — Смятах да го разгласим, едва когато стане обща практика.

— Бих желал да си запазя правото аз да определя кога да стане това — каза Даниел. — Няма да го използвам дори за реклама на НХТСК.

— Няма ли? — попита Пол. — Тогава защо държиш да я приложиш?

— Причините са лични — отвърна Даниел. — Уверен съм, че НХТСК е подходяща не само за мишки, а и за хора. Но трябва да го докажа на самия себе си, за да имам силни аргументи срещу съпротивата, която срещам от страна на десните политици. Не знам дали сте в течение, но в момента се боря с евентуалната забрана на процедурата от страна на Американския конгрес.

Настъпи неловко мълчание. С настояването си за секретност и отнемането на възможността да се рекламира работата на клиниката Даниел знаеше, че отхвърля една от главните им причини да им помогнат в начинанието. Трескаво търсеше начин да смекчи разочарованието им и тъкмо да проговори и вероятно да влоши нещата още повече, Спенсър наруши мълчанието:

— Смятам, че трябва да уважим искането ти за секретност. Но щом като съвместната ни работа няма да служи непосредствено за целите на рекламата, каква ще е нашата компенсация за това, че ще ти предоставим апаратура и услуги?

— Ще ви заплатим — отговори Даниел.

Отново настъпи тишина. Даниел усети, че го обзема паника за съдбата на преговорите, които можеха да пропаднат, както можеше да пропадне и възможността да използват клиника „Уингейт“ за лечението на Бътлър. Като имаше предвид краткото време, с което разполагаха, това можеше да бъде гибелно за проекта. Даниел почувства, че трябва да им предложи още нещо. Спомни си оценката на Бътлър за слабите места на Пол и Спенсър и през зъби изрече:

— След като лекарският съюз одобри НХТСК, бихме могли да публикуваме научно съобщение в съавторство по случая.

При тези думи Даниел изтръпна. Да бъде съавтор с подобни шарлатани! Двуминутата продължаваха да мълчат и паниката на Даниел нарастваше с всеки изминал миг. Спомни си собствената си реакция към искането на Бътлър да използва кървавите петна от Торинската плащеница за НХТСК и реши да им подхвърли и тази въдица, като им обясни, че пациентът, е настоял. Той дори им предложи същото заглавие, което на шега бе споменал пред Стефани.

— Звучи ми страхотно! — внезапно се обади Пол. — Харесва ми! Къде ще го публикуваме?

— Където и да е — неопределено отговори Даниел. — В списание „Наука“ или „Природа“. Където искате. Мисля, че няма да срещнем трудности.

— Дали НХТСК ще се задейства? — заинтересува се Спенсър. — Доколкото си спомням, Торинската плащеница е на около петстотин години.

— А може би е на около две хиляди? — подсети го Пол.

— Не беше ли фалшификат от средните векове? — попита Спенсър.

— Няма да губим време в спорове за автентичността ѝ — прекъсна ги Даниел. — За нас това няма значение. Щом като пациентът иска да вярва, че е истинска, нямаме нищо против.

— Но дали ще се получи?

— Сигурно ще разполагаме с фрагменти от ДНК, независимо дали са на петстотин или на две хиляди години — обясни Даниел. — Но това няма да е проблем. Ще стане.

— А какво ще кажеш да направим публикацията в „Медицински журнал на Ню Ингленд“? — предложи Пол. — Ще предизвикаме истински фурор! Ще ми направи удоволствие да напиша нещо за това надутото списание.

— Разбира се — успокои го Даниел — Защо не?

— И на мен започва да ми харесва — обади се Спенсър. — Медиите ще лапнат съобщението като топъл хляб! Ще се появи във всички вестници. По дяволите, дори си представям как телевизионните канали предават новината в централния бюлетин.

— Сигурен съм, че сте прави — каза Даниел. — Но не забравяйте, че докато излезе съобщението, всичко трябва да се пази в тайна.

— Разбираме — отвърна Спенсър.

— Но как смяташ да се добереш до плащеницата? — попита Пол. — Доколкото ми е известно Католическата църква я пази заключена в специален саркофаг в Италия.

— В момента работим и по този въпрос — отговори Даниел. — Разчитаме на помощ от най-високо църковно равнище.

— Трябва да се обърнете към самия папа! — забеляза Пол.

— Може би трябва да поговорим за цената — смени темата Даниел, тъй като опасността беше вече преминала. — Не бихме искали

между нас да се получат недоразумения.

— За какви точно услуги говорим? — попита Пол.

— Ще лекуваме паркинсонова болест — обясни Даниел. — Ще ни трябва операционна с обслужващ персонал и стереотаксично оборудване за имплантацията.

— Имаме операционна — отвърна Пол. — Но не и стереотаксична апаратура.

— Не е проблем — каза Спенсър — Можем да вземем от болницата „Принцеса Маргарет“. Бахамското правителство и лекарската общност на острова много ни помогнаха, когато се преместихме тук. Сигурен съм, че и сега с радост ще го сторят. Просто няма да им казваме за какво ни трябва.

— Нуждаем се и от неврохирург — добави Даниел. — Някой, на чиято дискретност можем да разчитаме.

— Мисля, че и това няма да е трудно — увери го Спенсър. — На острова има неколцина, чиито способности, според мен, не се използват, напълно. Сигурен съм, че можем да се разберем с някого от тях. Не знам каква ще бъде таксата му, но мога да ви уверя, че ще е много по-ниска, отколкото в Щатите. Предполагам, около двеста-триста долара най-много.

— Смятате ли, че ще го запазят в тайна? — попита Даниел.

— Да — отговори Спенсър. — Всички търсят работа. Откакто туристите започнаха да се возят на мотопеди, броят на черепните травми главоломно спадна. Знаем го, защото двама от неврохирурзите дойдоха в клиниката и си оставиха визитките.

— Направил си ценно откритие — каза Даниел. — И накрая искаме да ползваме лабораторията ви. Предполагам, имате лаборатория за репродуктивната си дейност?

— Ще се удивиш, като я видиш — не се сдържа Пол. — Истинско произведение на изкуството, много повече от място за изследване на безплодието! Освен това разполагаме с квалифициран технически персонал, който се занимава с прехвърляне на клетъчни ядра и който гори от желание да работи по метода на НХТСК.

— Няма да имаме нужда от тяхната помощ — заяви Даниел. — Сами ще се справим. Но ще ви помолим за няколко човешки яйцеклетки. Ще ни ги доставите ли?

— Разбира се! — увери го Пол. — Специалността ни е яйцеклетката, тя ни храни. В бъдеще планираме да снабдяваме цяла Северна Америка. С какво време разполагаш?

— Съвсем кратко — отговори Даниел. — Може да ви прозвучи твърде оптимистично, но бихме желали да започнем имплантацията след месец. Пациентът доброволец ни притиска с времето.

— Нямаш проблем — отвърна Пол. — Още утре можем да те снабдим с яйцеклетки!

— Наистина ли? — не повярва Даниел. Беше твърде хубаво, за да е истина.

— Само кажи и ще ти ги доставим — отново го увери Пол и додаде със смях: — Дори да е национален празник!

— Удивително! Успокоихте ме. Страхувах се, че снабдяването с яйцеклетки би могло да спъне работата ни. Да се върнем на разходите.

— Освен цените за яйцеклетките, нямаме представа как върви останалото — каза Спенсър. — Право да ти кажа, никога не сме очаквали, че някой ще поиска да използва клиниката ни. Нека опростим нещата: двайсет хиляди за ползването на операционната заедно с обслужващия персонал и двайсет хиляди за лабораторията, какво ще кажеш?

— Добре — отговори Даниел. — А яйцеклетките?

— Петстотин едната — предложи Пол. — Даваме пълна гаранция.

— Звучи добре — съгласи се Даниел. — Но трябва да са съвсем пресни!

— От самия извор — увери го Пол със смях. — Кога да те очакваме?

Ще ви се обадя пак или по-късно през деня, или довечера — отвърна Даниел. — Най-късно до утре. Трябва да порботим.

— Тук сме — каза Спенсър.

Даниел бавно остави слушалката на мястото ѝ. Намести я в гнездото и шумно издиша. Въпреки пречките напоследък, имаше чувството, че КЛЕЗА, НХТСК и собственото му бъдеще бяха осигурени!

Д-р Спенсър Уингейт затвори телефона и остави загорялата си ръка да лежи върху слушалката, докато размишляваше върху току-що приключилия разговор с доктор Даниел Лоуъл. Не беше протекъл според очакванията и надеждите му и той се чувстваше разочарован. Когато преди две седмици най-изненадващо узна, че известният учен желае да използва клиника „Уингейт“, той бе сигурен, че съдбата има пръст в това, защото тъкмо бяха започнали работа след построяването на клиниката, което продължи осем месеца. Помисли си, че професионалното сътрудничество с човек, за когото Пол твърдеше, че може да получи Нобелова награда, би бил чудесен начин да се провъзгласи на света, че след злополучния скандал през май „Уингейт“ отново се връща в бизнеса. Но както разбра, нищо нямаше да може да провъзгласи. Четиридесет хиляди долара бяха добра сума, но в сравнение с парите, изхарчени за строителството и оборудването на клиниката, те бяха нищо.

Вратата на кабинета, която Спенсър бе оставил откритата, когато се втурна да повика втория човек в клиниката, широко се отвори. В рамката се появи късото туловище на д-р Пол Сондърс. Върху квадратното му лице грееше щастлива усмивка, която оголваше раздалечените му зъби. Очевидно не споделяше разочарованието на Спенсър.

— Можеш ли да си представиш? — избърбори той. — Ще публикуваме статия в медицинското списание на Ню Ингленд!

Хвърли се в стола пред бюрото на Спенсър и замахна с юмруци във въздуха, сякаш току-що се бе класирал за обиколката на Франция.

— Само чуй заглавието: „Клиниката «Уингейт», Плащеницата от Торино и НХТСК в съюз срещу болестта на Паркинсон.“ Фантастично! Хората ще се тълпят пред вратите!

Спенсър се облегна назад. Снизходително наблюдаваше директора по научноизследователската част, титлата, която Пол бе настоял да получи. Пол бе трудолюбив и имаше идеи, но понякога прекаляваше с въодушевлението си и нямаше практиката, необходима за успешното управление на бизнеса. В предишното съществуване на клиниката в щата Масачузетс, той я бе докарал до финансов крах. Ако Спенсър не я беше изцяло ипотекирал и не бе изцедил докрай по-голямата част от парите, вложени в офшорни банки, нямаше да могат да се съвземат.

— Откъде си толкова сигурен, че ще публикуваме статията? — попита го Спенсър.

Лицето на Пол се помрачи.

— За какво говориш? Нали току-що обсъждахме заглавието ѝ и всичко останало по телефона с Даниел? Предложението беше негово.

— Така е, но откъде можем да сме сигурни, че наистина ще стане? Съгласен съм, че би било чудесно, но той би могъл да я отложи за неопределено време.

— Защо му е да го прави, по дяволите?

— Не знам, но по всичко изглежда, че най-много държи на секретността, а публикуването на статията ще я наруши. Не е заинтересуван да я напише, поне не скоро, а ако я подготвим без него, вероятно ще отрече и фактите, и участието си в случая. А при това положение никой няма да я публикува.

— Вероятно е така — съгласи се Пол.

Двамата мъже се изгледаха един друг през огромното бюро. Над главите им изтрещя приближаващият до международното летище в Насо реактивен самолет. Сградата бе построена върху сух, обрасъл с шубраци терен западно от него. Това можаха да закупят и да оградят за нуждите на клиниката.

— Мислиш ли, че каза истината за Плащеницата от Торино? — попита Пол.

— И в това не съм сигурен — отговори Спенсър. — Звучи ми доста подозрително, ако разбираш какво имам предвид.

— Напротив, заинтригува ме.

— Не ме разбирай погрешно — каза Спенсър. — Идеята е интересна и от нея ще се получи дяволски добра научна статия и световна новина, но като събереш едно и едно, като вземеш под внимание и факта, че всичко е строго секретно, получава се нещо доста съмнително. Повярва ли на обяснението му, когато го попита защо си прави целия този труд?

— Че иска да докаже ефективността на НХТСК на себе си ли?

— Точно.

— Не съм сигурен, макар да е прав, че Конгресът на САЩ възнамерява да забрани НХТСК. Но сега, като се замисля, не ти ли се струва, че прие предложената от нас цена твърде бързо, сякаш парите нямат значение за него?

— Напълно съм съгласен с теб — отвърна Спенсър. — Нямах представа колко да му искам за ползването на апаратурата и казах първата хрумнала ми цифра, като очаквах той да намали. По дяволите! Трябваше да му поискам двойно повече.

— И какво е заключението ти?

— Мисля, че става въпрос за личността на пациента — заяви Спенсър. — Ако трябва да гадая, бих предположил, че е член от семейството му. Но като си помисля, стигам до извода, че е някой много богат, вероятно и известен, и богат, от когото ще получим парите!

— Богат! — повтори Пол и на лицето му се появи лека усмивка. — Подобно лечение може да струва и милиони.

— Точно така. Затова мисля, че съм прав да предполагам, че пациентът е богат и известен. Защо Даниел Лоуъл да вземе милионите, а на нас да подхвърли някакви си двайсетина хилядарки?

— Което означава, че трябва да разкрием самоличността на пациента доброволец.

— Надявах се, че ще погледнеш на случая от моята гледна точка. Опасявах се, че ще се задоволиш да работиш с известно име като него.

— Не, по дяволите! — отсече Пол. — Не и ако бихме могли да получим парите, които очаквахме. Дори ни намекна, че няма да получим никакви обяснения относно НХТСК, защото сам ще работи върху метода. Но аз държа да се запозная с процедурата и когато се обади пак, ще му заявиш, че това влиза в пакета услуги, уговорени между двете страни.

— С радост ще го направя — съгласи се Спенсър. — Ще му кажа също, че искаме половината от парите предварително.

— Не пропускай да настояваш и за участието ни в бъдещото лицензиране на НХТСК.

— Отлична идея — отвърна Спенсър. — Ще помисля за провеждането на нови преговори, без да променяме цената. Не желая да го плаша. Какво ще кажеш междуременно да поемеш задължението да се опиташ да откриеш името на пациента? В подобни дейности си по-добър от мен.

— Приемам го като комплимент.

— То си е комплимент.

Пол стана.

— Ще изпратя Кърт Хърман, шефа на охраната, по следите му. Ще му хареса.

— Кажи на позорно освободената барета не-знам-кой си да не оставя много трупове след себе си. След всичките усилия, които положихме, да не стане така, че да загубим уважението на островитяните.

— Той е консервативен и много внимава — засмя се Пол.

— Не мисля така — отвърна Спенсър и вдигна ръка, за да предотврати спора. — Не съм много сигурен, че курвите, които е забил в Окинава, го смятат за консервативен, пък и в Масачузетс не пипаше много леко, но както и да е. Признавам, че върши добре работата си, иначе отдавна да е изчезнал от списъка на персонала. Просто го направи и го предупреди да бъде дискретен! Само това искам.

— С удоволствие — отвърна Пол. — Но имай предвид, че тъй като никой от нас, включително Кърт, не може да се върне в Щатите, вероятно няма да свърши кой знае какво, преди Даниел, екипът му и пациентът да дойдат при нас.

— Не очаквам чудеса — заяви Спенсър.

ГЛАВА 7

16:45 часа, петък, 22 февруари 2002 година

Острите кули, пронизващи висините над Манхатън, ярко изпъкваха на фона на потъмняващото зимно небе, когато въздушната совалка Вашингтон — Ню Йорк закръжи над летище Ла Гуардиа. Светлините на разпрострелия се и пулсиращ под самолета град блещукаха като скъпоценни камъни. Лампите по висящите мостове приличаха на огърлици от светещи бисери, метнати върху извисяващите се стълбове. Люшкащите се редици от автомобилните фарове по главното шосе напомняха на наниз от диаманти, а габаритите аленееха като рубини. Пъстро осветеният, приличащ на брошка пасажерски кораб тихо се плъзгаше по водата, за да хвърли котва в река Хъдсън.

Каръл Менинг отмести очи от вълнуващата картина през илюминатора и огледа вътрешността на самолета. Вътре цареше тишина. Пътниците бяха погълнати от вестниците, документите и лаптопите си и не обръщаха внимание на величествената гледка. Очите ѝ потърсиха сенатора, който седеше през едно място от нея. И той бе потънал в четене. В месестите си длани държеше купчината меморандуми, отнасящи се до утрешния дневен ред; беше ги грабнал от ръцете на Дон Шакълтън, когато двамата с Каръл се изстреляха от офиса с надеждата да хванат совалката в три и половина. Пристигнаха на летището секунди преди полета.

По настояване на Ашли сутринта Каръл бе телефонирала на личния секретар на един от кардиналите, за да уговори среща с него същия следобед. Инструктирана беше да каже на секретаря, че срещата е спешна и че ще отнеме не повече от четвърт час. Отец Малоуни обеща да направи нещо по въпроса, тъй като в програмата на кардинала нямаше свободно място, но след по-малко от час се обади, за да каже, че кардиналът ще се срещне със сенатора някъде между пет и половина и шест и половина след официалния прием в чест на

гостуващ италиански кардинал и преди вечерята с кмета на града. Каръл заяви, че ще бъдат там.

При положение, че трябваше да тичат за самолета, а после да си пробиват път през трудно преодолимия трафик на Ню Йорк, Каръл не можеше да не се възхити на самообладанието на Ашли. Разбира се, цялото притеснение падна върху нея, но ако тя беше на неговото място и я очакваше всичко онова, което очакваше него, щеше да се вълнува извънредно много и нямаше да е в състояние да се концентрира. Но не и Ашли! Въпреки лекия тремор той бързо изчиташе меморандумите лист по лист, което предполагаше, че легендарната му способност да чете с голяма скорост не е пострадала нито от болестта, нито от случилото се през последните двайсет и четири часа.

Каръл се прокашля.

— Сенаторе, колкото повече мисля за твоя случай, толкова повече се изненадвам, че не се интересуваш от мнението ми. За всичко друго ме питаш, само за това — не.

Ашли обърна глава и се взря в Каръл над масивните рамки на очилата си, които се бяха смъкнали и висяха на самия връх на носа му. Широкото му чело се бе сбръчкало.

— Милинка Каръл — започна той. — Не ми е нужно мнението ти. Както ти намекнах снощи, отлично го знам.

— Надявам се, знаеш също, че поемаш твърде голям риск с предполагаемото лечение.

— Оценявам загрижеността ти, независимо от мотивите ти, но вече съм решил.

— Разрешаваш да си правят опити върху теб, без да имаш ни най-малка представа какъв ще е резултатът!

— Може и да не съм сигурен в резултата, но ако не взема мерки срещу прогресиращото и нелечимо дегенеративно нервно заболяване, от което страдам, резултатът ще е плачевен. Баща ми проповядваше, че Бог помага на онези, които си помагат сами. През целия си живот съм се борил и сега няма да седя и да чакам. Няма да хленча. Ще ритам и ще се гърча, както прави порът, когато го уловят и го напъхат в чувала.

— Ами ако кардиналът ти каже, че не те съветва да сториш онова, което си намислил?

— Едва ли ще стане, тъй като нямам никакво намерение да го информирам за намеренията си.

— Тогава защо ще се срещаме с него? — попита Каръл с почти гневен тон. — Надявах се, че по време на разговора Негово преосвещенство ще апелира към разума ти.

— Не правим това поклонение до седалището на североамериканската католическа църква, за да се консултирам с него, а за да уговоря да ми предоставят парченце от Торинската плащеница, за да се застраховам срещу неочакваните обрати на терапията.

— Но как ще го убедиш да го направи, без да му дадеш някакво обяснение?

Ашли вдигна ръка подобно на оратор, който моли тълпата да замълчи.

— Достатъчно, мила ми Каръл, иначе присъствието ти ще се превърне в бремене за мен.

Той отново се задълбочи в документите, докато самолетът започна да се снижава.

В лицето на Каръл сякаш се плисна гореща вълна. Изблиците му на грубост бяха зачестили и това я дразнеше. В страха си Ашли да не забележи тревогата ѝ, Каръл се обърна към илюминатора.

Когато самолетът се отправи към изхода, тя съсредоточи вниманието си навън. Отблизо Вашингтон не приличаше на съкровище от лъскави скъпоценности; от двете страни на пистата тя видя разхвърляни боклуци и купчини мръсен сняг. Мрачният и студен пейзаж навън хармонираше с душевния ѝ смут, с противоречивите чувства, които хранеше към плана на Ашли да се справи със заболяването си. От една страна, тя с право се опасяваше от експерименталния характер на планираното лечение, но от друга се надяваше опитът да успее. Въпреки, че първоначалната ѝ реакция към проблема на Ашли бе да му съчувства, напоследък бе започнала да гледа на диагнозата му като на добра възможност да изгради собственото си бъдеще. Страхът от евентуалния лош завършек вече напълно се препокриваше със страха от вероятния щастлив край, макар да не го признаваше дори пред себе си. Колкото пъти се замисляше върху проблема, толкова пъти се чувстваше като Брут, а Ашли бе нейният Цезар.

Прехвърлянето им от самолета в лимузината, което Каръл бе уредила, премина безболезнено. Но четирийсет и пет минути по-късно

те затънаха в морето от коли по главното шосе, което не се бе помръднало, откакто бяха прелетели над него.

Притеснен от закъснението, Ашли хвърли настрана листите, които без прекъсване беше чел и изгаси светлината в купето. То потъна в мрак.

— Ще пропуснем единствената възможност — изръмжа той без никакъв акцент.

— Извинявай — отвърна Каръл, сякаш вината бе нейна.

Като по чудо, след петминутни ругатни от страна на Ашли в уловената като в капан кола, движението се възстанови.

— Да благодарим на добрия Господ за дребните услуги, които ни прави — с напевен тон отбеляза той.

Когато излязоха на 96-та улица, шофьорът майсторски свърна в една задна алея и успя да достави сенатора и сътрудничката му точно на ъгъла на Медисън и 50-та улица, където беше резиденцията на кардинала, четири минути преди уговореното време. Казаха му да обикаля квартала, тъй като по план трябваше да се върнат на летището до един час.

Каръл не бе идвала тук. Гледаше скромния триетажен дом, изграден от сив камък, сгъшен в сянката на небостъргачите. Издигаше се досами тротоара и изглеждаше строг и суров без нито една тревна леха, която да омекоти външния му вид. По фасадата прозаично стърчаха кутиите на климатика, а на партерните прозорци имаше тежки железни решетки. Заради тях сградата нямаше вид на дом, а по-скоро приличаше на малък затвор. Единственото свежо нещо бе завесата от брюкселска дантела, която надничаше през стъклото.

Ашли се изкачи по каменните стъпала и дръпна лъскавата медна ръчка на звънеца. Не чакаха дълго. Тежката врата се отвори и на прага застана висок мършав свещеник с римски нос и късо подстригана червена коса. Беше облечен в черен свещенически костюм с изправена бяла якичка, каквито носят католическите свещенослужители.

— Добър ден, сенаторе.

— Желая и на вас същото, отец Малоуни — отвърна Ашли, докато влизаше през вратата. — Надявам се, че сме точни.

— Съвсем точни — отговори отец Малоуни. — Ще ви отведе, вас и вашата сътрудничка, в личния кабинет на Негово преосвещенство. Той веднага ще дойде при вас.

Кабинетът представляваше спартански обзаведена стая на първия етаж. Беше украсен с официалния портрет на папа Йоан Павел Втори в рамка на стената и малка статуетка на Светата майка, изваяна от чист карарски мрамор. Дървеният под беше гол и токчетата на Каръл силно зачаткаха по излъсканата му повърхност. Отец Малоуни тихо се оттегли и затвори вратата след себе си.

— Доста аскетичен дом — забеляза Каръл.

Мебелировката се състоеше от стар кожен диван, кожен стол, малък олтар и също тъй малко писалище с дървен стол с права облегалка.

— Кардиналът държи посетителите да мислят, че не се интересува от материалното — отвърна Ашли и седна на кожения стол. — Но аз знам по-добре.

Каръл схванато се настани в края на дивана и сви крака на една страна. Ашли се облегна на стола, сякаш бе на гости на роднина. Кръстоса крака и под крачола на панталона му се показва черният му чорап и част от белия му прасец.

Само след миг вратата се отвори отново и в стаята влезе Преподобният Джеймс, кардинал О'Рурк, следван от отец Малоуни, който затвори вратата след себе си. Кардиналът носеше всички регалии на сана си. Върху черните си панталони и риза с права бяла якичка бе облякъл черно расо, на което изпъкваха червените кардиналски кантове и копчета. Върху расото бе наметнал къса алена пелерина. Беше завързал на кръста си широк колан от червен плат, чиито краища висяха. На главата му аленееше малка кардиналска шапчица. Акцентът слагаше украсеният със скъпоценни камъни сребърен кръст.

Ашли и Каръл станаха на крака. Каръл отвори широко очи при вида на пищните му одежди на фона на строгата стая, в която се намираха. Но след миг осъзна, че властният прелат беше по-нисък от собствените й сто седемдесет и пет сантиметра, а до Ашли, който в никакъв случай не можеше да мине за висок мъж, той изглеждаше нисък и дебел. След като преодоля стъписването си от пищната украса на облеклото му, дойде ред на втората изненада — пред тях стоеше скромен свещенослужител с блага усмивка, с безупречна мека и подпухнала кожа, опънати алени бузи и приятни заоблени черти на лицето. Острият му поглед, обаче, говореше друго и то повече

съвпаднаше с онова, което Каръл знаеше за влиятелния прелат. Очите му издаваха забележителен и остър ум.

— Сенаторе — произнесе кардиналът с глас, който напълно подхождаше на благата му усмивка и протегна отпуснатата длан към Ашли.

— Ваше преосвещенство — отвърна той с най-приятния си южняшки тон и по-скоро стисна, а не разтърси ръката на кардинала, като нарочно пропусна да целуне кардиналския пръстен. — За мен е голямо удоволствие. Добре осъзнавайки напрегнатата ви програма, оценявам високо факта, че намерихте време да се срещнете с един слуга на страната ни без предварителна уговорка.

— О, замълчете, сенаторе — насмешливо каза кардиналът. — Винаги ми е приятно да ви видя. Седнете, моля.

Ашли отново зае предишната си поза на стола.

Каръл поруменя. Да не я забелязват бе все едно да я уволнят. Бе очаквала сенаторът да му я представи, особено след като кардиналът я изгледа с въпросително вдигнати вежди. Тя седна отново на дивана, докато кардиналът носеше грубия дървен стол от малкото писалище. Отец Малоуни смирено стоеше до вратата.

— От уважение към заетостта и на двамата — започна Ашли, — мисля, че трябва веднага да мина на въпроса.

Със странното чувство, че е невидима, Каръл изгледа двамата мъже, които седяха до нея. Въпреки разликата във външния им вид тя тутакси забеляза сходството в характерите на тези мъже. И двамата намираха, че биха могли да използват за своя собствена изгода размитите граници между църквата и държавата; и двамата бяха експерти в областта на ласкателствата и създаването на лични връзки, от които можеха да се облагодетелстват; и двамата криеха истинското си аз зад поведението си (кардиналът се представяше за хрисим свещенослужител, а сенаторът — за сърдечен и доброжелателен слуга на страната си), докато в същността си те бяха груби и пресметливи, прегазваха всичко и всички, за да се доберат до целите си; и двамата усърдно пазеха властта си и с радост я използваха.

— Винаги е по-добре да сме прями — каза Джеймс.

Той седеше с изправен гръб, а ръцете му почиваха върху кардиналската шапчица, която бе свалил от оплешивялата си глава.

Те напомнях на Каръл на два лъва, които обикалят набелязаната плячка, преди да я нападнат.

— Дълбоко страдание ме кара да се обърна към Католическата църква — продължи Ашли. — Настоящият сексуален скандал взе своите жертви, като имаме предвид разцеплението в нейните редици и болният ѝ и вече възрастен водач в Рим. Нощем се будя и се питам как да помогна.

Каръл едва сдържа реакцията си. Добре познаваше истинското отношение на сенатора към Католическата църква. Като привърженик на самостоятелното управление на отделните църкви и като човек, напълно вярващ, че всичко, написано в Библията е историческа истина, той не хранеше голямо уважение към йерархията в религиозните дела, а според него Католическата църква държеше първенството в това отношение.

— Високо оценявам вашата загриженост — отвърна Джеймс. — И аз се разтревожих за Американския конгрес предвид случилото се на единайсети септември. И аз като вас се питам как най-добре бих могъл да помогна.

— Духовните ви напътствия винаги са били неоценима помощ за нас — наведе смирено глава Ашли.

— Бих желал да направя нещо повече — усмихна се леко Джеймс.

— Тревогата ми за църквата се състои в това, че една сравнително малка част от духовници със забавено психосексуално развитие успяха да поставят цялата благотворителна организация под финансова заплаха. Срещу съвсем дребна услуга от ваша страна най-искрено бих желал да вкарам за гласуване закон за ограничаване на съдебното преследване за правонарушения, извършени от институции с доказана благотворителна дейност, чийто сияен пример е самата Католическа църква.

В стаята се възцари тишина. Каръл дори дочи тиктакането на малкия часовник върху писалището и приглушения шум от автомобилното движение по Медисън Авеню. Наблюдаваше кардинала. Лицето му не трепваше.

— Подобен закон ще ни е от голяма полза в настоящата криза — най-после се обади Джеймс.

— Колкото и чудовищни да са сексуалните престъпления по своята същност, не бива да оставяме на произвола на съдбата онези, които разчитат на църквата за своето здраве, образование и духовно извисяване. Както казваше мама на времето: *Не бива да изхвърляме бебето заедно с мръсната вода от коритото.*

— Какви са шансовете такъв закон да се приеме?

— С моя подкрепа, а аз със сигурност ще го подкрепя, вероятността да бъде приет е повече от петдесет на сто. Що се отнася до президента, мисля, че с радост ще го подпише. Той е силно вярващ човек и е твърдо убеден, че църквата е призвана да върши благотворителност.

— Убеден съм, че Светият отец ще ви бъде дълбоко благодарен.

— С това аз служа на хората — отвърна Ашли. — Независимо от цвета на кожата и религията им.

— Споменахте за някаква дребна услуга — каза Джеймс. — Ще уточните ли за какво става въпрос?

— О, то е нещо съвсем незначително — сведе скромно очи Ашли. — В памет на майка ми. Тя беше католичка. Не знаехте ли?

— Мисля, че не сте го споменавали.

Сега Каръл виждаше в тяхно лице двама фехтовачи, които ту нападаха, ту се отбраняваха.

— През целия си живот тя бе убедена католичка — увери го Ашли. — Родена е в древната земя до Дъблин и беше наистина много религиозна.

— От думите ви разбирам, че вече е при нашия Създател.

— Така е, за жалост — отвърна Ашли.

Поколеба се за миг, сякаш задавен от мъка и продължи:

— Отиде си твърде рано, Бог да благослови душата ѝ, когато бях още малко момче.

Историята бе позната на Каръл. Една нощ, след продължително заседание в сената, тя бе придружила сенатора в барчето на Капитолийския хълм. След като изпи прилично количество бърбън, той стана изключително разговорлив и ѝ разказа тъжната история за майка си. Починала, когато Ашли бил на девет години в следствие на сепсис след аборт, който предпочела да направи, вместо да роди за десети път. По ирония на съдбата тя се страхувала да не умре при раждане, тъй като имала проблеми с изваждането на деветото си дете. Баща му бил

голям кибритлия. Разярен от постъпката ѝ, той заявил на семейството и енорияшите си, че жена му вечно ще се пържи в ада.

— Искате ли да отслужи заупокойна литургия в нейна памет? — попита го Джеймс.

— Би било изключително щедро от ваша страна — каза Ашли. — Но не това имах предвид. И днес още си спомням как седях в скута ѝ и слушах да ми разказва за Католическата църква. В съзнанието ми особено ярко се е запечатал разказът ѝ за Плащеницата от Торино, пред която тя благоговееше и която изключително много ценеше.

За първи път, откакто дойдоха, лицето на кардинала трепна. Промени се съвсем незабележимо, но Каръл можеше да се закълне, че сега изразяваше дълбоко удивление.

— Плащеницата се смята за най-свещена реликва — вметна предпазливо Джеймс.

— Не съм и предполагал друго — отвърна Ашли.

— Самият Свети отец сподели в конфиденциален разговор, че плащеницата принадлежи на Иисус Христос.

— Щастлив съм да узная, че увереността на майка ми се потвърждава — заяви Ашли. — Като напълно признавам водещата роля на майка ми, през целия си живот съм считал себе си за хрисим защитник на тази идея. Знам, че от нея са взети частици за проба и за други цели. Също така знам, че след въглеродния тест неизползваните парчета са върнати в църквата. Бих желал да притежавам едно мъничко — и Ашли показа с палец и показалец, за да наблегне на малкия размер, — съвсем мъничко парченце, напоено с кръвта на Спасителя, което е било върнато на Църквата.

Кардиналът се облегна на стола си. Размени бърз поглед с отец Малоуни.

— Молбата ви е доста необичайна — каза той. — Църквата има ясно становище по въпроса. Край на тестовете с плащеницата. Разрешават се само експерименти, които да доведат до правилното ѝ съхранение.

— Не се интересувам от тестове — бе категоричен Ашли.

— Защо тогава се нуждаете от това толкова мъничко парченце?

— Заради мама — простичко отговори Ашли. — Дълбокото ми желание е да го положа в урната с праха ѝ, още щом си отида у дома идния път, така че пепелта от тялото ѝ да се смеси с кръвта на Твореца.

Урната ѝ стои до тази на татко на полицата над огнището в старата ни ферма.

Каръл едва сдържаше презрителния си смях, като чу колко леко и убедително лъже сенаторът. Същата онази нощ той ѝ бе казал, че баща му не разрешил да я погребат в двора на църквата и я заровили в гробището за бездомници край града.

— Вярвам — продължи Ашли, — че ако тя има някакво желание, то е тъкмо това, а то ще осигури на безсмъртната ѝ душа вечно блаженство в рая.

Джеймс вдигна поглед към отец Малоуни.

— Не знам нищо за върнатите парчета, а ти?

— Не, Ваше високопреосвещенство — отговори отец Малоуни. — Но бих могъл да се поразроя. Архиепископ Манфреди, когото добре познавате, е назначен в Торино. Там е и монсиньор Гарибалди, мой добър познат.

Кардиналът отново се взря в Ашли.

— И ще сте доволен да получите само няколко влакна?

— За това ви моля — кимна Ашли. — Но трябва да споделя с вас, че са ми нужни час по-скоро, тъй като в много близко бъдеще планирам пътуване до дома.

— Ако успеем да вземем парченцето, как да ви го доставим?

— Тутакси ще изпратя мой човек в Торино — увери го Ашли. — Няма да поверя такова нещо нито на пощите, нито на обикновен куриер.

— Ще видим какво можем да направим — каза Джеймс и стана от стола си. — Надявам се, че скоро ще внесете закона, за който говорехте.

Ашли също стана.

— Още в понеделник сутринта, ваше Високопреосвещенство, при положение, че ми се обадите дотогава.

* * *

Стъпалата определено създаваха затруднение на кардинала и той ги заизкачва бавно, като често спираше, за да си поеме дъх. Пищните одежди ограничаваха движенията му и му държаха топло, особено

когато се качваше към покоите си. Отец Малоуни се движеше плътно зад него и когато кардиналът спираше, отецът се заковаваше на място.

Кардиналът се държеше за перилата с едната си ръка, а с другата се опираше на коляното си. От време на време спираше да си почине и шумно издишаше въздуха от бледите си надути бузи. После разтъркваше челото си с пръсти. В сградата имаше асансьор, но той не го ползваше, сякаш искаше да се самонакаже.

— Да ви донеса ли нещо, ваше Високопреосвещенство? — попита отец Малоуни. — Ще го сваля долу, за да не изкачвате стръмните стълби. Денят беше доста напрегнат.

— Благодаря ти, Майкъл. Но ще трябва да се освежа, ако искам да остана до края на вечерята с кмета и нашия гост.

— Кога да се свържа с Торино? — използва момента отец Малоуни.

— След полунощ — задъхано отговори Джеймс. — Тогава в Италия ще е шест сутринта и ще можеш да ги хванеш преди литургията.

— Ако ми е позволено да забележа, ваше Високопреосвещенство, молбата е доста странна.

— Прав си! Странна и неочаквана! Ако сенаторът е правилно информиран, а бих се изненадал, ако не е така, съдейки по онова, което знам за него, няма да ми е трудно да изпълня молбата му, защото няма да е необходимо да се докосва самата плащеница. Но когато разговаряш с Торино, не забравяй да подчертаеш, че работата е дълбоко поверителна. Конфиденциалността трябва да е пълна и да не се оставят абсолютно никакви документи по случая. Ясно ли е?

— Съвършено ясно — отвърна Майкъл. — Съмнявате ли се в истинските цели на сенатора, ваше Високопреосвещенство?

— Това е единствената ми грижа — дълбоко въздъхна Джеймс; после възобнови усилията си нагоре по стълбите. — Сенаторът е майстор на пазарлъците. Сигурен съм, че самият той няма да се занимава с неразрешени проучвания, но може да се е договорил с някой друг, който е заинтересован и който сигурно ще направи нещо за него в замяна. Светият отец безапелационно постанови, че плащеницата не може да бъде подлагана на нови изследвания и аз съм напълно съгласен с него. Но мисля, че да размениш няколко свети

влакна, за да осигуриш икономическата стабилност на църквата, е кауза свещена. Съгласен ли си, отче?

— Напълно.

Изкачиха стълбите и, останал без дъх, кардиналът отново спря.

— Сигурен ли сте, че сенаторът ще внесе обещания закон, ваше високопреосвещенство?

— Убеден съм — без колебание отговори Джеймс. — Сенаторът винаги изпълнява своята част от сделката. Ето, например, той изигра важна роля в училищната ваучерна програма, която ще спаси енорийските ни училища. В замяна аз му осигурих гласовете на католиците, когато бе преизбран. Ситуацията беше „или-или“, както се казва. Настоящата размяна обаче не ми е много ясна. Но ако стане, искам да отидеш в Торино и да видиш кой ще получи парченцето от плащеницата. По такъв начин ще сме в състояние да посрещнем всеки потенциален удар.

— Ваше Високопреосвещенство! Не бих могъл да мечтая за по-приятна задача!

— Отец Малоуни — изсъска кардиналът. — Мисията е изключително сериозна, а не забавление. Очаквам абсолютна дискретност и подчинение.

— Разбира се, ваше Високопреосвещенство! Нямах намерение да ви противореча.

ГЛАВА 8

19:25 часа, петък, 22 февруари 2002 година

— Иисусе! — измърмори Стефани, когато погледна часовника на ръката си.

Наближаваше седем и половина! Удивително, как лети времето, когато човек е потънал в работа, а цял следобед тя тъкмо това и правеше. Най-напред се застоя в книжарницата, откъдето се снабди с литература за Плащеницата от Торино, а през последния час седеше като хипнотизирана пред екрана на компютъра, на който бе изписана цялата информация за нея.

Беше се върнала в офиса малко преди шест и не бе намерила никого. Предположи, че Даниел се е прибрал и се настани на импровизираното си бюро в лабораторията, където с помощта на Интернет, както и на няколко стари вестника се зае да открие какво се бе случило с клиниката „Уингейт“ преди малко по-малко от година. Четивото щеше да е увлекателно, ако не бе толкова обезпокояващо.

Стефани постави лаптопа си в меката чанта калъф, грабна найлоновата торбичка с новите книги и си облече палтото. Преди да излезе, загаси осветлението и се наложи да си проправя път през вече тъмната приемна. Когато излезе на улицата, тръгна към Кендъл Скуеър. Вървеше с наведена глава срещу бръснещия вятър. Времето се беше променило рязко от ранния следобед, което бе типично за Ню Ингленд. Вятърът се бе обърнал и вече не духаше от запад, а от север и температурите паднаха.

Северният вятър носеше снежинки, които бяха обгърнали града, сякаш от небето се сипеше захар на прах.

Като стигна Кендъл Скуеър, Стефани хвана метрото до Харвард Скуеър и се озова в район, който ѝ бе до болка познат още от годините в университета. Въпреки мразовитото време площадът, както винаги, гъмжеше от студенти и пъстро облечени младежи, които се въртяха около тях. Неколцина улични музиканти предизвикваха развилнелия се

вятър. Посинелите им пръсти изтръгваха весели мелодии от инструментите за удоволствие на минувачите. Стефани ги съжали и пусна по долар в обърнатите им шапки на път от Харвард Скуеър за Елиът Скуеър.

Бързо премина покрай блъсканицата пред евтиното кабаре и излезе на Братъл Стрийт. Прекоси част от Радклиф Колидж и знаменитата къща-музей на Лонгфелоу. Този път не се спря при нея. Беше погълната от мисли върху прочетеното през последните три часа и половина и гореше от желание да го сподели с Даниел. Любопитна беше да разбере какво бе открил той.

Когато се изкачи по стъпалата пред сградата, където живееха заедно с Даниел, минаваше осем. Той обитаваше последния етаж на добре ремонтирана триетажна къща от късно викторианския период със запазена украса и характерните греди от тъмно дърво на фронтоната. Беше го купил през 1985 година, когато се върна на работа в Харвард. Не само, че бе напуснат поста си във фирмата „Мърк Фармасютикълс“; след петгодишен съвместен живот бе напуснал и жена си. Бе споделил със Стефани, че се чувства смазан и от двете. Жена му била медицинска сестра. Двамата се запознали, докато се подготвял едновременно за завършване на медицинския факултет и за защита на докторат по философия, подвиг, който според Стефани бе съизмерим със състезание по дълго бягане заднишком. Беше й казал, че бившата му съпруга била бавна, но упорита и че по време на съвместния им живот той се чувствал като Сизиф, търкалящ огромен камък нагоре по стръмния планински склон. Беше споделил, че тя била твърде добра и очаквала същото и от него. Стефани се питаше как ли се съчетават двете качества. Помисли си, че е благодарна, задето поне нямаха деца, макар че бившата му жена отчаяно копнеела да стане майка.

— Тук съм! — извика Стефани, докато затваряше вратата с гръб. Внимателно постави чантата с лаптопа и торбичката с книгите на малката масичка във фоайето, освободи се от палтото си и отвори дрешника, за да го окачи.

— Има ли някой вкъщи? — продължи да вика тя, но гласът й звучеше приглушено от килера.

Когато окачи палтото си, тя се обърна. Отново извика, като видя фигурата на Даниел да изпълва пространството пред вратата на хола.

Беше на два-три метра от нея. Звукът, който се отрони от устните ѝ приличаше повече на цвърчене.

— Осем часът е — успя да промълви тя и притисна ръка към гърдите си. — Как можеш да се промъкваш така зад мен!

— Защо не ми телефонира? Щях да звъня в полицията.

— О, хайде стига! Знаеш каква съм, като попадна в книжарница. Посетих няколко и като вляза, не мога да изляза. Разлиствах, преглеждах и се чудех какво да избира. Когато се върнах в офиса, дощя ми се да поработя.

— Защо си изключила мобилния телефон? Опитвах се да се свържа.

— В книжарницата го изключих, а после не се сетих да го включа отново. Хей! Съжалявам, ако съм те накарала да се тревожиш за мен. Но вече съм у дома, здрава и читава. Пригответе ли нещо за вечеря?

— Колко забавно! — изръмжа Даниел.

— Отпусни се! — каза Стефани и закачливо го дръпна за ръкава. — Оценявам загрижеността ти, повярвай ми, но умирам от глад, вероятно и ти. Хайде да вечеряме навън. Защо не се обадиш в „Риалто“, докато аз взема душ? Петък вечер е, но като отидем, все ще намерим някоя маса.

— Добре — насили се да каже Даниел, сякаш даваше съгласието си за някакво важно начинание.

Когато влязоха в ресторанта, беше девет и двацет и, както бе предрекла, масата бе готова и ги очакваше. Тъй като и двамата бяха гладни, тутакси се заеха да изучават менюто и нямаха търпение да направят поръчката. Келнерът им донесе желаната бутилка вино, газираната вода и малко хляб, за да потушат жаждата и залъжат глада си.

— Така — облегна се назад Стефани. — Кой ще започне пръв?

— Може би аз — отвърна Даниел. — Защото нямам много за разказване, но пък е доста обнадеждаващо. Телефонирах в клиника „Уингейт“ и подразбрах, че разполагат с нужното оборудване и ще ни го предоставят. Всъщност вече договорих цената — четирийсет хиляди.

— Охо! — възкликна Стефани.

— Да, знам, че са доста пари, но не исках да се пазаря. Отначало, като им заявих, че няма да могат да използват случая за реклама на клиниката, помислих, че всичко пропада. За щастие, те се съгласиха.

— Е, няма да ги извадим от джоба си, освен това разполагаме с достатъчно пари. А яйцеклетките?

— Това е най-хубавото. Обещаха ми, че ще ни ги доставят без никакъв проблем.

— Кога?

— Когато поискаме, така ме увериха.

— Господи! — възкликна Стефани. — Разпалват любопитството ми все повече.

— На харизан кон зъбите не се гледат.

— Ами неврохирурга?

— И тук няма да имаме проблем. На острова имало неколцина, които драпат за работа. А местната болница дори разполагала със стереотаксична апаратура.

— Това е страхотно.

— И аз си го помислих.

— А пък аз имам една добра и една лоша новина. С коя да започна?

— Колко лоша е лошата?

— Всичко е относително. Не е толкова лоша, че да наруши плановете ни, но е достатъчно лоша, за да ни разтревожи.

— Да чуем най-напред нея и да приключим с лошите новини.

— Шефовете на клиника „Уингейт“ са дори по-неблагонадеждни, отколкото мислехме. Между другото, с кого от тях разговаря, когато позвъни там?

— И с двамата: Спенсър Уингейт и неговия иконом Пол Сондърс. Трябва да ти кажа, че и двамата са клоуни. Можеш ли да си представиш? Издават свое собствено научно списание и сами си пишат и редактират материалите!

— Искаш да кажеш, че списанието няма редколегия?

— Останах с това впечатление.

— Смехотворно е, освен ако някой не е абониран за списанието и не чете написаното в него като евангелие.

— И аз мисля така.

— Значи са по-лоши и от клоуни — забеляза Стефани. — По-лоши са дори от нарушителите на етичните норми в експерименталното клониране. Използвах архиви от вестниците, поспециално „Бостън Глоуб“, за да разбера какво се е случило миналия май, когато клиниката внезапно се премести на Бахамските острови. Спомняш ли си, че снощи във Вашингтон ти споменах за изчезването на две студентки от Харвард? Е, нашите хора са били повече, от замесени и това се твърди от две харвардски докторантки. Успели да получат работа в клиниката и да проследят съдбата на яйцеклетките, които дарили. По време на проследяването открили много повече, отколкото очаквали. Заявили, че са видели яйчниците на изчезналите жени в специалното помещение в клиниката, където съживяват яйцеклетките.

— Боже мой! — възкликна Даниел. — Защо не са ги осъдили?

— Липса на доказателства и скъпо платени адвокати! Очевидно, шефовете на клиниката предварително са подготвили евакуационен протокол, включващ моменталното ѝ ликвидиране с цялото оборудване, особено научноизследователската апаратура. Всичко било унищожено от пламъците, а шефовете изчезнали с хеликоптер. Ето защо няма обвинителен акт. Иронията е, че поради липсата на такъв те успели да получат застраховката за пожара.

— Какво мислиш за всичко това?

— Мисля, че тези хора определено са неблагонадеждни и че трябва да ограничим връзките си с тях. След онова, което прочетох бих искала да знам произхода на яйцеклетките, с които ще ни снабдят, за да сме сигурни, че няма да участваме в незаконна сделка.

— Мисля, че идеята ти не е добра. Вече решихме, че би било лукс да следваме високите етични норми и че не можем да си го позволим, ако искаме да спасим КЛЕЗА и НХТСК. Ако настояваме за това в този момент, може да възникнат проблеми, а аз не искам да рискуваме. Както вече споменах, не бяха твърде въодушевени, когато отхвърлих възможността да използват случая за реклама.

Стефани си играеше със салфетката и размишляваше над думите му. Не искаше да има нищо общо с клиника „Уингейт“, но Даниел беше прав като каза, че нямат друг избор при ограниченото време, с което разполагат. Със съгласието си да лекуват Бътлър, те вече бяха нарушили етиката на професията.

— Е, какво ще кажеш? Можем ли да продължим въпреки това?

— Предполагам — отвърна без всякакво въодушевление тя. — Ще свършим работата и ще изчезнем.

— Както е по план — съгласи се Даниел. — Давай нататък! Каква е добрата новина?

— Отнася се до Плащеницата от Торино.

— Цял съм в слух.

— Днес следобед, преди да отида в книжарницата, ти казах, че историята с плащеницата е по-интересна, отколкото мислех. Е, мога да ти заявя, че не си чувал по-сдържано изказване от това.

— Как така?

— Вече мисля, че Бътлър може да не е толкова луд, защото ще се окаже, че плащеницата е истинска. Изненадващ обрат, като знаеш колко бях скептична по въпроса.

— Почти колкото мен — кимна Даниел.

Стефани погледна любимия си с надеждата, че се шегува, но на лицето му не се появи характерната му за такива случаи лукава усмивчица. Подразни се, че Даниел не прояви чувство за хумор. Отпи от виното си, за да се съсредоточи.

— Както и да е — продължи тя. — Зачетох се, още докато бях в книжарницата и не можех да спра. Нямах търпение да се върна и да отворя книгата, която току-що бях купила. Написана е от Йън Уилсън, преподавател в Оксфорд. Надявам се утре да откроя още издания по Интернет.

Когато им донесоха поръчката, тя млъкна. Двамата едва дочакаха келнерът да си отиде. Тогава Даниел рече:

— Е, успя да възбудиш любопитството ми. Да чуем на какво се основава твърдението ти.

— Започнах да чета със съзнанието, че възрастта на плащеницата е определена чрез въглероден анализ от три независими лаборатории и че датира от тринадесети век, времето, по което най-неочаквано се появява. Известна ми е прецизността, която може да се постигне чрез подобен анализ и не очаквах увереността ми, че е фалшификат, да се разклати. Но то стана почти веднага. По една проста причина. Ако плащеницата е изработена едва в тринайсети век, както доказва приложената методика, фалшификаторът трябва да е стоял няколко степени по-високо от самия Леонардо да Винчи.

— Ще трябва да ми обясниш — насърчи я Даниел с пълна уста, защото Стефани спря, за да хапне и тя.

— Ще започна с това, защо фалшификаторът трябва да е бил свръхчовек за времето си и после ще продължа с отделните факти. Първо, трябва да е познавал в дълбочина изкуството на перспективата, което все още не е обяснено. Отпечатъкът върху плащеницата ни показва мъж с прегънати крака и наведена напред глава, вероятно вкочанен.

— Трябва да ти призная, че това не е кой знае колко убедителен аргумент — забеляза Даниел.

— Тогава чуй друго: фалшификаторът трябва да е познавал истинската технология на разпъването на кръст, използвана от римляните в древността. Тя противоречи на представите за крусификция, битували през тринадесети век, а ние разполагаме със стотици хиляди описания на явлението. Заковават с пирони осъдения за китките, а не за дланите, тъй като в противен случай тялото би паднало под въздействие на собствената си тежест. Освен това короната от тръни не е във формата на венец, а седи по-скоро като шапка на главата му.

Даниел замислено кимаше.

— Още нещо: петната от кръв блокират изписания образ, което означава, че този гениален фалшификатор трябва да е нарисувал първо тях, а едва след това фигурата, но художниците не работят по този начин. Най-напред изработват образа, поне в неговите контури. После добавят детайлите, като например кървавите петна, за да са сигурни, че ще ги поставят, където трябва.

— Това е интересно, но и него ще поставя в категорията, в която сложих перспективата.

— В такъв случай да продължим — предложи Стефани. — През 1979 година, когато в продължение на пет дни плащеницата е била подложена на изследване от страна на учени от САЩ, Италия и Швейцария, всички били единодушни, че образът върху платното не е бил нарисуван. Не се виждали нито следи от четка, нито удебеления от наслоена боя. Образът бил уникален — имам предвид, че върху тъканта нямало и помен, от каквато и да е течност. Единственото обяснение, което дали за произхода на образа било, че е имало окисляване на тъканите, сякаш са били изложени на влиянието на чист

кислород от внезапна силна светлина или на друго силно електромагнитно въздействие. Твърдението им, очевидно, е доста неопределено и спекулативно.

— Добре — каза Даниел. — Трябва да призная, че тук има наченки на убедителност.

— Има и още — продължи Стефани. — Американският екип през 1979 година включвал учени от НАСА, които приложили последните технологични постижения при анализирането на плащеницата, включващи специална апаратура, известна под наименованието „VP-8“, аналог на механизма, разработен да конвертира дигиталните образи, получени от повърхността на Луната и Марс, в триизмерни фигури. За изненада на всички участници образът, запечатан върху плащеницата съдържал същата информация, което ще рече, че наситеността на образа във всяка негова част е пряко пропорционална на разстоянието, на което е отстояла от тялото на разпънатия, когато са го обвили в нея. С една дума, фалшификаторът трябва да е бил самият дявол, щом е успял да разгадае всичко това още в тринайсетия век.

— Дума да няма! — съгласи се Даниел и учудено поклати глава.

— Искам да добавя още нещо. Биолозите открили, че върху плащеницата има полени, които могат да се намерят само в Израел и Турция, което говори, че нашият фалшификатор трябва да е бил не само умен, но и доста съобразителен.

— Как би могъл да сгреша въглеродният анализ?

— Интересен въпрос — отвърна Стефани.

Тя хапна механично още един залък, бързо го сдъвка и продължи:

— Никой не знае. Съществуват предположения, че древното ленено платно е добра среда за поддържане на растежа на бактериите и те остават покрити от прозрачен биофилм, който би могъл да промени резултатите от анализа. Подобен проблем се появил при въглеродния анализ на тъканта, използвана при египетските мумии, чиято възраст е доста точно определена с други средства. Един руски учен лансира идеята, че пожарът, в който плащеницата попаднала през шестнайсетия век е повлиял на резултатите, макар да се питам как би могъл един пожар да причини повече промени, отколкото изминалите години.

— А историческите факти? — попита Даниел. — Ако плащеницата е истинска, защо е станала известна едва през тринайсетия век, когато е открита във Франция?

— И това е добър въпрос — отвърна Стефани. — Иън Уилсън отнася плащеницата към друга известна и високо тачена реликва от времето на Византийската империя, наречена Платното на Едеса, пазено в Цариград повече от триста години. Интерес предизвиква фактът, че платното изчезва, когато през 1204 година градът е нападнат от кръстоносците.

— Има ли доказателства, че двете платна са идентични?

— Тъкмо на това място спрях — отвърна Стефани. — Но е много вероятно да има. Уилсън цитира думите на един французин, който е виждал византийската реликва преди изчезването ѝ и я описва като погребална плащеница с мистичен и пълен отпечатък на Иисус и от двете ѝ страни, което напомня на Плащеницата от Торино. Ако двете реликви са идентични, торинската плащеница трябва да се отнесе поне към девети век.

— Сега разбирам защо си толкова възбудена — забеляза Даниел. — Направо фантастично. Но да се върнем на научното изследване: ако образът не е нарисуван, какви са хипотезите за произхода му?

— Това е може би най-интересният въпрос. Няма никакви хипотези.

— Плащеницата не е ли изследвана наново от 1979 година насам?

— Доста пъти — отговори Стефани.

— Някакви нови теории?

— Не и такива, които да станат причина за нов анализ. Е, има едно предположение за моментна странна радиация... — Стефани понижи глас и остави думите си да увиснат във въздуха.

— Почакай! — спря я Даниел. — Нали няма да ми пробуташ някоя глупост за божия намеса или свръхестествено явление?

Тя вдигна рамене и се усмихна.

— Имам усещането, че си играеш с мен — засмя се Даниел.

— Давам ти възможност да излезеш с някаква теория.

— Аз ли? — попита той.

Стефани кимна с глава.

— Не мога да направя дори хипотеза, докато не преценя всички данни. Мисля, че учените са използвали електронен микроскоп, спектроскопия, ултравиолетова флуоресценция и съответния химически анализ.

— Всичко, дори повече от това — отвърна Стефани и се облегна назад с провокираща усмивка. — Въпреки това няма приемлива теория за появата на образа. Истинска главоблъсканица. Хайде, размърдай си мозъка! Нима не можеш да скалъпиш нещо от фактите, които ти разказах?

— Ти си чела за тях — отвърна Даниел. — Мисля, че можеш да излезеш с предположение.

— Вече имам — усмихна се младата жена.

— Дали няма да е твърде дръзко от моя страна да те попитам какво е?

— Клоня към божествената намеса. Ето причините: щом като плащеницата е покривалото на мъртвия Иисус Христос и щом като той е възкръснал, което означава, че е преминал от материалното в нематериалното, вероятно за един миг, значи плащеницата трябва да е била под въздействието на силна енергия, освободена в процеса на дематериализацията. Нали образът се е получил в резултат на мигновена радиация?

— Каква е, по дяволите, тази освободена при дематериализацията енергия? — не издържа Даниел.

— Не мога да твърдя със сигурност — усмихна се тя. — Но е напълно логично при дематериализацията да се освобождава енергия. Виж само колко силна енергия се освобождава при ядрения разпад. Така създадох атомната бомба.

— Мисля, няма нужда да ти напомням, че не разсъждаваш научно. Използваш като аргумент отпечатъка върху плащеницата, за да докажеш наличието на дематериализация, а после използваш дематериализацията, за да обясниш появата на образа върху нея.

— Да, обяснението ми не е научно, но за мен има смисъл — засмя се Стефани. — Има смисъл и за Йън Уилсън, който описва отпечатъка като фотография на Възкресението.

— Ако не друго, поне ме убеди да хвърля поглед на книгата ти.

— Ще почакаш да я прочета!

— Как се отрази информацията за плащеницата на решението ти да лекуваш Бътлър?

— Обърнах се на сто и осемдесет градуса — призна си тя.

— В момента съм съгласна на всичко. Защо да не включим божествената намеса във всичките ни начинания? Както самият ти каза във Вашингтон, работата ни с плащеницата ще бъде вълнуваща и ще ни предложи много предизвикателства, докато достигнем целта си — безвредния начин за лечение.

Даниел се протегна през масата и двамата си стиснаха ръцете.

— Някакъв десерт? — попита той.

— За мен — не. Но ако ти си поръчаш, кажи да ми донесат еспreso без кофеин.

— Не искам десерт — поклати глава Даниел. — Да се прибираме. Искам да видя дали не съм получил съобщение от инвеститорите.

Той махна с ръка на келнера да им донесе сметката.

— А пък аз искам да проверя дали има нещо от Бътлър. Другото, което научих е, че определено ще се нуждаем от него, за да вземем парченце от плащеницата. Сами няма да успеем. Църквата я пази при изключителни мерки за сигурност в аргонова среда. Освен това, категорично заявяват, че няма да разрешат повече изследвания върху нея. Разбираемо е след фиаското с въглеродния анализ.

— Анализирали ли са кръвта?

— Да — отвърна Стефани. — Група АБ, най-често срещаната в Близкия изток по онова време, за разлика от сега.

— А ДНК?

— Също — каза Стефани. — Изолирали са няколко генетични сегмента, както и бетаглобулин от хромозома 11 и дори амелогенин Y от хромозома Y.

— Виж ти — зарадва се Даниел. — Ако успеем да получим парченце от нея, ще бъде фасулска работа да извлечем нужните ни сегменти с помощта на нашата НХТСК.

— Трябва да побързаме — предупреди го Стефани. — В противен случай няма да успеем да подготвим клетките за лечението на Бътлър навреме.

— Известно ми е — отвърна Даниел.

Той взе кредитната си карта от келнера и подписа сметката.

— Ако ще работим с плащеницата, необходимо е в някой от близките дни да тръгнем за Торино. Така че Бътлър трябва да се размърда! Щом получим тъканта, от Лондон заминаваме направо за Насо с британските аеролинии. Преди малко направих справка.

— Няма ли да извършим подготвителната работа с клетките в нашата лаборатория?

— За съжаление — не. Яйцеклетките са там, а не тук и не желая да рискувам с пренасянето им, освен това искам да са съвсем пресни. Да се надяваме, че лабораторията на „Уингейт“ е толкова добре оборудвана, колкото твърдят, защото ще трябва да свършим цялата работа там.

— Това означава, че тръгваме след броени дни и ще отсъстваме месец, дори повече.

— Правилно. Някакви проблеми?

— Мисля, че няма — отговори Стефани. — Времето е съвсем подходящо да прекараме месец в Насо. Питър ще се погрижи нещата в лабораторията да вървят. Но утре или в неделя трябва да си отида и да видя мама. Знаеш, че не е здрава.

— По-добре го направи сега — съгласи се Даниел. — Ако Бътлър се обади във връзка с плащеницата, трябва да сме тук.

ГЛАВА 9

14:45 часа, събота, 23 февруари 2002 година

Когато остави слушалката след поредния разочароващ разговор с инвеститорите от Сан Франсиско, Даниел усети, че постепенно започва да разбира какво е да страдаш от маниакалнодепресивна психоза. Точно преди позвъняването той се чувствате на седмото небе, защото бе планирал работата си за следващия месец. Сега, когато и Стефани се запали да лекува Бътлър и да използва кръв от плащеницата, нещата започнаха да си идват на местата. Сутринта двамата бяха подготвили договора между тях и Бътлър и му го бяха изпратили за подпис с инструкции да го подпише пред Каръл Менинг като негов свидетел и да го изпрати обратно по факса.

Когато Стефани отново изчезна в лабораторията, за да провери културата с фибробласта на Бътлър. Даниел си каза, че тъй като нещата вървят гладко, добре би било да се обади на инвеститорите, като се надяваше да ги убеди да отпуснат втората част от инвестициите. Но разговорът не донесе добри резултати. Главният инвеститор го прекъсна, като му заяви, че не иска да го чува, докато не му изпрати писмени доказателства, че НХТСК няма да бъде забранена. Банкерът обясни, че в светлината на последните събития устните уверения и то под формата на неопределени обещания, не са подходящи. Той добави, че ако не получи такъв документ в близките дни, парите, заделени за КЛЕЗА, ще бъдат пренасочени към някоя обещаваща биотехнологична фирма, чиято интелектуална собственост не е под политическа заплаха.

Даниел отпусна глава назад. Идеята да се върне към сигурния, но сиромашки живот в университета, където всичко вървеше извънредно бавно и нещата бяха предсказуеми, му се виждаше все по-привлекателна. Бе започнал да намразва несигурността в опитите си да спечели полагащото му се място сред богатите знаменитости. Унизително беше как филмовите звезди трябва само да наизустят

няколко реплики, а безмозъчните спортисти да проявят ловкост с пръта за овчарски скок или с топката, за да забогатееят и да застанат в центъра на вниманието. С образованието, което имаше и блестящото откритие, което бе направил, беше нелепо да изпитва затруднения и сърцето му да се свива от страх.

— Стефани надникна зад ъгъла.

— Познай! — весело изчурулика тя. — Културата с фибробласта на Бътлър се развива отлично. Под въздействието на петте процента въглероден двуокис в атмосферата около него, вече имаме наличие на хубав единичен пласт. Клетките ще са готови по-скоро, отколкото очаквах.

— Чудесно — отвърна потиснато Даниел.

— Сега пък какво има? — попита го тя, влезе и седна. — Изглеждаш така, сякаш всеки миг ще се строполиш на пода. Защо си толкова отчаян?

— Не ме питай! Пак същата история — пари, или по-скоро липсата на пари.

— Аха... Предполагам, че отново си разговарял с инвеститорите.

— Колко сме проникателни! — язвително отвърна Даниел.

— Приятно тъгуване! Защо се самоизмъчваш?

— Сега пък излезе, че аз съм виновен.

— Виновен си, щом продължаваш да им се обаждаш. От онова, което ми каза вчера, се разбира, че намеренията им са съвършено ясни.

— Но планът „Бътлър“ напредва. Нещата се развиват.

— Стефани затвори за миг очи и си пое дълбоко въздух.

— Даниел — започна тя, като обмисляше какви думи да употреби, за да не го обиди, — не бива да очакваш от хората да гледат на света с твоите очи. Имаш блестящ ум, може би си твърде умен за другите. Те не гледат на нещата като теб. Не могат да мислят по същия начин.

— Говориш ми покровителствено — изгледа я косо Даниел, нейният любовник, научен сътрудник и бизнес партньор; напоследък, с развитието на събитията, бе останал по-скоро само бизнес партньор.

— Не, за бога! — убедително възкликна Стефани.

Но преди да продължи, телефонът звънна. Дрезгавият звук в тихото помещение ги сепна. Даниел протегна ръка към слушалката, но не я вдигна.

— Очакваш ли разговор?

Стефани поклати глава.

— Кой може да звъни в офиса и то в събота?

— Вероятно е за Питър — предположи Стефани. — Той е в лабораторията.

Даниел вдигна слушалката и изрече пълното название на фирмата:

— Предприятие за клетъчна замяна.

— Обажда се д-р Спенсър Уингейт от клиника „Уингейт“ в Насо. Търся доктор Даниел Лоуъл.

Даниел направи знак на Стефани да отиде в приемната и да използва деривата на Вики. После се представи.

— Наистина не се надявах да попадна направо на теб, докторе — каза Спенсър.

— В събота секретарката ни почива.

— Вярно! — отвърна Спенсър със смях. — Не съобразих, че днес е събота. Тъй като открихме клиниката съвсем наскоро, работим по двайсет и четири часа всеки божи ден без почивка. Много се извинявам за безпокойството.

— Не ни безпокоиш ни най-малко — увери го Даниел.

Той чу леко прещракване и разбра, че Стефани е вече на линията. — Проблем ли е възникнал след вчерашния ни конфиденциален разговор?

— Тъкмо обратното — отвърна Спенсър. — Опасявах се, че при теб може да има промяна. Обеща, че вечерта пак ще се обадиш, а не го стори.

— Имаш право — каза Даниел. — Много съжалявам. Очаквах да ми се обадят във връзка с плащеницата и топката да се затъркаля. Извинявам се, че не спазих обещанието си.

— Не е нужно да се извиняваш. Макар ти да не позвъни, аз го правя сега, за да ти съобщя, че вече разговарях с един невролог, д-р Рашид Наваз, който има кабинет в Насо. Той е пакистанец, получил образованието си в Лондон, за когото знам само хубави неща. Талантлив е, има известен опит с импланти на ембрионални клетки и гори от желание да помогне. Съгласи се да уреди пренасянето на стереотаксичното оборудване от болница „Принцеса Маргарет“.

— Обърна ли му внимание върху дискретността?

— Разбира се и той обеща.

— Чудесно! — възкликна Даниел. — Разбрахте ли се за заплащането?

— Да. Стана ясно, че възнаграждението му ще е повече, отколкото предполагах, и причината вероятно е настояването за дискретност. Иска хиляда долара.

Даниел се поколеба за миг дали да продължи преговорите. Хиляда долара бяха чувствително повече от първоначално обявените двеста-триста. Но парите не бяха негови и той каза на Спенсър да уреди нещата.

— Някаква промяна относно датата на пристигането ти? — попита Спенсър.

— Никаква засега — каза Даниел. — Ще ти я съобщя предварително.

— Отлично — отвърна Спенсър. — Докато още си на телефона, бих желал да обсъдим някои малки подробности.

— Разбира се.

— Първо: бихме искали да получим половината от уговорените суми предварително — започна Спенсър. — Ще ти изпратя инструкции по факса.

— Веднага ли искате парите?

— Още щом ни уведомиш за датата на пристигането си. Парите ще ни дадат възможност да заплануваме назначенията. Ще те затрудним ли?

— Мисля, че не — отвърна Даниел.

— Добре — каза Спенсър. — Второ: бихме искали да инструктиращ персонала, по-специално д-р Сондърс, как се прилага НХТСК, и да обсъдим едно бъдещо споразумение за лицензирането на НХТСК и тарифите за нужните изследвания и ензими.

Даниел се поколеба. Интуитивно усещаше, че поведението на Спенсър се дължи на факта, че предишния ден твърде бързо се бе съгласил да заплати исканите суми. Той се прокашля в телефонната слушалка.

— Няма никакъв проблем д-р Сондърс да бъде допуснат да наблюдава процеса, но що се отнася до лицензирането, боя се, че не мога сам да взема решение. КЛЕЗА е корпорация и има борд на директорите, който трябва да се произнесе по въпроса в интерес на

акционерите. Но като неин организатор в момента мога да ти обещаая да го разгледаме в бъдеще, като вземем предвид помощта, която ни оказвате сега.

— Може би искам твърде много — отвърна добродушно Спенсър и се засмя. — Но сигурно знаеш поговорката: „От питане глава не боли“?

Даниел обърна очи към тавана и се самосъжали, че трябва да преминава през подобни унижения.

— И едно последно нещо — продължи Спенсър. — Бихме искали да знаем името на пациента, за да му направим медицински картон. Трябва да се подготвим за неговото или нейното пристигане.

— Няма да е нужен картон — отсече Даниел. — Вчера ясно ви заявих, че лечението ще протече при абсолютна секретност.

— Но нали името на пациента ще ни е нужно за лабораторните анализи и всичко останало? — попита Спенсър.

— Наречете го Пациент Хикс или Джон Смит, все едно — каза Даниел. — Предполагам, че ще остане в клиниката не повече от двайсет и четири часа. Ще бъдем с него през цялото време, защото ние ще извършваме лабораторните изследвания.

— Ами ако властите се усъмнят?

— Има ли такава вероятност?

— Не, мисля, че няма, но... Ако все пак ни попитат, какво да им кажем?

— Сигурен съм, че имате опит с тях по строежа на клиниката и ще проявите въображение. Нали ще ви платим четирийсет хиляди долара? Погрижете се да не задават въпроси.

— Ще трябва да подкупим един-двама. Може би, ако добавиш още пет хилядарки, ще сме в състояние да осигурим спокойствието на властите.

Даниел едва сдържаше гнева си, затова не отговори нищо. Мразеше да го манипулират, особено пък клоуни като Уингейт.

— Добре — отвърна той, без да прикрива раздражението си. — Сега ще ви преведем двайсет и две хиляди и петстотин. Но искам личното ти уверение, че отсега нататък няма да срещнем никакви спънки, а вие няма да имате никакви изисквания повече.

— Като основател на клиника „Уингейт“ те уверявам, че ще положим всички усилия да посрещнем нуждите ти и да задоволим

всяко твое искане.

— Скоро ще ви се обадим.

— Ще бъдем налице!

Кабинетът на Спенсър се разтресе от бумтежа на реактивните двигатели, когато междуконтиненталният Боинг-767 премина над клиника „Уингейт“ на височина по-малко от хиляда и петстотин метра, готов да се приземи. Поради тежките материали, с които бе осъществена изолацията на сградата, вибрациите по-скоро се усещаха, отколкото се чуваха, а те бяха толкова силни, че дипломите, окачени на стената се изкривиха. Беше свикнал с непрекъснатия шум през деня и спокойно наместваше изкривените рамки, без да му обръща повече внимание.

— Как се представих? — извика през отворената врата той.

След като изслуша разговора между Спенсър и Даниел от съседния кабинет, Пол Сондърс се появи на вратата.

— Е, нека погледнем нещата откъм хубавата им страна. Не разбра името на пациента, но успя да намалиш наполовина броя на вероятните богаташи знаменитости. Сега вече знаем, че пациентът е мъж.

— Колко забавно! — отвърна Спенсър. — Не сме и очаквали да ни сервира името му на сребърен поднос. Но поне го накарах да повиши цената на четирийсет и пет хиляди и да се съгласи да наблюдаваш работата им. Не е малко.

— Обаче не го притисна по въпроса за лицензирането. Това щеше да ни донесе големи пари.

— Е, той беше прав. Управява цяла корпорация.

— Може и да е корпорация, но компанията е частна и той държи най-големия пакет от акции.

— Добре де, спечелихме малко, загубихме малко, нормално е. Поне не го подплаших. Не забравяй от какво се бояхме — ако го притиснем твърде силно, той може да се обърне към друга клиника.

— Спомних се, че времето го притиска и преосмислих нещата. Най-вероятно нашата клиника е единствената, която може за толкова кратък период да му предостави първокласна лаборатория, болнично обслужване и яйцеклетки, без да задава излишни въпроси. Но, както и

да е. Още можем да се надяваме на печалба, като узнаем името на пациента. Сигурен съм. Колкото по-скоро го разберем, толкова по-добре.

— Напълно съм съгласен с теб и затова му позвънихме — за да се убедим, че Лоуъл наистина е в лабораторията си.

— Така беше! И се дължи на теб. Още щом свършихте разговора, аз се обадох на Кърт Хърман и го уведомих за всичко. Той ме увери, че веднага ще предаде информацията на своя човек в Бостън, който е готов да влезе с взлом в апартамента на Лоуъл.

— Надявам се, че „неговият човек“, както го нарече ти, ще пипа внимателно. Ако Лоуъл се изплаши, или още по-лошо, ако пострада, всичко може да пропадне.

— Предадох опасенията ти на Кърт.

— Как реагира той?

— Нали знаеш, че не говори много. Но ме разбра.

— Надявам се да си прав, защото наистина можем да ударим къоравото. След строежа и оборудването на клиниката, кладенецът ни съвсем пресъхна, а на хоризонта не виждам да се появяват ангажименти по специалността ни — борбата с безплодието.

— Д-р Спенсър Уингейт е един плужек и тъкмо от това се опасявах — тръсна глава Стефани.

След като изслуша разговора им, тя се върна в кабинета на Даниел.

— Говори за подкупи толкова свободно, сякаш се среща с това под път и над път.

— На Бахамите може и да е така — предположи Даниел.

— Надявам се да е нисък, дебел и с брадавица на носа.

Даниел смутено я погледна.

— Може да е пушач и да има лош дъх — додаде тя.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Ако Уингейт изглежда толкова зле, колкото и звучи, вероятността да изгубя вяра в медицинската професия е значително по-малка. Знам, че разсъжденията ми са ирационални, но не желая този мошеник да има нищо общо с въображаемия образ на лекаря,

който съм си изградила. Настръхвам при мисълта, че е практикуващ доктор. Същото се отнася и за партньорите му.

— Хайде, Стефани! Не ставай глупава! В медицинската професия, както във всяка друга, далеч не всичко е идеално. Има и добри, и лоши лекари, а повечето са някъде по средата.

— Мислех, че самоконтролът влиза в определението за лекарската професия. Цялата работа е, че имам усещането, че не бива да се захващаме с тези хора.

— За последен път ти казвам — уморено отвърна Даниел, — че няма да работим с тези клоуни. Господ да ни е на помощ! Ще използваме апаратурата им и толкоз. Точка по въпроса.

— Да се надяваме, че няма да има усложнения — каза Стефани.

Даниел я погледна в очите. Бе живял с нея достатъчно дълго, за да разбере, че тя не приема казаното от него за чиста монета и се подразни, че не го подкрепя напълно. Проблемът беше, че лошото ѝ предчувствие биеше тревога в собственото му съзнание, а той всячески се опитваше да отхвърли притесненията. Искаше му се да вярва, че всичко ще протече гладко, ала негативизмът на Стефани подкопаваше надеждите му.

Факсът в приемната даде признаци на живот.

— Ще отида да видя — каза Стефани.

Тя стана и излезе от стаята.

Даниел се загледа след нея. Най-послед се бе отървал от втренчения ѝ поглед. Понякога всички го дразнеха, дори тя. Запита се дали самичък нямаше да се чувства по-добре.

— Бътлър ни връща подписания документ — извика от приемната Стефани. — Изпраща ни и уверение, че оригиналът пътува по пощата.

— Чудесно! — викна в отговор Даниел.

Поне Бътлър беше точен.

— Има и запитване дали следобед сме проверили електронната поща.

Тя се появи на вратата и въпросително го погледна.

— Аз не съм я проверявала. А ти?

Даниел поклати глава и се наведе, за да се включи в Интернет. В електронната поща, открита специално за връзка с Бътлър, имаше

писмо от сенатора. Стефани се приближи до бюрото и се зачете над рамото му:

Скъпи мои доктори,

Надявам се това писмо да ви завари улисани в приготовления за предстоящото лечение. И аз съм много зает, но с удоволствие ви уведомявам, че благодарение на намесата на мой влиятелен колега пазителите на Плащеницата от Торино много ми помагат. При първа възможност трябва да отидете в Торино. Когато пристигнете, ще се обадите в канцеларията на епархията на епископа на Торино и ще поискате да говорите с монсиньор Манцони. Ще го информирате, че сте мои представители. Засега знам само, че монсиньорът ще ви определи среща на удобно място, за да ви предаде частица от свещената реликва. Моля ви, погрижете се това да стане при най-дълбока дискретност, за да не компрометирате високоуважаемия колега.

Ваш приятел
А. Б.

Само за секунди Даниел изтри писмото, както двамата със Стефани бяха изтрили и предишните съобщения от сенатора. Бяха решили да оставят колкото е възможно по-малко писмени свидетелства по случая. Когато свърши, той вдигна поглед към нея.

— Ашли Бътлър изпълни своята част от задълженията.

Стефани кимна с глава.

— Впечатлена съм. Започвам наистина да се вълнувам. Случаят възбужда международна интрига.

— Кога ще бъдеш готова да тръгнеш? Италианската въздушна компания *Alitalia* има редовни полети до Рим всяка вечер с връзка за Торино. Не забравяй, че трябва да си вземеш багаж за цял месец.

— Багажът не е проблем — отвърна Стефани. — Но имам две важни задачи: мама и посявката от тъканта на Бътлър. Както вече ти казах, трябва да прекарам известно време с майка ми. Освен това

искам да наблюдавам заложената култура дотогава, докато Питър ще е в състояние да я поеме.

— Колко време ти е нужно за културата?

— Не много. Така, както се развива досега, вероятно утре сутринта ще мога да я оставя в задоволително състояние. Искам само да се уверя, че се е образувал истински пласт. После Питър ще я наблюдава и ще поддържа ниската температура в колбата. Възнамерявам, когато сме готови, да я пренеса до Насо в контейнер с течен азот. Част от културата ще оставим тук, в случай, че по-късно ни потрябва.

— Да гледаме по-оптимистично — отвърна Даниел. — Ами майка ти?

— Утре мога да прекарам няколко часа през деня с нея. В неделя винаги си е у дома и готви.

— Това означава, че би могла да отпътуваш още утре вечер?

— Да, ако тази вечер си приготвя куфарите.

— Тогава да се връщаме в апартамента.

Стефани отиде в лабораторията, за да си вземе лаптопа и палтото. След като се увери, че Питър ще бъде сутринта тук, за да обсъдят грижите за посевката на Бътлър, тя се върна в приемната. Даниел вече беше отворил външната врата.

— Господи, колко си се разбързал! — забеляза Стефани.

Обикновено трябваше да го чака. Колчем тръгнаха за някъде, той все имаше нещо да свърши в последния момент.

— Наближава четири и не искам да се извиняваш с мен, задето не си могла да се приготвиш за полета утре вечер. Като си помисля само колко време ти отне да си събереш багажа за пътуването ни до Вашингтон за две нощи, не знам как ще смогнеш да се приготвиш за цял месец! Сигурен съм, че няма да стане толкова бързо, колкото смяташ.

Стефани се усмихна. Той Имаше право, защото, освен другите неща, искаше да поизглади. Трябваше да се отбие и в аптеката. Но не очакваше Даниел да подкара с такава скорост. Когато профучаха по Мемориал Драйв, тя хвърли поглед на скоростомера. Караха с почти деветдесет в зона със задължително ограничение до четирийсет и пет километра в час.

— Хей, намали! — извика Стефани. — Караш като онзи шофьор на такси, от когото се оплакваш толкова много.

— Извинявай — каза Даниел и плавно намали скоростта.

— Обещавам, че ще се приготвя навреме, затова няма нужда да рискуваш живота и на двамата.

Стефани хвърли поглед към Даниел, за да види дали е разбрал, че тя се шегува, но решителното му изражение не се промени.

— Нямам търпение всичко да свърши час по-скоро — измърмори той, без да сваля поглед от пътя пред себе си.

— Сетих се за още нещо, което трябва да свърша — каза Стефани. — Ще направя така, че съобщенията от Бътлър да се събират в паметта и на мобилния ми телефон. По този начин ще знаем кога сме получили имейл и ще можем да го отворим.

— Чудесна идея — съгласи се Даниел.

Спряха до бордюра пред дома на Даниел. Той изключи двигателя и изскочи от колата. Беше преполовил пътя до входа, докато Стефани още се занимаваше с лаптопа от задната седалка. Тя вдигна рамене. Когато се съсредоточеше върху нещо, той ставаше един разсеян професор. Изобщо не я забелязваше, като сега например. Но тя не го приемаше лично. Познаваше го твърде добре.

Даниел вземаше стъпалата по две наведнъж, докато си мислеше, че най-напред трябва да се обади в бюрото на авиолиниите, за да запази билети, а после да се свърже с „Уингейт“. Реши, че няма защо да остават в Торино повече от една нощ. Напомни си да не забрави да попита Спенсър как да му преведе парите и да получи разписка за тях.

Когато стигна до третия етаж, Даниел спря и затърси ключа във връзката. Тъкмо тогава забеляза, че вратата на апартамента му е открената. Опита се да си спомни кой излезе последен — той или Стефани. Сети се, че беше той, тъй като се бе върнал за портфейла си. Помнеше добре, че бе заключил и секретната, и допълнителната брава.

Наоколо цареше пълна тишина и до ушите му достигна шумът от отварящата се и затваряща се външна врата на сградата, а после и от стъпките на Стефани по старите скърцащи стъпала. Наемателите от първия етаж бяха отишли на почивка на Карибските острови, а мъжът, който обитаваше втория етаж никога не си беше вкъщи през деня. Той беше математик и по цял ден обсаждаше компютърните центрове. Връщаше се само за да спи.

Даниел възбудено отвори вратата по-широко и огледа вестибюла. Погледът му достигна до дневната. Тъй като слънцето клонеше към залез, целият апартамент бе потънал в зрак. Даниел тутакси забеляза лъча от фенерче, който за миг прекоси стената на дневната. Едновременно с това чу изщракване на ключалка — идваше от кантонерката.

— Кой, по дяволите, е вътре? — извика с всичка сила той.

Обхвана го ярост, че някой се е вмъкнал в апартаента му, но не искаше да действа безразсъдно. Макар неканеният гост да бе влязъл през предната врата, Даниел бе убеден, че е проучил разпределението и знае за задния вход към пожарното стълбище. Когато извади мобилния си телефон, за да позвъни на 911, той си мислеше, че крадецът ще изчезне от там.

За негова изненада натрапникът тутакси се появи пред погледа му и го заслепи с фенерчето. Даниел се опита да заслони очите си с ръка. Видя само, че мъжът се приближава към него с главоломна скорост. В следващия миг бе грубо изблъскан от облечената му в ръкавица ръка с такава сила, че едва запази равновесие. Ушите му заглъхнаха, пред очите му заиграха светкавици. Крадецът, облечен в плътно прилепнало по тялото черно трико и черна маска на главата, безшумно се втурна надолу по стълбите. Последва писък от страна на Стефани и двамата чуха как входната врата се отвори и после се затръшна след непознатия.

Даниел, все още залитайки, се наведе да погледне зад парапета. На долната площадка Стефани, опряла гръб към заключената врата на математика, притискаше с две ръце лаптопа към гърдите си. Лицето ѝ бе преbledняло.

— Добре ли си? — попита Даниел.

— Кой, по дяволите, беше този?

— Един проклет крадец — отвърна Даниел.

Обърна се и заразглежда вратата на апартаента. Стефани изкачи останалите стъпала и застана зад него.

— Поне не я е разбил — забеляза Даниел. — Сигурно е имал ключ.

— Сигурен ли си, че сутринта заключи вратата?

— Абсолютно! Помня, че заключих дори допълнителната брава.

— Кой друг има ключ от тук?

— Никой — отговори Даниел. — Ключовете са два. Направих само толкова, когато купих жилището и смених бравата.

— Трябва да е отворил с шперц.

— Ако е така, значи е професионалист. Но защо един професионалист ще влиза с взлом в моя апартамент? Не притежавам никакви ценности.

— О, не! — внезапно извика Стефани. — Оставих всичките си накити върху скрина, там е и часовникът с диаманти на баба ми.

Тя се втурна покрай Даниел и влезе в спалнята.

Даниел я последва по коридора.

— Сега си спомних: сглуших, като оставих сумата, която получих снощи, върху бюрото.

Заклати се към кабинета. За негова изненада парите бяха непокътнати и стояха там, където ги беше оставил. Най-отгоре, в средата на писалището. Като ги взе, забеляза, че всичко останало върху бюрото бе разбъркано. Знаеше, че не е най-подреденият човек на земята, но от друга страна беше изключително организиран. Отгоре имаше купища писма, сметки и научни списания, но той отлично знаеше кое къде се намира и какво съдържа всяка купчина.

Очите му пробягаха по четирите чекмеджета на кантонерката. Дори листите с напечатания текст на статията, които чакаха да бъдат изпратени в редакцията на списанието, бяха разбъркани.

На вратата се появи Стефани.

— Сигурно е влязъл току-що — въздъхна с облекчение тя. — Очевидно е нямал време да отиде до спалнята. Нещата ми не са докоснати и си седят там, където ги бях оставила снощи.

Даниел взе купчината сметки.

— Не е взел дори парите, а със сигурност ги е видял.

— Че какъв крадец ще е бил този? — засмя се глухо Стефани.

— Никак не е смешно — сопна ѝ се Даниел.

Започна да отваря чекмеджетата на бюрото и кантонерката едно по едно и да проверява съдържанието им.

— И аз не го намирам за смешно — каза Стефани. — Опитвам се да разсея тревогата си.

— За какво говориш? — вдигна поглед към нея Даниел.

Стефани поклати глава и задиша дълбоко. Упорито се бореше със сълзите си. Цялата трепереше.

— Разстроена съм. Много се разтревожих. Чувствам се насилена, защото някой е нарушил неприкосновеността на дома ни. Напомня ми, че непрекъснато се намираме на ръба на живота и смъртта, макар да не го осъзнаваме.

— И аз се разтревожих — отвърна Даниел. — Но не съм настроен философски. Тревожи ме усещането, че в нахлуването има нещо, което не разбирам. Очевидно е, че този мъж не е обикновен крадец. Търсил е нещо определено, но не знам какво. Това ме обърква.

— Не мислиш ли, че причината да не вземе нищо е ранното ни завръщане?

— Бил е в апартамента известно време, което със сигурност му е било достатъчно, за да открадне нещо ценно. Но не е поискал. Имал е време да се рови из бюрото и кантонерката.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото и аз имам интуиция. Този мъж беше професионалист и е търсил нещо определено.

— Имаш предвид интелектуална собственост, свързана с НХТСК?

— Възможно е, но се съмнявам. Разполагам с всички патенти по нея. Освен това, ако са искали да откраднат нещо такова, щяха да нахлуят в офиса ни, не тук.

— Тогава какво?

— Не знам — сви рамене Даниел.

— Повика ли полиция?

— Отначало исках да го направя, но сега не съм толкова сигурен.

— Защо? — изненада се Стефани.

— Какво ще ни помогне полицията? Мъжът вероятно отдавна е изчезнал. Нищо не липсва, така че няма да търсим застраховка, а не ми се ще да ни задават въпроси относно заниманията ни напоследък, ако се стигне дотам. На всичко отгоре утре вечер заминаваме и не искам полицията да ни попречи.

— Чакай малко! — внезапно каза Стефани. — Ами ако нахлуването има връзка с Бътлър?

Даниел се вторачи в лицето ѝ.

— Как и защо би могло да се свърже с Бътлър? — попита той.

Стефани също се вторачи в него. Звукът от хладилника в кухнята наруши вечерната тишина.

— Не знам — отвърна най-после тя. — Спомних си, че има връзки във ФБР и че те бе разследвал. Може да не са привършили.

Даниел кимна и се замисли върху думите ѝ. Осъзна, че макар предположението ѝ да е твърде странно, не може да го отхвърли с лека ръка. Не беше ли странна и тайната им среднощна среща с Бътлър преди два дни?

— Да се опитаме да забравим за инцидента — предложи Даниел. — Чака ни много работа. Да започваме!

— Добре — показа сила на духа Стефани. — Може би, като се съсредоточа върху багажа, ще се отпусна. Но мисля, че преди това трябва да се обадим на Питър и да го предупредим, в случай че този тип нахлуе и в офиса.

— Идеята е добра — отвърна Даниел. — Но няма да му казваме за Бътлър. Не си го информирала, нали?

— Не. Нищо ни съм му казала.

— Добре! — кимна Даниел и вдигна телефонната слушалка.

ГЛАВА 10

11:45 часа, неделя, 24 февруари 2002 година

Макар да бе свикнала с променливото време в Ню Ингленд, на сутринта Стефани се изненада от неочаквания мек и приятен ден. Зимното слънце грееше едва-едва, но въздухът бе топъл и птиците го раздираха от всички страни с песните си, сякаш пролетта надничаше иззад близкия ъгъл. Нямаше и помен от мразовитата петъчна вечер, когато се прибираше от Харвард Скуеър и стъпваше върху покритата със сняг земя.

Стефани бе паркирала колата на Даниел в гаража на Гавърнмънт Сентър и тръгна пеша към Норт Енд, един от най-старите квартали на Бостън. Представляваше лабиринт от тесни улички с три или четириетажни къщи от двете им страни. Имигранти от Южна Италия бяха обсебили района още в деветнайсети век, бяха го превърнали в подобие на Малка Италия и сега той изобилстваше с живописни кътчета, из които се разнасяха пикантни миризми. По улиците винаги имаше шумно разговарящи групи от хора, а във въздуха се носеше ароматът на къкрещ болонски сос. Когато разпускаха учениците, наоколо гъмжеше от деца.

Стефани се спусна по Хановър Стрийт и пред очите ѝ се откри добре познатата главна улица, която разделяше квартала на две половини. Като цяло хората бяха добри, общителни и топлосърдечни и представляваха благоприятна среда за израстването на всяко дете. Проблемът при нея беше семейството ѝ, както сама бе признала на Даниел. Онзи разговор бе събудил някои чувства в душата ѝ, които отдавна бе потиснала; същото се случи, когато повдигнаха обвинението срещу Антъни.

Стефани се спря пред отворената врата на кафене „Козенца“. То бе собственост на фамилията и предлагаше италиански сладкиши и сладолед, както и неизбежните еспресо и капучино. Чуваше разговорите и шумния смях, които се смесваха със съскането и

потракването на машината за еспreso, а въздухът бе натезал от миризмата на прясно смляно кафе. Бе прекарала дълги и приятни часове с приятели пред изумителните сладки и ароматния сладолед в същото това кафене с кичозната рисунка на Везувий и Неаполитанския залив върху стената, но сега това ѝ се струваше останало далеч назад във времето.

Когато надзърна вътре, Стефани осъзна колко дълбока пропаст лежи между нея и семейството ѝ, с изключение може би само на майка ѝ, с която често разговаряше по телефона. С изключение на по-малкия ѝ брат Карло, който бе станал свещеник и чието призвание не разбираше, тя бе единствена в семейството, която завърши колеж и стана доктор на науките. Повечето от съучениците ѝ от началното училище и приятелките ѝ от гимназията, дори онези, които бяха продължили образованието си, сега живееха или в стария квартал, или в покрайнините на Бостън и си имаха семейства, съпрузи и деца. А тя съжителстваше с мъж, шестнайсет години по-възрастен от нея, с когото се бореше да изгради компания за биотехнологии и да я задържи на повърхността, като тайно прилага върху американски сенатор не одобрен и експериментален, но обещаващ метод на лечение.

Докато вървеше надолу по Хановър Стрийт, се размисли за предишния си живот. Струваше ѝ се странен. Сигурно се дължеше на бизнес делата на баща ѝ и на ролята, която фамилията играеше в рамките на общността. Питаше се дали животът ѝ нямаше да се развие по съвършено различен начин, ако емоционалната връзка между нея и баща ѝ беше по-дълбока. Като дете многократно се бе опитвала да прекрачи бариерата на егоцентричния му мъжки шовинизъм и непрекъснатата му заетост, но така и не успя. От отчаяните ѝ усилия се бе родил онзи силен и независим характер, който ѝ помогна да стане онова, което бе в момента.

Изведнъж ѝ хрумна нещо толкова интересно, че дори спря за миг. Въпреки огромната и очевидна разлика между баща ѝ и Даниел, те имаха нещо общо. И двамата бяха егоцентрични; и двамата понякога можеха да бъдат нагли, та дори асоциални. На всичко отгоре и Даниел проявяваше мъжки шовинизъм, който обаче се отнасяше повече към интелекта, отколкото към секса. Стефани се засмя. Защо ли досега не ѝ бе хрумвала подобна мисъл? Когато бе зает, Даниел също отрязваше

пътя към себе си, особено напоследък, когато в КЛЕЗА се сблъскаха с непреодолими финансови затруднения. Макар психологията да не беше силната ѝ страна, тя се запита дали първоначалното ѝ привличане към Даниел не се дължеше именно на приликите между него и баща ѝ.

Отново тръгна, като си обеща, че когато разполага с повече време, ще обмисли въпроса. Сега беше твърде заета, тъй като вечерта трябваше да отлети за Торино. Беше станала призори, за да приготви багажа си. После бе отишла в лабораторията и бе обяснила на Питър какво точно трябва да прави с посявката на Бътлър. За щастие нещата се развиваха отлично. Водеше културата на името Джон Смит, което бе чула по време на разговора между Даниел и Спенсър Уингейт. Дори да изпитваше любопитство, защо ще ходят в Насо и защо ще трябва да изпраща част от културата на Джон Смит там, Питър не го показва.

Стефани свърна в ляво по Принс Стрийт и забърза крачка. Тук вече се чувстваше съвсем в свои води, особено като мина покрай старото си училище. Преди следващата пряка в дясно зад училището зърна дома, в който бе прекарала детството си и който семейството ѝ продължаваше да обитава.

Норт Енд бе безопасен район, благодарение на установения там „съседски ред“. Винаги имаше поне десетина души, които следяха какво правят съседите им. Като дете се дразнеше от това, защото нищо не убягваше от зоркия им поглед, но сега се усещаше на сигурно място и това я радваше. Макар Даниел да се бе съвзел от нахлуването на непознатия в апартамента му предишната вечер и да го бе отхвърлил от ума си като нещо незначително, което няма да им попречи да изпълнят главната си задача, Стефани не го бе забравила, поне не напълно, и тук, където бе преминало детството ѝ, тя се чувстваше напълно защитена. Но тъй като нямаше никакво обяснение за инцидента, подозренията ѝ, че то е свързано със случая „Бътлър“ се изостриха.

Спря пред старата фамилна къща и се загледа в имитацията на сиви каменни плочи върху стената на първия етаж, червения алуминиев навес във формата на раковина, обрамчения с бяла украса вход и ярко боядисаната пластмасова фигура на светеца в нишата на стената. Усмихна се, като си спомни колко време трябваше да измине, за да оцени истинското място, което заемаха в душата ѝ.

Макар да имаше ключ, тя почука и зачака да ѝ отворят. Беше телефонирила от офиса, за да предупреди, че ще намине. Само след миг майка ѝ, Теа, отвори вратата и я прегърна. Дядото на Теа бил грък, затова момичетата в семейството се кръщавали по майчина линия с гръцки имена.

— Сигурно си гладна — отдръпна се назад майка ѝ, за да ѝ стори път; като всяка майка, и тя държеше децата да са нахранени и това бяха първите ѝ думи, когато някое от децата ѝ дойдеше в старата фамилна къща.

— Ще изям един сандвич — усмихна се Стефани, защото знаеше, че не е възможно да ѝ откаже.

Тя последва майка си в кухнята, откъдето се носеше ароматът на къкрещото на печката ядене.

— Мирише ми на вкусно.

— Готвя телешко рагу, любимото на баща ти. Защо не останеш за обяд? Ще сервирам около два.

— Не мога, мамо.

— Иди да поздравяш баща си.

Стефани надникна в дневната. Интериорът не се бе променил ни на йота — стаята беше такава, каквато я помнеше от детството си. Както обикновено, преди празничния обяд баща ѝ се бе скрил зад неделното издание на вестника — хванал го със силните си ръце, той съсредоточено го четеше. От едната му страна имаше препълнен пепелник.

— Здравей, татко — весело го поздрави Стефани.

Антъни Д'Агостино-старши свали вестника. Вторачи се в нея над рамките на очилата си за четене с леко насълзени очи. Около него плаваше ореол от цигарен дим, който го обгръщаше като мъгла. Като млад притежаваше фигура на спортист, но сега представляваше огромна неподвижна маса. През последните десет години бе ужасно напълнял въпреки предупрежденията на лекаря си и не отслабна дори след сърдечния удар преди три години. Колкото повече слабееше майка ѝ, толкова повече дебелееше той и накрая придоби подпухналия вид на нездрав човек.

— Не желая да тревожиш майка си, чу ли? През последните няколко дни се почувства по-добре — рече той вместо поздрав.

— Ще направя всичко възможно — въздъхна Стефани.

Баща ѝ отново взе вестника си и се зачете. *Край на разговора*, каза си тя. Вдигна рамене и завъртя очи нагоре към тавана. Върна се обратно в кухнята. Теа бе извадила сирене, хляб, пармска шунка и плодове и ги подреждаше на масата. Стефани я наблюдаваше. Откакто я бе видяла последния път, майка ѝ бе отслабнала още повече, което не беше добър знак. Костите на лицето и ръцете изпъкваха под кожата ѝ. Преди две години ѝ бяха открили рак на гърдата. След операцията и химиотерапията се бе пооправила, но това продължи до преди три месеца, когато състоянието ѝ отново се влоши. Установиха, че има тумор в белия дроб. Прогнозата не беше добра.

Стефани седна и си направи сандвич. Майка ѝ донесе чая и се настани на отсрещния край на масата.

— Защо не можеш да останеш за обяд? Ще дойде и брат ти.

— С жена си и децата, или без тях?

— Без тях — отговори Теа. — Двамата с баща ти имат някаква работа.

— Звучи ми доста познато.

— Защо не останеш? Толкова рядко се виждаме.

— Бих искала, но не мога. Довечера заминавам за около месец, затова държах да намина днес. Чакат ме доста приготовления.

— С онзи мъж ли?

— Казва се Даниел. Да, заминаваме заедно.

— Не бива да живееш с него. Не е редно. Освен това е твърде стар за теб. Трябва да се омъжиш за някой млад и хубав човек. Вече не си в първа младост.

— Мамо, нали говорихме за това?

— Слушай майка си — изръмжа Антъни Старши от съседната стая. — Тя знае какво говори.

Стефани замълча.

— Къде отивате?

— По-голямата част от времето ще прекараме в Насо, на Бахамските острови. Най-напред ще посетим едно друго място, но само за ден-два.

— На почивка ли?

— Не — отвърна Стефани.

Обясни на майка си, че пътуването им е свързано с работата. Не я осведоми за подробностите, а и майка ѝ не я попита, тъй като

Стефани промени темата на разговора и я зарезпитва за племенниците си. Теа обичаше да разказва за внуците. След час, когато Стефани се канеше да тръгва, вратата се отвори и в къщата влезе Тони Младши.

— Нима чудесата нямат край? — престори се на изненадан той, когато зърна сестра си; говореше със силен, добре трениран акцент. — Високопоставената докторка от Харвард е решила да слезе на грешната земя и да посети нас, трудещите се бедняци.

Стефани вдигна поглед към по-големия си брат и му се усмихна. Не каза нищо. Отдавна се бе научила да не се улавя на въдицата им. Тони винаги я иронизираше заради образованието ѝ. Същото правеше и баща ѝ, но не по същата причина. Подозираше, че Тони ѝ говореше така от завист, тъй като едва креташе в училище. Не че беше глупав, а защото нямаше мотивация като момче. Когато порасна, той се преструваше, че не му пука, задето не е завършил колеж, но Стефани знаеше по-добре как стоят нещата.

— Мама каза, че синът ти е много добър на хоккей — каза тя, за да избегне въпроса за училището.

Синът му беше на дванайсет, а дъщеря му — на десет години.

— Да, метнал се е на баща си — отвърна Тони.

Той бе мургав и висок като нея, но с по-яко телосложение: със здрава шия и големи ръце като на баща им. И също като баща им, Тони проявяваше груб мъжки шовинизъм, който я караше да съжалява снаха си и да се тревожи за племенниците си.

Брат ѝ целуна Теа по двете страни и влезе в дневната.

До ушите ѝ долетях шумолене на вестник, сякаш баща ѝ го захвърли настрана, после шум от ръкостискане и думи за поздрав от рода на „Как е?“, „Страхотно!“, „А ти как я караш?“, „Страхотно!“. После подхванаха разговор на спортни теми, който обхващаше професионалните отбори в Бостън и Стефани се изключи.

— Трябва да тръгвам, мамо — каза тя.

— Защо не изчакаш? Веднага ще подредя масата.

— Не мога, наистина...

— Татко ти и Тони ще съжаляват.

— Да, сигурно! — отвърна Стефани.

— И двамата те обичат по свое му.

— Убедена съм — усмихна се тя.

Колкото и да бе странно, тя наистина го вярваше. Протегна се през масата и стисна ръката на Теа. Усети слабата ѝ китка, сякаш я бе стиснала толкова силно, че костите ѝ щяха да се счупят. Стефани избута стола назад и стана. Теа направи същото и двете се прегърнаха.

— Ще ти се обадя от Бахамите, щом се настаня, за да ти съобщя хотела и номера на стаята — обеща Стефани.

Целуна майка си по бузата и надзърна в дневната. Сега и двамата пушеха и въздухът бе натежал от дим.

— Довиждане. Аз тръгвам.

Тони вдигна поглед към нея.

— Какво става? Нима вдигаш котва толкова скоро?

— Заминава за цял месец — обади се Теа зад рамото ѝ. — Трябва да си стегне багажа.

— Не! — отсече Тони. — Не можеш да си тръгнеш. Още не! Трябва да говоря с теб. Щях да ти се обадя, но щом си тук, по-добре ще е да ти го кажа лично.

— Тогава ела при мен, защото наистина закъснявам — предложи Стефани.

— Почакай да свършим — обади се Антъни. — Двамата с Тони говорим по работа.

— Няма нищо, татко — отвърна Тони и, надигайки се от мястото си, леко го стисна за коляното. — Разговорът ми със Стеф няма да продължи дълго.

Антъни изръмжа и се протегна за отворения си вестник.

Тони отиде в кухнята. Възседна стола с облегалката отпред и направи знак на Стефани да се настани на другия. Тя се поколеба. Тони бе станал твърде властен, откакто се бе заел с делата на баща им и това ѝ беше неприятно. Но не искаше да го прави на въпрос, затова седна и като компенсация го помоли да побърза. Също така настоя да загаси цигарата си, което Тони изпълни, макар и с недоволно мърморене.

— Искях да ти се обадя — започна той, — защото Майки Гуаларио, моят счетоводител, ми събщи, че КЛЕЗА потъва. Казах му, че е невъзможно, тъй като сестричката ми не ме е уведомила. Но той твърди, че го е прочел във вестника. Каква е истината?

— В момента имаме финансови затруднения — призна Стефани. — Вторият транш от финансирането на компанията се задържа по политически причини.

— Значи вестниците не са си го измислили?

— Не съм чела статията, но, както ти казах, сега сме със завързани ръце.

Тони направи физиономия, сякаш се бе дълбоко замислил. Кимна няколко пъти с глава.

— Е, не е кой знае каква новина. Сигурно разбираш, че се притеснявам за двестата хиляди долара, които ви дадох назаем.

— Грешка! Това не беше заем, а инвестиция.

— Чакай малко! Дойде да ми плачеш, че имате нужда от средства.

— Отново грешка! Казах ти, че трябва да наберем средства, освен това не съм ти плакала.

— Да, добре, увери ме, че инвестицията е сигурна.

— Казах ти, че според мен това е добра инвестиция, защото е основана върху блестяща и патентована новооткрита процедура, която обещава да направи фурор в медицинската практика. Но също така ти заявих, че не е защитена от рискове и ти предоставих проспекта. Прочете ли го?

— Не, не го прочетох. Не разбирам от подобни глупости. Но ако инвестицията е била толкова добра, какъв тогава е проблемът?

— Стана нещо, което никой не бе очаквал. Има опасност Конгресът да забрани процедурата. Но те уверявам, че работим по въпроса и нещата са вече под контрол. За нас този проблем бе като гръм от ясно небе и доказателство за това е фактът; че двамата с Даниел вложихме в проекта и последния цент на компанията. Той дори ипотекира апартамента си. Съжалявам, че в момента инвестициите не изглеждат толкова сигурни. Ще добавя също, че много съжалявам, задето взехме парите ти.

— И аз съжалявам!

— А какво ще стане с обвинението срещу теб?

Тони замахна във въздуха, сякаш гонеше досадна муха.

— Нищо особено. Пълни глупости. Районният прокурор си нрави реклама, защото иска да го преизберат. Но да не променяме темата. Твърдиш, че политическият проблем е под контрол, така ли?

— Така мислим.

— Това има ли нещо общо с продължителното пътуване, което предприемате?

— Да — отвърна Стефани. — Но не мога да ти кажа нищо повече.

— О, така ли? — язвително попита Тони. — Значи можа да вземеш от мен двеста хиляди, а не можеш да ми кажеш истината. Тук нещо не е наред.

— Ако разкрия действията ни, ще застраша операцията.

— *Разкрия, застрашавам, операция!* — изимитира я той. — Я виж ти! Надявам се, не мислиш, че ще се задоволя с евтини обяснения. Няма начин! И така, за къде заминавате? За Вашингтон?

— Отива в Насо — внезапно се обади майка им от мястото си. — И не се отнасяй така със сестра си, чуваш ли?

Тони разпери ръце встрани. Долната му челюст увисна от изненада.

— В Насо ли? — извика той. — Това е още по-безумно. Ако КЛЕЗА потъва поради политически скандал, не мислиш ли, че трябва да си останеш тук и да направиш нещо?

— Затова заминаваме за Насо — обясни Стефани.

— Ха! — викна Тони. — Защо ми се струва, че приятелчето ти е замислило нещо? Мирише ми на бягство.

— Много си далеч от истината, братко. Бих искала да ти кажа всичко, но не мога. Да се надяваме, че след месец нещата ще си дойдат на мястото и че тогава ще се радваме да гледаме на парите ти като на заем. Ще можем да ти ги върнем с лихвите.

— Толкова се впечатлих, че чак дъхът ми спря — изсмя се Тони. — Твърдиш, че не можеш да ми кажеш всичко, но аз мога да ти кажа нещо. Тези двеста хиляди не бяха само мои.

— Така ли?

Разговорът вземаше неприятна насока.

— Нарисува ми такава прекрасна картина, че реших да я споделя с братята Кастиляно. Половината пари са техни.

— Не си ми го казвал!

— Казвам ти го сега.

— Кой са братята Кастиляно?

— Бизнес партньори. Мога да ти кажа и друго. На тях никак няма да им хареса, че парите им ще отпътуват на юг. Не са свикнали с такива неща. Като твой брат държа да ти заявя, че заминаването ви за Бахамите не е добра идея.

— Но ние трябва да заминем!

— Вече го каза, но не ми обясни защо. Затова повтарям: по-добре ти и твоето приятелче от Харвард да си седите на задниците, защото ми се струва, че искате да отлетите с паричките ни и да се грееете на слънчице, а нас да ни захвърлите като ненужна вещ.

— Тони — прекъсна го Стефани с най-спокойния си и уверен тон, който можеше да демонстрира в момента. — Заминаваме за Насо, за да уредим този изключително неприятен проблем.

Тони вдигна ръце, знак, че се предава.

— Опитах да те вразумя! Бог ми е свидетел, че опитах!

Благодарение на хидравликата в колата, Тони се нуждаеше само от показалеца на дясната си ръка, за да управлява кормилото на черния кадилак. В меката вечер той бе отпуснал през отворения прозорец лявата си ръка, с която държеше цигарата. Когато влезе в паркинга пред фирмата за водопроводни части на братята Кастиляно, настилката захрущя под гумите и заглуши музиката, която се носеше от радиото. Фирмата се помещаваше в сива едноетажна сграда, която опираше гръб в тинесто блато.

Тони паркира до трите автомобила, досущ като неговия: и трите черни, и трите кадилаци. Метна угарката си в купчината ръждясали умивалници и загаси двигателя. Когато излезе от колата, блъсна го миризмата на солено блато. Беше неприятна. С настъпването на нощта вятърът задуха от изток.

Фасадата очевидно се нуждаеше от боядисване, освен големите букви на фирмата, върху стените бяха надраскани и разкривени графити. Вратата беше отключена и Тони влезе като у дома си — без да почука. В средата на помещението имаше тезгях. Рафтовете, издигнати от пода до тавана зад него, бяха пълни с водопроводни части и материали. Нямахше никой. Радиото на тезгяха беше настроено на някаква станция, която предаваше музика от петдесетте години.

Тони заобиколи тезгяха и излезе на пътеката. В края ѝ имаше врата — той я отвори и влезе в офиса. За разлика от складовото помещение тук бе сравнително по-люксово: кожен диван и две бюра върху овехтял персийски килим. Малкото прозорче гледаше към блатото, оградено с папур и осеяно с нарязани автомобилни гуми и

други боклуци. В стаята седяха трима души: по един на всяко бюро и един на дивана.

Тони ги поздрави кратко и стисна ръце най-напред на двамата зад бюрата, а после на седящия на дивана, след което се настани до него. Мъжете зад двете бюра бяха братята близнаци Кастиляно. Казваха се Сал и Лу. Тони ги знаеше от началното училище, но само по име — не бяха приятели. Бяха мършави, пъпчиви момчета и другите безмилостно ги дразнеха. С времето си останаха все тъй слаби, с мъртвешки бузи и хлътнали очи.

Мъжът на дивана до Тони беше израснал в Ню Йорк, казваше се Гаetano Барезе. Имаше телосложението на Тони, но беше по-едър и с по-груби черти. Работеше на тезгяха във външното помещение. Заработваше и допълнително като охрана на близнаците. Хората мислеха, че братята са го взели да се върти около тях, за да компенсират за всички подигравки, които бяха получили като деца, но Тони знаеше истинската причина. Здравите мускули на Гаetano им бяха нужни в другите дейности, които упражняваха: някои законни, други — не толкова. Именно тези бизнес дейности станаха причина за запознанството между Тони и братята.

— Най-напред — започна Тони, — искам да ви благодаря, че дойдохте на срещата, въпреки че е неделя.

— Няма проблем — изломоти Сал; той седеше от лявата страна на Тони. — Надявам се, нямаш нищо против, че поканихме и Гаetano.

— Когато ни се обади и ни съобщи, че новините са лоши, решихме да повикаме и него — обясни Лу.

— Няма проблем — отвърна Тони. — Искан да проведем сбирката малко по-рано и ще ви обясня защо.

— Направихме всичко възможно — каза Сал.

— Мобилният ми не работеше — каза Гаetano. — Бях у снаха си и играех комар. Не можах да ме открият.

Тони запали цигара, предложи и на останалите. Всички се възползваха от поканата. Цялата компания запуши.

След като дръпна няколко пъти, Тони я остави в пепелника. Ръцете му бяха нужни да жестикулира, когато говори. Предаде им дума по дума онова, което си спомняше от разговора със Стефани същия следобед. Не пропусна нищо, нито обръка реда на фразите. Заяви, че

по негово собствено мнение, както и по мнението на счетоводителя му, компанията на Стефани отива по дяволите.

Докато говореше, възбудата на близнаците растеше. Сал, който огъваше някакъв кламер напред и назад, го разцепи наполовина. Лу гневно загаси недопушената си цигара.

— Не мога да повярвам! — възкликна Сал, когато Тони свърши.

— Сестра ти омъжена ли е за този подлец? — попита Лу.

— Не, живеят заедно.

— Добре тогава, казвам ти, че няма да седим със скръстени ръце, докато това копеле се припича на слънцето — заяви Сал. — Няма начин!

— Трябва да му дадем да разбере, че никак не ни е приятно — додаде Лу. — Или да си домъкне задника тук и да оправи нещата, или... — Гаетано, ще се заемеш ли?

— Да, разбира се. Кога?

Лу погледна към Сал, Сал на свой ред — към Тони.

— Днес е вече късно — охлади страстите Тони. — Ето защо исках да се срещнем в по-ранен час. Отиват някъде другаде и после ще заминат за Насо. Но когато се настанят на Бахамите, сестра ми ще се обади на мама.

— Ще ни съобщиш ли? — попита Сал.

— Че как няма да ви съобщя? Но не искам да докосвате сестра ми.

— Тя няма нищо общо — заяви авторитетно Лу. — Поне аз така смятам.

— Наистина няма — потвърди Тони. — Трябва да ми вярвате! Не желая нищо да застане помежду ни.

— Виновният е той — съгласи се единият брат.

Другият погледна към Гаетано.

— Мисля, че ще трябва да отидеш в Насо.

Гаетано изпука кокалчетата на дясната си ръка и широко се ухили.

— Ще ми бъде приятно.

ГЛАВА 11

7:00 часа, понеделник, 25 февруари 2002 година

— Стефани! — повика я тихо Даниел и нежно стисна рамото ѝ. — Скоро ще сервираат закуската. Гладна ли си, или да те оставя да поспиш, докато кацнем?

Стефани с мъка отвори очи, разтърка ги и се прозя. После примигна няколко пъти. Очите ѝ пареха от сухия въздух в самолета.

— Къде сме? — със сънен глас попита тя.

Чувстваше сухота и в гърлото си. Изправи гръб и се протегна. После се наведе да погледне през илюминатора. На хоризонта просветляваше, но земята под тях беше все още тъмна. Светлините на градовете се виждаха като точки долу в мрака.

— Според мен, летим над Франция — отвърна Даниел.

Въпреки плановете си да избегнат суматохата в последния момент, предишната вечер бе истинско изпитание за тях. Едва успяха да отидат на летище „Лоуган“ и да минат през охраната. До полета оставаха по-малко от десет минути. Благодарение на парите на Бътлър, летяха в първа класа, на първите две места в лявата страна на Боинг-767, собственост на италианските аеролинии.

Стефани повдигна с бутона облегалката си в изправено положение.

— Защо си ококорил очи? Можа ли да поспиш?

— Не съм мигнал — призна Даниел. — Зачетох се в книгите ти за Плащеницата от Торино, по-специално в онази от Иън Уилсън. Разбирам защо си тъй въодушевена. Изключително вълнуващо четиво.

— Сигурно си уморен.

— Не съм — отвърна Даниел. — Сега имам повече смелост да се заловя с Бътлър и да използвам частиците от ДНК, останали по нея. Всъщност, хрумна ми, че когато оправим Бътлър, трябва да продължим и да приложим същия източник на ДНК и върху някоя друга знаменитост, някой, който няма нищо против обществеността да научи

името му. Щом методът за лечение влезе в медиите, никой политик няма да посмее да се намеси и, което е още по-добре, Лекарският съюз ще бъде принуден да подпише протокол за неговото одобрение.

— Чакай, чакай! — предупредително възкликна Стефани. — Да не бързаме толкова. Засега трябва да съсредоточим силите си върху Бътлър.

— Нима не смяташ, че лекуването на друга известна личност е добра идея?

— За да ти дам умен отговор, ще трябва да го обмисля — отговори Стефани, като се стараеше да бъде дипломатична. — В момента мозъкът ми е малко размътен. Ще отида до тоалетната и после ще хапна нещо. Умирам от глад. Когато мозъкът ми заработи на пълни обороти, искам да ми разкажеш какво си прочел. Любопитна съм да разбера дали имаш някаква хипотеза за появата на отпечатъка.

След по-малко от час самолетът се приземи на летище Фиумичино в Рим. Сляха се с тълпата пътници, пристигащи от къде ли не, преминаха през паспортния контрол, а после потърсиха изхода за полета до Торино. Даниел изпи едно еспресо в близкото кафене. Нямаше първа класа и когато се качиха на самолета, се озоваха в тясната кабина, натъпкана с бизнесмени.

— Много е уютно — забеляза Даниел.

Той беше метър и осемдесет и пет и седеше с притиснати в предната седалка колене.

— Как се чувстваш? Уморен ли си?

— Не. Как бих могъл след убийственото кафе, което изпих?

— Тогава ми разказвай за плащеницата!

— Е, като начало трябва да ти кажа, че нямам обяснение как се е появил образът върху нея. Това е истинска мистерия, но и на мен ми подежда поетичният начин, по който Иън Уилсън описва нещата — че „образът представлява негатив на фотографска снимка, който е чакал като в капсула на времето откритията в областта на фотографията“. Но не възприемам идеята, че образът е свидетелство за Възкресението, която и двамата защитавате. Разсъжденията му не са научно обосновани. Не можеш да постулираш непознатия и контраинтуитивен процес на дематериализацията, като обяснение на непознато явление.

— Ами черните дупки?

— Какво имаш предвид?

— Черните дупки са постулирани да обяснят непознато явление, а те са наистина контраинтуитивни по отношение на нашия научен опит.

Настъпи тишина. Чуваше се само приглушеният шум от двигателите, примесен с шумоленето на вестниците и потракването върху клавишите на лаптопите.

— Има логика — призна най-после Даниел.

— Да продължим! Какво още привлече вниманието ти?

— Няколко неща. Например резултатите от спектрограмата, които сочат, че има замърсяване върху отпечатъка на краката. Струваше ми се съвсем обичаен факт, докато не разбрах, че някои от гранулките са били изследвани по метода на оптичната кристалография, което доказало, че представляват арагонит от шуплест варовик, който влиза в спектрограмата на пробите от варовик, взети от древните йерусалимски гробници.

— Как ли ще се удивиш на още по-мистериозните подробности — засмя се Стефани. — Дори не си спомням вече тази дреболия.

— Звучи невероятно, че някакъв френски фалшификатор от четиринайсети век ще отиде тъй далеч, че да донесе и поръси с детрит предполагаемата си творба.

— Напълно съм съгласна с теб.

— Друго, което привлече вниманието ми е, че направеният анализ на естествената среда на трите близкоизточни растения, чиито полени преобладават върху плащеницата, стесняват границите на района, от който произхожда платното, на трийсет-четирийсет километровата област между Хеброн и Йерусалим.

— Много интересно, нали?

— Дори нещо повече — отвърна Даниел. — Не е доказано със сигурност дали платното е погребалната плащеница на Иисус Христос, или не — и мисля, че не би могло да се докаже, — но тъй или иначе артефактът идва от Йерусалим и с платото е бил завит мъж, измъчван по начина, по който са го правели в древния Рим. Става въпрос за мъж със счупен нос, с рани от трънен венец по главата, който е бил разпънат на кръст и чии го гърди са били прободени е копие.

— Какао мислиш за историческия аспект на нещата?

— Платното е добре запазено — отвърна Даниел. — След прочетеното, съблазнява ме мисълта, че Плащеницата от Торино и Платното Едеса са едно и също нещо. Особено голямо впечатление ми направи фактът, че гънките по тъканта са били обяснени в Константинопол като отпечатък от главата на Иисус, както се твърди за Платното Едеса, или като отпечатък от цялото му тяло, отпред и отзад, както твърди рицарят Робер дьо Клари. Именно той го е видял непосредствено преди изчезването му по време на плякосването на Константинопол през 1204 година.

— Което означава, че въглеродният анализ е дал грешни резултати.

— Колкото и тревожно да ми звучи като на учен, изглежда е така.

Не бяха още доизпили портокаловия си сок, когато ги предупредиха да затегнат предпазните си колани и да се приготвят за кацане на летище Казеле в Торино. Четвърт час по-късно самолетът се приземи. Тъй като бе буквално претъпкан, на излизане пътниците се точиха почти толкова дълго, колкото бе продължил полетът от Рим до Торино.

Докато Даниел чакаше за багажа, Стефани научи къде продават карти за телефонни разговори и отиде да си купи. Преди да отпътува от Бостън бе разбрала, че мобилният ѝ телефон ще работи в Насо, но не и в Европа, и че на Стария континент трябва да се сдобие с друг номер, за да е сигурна, че докато е в Торино, ще получава всички имейли от Бътлър. Щеше да го направи при първа възможност, така че съобщенията от сенатора да се записват и на двата номера.

Излязоха от сградата на летището, влачейки багажа си и се наредиха на опашката за таксита. Докато чакаха, за първи път видяха Пиемонте. На запад и на север се извисяваха заснежените върхове на планините. Бледоморава мъгла обгръщаше южната, индустриална част на града. Беше мразовито и времето не се различаваше много от онова, което бяха оставили в Бостън.

— Вече съжалявам, че не наех кола — Даниел гледаше със завист как пълните таксита профучават край тях.

— В пътеводителя пише, че паркирането в града е невъзможно — напомни му Стефани. — Хубавото е, че италианските шофьори, макар да карат бързо, са опитни.

Когато влезе в таксито, Даниел се улови здраво за дръжката, тъй като шофьорът наистина караше главоломно. Автомобилът беше постмодерен фиат, нещо средно между съвременна кола и файтон. За лош късмет на Даниел, тя подскачаше още щом шофьорът докоснеше скоростите.

Стефани бе идвала в Италия няколко пъти и очакваше много от сегашното си посещение. Отначало се разочарова. Торино притежаваше средновековен или ренесансов чар, който би трябвало да го доближава до места като Флоренция и Сиена. Ала той по-скоро приличаше на съвременен град, разраснал се встрани и уловен в яката прегръдка на натоварения трафик в този утринен час. Движението бе отвратително, а италианците й се сториха твърде агресивни — яко натискаха клаксоните и газта, както и спирачките. Пътуването ги изнерви, особено Даниел. Стефани се опита да го заговори, ала той бе погълнат от виковете на шофьора им през прозореца.

Даниел бе запазил стая за една нощ в хотела, за който в пътеводителя пишеше, че е най-добрият в града — грандхотел „Белведере“. Намираше се в центъра на старата част и когато влязоха в квартала, Стефани промени първоначалното си мнение за Торино. Още не бе видяла архитектура, каквато очакваше, но беше започнала да усеща специфичната му атмосфера: широки булеварди, сводести площади и елегантни барокови постройки. Когато спряха пред хотела, разочарованието на Стефани бе вече преминало в истинска възхита.

Грандхотел „Белведере“ представляваше последна дума на луксозното строителство от края на деветнайсети век. Стефани не бе виждала събрани на едно място толкова позлата и херувимчета. Мраморните колони галантно поддържаха сводестите тавани, а по стените се нижеха изящни пиластри. Облечените в ливреи портиери се втурнаха да вземат багажа им, който никак не беше малко, тъй като се бяха приготвили за едномесечен престой в Насо.

Таванът на стаята им беше висок, от него се спускаше пищен канделабър, украсата бе по-сдържана, отколкото във фоайето, но и тук тя блестеше. Позлатени крилати херувимчета се бяха надвесили от четирите ъгъла на тежкия корниз. Прозорците, които започваха от самия под, гледаха към Пиаца Карло Алберто, където се намираше и хотелът. Украсяваха ги тежки тъмночервени брокатени завеси със

стотици пискюли. Цялата мебелировка, включително леглото, бе от масивно тъмно дърво. Подът беше застлан с дебел персийски килим.

След като даде бакшиш на пиколото и на дежурния на рецепцията, които ги бяха придружили до стаята, Даниел се огледа с доволно изражение на лицето.

— Не е лошо! Никак не е лошо! — забеляза той.

Надникна в мраморната баня и се обърна към Стефани.

— Най-после живея така, както заслужавам.

— Много искаш! — подигра го тя.

Отвори чантата си, за да си извади тоалетните принадлежности.

— Наистина! — засмя се Даниел. — Не знам защо досега съм се примирявал с положението си на университетски бедняк.

— Да се залавяме за работа, цар Мидас! Да разберем как ще се свържем с канцеларията на архиепископската епархия, за да открием монсиньор Манцони.

Стефани влезе в банята. Желанието ѝ да си измие зъбите бе по-силно от всичко друго.

Даниел отиде до писалището и затърси телефонен указател в чекмеджетата. Тъй като не го намери, надникна в долапите.

— Мисля, че трябва да слезем и да помолим портиера да ни даде един указател — извика Стефани от банята. — Можем да си запазим и маса за вечеря.

— Идеята е добра — отвърна Даниел.

Както тя очакваше, портиерът за броени секунди ги снабди с телефонен указател и се свърза по телефона с монсиньор Манцони, преди още да решат кой ще разговаря с него. След миг колебание слушалката взе Даниел. Последва инструкциите, които бе получил от Бътлър, и се представи от името на сенатора. Каза, че е в Торино, за да вземе образеца. В старанието си да бъде дискретен той не спомена никакви подробности.

— Очаквах обаждането ви — отговори монсиньор Манцони със силен италиански акцент. — Ако е удобно, готов съм да се срещна с вас още тази сутрин.

— Що се отнася до нас, колкото по-скоро свършим работа, толкова по-добре — отвърна Даниел.

— „Нас“ ли казахте? — попита монсиньорът.

— Тук сме двамата с партньорката ми — обясни Даниел.

Помисли си, че думата *партньорка* е доста неопределена. Въпреки, че не беше в характера му, той се смути, осъзнавайки, че говори с духовник от римокатолическата църква, който не би одобрил начина им на живот.

— Да разбирам ли, че партньорката ви е жена?

— Точно така — отговори Даниел.

Той погледна към Стефани, за да се увери, че и тя е съгласна да я нарича *партньорка*. Макар, че думата бе точна, той никога преди не я беше използвал, за да определи отношенията им.

— Тя ще присъства ли на срещата ни?

— Разбира се — заяви Даниел. — Къде ще ви бъде най-удобно?

— Може би в кафене „Торино“ на Пиаца Сан Карло. В града ли сте отседнали с партньорката си?

— Мисля, че хотелът ни се намира в центъра.

— Отлично — забеляза монсиньорът. — Кафенето е близо до хотела. Портиерът ще ви упъти.

— Добре — отвърна Даниел. — Кога?

— Да речем след час?

— Ще бъдем там — увери го Даниел. — Как ще ви познаем?

— Няма да има много свещеници, но ако все пак има, аз ще съм най-солидният. Боя се, че доста напълнях, тъй като на поста, който заемам, вода твърде заседнал живот.

Даниел хвърли поглед към Стефани. Обзалагаше се, че тя чува всяка дума, произнесена от свещеника.

— И ние лесно можем да бъдем разпознати. Опасявам се, че имаме твърде американски вид.

— В такъв случай ще се намерим. Ще се видим в единайсет и четвърт.

— Очакваме срещата с нетърпение — отвърна Даниел и върна слушалката на портиера.

Луиджи Манцони отвори чекмеджето на бюрото си и извади от вътре плоска сребърна кутийка. Мушна я в джоба си. Прибра расото си, за да не стъпи върху него, стана и бързо излезе от кабинета. В края на коридора се спря и почука на вратата на монсиньор Валерио Гарибалди. Беше се задъхал и това го тревожеше, тъй като не бе

изминал и трийсет метра. Погледна часовника на ръката си и се запита дали нямаше да е по-добре, ако бе определил срещата за малко по-късно. Отвътре се чу гласът на Валерио, който го канеше да влезе.

Луиджи премина на матерния си италиански език и уведоми приятеля си, който бе по-високо стоящ от него, за телефонния разговор.

— Да ти кажа — отвърна Валерио Гарибалди също на италиански, — отец Малоуни не очакваше, че ще се появят толкова скоро. Да се надяваме, че е в стаята си.

Валерио вдигна телефонната слушалка. С облекчение чу гласа на отец Малоуни. Уведоми го за станалото и му каза, че двамата с монсиньор Манцони го очакват в кабинета.

— Твърде любопитна история — обърна се Валерио към Луиджи, докато чакаха.

— Наистина — отвърна Луиджи. — Питам се, дали да не предупредим секретаря на архиепископа, така че той да поеме отговорността при евентуален проблем. Негово преподобие не е уведомен. В края на краищата, Негово преподобие е официалният пазител на плащеницата.

— Разбирам те — каза Валерио. — Смятам да приема предложението ти.

На вратата се почука и в стаята влезе отец Малоуни. Валерио му направи знак да седне. Макар, че и Валерио, и Луиджи то превъзхождаха по ранг в църковната йерархия, фактът, че Майкъл е официален представител на кардинал О'Рурк, най-силният римокатолически прелат в Северна Америка и личен приятел на техния архиепископ, кардинал Манфреди, ги караше да се отнасят към него с особена почит.

Майкъл седна. За разлика от двамата монсиньори той носеше обичайния си черен костюм с бяла свещеническа якичка. Различаваше се от двамата едри духовници и по слабото си телосложение, орловия нос и типичните италиански черти. Освен това косата му беше червена, докато косите на двамата сивееха.

Луиджи преразказа още веднъж разговора си с Даниел, като наблегна на факта, че пратениците са двама, единият от които — жена.

— Изненадан съм — забеляза Майкъл. — Не обичам изненадите. Но такъв е животът. Предполагам, че сте приготвили парчето от

тъканта.

— Готово е — каза Луиджи.

Той говореше на английски от уважение към Майкъл, макар че самият Майкъл ползваше италианския на доста прилично ниво. Майкъл бе завършил духовна семинария в Рим, където изучаването на италиански език беше задължително.

Луиджи бръкна под расото си и измъкна напомнящата на цигарена кутия от средата на двайсети век сребърна кутийка.

— Тук е — каза той — Сам професор Балазари посочи от коя част на плащеницата да вземем тъкан, за да е сигурен, че върху нея се съдържа онова, което е нужно. Със сигурност е посочил мястото, където са кървавите петна.

— Може ли? — попита Майкъл и протегна ръка.

— Разбира се — отвърна Луиджи и му подаде кутийката.

Майкъл предпазливо я пое с две ръце. Изпитваше дълбоко възмущение. Отдавна се бе убедил в автентичността на плащеницата и бе разтърсен от дъното на душата си от мисълта, че в ръцете си държи кутийка с истинската кръв на Спасителя.

Луиджи се протегна и взе кутийката обратно. Тя отново потъна в дълбоките гънки на расото му.

Някакви специални инструкции? — попита той.

— Има — отвърна Майкъл. — Искам колкото е възможно по-бързо да проучите хората, на които предоставяте парчето от плащеницата: имена, адреси, всичко. Поискайте паспортите им и запишете данните. С тази информация и с връзките, които поддържате с гражданските власти, ще можем да разберем доста неща за тях.

— От какво по-специално се интересуваме? — попита Валерио.

— Не знам точно — призна си Майкъл. — Негово високопреосвещенство кардинал Джеймс О'Рурк се съгласи на тази размяна срещу политическа услуга за църквата. В същото време иска да бъде напълно сигурен, че не се нарушават указанията на Светия отец, забраняващи научните изследвания на плащеницата.

Валерио кимна с разбиране, но смисълът му убягваше. Как можеше да се разменят частици от реликвата срещу политически услуги, без да се издава документ? Това беше обезпокояващо. В същото време знаеше, че самата плащеница не бе докосната, а

парченцето беше откъснато от нея преди много, много години. Светият отец бе настоял плащеницата да се съхранява на сигурно място.

Луиджи се изправи.

— Трябва да тръгвам, ако искам да не закъснея за срещата.

Майкъл също стана.

— Ако нямаш нищо против, ще дойда с теб. Ще наблюдавам размяната от разстояние. След това смятам да ги проследя и да видя къде са отседнали, в случай че открием нещо нередно за тях.

И Валерио стана заедно с тях. По лицето му се четеше смут.

— Какво ще направиш, ако, както казваш, около тях има нещо нередно?

— Ще се наложи да импровизирам — отвърна Майкъл. — Нямам точни указания от кардинала.

— Градът е доста привлекателен — забеляза Даниел, докато двамата със Стефани вървяха на запад по улиците, от двете страни, на които се извисяваха палатите на херцозите. — Отначало не ми хареса много, но сега съм във възторг.

— И аз — отвърна Стефани.

След няколко преки двамата излязоха на Пиаца Сан Карло и пред очите им се разкри огромен площад с размерите на футболно игрище, заобиколен с красиви, боядисани в кремаво, барокови къщи. Фасадите им бяха богато украсени с изящни орнаменти. В средата на площада се издигаше внушителна бронзова статуя на конник. Кафене „Торино“ се намираше в западната страна на площада. Като влязоха, обгърна ги ароматът на прясно смляно кафе. Помещението се къпеше в топла бяла светлина, идваща от огромните кристални полилеи, които се спускаха от тавана, изпъстрен със стенописи.

Не търсиха дълго монсиньор Манцони. Свещеникът стана от стола си в мига, в който влязоха и ги повика с ръка на своята маса. Докато вървяха натам, Стефани огледа посетителите. Необикновената забележка на монсиньор Манцони, че в кафенето едва ли ще има други свещеници се оказа точна. Тя зърна само още един. Седеше сам на масата и за един миг тя имаше странното усещане, че очите му се насочиха към нейните.

— Добре дошли в Торино — поздрави ги Луиджи.

Той се ръкува с гостите и ги покани с ръка да седнат. Очите му се спряха и останаха върху нея по-дълго от приетото.

Монсиньорът вдигна ръка и сервитьорът тутакси се изправи до масата, за да вземе поръчката на новодошлите. Даниел поиска еспreso, а Стефани се задоволи с газирана вода.

Даниел изгледа прелата. Беше се описал като солиден и не бе преувеличил ни най-малко. Гушата му висеше над бялата свещеническа якичка. Като лекар той се запита какво ли е нивото на холестерола му.

— Преди да започнем, нека се запознаем. Аз съм Луиджи Манцони от Верона, но сега живея тук, в Торино.

Даниел и Стефани се представиха един по един. Съобщиха имената си и казаха, че живеят в Кеймбридж, щата Масачузетс. Донесоха им кафето и газираната вода.

Даниел пийна и постави чашата си в малката чинийка.

— Не искам да съм невъзпитан, но нека преминем направо към въпроса. Предполагам, че носите матерната.

— Разбира се — отвърна Луиджи.

— Трябва да сме сигурни, че парчето е отрязано от онази част, върху която има отпечатьци, от кръв — продължи Даниел.

— Уверявам ви, че е именно от там. Избра го професорът, натоварен с правилното съхранение на плащеницата от настоящия ѝ пазител, архиепископ кардинал Манфреди.

— Е? — попита Даниел. — Може ли да го получим?

— Един момент — каза Луиджи, мушна ръка под расото си и извади лист и писалка. — Преди да ви го предам, заръчаха ми да взема паспортните ви данни. При тези противоречиви сведения за произхода на плащеницата и налудничавия шум в медиите църквата държи да знае у кого има частици от нея.

— Получател е сенатор Бътлър — осведоми го Даниел.

— И аз така разбрах. Но искаме доказателства и за вашата самоличност. Съжалявам, но това са инструкциите, които получих.

Даниел погледна към Стефани. Тя вдигна рамене.

— Какви доказателства са ви нужни?

— Паспортните данни и настоящия ви адрес.

— Няма проблем — усмихна се Стефани. — Настоящият ми адрес е отбелязан в паспорта.

— Мисля, че и с мен няма да има проблем — включи се Даниел.

Двамата американци извадиха документите си и ги поставиха на масата. Луиджи ги отвори един по един и си записа данните. После им ги върна обратно. Прибра листа и писалката в джоба си и извади сребърната кутийка. Почтително я плъзна към Даниел.

— Може ли? — попита той.

— Разбира се — отвърна Луиджи.

Даниел взе сребърната кутийка. От едната ѝ страна видя малък клипс заключалка. Постави го в отворено положение и предпазливо повдигна капачето. Стефани се наведе, за да може да вижда зад рамото му. Вътре имаше малък, подпечатан, полупрозрачен плик със съвсем мъничко, но добре изрязано парченце материя с неопределен цвят.

— Изглежда наред — каза Даниел.

Той затвори кутийката и я подаде на Стефани. Тя я прибра заедно с паспортите в чантата си, която бе преметнала през рамо.

Четвърт час по-късно двамата отново излязоха под бледото зимно слънце. Тръгнаха по диагонал на площад Сан Карло на път за хотела. Въпреки, че бяха сковани от дългия полет, в крачката им се усещаше бодрост. Настроението и на двамата се бе леко повишило.

— Е, беше извънредно лесно — забеляза Даниел.

— Неочаквано лесно — съгласи се Стефани.

— Да ти напомням ли каква песимистка беше? — подразни я Даниел. — Не, няма да го направя.

— Чакай малко — сгълча го тя. — Лесно беше да получим парче от плащеницата, но има още много хляб да изядем, докато излекуваме Бътлър. Изразих песимизъм за целия случай.

— Мисля, че днешният ни малък успех ще даде тон и на останалото.

— Надявам се да си прав.

— Как искаш да прекараме остатъка от деня? — попита я Даниел. — Самолетът ни излита чак утре сутринта в седем и половина.

— Трябва да подремна — отвърна Стефани. — Ти също. Защо не се върнем в хотела, да хапнем и да затворим очи за половин час, а после да излезем? Докато съм тук, искам да видя някои неща, особено църквата, в която се пази плащеницата.

— Съгласен — усмихна се Даниел.

Майкъл Малоуни тръгна след Даниел и Стефани, без много да се бави, за да не ги изгуби от погледа си. Удиви се на скоростта, с която се движат — стараяше се да не изостава. Напусна кафенето, а те вече бяха на отсрещната страна на площада.

В мига, в който двамата американци излязоха от кафенето, Майкъл набързо размени няколко думи с Луиджи, като му каза да провери самоличността им с помощта на градските власти и да му звъни на мобилния всеки път, когато научи нещо ново. Добави, че има намерение да не изпуска чужденците от очи, или поне да разбере къде са отседнали и да получи информация, която да го задоволи.

Когато двамата завиха зад ъгъла, Майкъл хукна след тях, докато отново зърна гърбовете им. Беше решен да ги следва докрай. Получил преки указания от своя началник и наставник кардинал Джеймс О'Рурк, Майкъл гледаше на мисията си изключително сериозно. Той силно се надяваше да се издигне в църковната йерархия и до момента нещата се развиваха по план. Най-напред бе получил възможност да учи в Рим. После дарбата му бе оценена от тогавашния епископ О'Рурк, който го бе поканил да работи за него. След това дойде повишението на епископа в архиепископ. На този етап Майкъл знаеше, че успехът му зависи изцяло от това, да задоволи изискванията на влиятелния си началник и задачата, с която бе натоварен, беше добре дошла за него. Поради факта, че тя бе извънредно важна за кардинала, той имаше уникалната възможност да прояви своята несъмнена лоялност, вяра и дори способността си да импровизира, тъй като не бе получил конкретни инструкции.

На Пиаца Карло Алберто, Майкъл видя, че двойката се запъти към грандхотел „Белведере“. Ускори крачка, но когато застанаха пред асансьора, той отстъпи назад. Напрегна очи, за да разбере на кой етаж ще да спрат. Отбеляза си, че спряха на четвъртия, и доволен се оттегли навътре във фоайето. Настани се на тапицирания с кадифе диван, взе един брой на „Кориере дела Сера“ и се зачете, като от време навреме хвърляше по едно око в посока на асансьорите. *Досега — добре, помисли си той.*

Не чака дълго! Двойката се появи и влезе в ресторанта, а той се премести на друг диван, от който се виждаше входът. Беше сигурен, че

никой не му обръща внимание. Знаеше, че одеждите му на духовник в Италия му осигуряват и достъп, и анонимност.

Половин час по-късно, когато двамата американци излязоха, Майкъл не можеше да сдържи усмивката си. Толкова кратко време за обяд! Това можеше да се очаква само от американци. Италианците щяха да прекарат около масата поне два часа. С периферното си зрение видя, че повикаха асансьора и отново се качиха на четвъртия етаж.

Сега Майкъл трябваше да чака значително повече. Като прочете и най-скупните колонки от вестника, той се огледа за друго четиво. Не откри нищо, но понеже се страхуваше да се отдалечи от мястото си, потъна в размисъл. Питаше се какво ще прави, ако информацията от Луиджи не е точна. Очакваше да научи, че поне единият работи за сенатор Бътлър, или най-малкото в някаква организация, която има отношение към делата на сенатора. Спомни си сенаторът да подчертава, че ще изпрати свой човек за парчето от плащеницата. Не се разбра обаче какво точно означава „свой човек“.

Майкъл се протегна и погледна часовника си. Беше три следобед и стомахът му вече се бунтуваше. Не бе хапнал нищо, само малко сладкиш в кафене „Торино“. В главата му се завъртяха картини на вкусно приготвена храна, но в този миг мобилният телефон завибрира в джоба му. Нарочно бе изключил звънеца. Разтревожен, да не би да изпусне повикването, той го извади и погледна нетърпеливо дисплея. Беше Луиджи.

— Получих съобщение от имиграционните власти — каза той. — Не мисля, че ще ти хареса.

— О! — възкликна Майкъл.

Опита се да запази спокойствие. Тъкмо в този миг обаче, американците излязоха от асансьора, облечени в палта и с пътеводител в ръка, готови за излизане. Тъй като се опасяваше, че ще вземат такси и ще загуби дирите им, той грабна палтото си в движение като притисна слушалката към рамото си. Американците вървяха, както и преди — много бързо.

— Почакай, Луиджи! — прекъсна монсиньора той. — В момента не мога да говоря.

Той се втурна навън и с облекчение видя, че американците отминаха стоянката за таксите и се отправиха към северозападния край на площада. Спря да тича и закрачи бързо.

— Извинявай, Луиджи — продължи в телефона той. — Когато позвъни, те тъкмо излизаха от хотела. Какво каза?

— Казах, че и двамата са учени — отговори Луиджи.

Майкъл усети как пулсът му се учести.

— Лоша новина!

— И аз така мисля. Очевидно имената им са се появили веднага, щом италианските власти са се свързали с американските си колеги и са ги помолили да им дадат информация. И двамата са доктори на науките в областта на молекулярната биология: Даниел Лоуъл работи повече в сферата на химията, а Стефани Д'Агостино — на биологията. Тъй като и двамата са регистрирани на един и същи адрес, очевидно живеят заедно.

— Нещата се развиват по възможно най-лошия сценарий.

— Съгласен съм с теб. Вероятно имат намерение да извършат научни изследвания. Какво ще правиш?

— Още не знам — отвърна Майкъл. — Трябва да помисля.

— Кажи ми, ако мога да помогна с нещо.

— Ще държим връзка — каза Майкъл и затвори.

Макар да каза на Луиджи, че не знае какво ще прави, това не бе истина. Майкъл беше вече решил да си върне обратно парчето от плащеницата, само че не знаеше как. Ала искаше да свърши всичко сам и когато докладва на кардинал О'Рурк, заслугата от спасяването на кръвта на Спасителя от по-нататъшно оскверняване да бъде изцяло негова.

Американците стигнаха до просторен площад, Пиаца Кастело, но не забавиха крачка. Първата мисъл на Майкъл беше, че са запланували да посетят Палацо Реале, но когато заобиколиха Пиацета Реале, за да стигнат до Пиаца Джовани, хрумна му друго.

— Разбира се! — прошепна той.

Знаеше, че Дуомо ди Сан Джовани се намираще на площада и че след пожара в параклиса ѝ през 1997 година тази църква бе настоящият дом на плащеницата. Майкъл ги следваше от разстояние, за да разбере къде точно отиват. Щом ги видя да се качват по стъпалата на катедралата, той се върна назад. Тъй като предполагаше, че няма да се върнат скоро в хотела си, Майкъл реши да се възползва от предоставилата му се възможност. Ако искаше да си върне парчето от

плащеницата, това бе най-подходящото време, дори може би единственото, тъй като те щяха да опътуват още на другата сутрин.

Макар и задъхан, той ускори крачка. Искаше да се върне в хотела колкото е възможно по-скоро. Независимо от очевидната му неопитност в областта на интригите и по-специално на грабежите с взлом, трябваше да разбере в коя стая са отседнали Даниел и Стефани, да успее да се вмъкне вътре и да открие сребърната кутийка. И всичко това трябваше да свърши до два часа!

— Това ли е истинската плащеница? — попита шепнешком Даниел.

В катедралата имаше още няколко души, но те или бяха коленичили и се молеха между пейките, или палеха свещи пред статуите на светците. Беше тихо и само от време на време ушите им долавяха потракването на токчета върху мраморния под.

— Не, не е плащеницата — отвърна му също шепнешком Стефани. — Фотографско копие в действителен размер.

Държеше пътеводителя, отворен на съответната страница. Дватама с Даниел се бяха изправили пред стъкления алков, ограждащ първия етаж на северния кораб на храма. Един етаж над него бяха двата, оградени със завеси, трона, където в миналото са седели Херцогът и Херцогинята на Савой по време на тържествената меса.

Фотографията беше панорамна. Предната и задната част от главата на разпънатия на кръст мъж почти се докосваха в центъра, което се обясняваше с факта, че е бил сложен да лежи по гръб върху платното и после са го увили и отгоре. Фронталният образ бе ориентиран в ляво. Снимката бе поставена върху подобие на маса, дълга осем и широка два и половина метра, а от нея се спускаше набран син плат до пода.

— Фотографията лежи върху новата касета, където се съхранява плащеницата — обясни Стефани. — Касетата е снабдена с хидравлична система и когато плащеницата трябва да бъде изложена, горната част се завърта и реликвата може да бъде наблюдавана през бронираното стъкло.

— Бях чел за това — кимна Даниел. — Удивително е колко дълго се е запазил отпечатъкът, като се има предвид през какво е преминало

платното. Върху фотографията образът се различава трудно. И ако плащеницата изглежда по този начин, сигурно ще се разочаровам. В книгата се вижда по-добре и може по-вярно да се прецени.

— А негативът е още по-ясен — добави Стефани.

— Очевидно образът не е избледнял. Но фонът е пожълтял и това се е отразило на контраста.

— Надявам се консервационната касета да не позволи този процес да продължи — забеляза Стефани. — Е, видяхме къде се съхранява.

Обърна се и огледа вътрешността на катедралата.

— Хайде да я разгледаме. Не знам защо ми се струва, че изглежда доста бедна за храм, строен през ренесанса.

— И аз си го помислих — отвърна Даниел. — Да продължим разходката си из града. Какво ще кажеш да надзърнем в кралския дворец? Интериорът сигурно е решен изцяло в стил „рококо“.

Стефани учудено го погледна.

— Че кога стана такъв специалист по архитектурните стилове?

— Прочетох го в пътеводителя, преди да тръгнем — засмя се Даниел.

— С удоволствие бих разгледала двореца, но имам проблем.

— Какъв?

Тя погледна към краката си.

— Не си смених обувките и се опасявам, че тези, с които бях в ресторанта, ще разранят краката ми, ако целия следобед се скитаме из града. Извинявай, но нали няма да имаш нищо против да се върнем за малко в хотела?

— Що се отнася до мен, аз просто си убивам времето. След като получихме парчето от плащеницата, не ми пука какво ще правим по-нататък.

Като се изключат студентските лудории в колежа, отец Малоуни не бе нарушавал закона и фактът, че сега възнамеряваше да го стори му причиняваше повече душевни вълнения, отколкото очакваше. Той не само трепереше и се потеше, но усещаше, че стомахът му се бунтува и че има спешна нужда от антиацид. Към всичко това се добавяше и притеснението, че времето няма да му стигне. Не искаше

американците да го заварят на местопрестъплението. Макар да бе уверен, че през следващите два часа, може би и повече, ще разглеждат забележителностите на града, реши за по-сигурно да се ограничи до един час. При мисълта, че могат да го изненадат, коленете му омекнаха.

Когато наближи грандхотел „Белведере“, той още нямаше представа как ще изпълни замисленото. Но като мина покрай цветарския магазин на площада, хрумна му нещо. Влезе в магазина и попита дали биха могли незабавно да изпратят в хотела един от красиво аранжираните букети. Когато получи потвърждение, той избра цветята, адресира един плик до двамата американци и парафира картичката, на която бе изписано: *Добре дошли в грандхотел „Белведере“! От управата.*

Пет минути по-късно, докато Майкъл седеше на същия диван във фойето на хотела, букетът пристигна. Зад вестника, който държеше, той видя как продавачката, с която току-що бе разговарял, достави цветята на рецепцията. Служителят се разписа и жената си тръгна.

За жалост, нищо не се случи през следващите десетина минути. Букетът си лежеше на същото място, където го бяха оставили, а служителите оживено разговаряха помежду си.

— Хайде! — прошепна Майкъл и стисна зъби.

Искаше му се да отиде на рецепцията и да се възмути от мудността им, но не смееше. Не желаше да привлича вниманието. Възнамеряваше да се възползва от облеклото си на свещеник, с което щеше да бъде относително невидим.

Най-после един от служителите прочете плика върху букета и отиде зад гишето. Майкъл бе убеден, че проверява имената в компютъра, защото върху лицето му проблясваше характерната светлина от екрана. След миг служителят излезе, взе цветята и се отправи към асансьора. Майкъл захвърли вестника си и застана зад него.

Когато влязоха и вратите се затвориха, служителят поздрави Майкъл с кимане на глава. Майкъл му се усмихна в отговор. На четвъртия етаж служителят слезе, същото направи и Майкъл. Последва го от разстояние. Видя, че завива по коридора и спря. Предпазливо надзърна иззад ъгъла. Служителят почука, поколеба се малко и извади връзка ключове. Отключи и изчезна вътре. След миг излезе без

цветята, като си подсвиркваше с уста. Още няколко минути, и асансьорът с тихо свистене го понесе обратно към партера.

Майкъл се върна пред стая 408. Погледна по коридора надолу и зърна количката на чистачката. Пое си дълбоко въздух, сякаш да си даде кураж и се запъти към нея. Тя стоеше до една отворена врата.

Майкъл предпазливо почука.

— *Scusi!* — извика той през вратата.

Отвътре се чуваше звукът от включения телевизор. Влезе в стаята и видя две жени на средна възраст, облечени в кафяви униформи, да оправят леглата.

— *Scusi* — извика отново Майкъл, този път по-високо.

Жените се сепнаха. Едната се насочи към телевизора и побърза да го изключи.

С най-добрия италиански, който можеше да постигне, Майкъл ги попита дали ще могат да му помогнат. Каза им, че е оставил ключа си в стая 408, а трябва незабавно да се обади по телефона. Дали биха били тъй любезни да му отключат, за да не слиза долу до рецепцията.

Камериерките смутено се спогледаха. Само след миг той разбра, че трудно разбират италиански език. Отново им обясни затрудненото положение, в което се намираше, този път, помагайки си с жестове. Едната жена схвана и за негова радост му показа, кимайки, връзката си с ключовете.

Сякаш да компенсира предишното си объркване, тя с бързи стъпки се отправи по коридора. Майкъл едва я настигна. Тя отключи стая 408 и задържа вратата отворена. На прага той ѝ благодари и се усмихна. Вратата се затвори след миг.

Майкъл шумно издиша. Облегна се с гръб на вратата и огледа стаята. Завесите бяха дръпнати и вътре беше светло. Не очакваше да имат толкова много багаж. Куфарите им, с изключение на два, бяха все още заключени, сякаш тепърва щяха да ги отворят. За жалост, Майкъл не виждаше сребърната кутийка никъде наоколо — не беше нито върху писалището, нито върху скрина, нямаше я и върху нощните шкафчета.

Усещаше препускането на пулса си. Пот се стичаше по челото му.

— Не мога да повярвам, че върша такова нещо — прошепна той.

Страшно много искаше да открие сребърната кутийка и веднага да изчезне. Събра цялата си воля и се насили да не избяга от стаята.

Отлепи гръб от вратата и, потискайки вълнението си, отиде най-напред до писалището. Точно по средата на попивателната преса, между кальфите за лаптопите, лежеше ключът за стая 408. След миг на колебание Майкъл го взе и го пусна в джоба си. Отне му секунди да провери чекмеджетата. Бяха празни. Приблужи скрина. И той беше празен, вътре имаше само торби за пране. Празни бяха и нощните шкафчета. Провери в банята, но не забеляза никаква сребърна кутийка. Надникна в килера и облекчено въздъхна, като видя сейфа. Но вратата бе отворена и той зееше празен.

Бръкна в джобовете на мъжкото сако, окачено на закачалката: нищо. Къде ли я бяха оставили?

С тихи като на котка стъпки приближи заключените чанти и куфари. Те лежаха върху поставките за багаж в долния край на леглата. Зае се да ги отключи един по един, после прокара ръка из вътрешността им. Не усети никаква кутийка. Тогава ги отвори и затърси по-внимателно. Внезапно чу гласове — за негов най-голям ужас говореха английски с американски акцент. Той се изправи и замръзна на мястото си. В следващия миг някой пъкна ключ в ключалката!

ГЛАВА 12

15:45 часа, понеделник, 25 февруари 2002 година

— Какво, по дяволите, е това? — попита Стефани.

Тя стоеше пред вратата в хотелската им стая, а Даниел надничаше над рамото ѝ.

— Какво става? — неразбиращо попита той.

— На писалището има цветя. Кой, за бога, ни е изпратил цветя?

— Бътлър?

— Той не знае, че сме в Торино. Освен ако не си му съобщил.

— Не съм — каза Даниел, сякаш това изобщо не бе възможно. —

Но като знаем какви връзки има в разузнаването, може и да е разбрал. След като ги накара да ме проучат, нищо чудно. А може би монсиньор Манцони го е уведомил, че парчето от плащеницата е предадено.

Стефани отиде до писалището и взе плика от букета.

— За бога! От хотелската управа е.

— Е, предполагам, че вече няма от какво да се опасяваме — с безразличие в гласа каза Даниел и влезе в банята.

Стефани отиде до куфара си, който лежеше върху поставката. Помнеше, че вляво бе мушнала чифт удобни обувки. Отвори го и се поколеба. Ленената риза, която в Бостън бе поставила най-отгоре, бе леко изкривена, а ръбовете ѝ се бяха подвили. Приглади с пръст плата. Както се опасяваше, гънката остана, макар че силно я притисна с длан. Като измърмори нещо под нос, тя затърси обувките, но погледът ѝ бе привлечен от измачканото бельо, което — помнеше много добре — бе сгънала много внимателно.

Изправи се и се вторачи в отворения куфар.

— Даниел! Ела тук!

Чу се шум от вода, после Даниел надникна от вратата на банята. В ръцете си държеше пешкир.

— Какво има? — попита той озадачен; по тона ѝ бе разбрал, че е разтревожена.

- Някой е влизал в стаята ни!
- Разбрахме го, още щом видяхме букета.
- Ела насам!

Даниел метна хавлията на рамо и прекоси стаята, за да отиде при Стефани. Проследи накъде сочеше пръстът ѝ и надникна в отворения куфар.

- Някой е ровил из багажа ми — каза тя.
- Откъде знаеш?
- Помня много добре как го подредих!

— Я не се психирай толкова — потупа я снизходително по бузата Даниел. — Сама тършуваше из куфара си, преди да излезем. Сигурна ли си, че нямаш параноя след нахлуването на онзи мъж в апартамента ми в Кеймбридж?

— Казвам ти, че някой е ровил в багажа ми! — развълнувано повтори тя.

Беше преуморена от дългия полет и се чувстваше раздражена от поведението на Даниел.

— Погледни си в куфара!

Даниел завъртя очи към тавана, но отвори куфара си, който лежеше на поставката до нейния.

- Ето, погледнах — докладва ѝ той.
- Липсва ли нещо?

Даниел сви рамене. Не беше най-добрият в подреждането на багаж, освен това бе тършувал в него, за да си търси чисто бельо. Но внезапно замря. После вдигна поглед към Стефани.

- Боже мой! Наистина липсва нещо!
- Какво? — попита тя и го стисна за рамото.
- Някой ми е откраднал шишенцето с плутоний!

Стефани го ощипа. Той се престори, че се защитава от по-нататъшни атаки от нейна страна, каквито, разбира се, не последваха.

— Говоря сериозно — сръза го Стефани.

Погледна пак багажа си, извади четката за коса и я размаха. — Ето още нещо! Когато тръгнахме да излизаме, оставих четката най-отгоре, а я намирам паднала встрани. Помня много добре, защото си помислих да я върна в банята. Сигурна съм, че някой се е ровил в багажа ми!

— Добре, добре! — успокоително заговори Даниел. — Не се вълнувай толкова!

Стефани отвори страничния джоб на куфара и извади затворена с цип кадифена торбичка. Отвори я и надникна в нея.

— Поне бижутата ми са непокътнати, както и малкото пари, които съм сложила тук. Добре, че не взех по-ценни неща.

— Може би камериерката е местила багажа? — предположи Даниел.

— Ох, остави ме да си отдъхна! — отвърна Стефани, сякаш предположението му бе изключително нелепо.

Очите ѝ зашариха из стаята и когато се спряха на писалището, тя възкликна:

— Ключът ми е изчезнал! Бях го оставила върху попивателната преса!

— Сигурна ли си, че не си въобразяваш?

— Не си ли спомняш, че говорихме за това, преди да излезем? Чудехме се дали имаме нужда от два ключа.

— Мержелее ми се нещо такова.

Тя отиде в банята, а Даниел заоглежда стаята. Не можеше да реши дали си струва да обръща внимание на параноята ѝ. Знаеше, че в хотелските стаи непрекъснато влизат и излизат хора от обслужващия персонал. Може някой да е бръкнал в багажа ѝ. За някои съблазънта е твърде голяма.

— Тършувано е и в чантичката ми с козметика! — извика Стефани от банята.

Даниел тръгна към банята и застана на прага.

— Липсва ли нещо?

— Не, нищо не липсва — раздражено отговори Стефани.

— Хей, не се ядосвай на мен!

Тя се изправи, затвори очи и пое дълбоко въздух. Кимна няколко пъти с глава.

— Прав си. Извинявай. Не ти се ядосвам. Просто съм разстроена, че теб сякаш нищо не те засяга.

— Ако липсваше нещо, щях да се разтревожа.

Стефани затвори ципа на козметичната си чантичка.

Пристъпи към Даниел и го прегърна. Той също я прегърна.

— Толкова ми е неприятно, когато някой се рови из вещите ми! Особено след случилото се онзи ден.

— Напълно разбираемо е — отвърна Даниел.

— Странно, че нищо не са взели, например парите ми. Това ми напомня случилото се в Кеймбридж, но това тук е още по-смущаващо. Там поне можехме да предположим, че е опит за индустриален шпионаж, колкото и да е странно. А тук, какво биха могли да търсят, ако не ценности и пари?

— Сещам се само за едно и то е парчето от плащеницата.

Стефани се отдръпна от Даниел, за да го погледне в лицето.

— За какво им е?

— Така е. Само това са търсили.

— Но нали единственият, който знае, че парчето е у нас е онзи, който ни го даде?

Стефани бе свъсила вежди, защото тревогата я бе връхлетяла с още по-голяма сила.

— Успокой се! На кого му е притрябвало парче от плащеницата? Просто си мислех на глас. Но къде е то?

— Не съм го извадила от чантата — отвърна Стефани.

— Дай го! Нека му хвърлим още един поглед! — каза Даниел, като си мислеше, че трябва да го скрият, за да не може някой крадец да го открие.

Двамата отидоха в средата на стаята. Стефани взе чантата от леглото, където я бе захвърлила. Извади сребърната кутийка и я отвори. Даниел внимателно вдигна прозрачното пликче и го огледа на разсеяната светлина от прозорците. Като го освети отзад, той ясно различи ленените влакна, макар цветът им да не изпъкваше добре.

— Боже! — възкликна Даниел и разтърси глава. — Удивително е да си мислиш, че съществува, макар и незначителен шанс това тук да е напоено с кръвта на най-известния човек, ходил някога по земята!

Стефани остави сребърната кутийка върху писалището и взе пликчето от ръцете му. Пристъпи към прозореца и го вдигна срещу светлината. Със свободната си ръка засенчи очите си от косите слънчеви лъчи и започна да го изучава. Сега можеше да различи дори червения цвят върху влакнцата.

— Прилича на кръв — каза тя. — Знаеш ли, вероятно католическото ми подсъзнание се е събудило по някакъв тайнствен

начин, защото с цялото си същество усещам, че кръвта е от Христос.

Макар, че не можеше да види Стефани Д'Агостино, отец Майкъл Малоуни бе тъй близо до нея, че чуваше дишането ѝ. Ужасяваше се при мисълта, че бумтенето на сърцето му, което усещаше в ушите си, ще го издаде, или че могат да чуят шума от капките пот, които се стичаха по лицето му. Беше само на десетина сантиметра от нея.

Объркан и отчаян от шума на ключа в бравата, той се бе скрил зад завесите. Направи го инстинктивно. Бе смутен от собствената си реакция — сякаш беше най-обикновен крадец. Би трябвало да остане на мястото си, да посрещне съдбата си с открито чело и да понесе цялата отговорност за действията си. Разбираше, че нападението е най-добрата защита, а в положението, в което се намираше, той можеше да ги атакува, като използва възмущението си от истинската им идентичност и от факта, че възнамеряват да изследват плащеницата без разрешението на църковните власти.

Но, за жалост везните се бяха наклонили в полза на бягството и то толкова силно, че когато дойде на себе си, вече се намираше зад завесите и беше твърде късно да изиграе коза с възмущението. Сега можеше само да се надява и да се моли да не го открият.

Когато вратата се отвори и той чу възклицанието на Стефани, помисли, че всичко е изгубено. Предположи, че или са го забелязали, или са видели завесите да помръдват. С облекчение разбра, че изненадата ѝ се дължи на букета цветя върху писалището.

После трябваше да издържи реакцията ѝ от собственото си невнимание, когато претърсваше багажа ѝ и от липсата на ключа, който бе взел от писалището. Именно тогава сърцето му отново запрепуска, след като се бе посъвзело от първоначалния шок. Страхуваше се, че тя ще започне да претърсва стаята и тогава неминуемо ще го открие. Последствията щяха да бъдат толкова ужасни, че не му се мислеше за тях. Онова, което смяташе за блестящо начало на кариерата си, сега застрашаваше цялото му бъдеще.

— Не е важно какво ние мислим за плащеницата — каза Даниел.
— Важно е мнението на Бътлър.

— Не съм съвсем съгласна — отвърна Стефани. — Но това е друга тема.

Майкъл замръзна, когато тя мина покрай завесите. Слава богу, те бяха от тежък италиански брокат и жената очевидно не усети, че го докосна по ръката. Адреналинът нахлу в кръвта му и той се обля целия в пот. Струваше му се, че капките направо барабанят по пода. Никога не бе очаквал, че може така обилно да се поти, особено след като изобщо не му бе горещо.

— Какво да правя с кутийката? — попита Стефани и се отдалечи от прозореца.

— Дай я на мен — отвърна Даниел.

Майкъл си позволи да въздъхне с облекчение. Беше се притиснал силно с гръб в стената, за да не се издуват завесите. До ушите му достигаха и други звуци, но не можеше да ги идентифицира. Стори му се, че долавя шума от затварянето на сребърната кутийка.

— Да си сменим стаята — предложи Даниел. — Ако искаш, можем да отидем в друг хотел.

— Как да постъпим според теб?

— Мисля, че трябва да останем. Във всеки хотел разполагат с много ключове за всяка стая. Довечера, като си легнем, ще сложим и допълнителната верига на вратата.

Майкъл чу прещракването от наместването на веригата от вътрешната страна на вратата.

— Ключалка и половина — забеляза Даниел. — Какво ще кажеш? Не искам да се страхуваш. Няма смисъл.

Майкъл чу как някой разтърси вратата към коридора.

— Надявам се, че ключалката е сигурна — каза Стефани. — Поне така изглежда.

— С тази верига никой няма да може да припари в стаята без наше знание. Ще трябва да разбива вратата.

— Добре — съгласи се Стефани. — Да останем. Само една нощ, при това кратка, тъй като самолетът за Лондон излита в седем и пет сутринта. Кошмарно ранен час! Между другото, защо минаваме през Париж?

— Нямахме избор. Очевидно Британските авиолинии не летят до Торино. Трябваше да ползваме или Ер Франс до Париж, или Луфтханза до Франкфурт. Реших, че е по-добре да сечем направо през Франция.

— Нелепо е да няма пряка линия до Лондон. Имам предвид, че Торино е един от най-големите промишлени центрове в Италия.

— Така е — вдигна рамене Даниел. — Но хайде, сложи си удобните обувки и нека продължим със забележителностите!

— Хайде, моля те! — безмълвно се примили и Майкъл.

— Искам да ти предложа нещо друго — отвърна за лош късмет Стефани. — Защо не си останем в стаята, докато стане време за вечеря? Минава четири и скоро ще се стъмни. Тъй като снощи не можа да спиш, сигурно си на края на силите си.

— Уморен съм наистина — призна Даниел.

— Да се съблечем и да си легнем. Ще ти масажирам гърба и после ще решим. Зависи от това колко си уморен. Какво ще кажеш?

Даниел се засмя.

— През живота си не съм получавал по-добро предложение.

Майкъл се сви, като чу, че двамата започнаха да свалят дрехите си, да се кикотят и да си разменят мили думи. Опасяваше се, че ще дойдат да дръпнат завесите, но страхът му беше напразен. По звуците, които долавяше разбра, че двамата се настаняха на леглото; разписка се лосион и Майкъл дори чу, как тя започна да го масажира. Американецът с удоволствие замърка под ръцете ѝ.

— Добре — обади се Даниел. — Сега е твой ред.

Леглото измъчено изскърца, когато двамата размениха местата си.

Минутите се влачеха. Краката на Майкъл го заболяха, болеше го цялото тяло. Боеше се да не получи крампа, което със сигурност щеше да го издаде, затова премести тежестта на другия си крак и затаи дъх от ужас, че ще забележат движението на завесите. За щастие, не забелязаха нищо, ала само след минути болката му се върна. Още по-отвратително се чувстваше от факта, че чуваше звуците на интимност между мъж и жена, които преминаха в непогрешимия ритмичен шум. Обстоятелствата бяха принудели Майкъл да се превърне в слухов воайор и въпреки опитите да отвлече вниманието си, като рецитира наум избрани части от молитвеника, улови се да разсъждава над обета си да остане ерген. Почувства, че свещеническата яка го задушаваша до припадък.

Последваха стонове на задоволство и стаята утихна за няколко минути. Дочу неразбираем шепот, весел смях и кикот. После и двамата влязоха в банята. Разбра го по приглушените шумове, долитащи до ушите му през шуртенето на водата от душа.

Завъртя глава, размърда рамене и запристъпва от крак на крак. След по-малко от минута отново замръзна на мястото си, защото очакваше всеки миг двамата да се върнат в стаята. И наистина — много скоро чу как единият отваря куфара си.

За най-голям ужас му се наложи да чака още четирийсет и пет минути, докато Стефани и Даниел се наканят да се облекат, вземат палтата си и намерят единствения ключ от хотелската стая, преди да тръгнат на вечеря. Отначало тишината го оглуши. Майкъл се напрягаше да долови някакъв шум с опасението, че са забравили нещо и се връщат да го вземат. Изминаха пет минути. Най-послед той предпазливо протегна ръка, бавно дръпна края на завесата и надзърна в тъмната вече стая. Бяха оставили лампата в банята включена и светлината падаше като грееща локва по средата на леглото.

Погледна към външната врата, за да прецени за колко време може да стигне до там, да премине през нея и да я затвори след себе си. Щеше да стане бързо, но той бе напрегнат, защото преди да се отдалечи на прилично разстояние от стая 408 някой можеше да го види.

Докато се опитваше да събере кураж и да излезе от скривалището си зад завесите, очите му обходиха стаята. Върху писалището до букета цветя блестеше някакъв предмет. Той примига — не вярваше на очите си!

— Господи, колко си великодушен! — прошепна той, защото там лежеше сребърната кутийка.

Щастлив, че след всичко преживяно късметът не го бе напуснал, Майкъл си пое дълбоко въздух и излезе от скривалището си. Поколеба се за миг и се заслуша в тишината, втурна се към писалището, грабна кутийката, пусна я в джоба си и с няколко крачки се озова до вратата. За щастие коридорът беше безлюден. Бързо се отдалечи, без да се обръща назад от страх, че някой ще се появи и ще го заговори. Чак когато стигна асансьорите, се осмели да погледне зад себе си. Коридорът бе все така пуст.

Няколко минути по-късно Майкъл излезе през въртящата се врата и тъмнината го погълна. Никога преди не се бе усещал тъй добре в хладината на нощта. Вървеше бързо и бодростта му се възвръщаше с всяка крачка, която го отдалечаваше от хотела. Бе мушнало дясната ръка в джоба си и стискаше кутийката, която му напомняше какво бе

извършил. Душата му пееше от радост, подобна на върховното щастие, което го обхващаше понякога след някоя особено тежка изповед.

Майкъл взе такси от стоянката пред хотела и поръча на шофьора да го откара до архива на архиепископската епархия. Седна на задната седалка и се опита да се отпусне. Погледна часовника си. Наближаваше шест и половина. Бе стоял зад завесите в стаята на американците повече от два часа! Но кошмарът бе свършил щастливо и това се доказваше от хладината, която усещаше, докосвайки сребърната кутийка в джоба си.

Майкъл затвори очи и даде воля на въображението си, като се питаше кога ще е най-добре за него да се обади на кардинал О'Рурк и да му разкаже как се бяха развили нещата с така наречените куриери и как е разрешил проблема. Беше вече в безопасност и се усмихваше при спомена за преживяното. Да се крие зад завесите, докато двамата чужденци правят любов, бе нелепо и противоречеше на разбиранията му. Много му се искаше да разкаже за това на кардинала, но знаеше, че е невъзможно. Единственият човек, с когото можеше да сподели, бе неговият изповедник, но дори това нямаше да му е лесно.

Тъй като знаеше програмата на кардинала, Майкъл си помисли, че най-добре ще е да почака да стане десет и половина. Преди вечеря той бе сравнително по-свободен. Щеше да му намекне, че със свои собствени сили е предотвратил огромно неудобство за църквата като цяло и за кардинала в частност.

Когато таксито спря пред архива на архиепископската епархия, Майкъл се беше почти съвзел. Макар че сърцето му продължаваше да препуска, той вече не се потеше и дишането му беше равномерно. Само че ризата и бельото му бяха целите мокри и го побиваха студени тръпки.

Най-напред отиде да види Валерио Гарибалди, с когото се бяха сприятелили още когато учеше в Североамериканския колеж в Рим, но му казаха, че приятелят му излязъл по спешна работа. Тогава Майкъл се отправи към кабинета на Луиджи Манцони. Почука на отворената врата и монсиньорът му направи знак с ръка да влезе и да седне. Духовникът говореше по телефона. Набързо прекъсна разговора и съсредоточи вниманието си върху Майкъл. Премина от италиански на английски и го попита как се е справил. Цял беше в слух и очите му не мигаха.

— Като цяло доста добре, обаче... — със заобикалки започна Майкъл.

— Обаче, какво?

— Обаче трябваше да премина през големи изпитания.

Той тържествуващо мушна ръка в джоба си и извади кутийката от ковано сребро. Внимателно я постави върху бюрото и я побутна към монсиньора. После се облегна назад със самодоволна усмивка на слабото си лице.

Луиджи вдигна вежди. Протегна ръка, взе я и я задържа между дланите си.

— Изненадам съм, че са се съгласили да ти я върнат — каза той. — И двамата имаха вид на корави хора.

— Преценил си ги по-добре, отколкото самият ти си мислиш — отвърна Майкъл — Ала те още не знаят, че са върнали парчето от плащеницата обратно на църквата. Честно казано, изобщо не съм разговарял с тях.

Лека усмивка набръчка изопнатото лице на Луиджи.

— Мисля, че няма смисъл да те питам как си го взел.

— Недей — посъветва го Майкъл.

— Е, в такъв случай ето какво ще направим. Ще върна кутийката на професор Балазари и толкова.

Луиджи освободи ключалката и я отвори. Сепна се при вида на празното ѝ дъно. Погледът му се местеше от кутийката върху Майкъл и обратно. Най-последно каза:

— Вътре няма нищо!

— Не! Не говори така! — простена Майкъл.

— Боя се, че това е истината — отвърна Луиджи и обърна кутийката към него. — Сигурно са преместили образеца.

— Очевидно — отвърна Майкъл и шумно издиша; новината направо го унищожи.

— Май си разстроен...

— Повече, отколкото можеш да предположиш.

— Не всичко е загубено. Може би трябва да се обърнеш директно към тях и да поискаш да ти върнат образеца.

Майкъл разтърка лицето си и дълбоко въздъхна. Погледна към Луиджи.

— Мисля, че няма такава възможност, особено след всичко, което сторих, за да се сдобия с празната кутийка. Дори и да го направя, сам знаеш, че ще ми откажат. Имам чувството, че намеренията им относно парчето от плащеницата са по-особени.

— Знаеш ли кога заминават?

— Утре сутринта в седем и пет с Еър Франс. Летят през Париж за Лондон.

— Добре тогава, ще използваме друга възможност — каза Луиджи. — Съществува един сигурен начин да си върнем образеца. Имам първи братовчед по майчина линия на име Карло Ричарди. Той е главен археологически интендант на Пиемонте, което ще рече регионален директор на Агенцията за защита на художественото и археологическото наследство.

— Не съм чувал за него.

— Нищо чудно, защото дейността им в голямата си част не е публична; те представляват полицейски отряд, който отговаря за безопасността на огромната съкровищница от исторически паметници и предмети с историческа стойност, която няма как да не включва и Плащеницата от Торино. Ако се обадя на Карло, той много лесно ще получи това, което искаме.

— Какво ще му кажеш? Имам предвид, че ти даде образеца на американците, не са го откраднали, нали? И тъй като го направи на публично място, всеки талантлив адвокат в Италия би открил дори свидетел на деянието.

— Няма да му казвам, че е откраднат. Ще му подсказа, че образецът е получен под фалшив предлог, а мисля, че нашият случай наистина е такъв. Но което е по-важно, ще заявя, че не разполагат с документ, разрешаващ изнасянето му от Италия. Всъщност, ще добавя, че изнасянето на образеца от Италия е строго забранено и че съм получил информация, че въпреки това двамата американци се канят да излетят с него утре сутринта.

— Искаш да кажеш, че археологическата полиция, за която говориш, има право да го конфискува?

— Разбира се! Агенцията е независима и изключително силна. Ще ти дам един пример. Преди години тогавашният ви президент Рейгън попита нашия тогавашен президент, дали ще разреши наскоро откритите в Реджо ди Калабрия бронзови находки да бъдат

демонстрирани на Олимпиадата в Лос Анджелис. Италианският президент даде съгласието си, но регионалният директор каза „не“ и статуетките си останаха в Италия.

— Е, наистина е впечатляващо — каза Майкъл. — Агенцията разполага ли със собствена полицейска дивизия?

— Разполага с известен брой цивилни *ispettori*, което ще рече инспектори, но има право да използва или униформени карабинери, или полицаите от гвардията на Министерството на финансите. Вероятно на летището ще бъдат тези от гвардията, макар че ако действат по заповед на Карло, възможно е и карабинерите да участват.

— Ако го направиш, какво ще стане с американците?

— Утре сутринта, когато отидат да се регистрират за международния полет, ще ги арестуват, ще ги хвърлят в затвора и ще ги съдят. В Италия подобни провинения се смятат за тежко престъпление. Няма да ги осъдят веднага. Делата се точат изключително дълго. Но образецът веднага ще ни бъде върнат и проблемът ще бъде разрешен.

— Обади се! — каза Майкъл.

Бе разочарован, но не всичко беше изгубено. Очевидно нямаше да спечели като единствен участник в разрешаването на въпроса с образеца от плащеницата. От друга страна, обаче, можеше да увери кардинала, че участието му е било решаващо.

* * *

Даниел доволно се облегна назад. Вдигна ръка към устата си в колеблив опит да прикрие дяволитата си усмивка.

— Хей, отпусни се — засмя се той. — Вечерята бе изумителна, бутилката „Бароло“, която изпихме — също. Да не си разваляме настроението!

— Ще се отпусна, когато влезем в стаята — отвърна Стефани. — Мисля, че имам право да съм нервна, след като някой ми е ровил в багажа.

Даниел отключи вратата и я отвори. Стефани прекрачи прага и очите ѝ зашариха из стаята. Даниел понечи да влезе, но тя го дръпна за ръката.

— Искам да отида в тоалетната — проплака той.

— Имали сме гости!

— О! Откъде разбра?

Стефани посочи към писалището.

— Сребърната кутийка е изчезнала.

— Вярно — каза Даниел. — Сега виждам, че през цялото време си била права.

— Разбира се, че бяха права — сопна се Стефани.

Тя пристъпи към писалището и постави ръка там, където бе оставила кутийката, сякаш не вярваше, че е изчезнала.

— Но и ти си бил прав. Сигурно са търсили парченцето от плащеницата.

— Е, трябва да призная заслугата ти, задето предложи да вземем образеца и да оставим кутийката.

— Благодаря — каза Стефани. — Но първо нека се уверим, че не са помислили сребърната кутийка за някаква изключителна ценност.

Тя отиде до куфара си и отново провери съдържанието на торбичката си за бижута. Всичко си беше на мястото, включително парите.

Даниел направи същото. Скъпоценностите, парите и пътническите чекове бяха непокътнати. Изправи се.

— Как да постъпим? — попита той.

— Да изчезваме от тази страна. Никога не съм мислила, че ще се чувствам по този начин.

Стефани се тръшна на леглото, както си беше облечена с палтото и се вторачи в пъстроцветния стъклен полилей.

— Имам предвид тази вечер.

— Предлагаш да сменим хотела или стаята, така ли?

— Точно така.

— Нека останем и да използваме веригата на вратата.

— Надявах се да го предложиш — каза Даниел и събу панталоните си. Като ги държеше за гайките на колана, той ги приглади с ръка.

— Нямам търпение да си легна — добави той и хвърли поглед към изтегналата се на леглото Стефани.

Отиде и окачи панталоните си в гардероба. После се облегна на рамката на вратата и изу мокасините си.

— Скапана съм и едва се движа — промърмори Стефани.

Тя с видимо усилие стана и си съблече палтото.

— Освен това не съм убедена, че онзи, който ни тормози, няма да ни последва, където и да отидем. Ще останем тук, докато се приготвим за заминаване.

Тя мина покрай Даниел, за да окачи палтото си.

— Съгласен съм — каза той, докато си разкопчаваше ризата. — Утре дори можем да пропуснем закуската в хотела. Ще хапнем в някое кафене на летището. Продават много вкусни сладкиши. Портиерът каза, че трябва да сме там към шест часа, което означава, че макар и да не закусваме тук, ще трябва да станем безбожно рано.

— Отлична идея — отвърна Стефани. — Дори не мога да изразя с какво нетърпение очаквам да пристигнем на летището и да се качим на самолета.

ГЛАВА 13

4:45 часа, вторник, 26 февруари 2002 година

Въпреки предпазната верига на вратата, Стефани не спа добре. Стряскаше се при всеки шум в хотела или на улицата, а шумове не липсваха. Точно след полунощ, когато обитателите на съседната стая се върнаха и отключиха вратата, Стефани седна в леглото, защото ѝ се стори, че влизат в тяхната стая.

Заспа чак след два. Но това далеч не беше онзи здравословен сън, след който човек се чувства бодър, и когато Даниел я разтърси за рамото, за да я събуди, тя с облекчение отвори очи. Беше кошмарна нощ. Струваше ѝ се, че бе спала само петнайсетина минути.

— Колко е часът? — замаяно попита тя и се повдигна на лакът.

— Вече е пет. Слънчице, изгрей! След половин час трябва да сме в таксито.

„Слънчице, изгрей“ беше израз, който майка ѝ често употребяваше, когато Стефани беше малка и тъй като минаваше за поспалана, изречението бе винаги на място и безпогрешно я будеше. Даниел го знаеше и сега реши да я развесели.

— Будна съм — подразни се тя, когато той я разтърси още веднъж.

Погледна го укоризнено, но той ѝ се усмихна и я погали по косата. Този жест направо я вбесяваше, дори когато косата ѝ бе разчорлена, каквато беше в момента; сякаш я мислеше за дете, или, още по-лошо — за някакво кученце.

Стефани видя, че Даниел влезе в банята. Изтърколи се по гръб и примижа на светлината. Многоцветният стъклен полилей светеше право в очите ѝ. Навън бе тъмно като в рог. Пое си дълбоко дъх. Умираще за сън, но в главата ѝ започна да се прояснява и тя си спомни колко много искаше да се качи в самолета и да напусне Италия.

Душът сътвори чудеса и за двамата. Макар отстрани да изглеждаше бодър, Даниел далеч не се чувстваше така и отначало му

беше толкова трудно да стане, колкото и на Стефани. Но когато излязоха от банята и двамата бяха с повишено настроение в очакване на предстоящото отпътуване. Бързо се облякоха и събраха нещата си. В пет и четвърт Даниел се обади в рецепцията да им повикат такси и да им свалят багажа.

— Не мога да повярвам, че следобед ще бъдем вече в Насо — каза Даниел, като затвори и заключи куфара си.

По план трябваше да летят през Париж за Лондон с Еър Франс, да се прехвърлят на Британските авиолинии и да заминат направо за остров Ню Провидънс на Бахамите.

— Не мога да свикна с мисълта, че ще отпътуваме от зимата и ще пристигнем при лятото и то само за един ден.

Струва ми се толкова отдавна, откакто ходех с шорти и фланелка. Ще полудея.

Пиколото пристигна и взе куфарите им в изящната си количка, за да ги свали във фоайето и те го инструктираха да ги качи в таксито. Докато Стефани изсушаваше косата си, Даниел я чакаше на вратата на банята.

— Смятам, че трябва да съобщим за натрапника — обади се тя през шума от сешоара.

— Какво ще постигнем с това?

— Предполагам не много, но мисля, че биха искали да знаят.

Даниел погледна часовника на ръката си.

— Според мен не е нужно. Нямаме време. Наближава пет и половина. Трябва да тръгваме.

— Защо не слезеш и не уредиш сметката — предложи Стефани. — Идвам след две минути.

— Насо, очаквай ни! — извика Даниел и излезе от стаята.

Настоятелният телефонен звън извади Майкъл Малоуни от дълбокия сън. Вдигна слушалката, преди да се е събудил напълно. Отсреща беше отец Питър Флек, вторият личен секретар на кардинал О'Рурк.

— Буден ли си? — попита Питър. — Извинявай, че ти звъня толкова рано.

— Колко е часът? — интересува се Майкъл.

Той протегна ръка към нощната лампа и се опита да види стрелките на собствения си часовник.

— Тук, в Ню Йорк, след двацет и пет минути ще бъде полунощ. А колко е часът в Италия?

— Пет и трийсет и пет сутринта.

— Съжалявам, но днес следобед си се обадил и си казал, че е наложително да говориш с кардинала колкото е възможно по-скоро, а Негово високопреосвещенство току-що се върна. Свързвам те.

Майкъл разтърка челото си и се плесна по страните, за да прогони умората. Само след миг чу мекия глас на кардинал О'Рурк, който му обясни, че е трябвало да присъства на една безкрайна среща с губернатора.

— Съжалявам, че трябва да ви натоваря още повече — започна Майкъл със страхопочитание.

Той не се заблуждаваше от външната благост на влиятелния мъж. Знаеше колко безмилостен може да бъде, особено към подчинените си, които са били или глупави, или не им е провървяло достатъчно и са си навлекли гнева му. Но към онези, от които е доволен, той бе изключително щедър.

— Някакъв проблем ли има в Торино? — попита кардиналът.

— За жалост, да — отвърна Майкъл. — Оказа се, че двамата, които сенатор Бътлър изпрати да получат образеца от плащеницата, са учени в областта на молекулярната биология.

— Разбирам — каза Джеймс.

— Имената им са доктор Даниел Лоуъл и доктор Стефани Д'Агостино.

— Разбирам — повтори Джеймс.

— От инструкциите ви ми стана ясно — продължи Майкъл, — че ще сте много недоволен, ако плащеницата бъде подложена на нови изследвания. Добрата вест е, че с помощта на монсиньор Манцони успях да уредя връщането на образеца.

— О! — възкликна Джеймс.

Последва неловко мълчание. Що се отнася до Майкъл, той не очакваше подобна реакция. Определено бе разчитал, че кардиналът ще е доволен от мерките, които бе предприел.

— Очевидно нашата цел е да избегнем по-нататъшната намеса на учените — побърза да добави той.

По гърба му полазиха тръпки. Интуитивно усещаше, че разговорът поема нежелан обрат.

— Лоуъл и Д'Агостино сами ли пожелаха да върнат образеца?

— Не точно — призна Майкъл. — Италианските власти ще го конфискуват, когато тази сутрин двамата отидат на летището, за да вземат самолета за Париж.

— И какво ще стане с учените?

— Мисля, че ще ги задържат.

— Истина ли е, че не е било необходимо да докосват самата плащеница, за да се сдобият с образеца, както ми намекна сенатор Бътлър?

— Истина е. Образецът представлява парченце от частта, откъсната от плащеницата преди няколко години.

— Предадена ли е на учените при пълна конфиденциалност и без официална документация?

— Доколкото знам, да — отвърна Майкъл. — Уведомих ги, че това е изричното ви желание.

Той започна да се ноти — не така обилно, както в хотелската стая, но причината бе същата: страх. Усети, как стомахът му се сви и мускулите му се напрегнаха. Във въпросите на кардинала се чувстваше едва доловима острота, която страничен човек нямаше да усети, но не и Майкъл. Той тутакси разбра, че Негово високопреосвещенство е силно раздразнен.

— Отец Малоуни! За ваше сведение сенаторът вече е вкарал обещания закон за ограничаване на съдебното преследване на благотворителните организации за разглеждане и сега има по-голяма вероятност да бъде одобрен, отколкото имаше в петък, защото смята решително да го подкрепи. Няма нужда да ви обяснявам колко важен е този закон за църквата. Що се отнася до парчето от плащеницата, дори да го подложат на изследвания, резултатите няма да са автентични и ще бъдат отречени, тъй като образецът не е придружен от официален документ.

— Много съжалявам — изломоти несигурно Майкъл. — Мислех, че Ваше високопреосвещенство ще иска да получи обратно образеца.

— Отец Малоуни, получихте ясни указания. Не сте в Торино, за да мислите. Изпратен сте, за да видите кой ще получи парчето от плащеницата и, ако е необходимо, да го проследите до крайния

получател. Не биваше да се съгласявате с връщането на образеца и да поставяте под заплахата един толкова важен за църквата закон.

— Не знам какво да кажа — успя да изрече Майкъл.

— Не казвайте нищо. Съветвам ви да спрете всичко, което сте започнали, ако не е вече свършен факт; при положение, разбира се, че не държите да продължите кариерата си в малка енория в някое забутано място. Не желая образецът да бъде конфискуван, нито искам американските учени да бъдат арестувани, което е по-точната дума за онова, което ще им се случи на летището, от евфемизма, използван от вас. И най-важното: не желая сенатор Бътлър да ми се обади и да ми каже, че е оттеглил закона, а със сигурност ще го направи, ако сегашният развой на нещата не спре. Ясен ли съм, отче?

— Напълно — със заекване отговори Майкъл.

Кардиналът рязко прекъсна разговора, но той продължаваше да държи слушалката в ръка.

С мъка преглътна и затвори телефона. Да го изпратят в глухо място в малка енория бе все едно да го заточат в Сибир. Без да се бави, той отново вдигна слушалката. Самолетът на американците щеше да излети след седем. Това означаваше, че все още има възможност да избегне трагичните последствия. Най-напред се обади в грандхотел „Белведере“, но от там го информираха, че американците са напуснали хотела. Опита се да се свърже с монсињор Манцони, ала прелатът бе тръгнал по работа за летището преди половин час.

Възбуден от съобщенията, Майкъл навлече дрехите си, прилежно сгънати върху близкия стол. Без да се мие и бръсне, той се втурна навън. Не дочака асансьора, а се затича по стълбите. След минути, задъхан отключи наетия фиат и се метна в него. Запали колата, стъпи върху газта и със свистене на гумите напусна паркинга.

Хвърли поглед към часовника си и прецени, че ще стигне до летището малко след шест. Проблемът беше, че нямаше представа как да постъпи, когато пристигне там.

— Ще му дадеш ли голям бакшиш? — провокира го Стефани, когато таксито се заизкачва по рампата, за да ги остави пред сградата на летището. Страхът му от таксита бе започнал да играе по нервите ѝ, макар че Даниел имаше право, когато на няколко пъти помоли

шофьора да намали скоростта. Не че това даде някакъв резултат. Колчем се обади, шофьорът вдигаше рамене и отговаряше:

— Не разбира английски.

В същото време трябваше да признае, че таксито им не се движеше по-бързо от останалите коли по пътя.

— Ще е добре, ако изобщо му платя! — просъска Даниел.

Таксито спря сред морето от коли, от които се изсипваха пътници. За разлика от централните улици, летището беше вече оживено. Даниел и Стефани слязоха заедно с шофьора. Всички започнаха да разтоварват багажа от малката кола и да го трупат на тротоара. Даниел с нервно потръпване плати на шофьора.

— Как ще мъкнем всичко това? — попита Стефани.

Багажът им бе толкова много, че нямаше да могат да го пренесат наведнъж в сградата. Тя се огледа.

— Не искам да оставим куфарите без надзор — каза Даниел.

— И аз. Един от нас ще отиде да потърси количка, а другият ще ги пази.

— Добре. Кое предпочиташ?

— Билетите и паспортите са у теб. Защо не ги приготвиш, докато взема количка?

Стефани си проправи път през тълпата, като с очи търсеше свободна количка. Когато влезе вътре, късметът ѝ проработи. Пътниците, преминаващи проверката и отправящи се към изходите за съответния полет, трябваше да освободят количките. Стефани улови дръжките на една и се върна по обратния път. Даниел бе седнал върху най-големия куфар и нетърпеливо тупаше с крак.

— Много се забави — оплака се той.

— Съжалявам, но досега се чудих откъде да намеря свободна количка — всичко беше заето. Претъпкано е с хора. Сигурно самолетите излитат един след друг.

Подредиха на куп всички куфари, с изключение на лаптопите и Даниел забута претоварената количка.

— Има доста полиция — забеляза Стефани, когато влязоха в сградата. — Никога не съм виждала толкова много униформени на едно място. Е, италианските карабинери май наистина са много старателни.

Като влязоха, спряха на пет-шест метра от вратата. Хората се въртяха около тях и те се чувстваха като в центъра на водовъртеж.

— Къде отиваме? — попита Даниел, докато тълпата ги блъскаше. — Не виждам никъде да пише „Еър Франс“.

— Полетите са записани на компактдиск и се появяват върху екраните до гишетата за проверка на багажа — обясни Стефани. — Чакай тук! Ще отида да проверя нашия полет.

Само след няколко минути тя откри гишето.

— Няколко карабинери са спрели отпред — каза Стефани, когато се върна при Даниел.

Насочиха се към дългата опашка, която се виеше далече напред. Минутите течаха, но никой не помръдваше.

— Какво, по дяволите, правят там? — изправи се на пръсти Даниел, за да види каква е причината за протакането. — Не съм очаквал, че ще чакаме тъй дълго. Дали полицаите не ни бавят?

— Ако не се задушим, докато стигнем до гишето, пак добре — каза Стефани и погледна часовника на ръката си. Беше шест и дваисет.

— Тъй като само то обслужва пътниците от нашия полет, ще трябва да изчакаме — забеляза Даниел и продължи да наблюдава предната част на опашката. — Господи! — извика той.

— Сега пък какво?

Възклицанието и промяната в гласа му я подсети колко е напрегната. Опита се да погледне натам, накъдето се вираше той, но хората пред нея ѝ пречеха.

— Монсиньор Манцони, свещеникът, който ни предаде парчето от плащеницата, е зад гишето заедно с полицаите.

— Сигурен ли си? — попита разтревожено Стефани.

Съвпадението бе твърде голямо. Отново се опита да погледне, но пак не успя.

Даниел сви рамене и отново насочи поглед към гишето.

— Прилича на него, а не мисля, че броят на тлъстите свещеници в Торино е толкова голям.

— Смяташ ли, че би могло да ни засяга по някакъв начин?

— Нямам представа, макар че като свържа присъствието му с факта, че някой се опита да ни открадне кутийката с образеца, започвам да се опасявам.

— Тази работа не ми харесва — каза Стефани. — Никак дори.

Опашката помръдна напред. Даниел не знаеше какво да прави и остана на мястото си, но мъжът зад него нетърпеливо го ръгна в гърба. Даниел бутна количката с багажа пред себе си, но предвидливо се скри зад нея. Стефани направи няколко крачки встрани и крадешком погледна към гишетото. Веднага се върна и застана до Даниел зад количката.

— Монсиньор Манцони е — каза тя.

Двамата се спогледаха.

— Какво, по дяволите, ще правим сега? — глухо попита той.

— Не знам. Тревожи ме не той, а полицията.

— Очевидно.

— Къде е образецът от плащеницата?

— Вече ти казах! В калъфа на лаптопа ми.

— Хей, не ми викай!

Опашката помръдна. Мъжът зад него дишаше във врата му и той се почувства задължен да бутне количката напред. Колкото повече се приближаваха до гишетото, толкова повече напрежението им растеше.

— Може би това е игра на въображението ни — предположи с надежда Стефани.

— Съвпадението е твърде голямо, за да бъде обяснено с мания за преследване — отвърна Даниел. — Ако бяхме видели само свещеника, или само полицията, положението щеше да бъде различно; но тук са и отецът, и карабинерите, което променя из дъно нещата. Въпросът е, че трябва да решим, какво да правим още сега, на място. Не можем просто да си седим, сякаш не е станало нищо, тъй като само след няколко минути ще бъдем пред тях и тогава ще стане, каквото има да става.

— Какво можем да направим? Притиснати сме от тълпата с цяла камара куфари. В най-лошия случай ще им дадем парчето от плащеницата, ако това е целта им.

— Ако искаха само да конфискуват образца, тук нямаше да гъмжи от полицаи в униформа.

— Извинете! — задъхано извика някой зад тях. Акцентът без съмнение беше американски.

Стефани и Даниел бяха тъй напрегнати, че мигновено се обърнаха назад и застанаха лице в лице с някакъв разстроен свещеник, който с безумен поглед се взираше в тях. Гърдите му се повдигаха и

спадаха, очевидно в резултат на умората от бързото тичане, а челото му бе осеяно с капчици пот. Беше необръснат, а червената му коса стърчеше в безпорядък на всички страни, което остро контрастираше със стегнатите му свещенически одежди.

— Доктор Лоуъл и доктор Д'Агостино! — задъхано изрече отец Майкъл Малоуни. — Непременно трябва да говоря с вас.

— *Scusi* — ядосано измърмори мъжът зад Даниел.

Той му направи жест с ръка да мине напред. Опашката напредваше и Даниел трябваше също да се придвижи.

Той махна с ръка на мъжа да мине пред него.

Майкъл бързо хвърли поглед напред. Като зърна монсиньора и полицаите, той наведе глава и се промъкна до Даниел.

— Разполагаме само с няколко секунди — с глух шепот изрече той. — Не бива да минавате през гишето!

— Откъде знаете имената ни? — сети се да попита Даниел.

— Нямаме време за обяснения.

— Кой, все пак, сте вие? — нас гоя Стефани.

Струваше й се, че го познава, ала не можеше да се досети откъде.

— Няма значение кой съм. Важното е, че имат намерение да ви арестуват и да конфискуват образеца от плащеницата.

— Сега си спомних — заяви Стефани. — Вчера, когато ни предадоха образеца, вие бяхте в кафенето.

— За Бога! — умоляваше ги Майкъл. — Трябва да се махнете оттук. Колата ми е навън. Ще ви изведе от Италия.

— С автомобил? — попита Даниел, сякаш самата мисъл за това бе нелепа.

— Този е единственият начин. Проверяват самолетите, влаковете, всички видове масов транспорт. Положението е сериозно. Ще ви арестуват и ще ви хвърлят в затвора. Повярвайте ми!

Даниел и Стефани се спогледаха. И двамата си мислеха за едно и също нещо: внезапното пристигане на разтревожения свещеник бе невероятно странно, а предупреждението му съвпаднаше със собствените им страхове, които се появиха само преди секунди. Нямаше да минат през гишето за проверка на билетите и багажа за Париж.

Даниел насочи количката назад. Майкъл го сграбчи за ръката.

— Нямаме време за всички този багаж.

— Какво говорите? — удиви се Даниел.

Свещеникът протегна врат и хвърли поглед към гишетото, което отстоеше само на няколко метра от тях, но тутакси скри главата си като костенурка в костената си черупка.

— По дяволите! Видяха ме, което означава, че от катастрофата ни делят само секунди. Трябва да бягаме, ако не искате да влезете в затвора. Трябва да зарежете повечето багаж! Решете кое е по-важно: свободата или куфарите.

— Върте са всичките ми летни дрехи — каза Стефани.

Идеята да изоставят багажа никак не ѝ допаднаше.

— *Signore!* — възкликна мъжът зад Даниел с явно възмущение.

— *Va! Va via!*

Другите зад него също се развикаха. Хората отново помръднаха напред, но Даниел и Стефани им препречваха пътя.

— Къде е образецът? — попита Майкъл. — А паспортите ви?

— В чантата, която нося през рамо — отвърна Даниел.

— Добре — отсече свещеникът. — Задръжте чантите си, но оставете всичко останало! После ще се опитам да уредя с американския консул да ви върнат вещите и да ви ги препратят до крайния адрес. Хайде!

Той дърпаше Даниел по-далеч от гишетото.

Даниел погледна над количката с багаж и видя, че монсиньор Манцони дръпна единия полицаи за ръкава и посочи към тях. Бързешком се обърна към Стефани и каза:

— По-добре ще е да последваме съвета му.

— Чудесно! Значи зарязваме куфарите! — гневно възкликна тя и вдигна ръце.

— След мен! — изкомандва ги Майкъл.

Той започна да разбутва тълпата и те оставиха количката с багаж сред пътниците. Притиснати един до друг, хората мудро и с нежелание им нравеха път, а Майкъл ги блъскаше с извинението „*Scusi!*“ и прескачаше ръчния им багаж по пода. Даниел и Стефани го следваха по петите, а отецът им проправяше пътека през джунглата от човешки същества.

Зад тях се носеха виковете, и сякаш ги пришпорваха. Като се освободиха от стегнатата хватка на многолюдната опашка, те затичаха по-лесно, но Даниел ги възпря.

— Ако тичахме към летището, да — обясни им той, — но да тичаме навън от сградата е нещо съвсем друго. Така привличаме вниманието на хората. Достатъчно е да вървим бързо!

В същия миг се появиха двама младички полицаи и се отправиха към тях, като свалиха автоматите от рамо.

— О, не! — изстена Даниел и забави крачка.

— Продължавайте да вървите! — настоя Майкъл през зъби.

Зад тях се чуваха гласове. И Даниел, и Стефани бяха сигурни, че полицаите идват да ги заловят и в последната минута разбраха, че не е така. Когато униформените ги отминаха, без дори да ги удостоят с поглед, те въздъхнаха с облекчение. Явно се бяха запътили към блъскащите се хора около гишетото.

Пристигащите пътници се спираха да гледат след полицаите, а по лицата на някои се четеше страх. След 11 септември всяко вълнение по летищата, независимо от причината, караше хората да настръхват.

— Колата ми е пред изхода за пристигащите пътници, на долното ниво — обясни им Майкъл и ги поведе надолу по стълбите.

Те профучаха надолу по стъпалата. Долното ниво бе сравнително безлюдно, тъй като самолетите щяха тепърва да започнат да кацат на летището. Виждаха се само няколко наземни стюарди и стюардеси, които се готвеха за нашествието на пасажери и багаж, както и агентите за наемане на коли, подреждащи щандовете си.

— Сега вече трябва да тичаме — обяви останалият без дъх Майкъл.

Неколцина от служителите се загледаха след тях, но бързо се върнаха към заниманията си. Майкъл поведе двамината американци към главния вход и той автоматично се отвори. Бързо излязоха, но в същия миг свещеникът спря. Протегна ръце встрани, за да спре и тях.

— Не бива да тичаме така — простена той. — За жалост колата, която съм наел, е ей там.

На петнайсетина метра от тях до бордюра бе паркиран светлокафяв фиат със запалени фарове. Зад него се мъдреше синьо-бял полицейски автомобил с включени сини лампи. През предното стъкло се виждаха главите на двамата полицаи.

— Какво да правим? — задъхано попита Даниел — Дали да не наемем още една кола?

— Гишетата още не са отворени — отвърна Майкъл. — Ще ни отнеме много време.

— А такси? — предложи Стефани. — Трябва да изчезнем от летището. В града можем да наемем кола.

— Идеята е умна — каза Майкъл и хвърли поглед към пустата стоянка. — Проблемът е, че до пристигането на първите самолети няма да има коли, а не знам кога е първото кацане. За да вземем такси, ще трябва да се качим на горното ниво, а това е опасно. Мисля, че трябва да рискуваме с моя автомобил. Полицейската кола е от Общинския контрол по пътищата. Съмнявам се, че ни търсят, поне засега. Вероятно чакат паяка.

— Какво ще кажете?

— Не съм сигурен — призна Майкъл. — Нямаме време за много мислене. Ще се опитам да се възползвам от положението си на свещеник.

Пое си въздух, за да си вдъхне смелост.

— Хайде! Когато отидем до колата, веднага влизате в нея. Аз ще ги поразговоря.

— Това не ми харесва — обади се Стефани.

— И на мен — призна си Майкъл и ги побутна да тръгват. — Но мисля, че е единствената ни възможност. Само след няколко минути цялата охрана на летището ще ни търси. Монсиньор Манцони ме видя.

— Познавате ли се? — попита Стефани.

— Да кажем, че сме добри познати — отвърна Майкъл.

Млъкнаха и се отправиха с твърда и решителна крачка към фиата. Свещеникът мина зад полицейската кола, за да заобиколи и отиде до вратата за шофьора. Когато се приближи до фиата, отключи вратата и се настани зад волана, сякаш изобщо не бе забелязал полицейската кола. Без да се бавят, Стефани и Даниел се наместиха на задната седалка.

— *Padre!* — извика единият полицаи.

Когато видя Майкъл да влиза във фиата, той излезе от автомобила. Другият остана на мястото си.

Даниел и Стефани наблюдаваха отвътре. Полицаят се приближи към Майкъл. Носеше униформа в по-светло и по-тъмно синьо с бял колан и бял кобур. Беше слаб мъж и говореше бързо и насечено като Майкъл. Разговорът бе изпъстрен с изобилие от жестове, които

достигнаха кулминацията си, когато полицаят посочи напред, а после започна да върти глава. На това място Майкъл се качи в колата и запали двигателя. След миг фиатът излезе от долното ниво и се отправи към изхода на летището.

— Какво стана? — напрегнато попита Стефани и погледна назад, за да се увери, че никой не ги преследва.

— За щастие, беше респектирай от това, че съм свещеник.

— Какво му казахте? — заинтересува се Даниел.

— Извиних се и му казах, че има спешен случай. Попитах го къде е най-близката болница и той се зае да ми обяснява.

— Май говорите доста добре италиански? — попита Стефани.

— Не лошо. Завършил съм семинария в Рим.

Още щом получи тази възможност, Майкъл излезе от магистралата и пое по тесен път. След известно време се озоваха в селски район.

— Къде отиваме? — Даниел разтревожено погледна през стъклото.

— Няма да се движим по автостради — отвърна Майкъл. — Така е по-безопасно. Честно казано, не знам къде ще ви търсят. Но не искам да рискуваме.

Слънцето още не бе изгряло, но небето вече светлееше.

— Ще ми е нужен навигатор — заяви Майкъл и измъкна от жабката няколко пътни карти. — Кой от вас ще се заеме?

Даниел и Стефани се спогледаха.

— Като че ли тя е по-добра.

Майкъл разгърна едната карта и хвърли поглед през рамо към Стефани.

— Защо не седнеш до мен? Трябва да ми помогнеш да излезем от Кунео.

Стефани вдигна рамене, излезе от колата и я заобиколи, за да седне отпред.

— Ние сме тук — заобяснява Майкъл, като включи светлината в купето и ѝ посочи мястото, което се намираше на североизток от Торино. — А отиваме ей там.

Той придвижи пръста си надолу по картата и спря на брега на Средиземно море.

— Ница, Франция? — изненада се Стефани.

— Да. Най-близкото летище извън границите на Италия в южна посока. Препоръчвам ви да тръгнем на юг, за да се движим по второстепенни пътища. Можем да се отправим и на север към Женева, но ще трябва да използваме магистралите и да влезем в Швейцария през важен граничен пост. Според мен на юг е по-безопасно и, следователно, по-разумно. Съгласни ли сте?

Двамата вдигнаха рамене.

— Мисля, че да — отвърна Даниел.

— Добре — каза Майкъл. — Това е пътят.

Отново придвижи пръст по картата и продължи да обяснява:

— Тръгваме за Кунео през Торино. Оттам — в Коле ди Тенда. Веднъж да прекосим границата, оставаме във Франция и ще следваме главната магистрала, макар че тя отива до Италия. В Ментон, на брега на морето, можем да поемем по шосето, което след известно време ще ни отведе в Ница. Това е най-бързият път. Цялото пътуване ще ни отнеме не повече от пет-шест часа, но това е само предположение. Приемате ли?

Двамата отново свиха рамене и се спогледаха. Бяха толкова объркани от събитията, че не знаеха какво да кажат. Не можеха да мислят, още по-малко да говорят.

Майкъл ги изглежда — първо единия, после другия.

— Приемам мълчанието ви за съгласие. Разбирам смущението ви; меко казано, сутринта ви донесе доста изненади. Затова нека първо преминем през Торино. Да се надяваме, че няма да попаднем в задръстване.

Той разгърна другата карта — на града и околностите. Посочи на Стефани къде се намират и къде искат да отидат. Тя кимна с глава.

— Няма да е трудно — каза Майкъл. — Едно не може да им се отрече на италианците — много са добри в маркировката на пътищата. Най-напред ще следваме обозначенията към центъра на града, а после към шосе S-20 в южна посока. Съгласни?

Стефани отново кимна с глава.

— Да тръгваме! — каза Майкъл.

Той се настани удобно зад волана и включи на скорост.

Отначало пътят не бе толкова оживен, но колкото повече се приближаваха до града, положението ставаше все по-лошо, движеха се все по-бавно, а колкото по-бавно се движеха, толкова повече се

претоварваше движението. Тъкмо преди да стигнат до центъра на града, денят настъпи ясен и светъл, а небето стана светлосиньо. Пътуваха, потънали в мълчание. Само от време навреме Стефани даваше указания, като внимателно следеше посоката на движение по картата и сочеше знаците по пътя. Даниел не продумваше. Беше благодарен, че Майкъл поне е предпазлив шофьор.

Наближаваше девет часа, когато се откъснаха от безумния трафик в Торино и поеха на юг по шосе S-20. Стефани и Даниел се бяха поотпуснали и бяха събрали мислите си, които се въртяха главно около мъжа на волана и изоставения на летището багаж.

Стефани внимателно сгъна двете карти и ги постави на таблото отпред. Нататък пътят беше чист. Тя разглеждаше хлътналите страни на свещеника, ястребовия му профил, наболата му брада и кечето от рошава червена коса.

— Може би дойде време да попитаме кой сте? — каза тя.

— По душа съм най-обикновен свещеник — отговори той.

Усмихна се. Очакваше този въпрос, но не бе сигурен доколко иска да се разкрие.

— Мисля, че заслужаваме да знаем повече за вас — продължи Стефани.

— Името ми е Майкъл Малоуни. Настоящата ми служба е при архиепископа на Ню Йорк и пристигнах в Италия по църковни дела.

— Откъде знаете кои сме? — обади се Даниел от задната седалка.

— Сигурен съм, че и двамата сте любопитни да разберете всичко — отвърна Майкъл. — Имате право. Но работата е там, че не ми се ще да ви разкривам подробностите. Така е по-добре за онези, които участват в операцията. Възможно ли е просто да приемете факта, че съм ви отървал от огромни неприятности, без да ме разпитвате повече? Ще ми направите голяма услуга. Можете да причислите помощта ми към божите чудеса, тъй като аз съм само един скромн божии служител.

Стефани хвърли поглед назад към Даниел и отново съсредоточи вниманието си върху Майкъл.

— Говорите за божии чудеса, за *божественото*. Странно съвпадение, тъй като чухме тази дума във връзка с работата, която ни доведе в Италия, а тя бе да получим частица от Торинската плащеница.

— О?! — неопределено възкликна Майкъл.

Той се опита да измисли нещо, което би отклонило разговора от деликатната тема, но нищо не му дойде на ум.

— Защо искаха да ни арестуват? — попита Даниел. — Това не би трябвало да има общо с вас.

— Защото научиха, че работите в областта на молекулярната биология. Това бе неочаквана изненада. Църквата не желае повече никакви научни изследвания, свързани с автентичността на плащеницата, а поради факта, че сте учени, властите с право се притесниха, че целта ви е именно тази. Отначало църквата искаше само да си върне образа, но тъй като не бе възможно, поискаха да го конфискуват.

— Това обяснява много неща — заяви Стефани. — Но защо ни помогнахте? Сигурни ли сте, че няма да направим изследванията?

— Да не навлизаме в това. Моля ви!

— Откъде знаехте, че заминаваме за Лондон, след като чакахме пред гишето, обслужващо полета до Париж?

Даниел се наведе напред, за да чува по-добре. Гласът на Майкъл не достигаше до задната седалка.

— Не ми е удобно да отговоря на въпроса ви.

Лицето му пламна, като си спомни как се криеше зад завесите в хотелската стая.

— Умолявам ви. Не можете ли просто да го отминете? Приемете направеното от мен като услуга към вас: просто един приятел е помогнал на сънародници в нужда.

Продължиха пътя си в мълчание. Като изминаха няколко километра, Стефани се обади:

— Е, благодарим за помощта. Трябва да ви успокоим, че нямаме намерение да изследваме автентичността на плащеницата.

— Ще информирам, когато трябва. Уверен съм, че ще се радва да го чуе.

— Ами багажа ни? — интересува се Стефани. — Имате ли възможност да ни помогнете да си го вземем?

— С удоволствие ще сторя всичко по силите си и вярвам, че ще успея, особено сега, като знам, че няма да изследвате плащеницата. Ако нещата се развият добре, ще се погрижа вещите ви да бъдат изпратени у дома ви в Масачузетс.

— Няма да се приберем през идния един месец — уточни Даниел.

— Ще ви оставя визитната си картичка — предложи Майкъл. — Ще ми се обадите, щом се настаните на новото място.

— Вече имаме един адрес — обади се Даниел.

— Имам въпрос — прекъсна ги Стефани. — Отсега нататък италианските власти няма да ни допускат в страната, така ли?

— Както заявих и по въпроса с багажа ви, сигурен съм, че ще мога, както се казва, да изчистя досиетата ви. Няма да имате проблеми при бъдещи посещения в Италия.

Стефани се обърна и погледна към Даниел.

— Мисля, че ще мога да преживея и без да знам за кървавите подробности. А ти?

— Предполагам — отговори Даниел. — Но бих искал да знам кой влезе в хотелската ни стая.

— Не желая да говоря за това — побърза да го прекъсне Майкъл. — Което не означава, че ми е известно.

— Тогава ми кажете: натрапникът от църквата ли беше, нает професионалист, или служител на хотела?

— Не мога да ви кажа — поклати глава Майкъл. — Съжалявам.

След като Даниел и Стефани се примириха с мисълта, че Майкъл няма да им отговори на въпросите, отнасящи се до навременната му намеса и помощ и като се увериха, че фиатът наистина се стреми да избегне италианските власти при влизането им във Франция, те се отпуснаха и се наслаждаваха на пътуването. Когато се изкачиха в снежните Алпи и преминаха през ваканционното селище Лимоне Пиемонте, пред очите им се разкри зашеметяваща гледка. Навлязоха във френската част на прохода и се спуснаха по скалистия Горж дьо Саорж по един път, буквално срязал на две отвесните скали на каньона. Спряха да хапнат в Соспел, град на френска територия.

Когато влязоха в летището на Ница, беше два следобед.

Майкъл им даде визитката си и взе адреса на хотел „Оушън клъб“ в Насо, където Даниел бе направил резервация, обеща да се погрижи за багажа им още щом се върне в Торино и потегли обратно.

Даниел и Стефани гледаха след фиата, докато изчезна от очите им.

Тя удивено поклати глава:

— Ама че приключение!

— Меко казано — кимна Даниел.

— Не искам да прозвучи жестоко, но не мога да не ти напомня какво каза вчера сутринта — колко било лесно да вземем частицата от плащеницата и как това предвещавало безпроблемност в лекуването на Бътлър. Ще си вземеш ли думите назад?

— Може би малко прибързах — призна Даниел. — Но нали всичко свърши добре? Ще загубим ден-два, но накрая ще отпътуваме по живо, по здраво.

— Да се надяваме — отвърна Стефани и метна чантата си през рамо. — Да отидем да проверим какви самолети летят до Лондон. Това ще бъде първото изпитание по пътя ни.

Влязоха в сградата на летището и погледнаха към разписанието върху огромното електронно табло. Веднага видяха надписа — самолет на британските авиолинии излиташе за Лондон в 15.50 часа.

— Разбра ли какво имах предвид — грейна Даниел. — Повече че бихме и могли да очакваме!

ГЛАВА 14

15:55 часа, четвъртък, 28 февруари 2002 година

— Господи! — извика Даниел. — Какво правиш, по дяволите? Ще ни пребиеш!

Стегнал предпазния колан на гърдите си, той се бе вкопчил в облегалката на предната седалка на таксито — лъскавочерен кадилак. Двамата със Стефани току-що бяха кацнали на остров Ню Провидънс. Проверката на паспортите и митническият контрол бе чиста формалност, тъй като нямаха багаж. По време на трийсет и шестчасовия престой в Лондон си бяха взели някои дрехи и тоалетни принадлежности, които бяха прибрали в неголяма чанта. Първи излязоха от терминала и взеха първото такси на стоянката.

— Боже мой! — изстена Даниел, когато колата връхлетя срещу тях и на косъм се размина с таксито.

Завъртя глава назад и я видя да изчезва в противоположна посока.

Разтревожен от възклицанията му, шофьорът ги погледна в огледалото за обратно виждане.

— Хей, човече! Какво има? — попита той.

— Успокой се, Даниел — кротко каза Стефани. — Всичко е наред. Очевидно в Насо движението е в ляво.

— Защо тогава воланът е отляво, като в нормалните автомобили?

Стефани видя, че в момента не може да го успокои. Затова смени темата на разговор.

— Още не мога да забравя цвета на океана от самолета, когато прелитахме над Бахамите. Сигурно защото е плитък. Никога не съм виждала такъв светъл аквамарин или толкова тъмен сапфир.

Даниел само изсумтя. Вниманието му бе насочено към летящата към тях кола. Стефани погледна навън и свали стъклото, макар че в купето имаше климатик. Прелетяла от зимата направо в лятото, тя се изненада от копринения тропически въздух и разгулно оцветената

растителност; остана възхитена от блестящите червени и сияйните пурпурни декоративни храсти, които сякаш изпълзяваха от всяка стена. Малките градчета и къщи, покрай които минаваха, ѝ напомняха за Ню Ингленд, но сочните им тропически нюанси ярко изпъкнаха под лъчите на безжалостното бахамско слънце. Хората, чийто тен на кожата варираше от бял до тъмномахагонов, изглеждаха спокойни. Усмивките им грееха отдалеч. Стефани усети, че са попаднали на щастлив остров и се надяваше, че това е добро предзнаменование за мисията, която двамата с Даниел имаха да изпълнят.

Тя нямаше представа къде ще отседнат, тъй като не го бяха обсъждали. Даниел бе уредил нещата още преди да излетят за Италия, докато тя се грижеше за фибробласта на Бътлър в лабораторията. Знаеше къде ще бъдат на двацет и втори март, което бе точно след три седмици. На тази дата щеше да пристигне Ашли Бътлър и тримата щяха да се преместят в огромния хотел „Атлантис“, където Бътлър бе направил резервации за всички. Стефани едва забележимо поклати глава при мисълта колко много работа трябва да свършат, преди пристигането на сенатора. Надяваше се, че тъканната култура в Кеймбридж се развива добре. В противен случай нямаше как да се вместят във времето.

След половинчасово каране пред очите им се появиха първите хотели край плажа Кейбъл Бийч. Повечето бяха високи сгради и поради това не ѝ харесаха много. После навлязоха в самия град Насо. И тук, рамо до рамо със суетнята на големия град с импозантно елегантните си банки и разноцветните, ала стабилни колониални сгради, цареше същото спокойствие и видимо щастие, което Стефани бе вече видяла. Хората не само не бяха изнервени от задръстването по улиците, но очевидно се забавляваха с него.

Таксито се движеше по висок сводест мост, който водеше до Райския остров, но шофьорът им обясни, че по време на колониализма са го наричали Острова на прасетата. Хънтингтън Хартфърд, първият, който се заел да развива туристически бизнес по тези места, не харесал името. Двамата учени се съгласиха с него. Когато стигнаха до острова, шофьорът им показва модерния търговски център вдясно и гигантския курорт „Атлантис“ вляво.

— Дали продават и дрехи? — попита Стефани и се обърна да погледне назад; магазините изглеждаха доста луксозни.

— Да, мадам. Но са твърде скъпи. Ако търсите местни облекла, препоръчвам ви Бей Стрийт в центъра.

След като изминаха известно разстояние в източна посока, таксито свърна на север по дълга серпантина с тучна гъста растителност от двете страни. На входа имаше надпис: ЧАСТЕН ПЪТ, ОУШЪН КЛЪБ, САМО ЗА ГОСТИ. Таксито взе последния завой и неочаквано пред погледа им изникна сградата на хотела.

— Божествено е! — възхити се Стефани, когато колата се плъзна под козирката на входа и портиерите, облечени в бели ризи и бермуди излязоха да ги посрещнат.

— Това е един от най-хубавите хотели — заяви Даниел.

— Точно така, човече — потвърди шофьорът.

Курортът надхвърляше очакванията ѝ. Ниските двуетажни сгради бяха потънали в разцъфналите дървета и храсти, а отпред се простираха великолепни плажове. Даниел бе успял да резервира апартамент на партера, на крачка от покрития с бял пясък плаж, до който се стигаше през добре окосена морава. Разтовариха малкото багаж, който носеха, подредиха тоалетните си принадлежности в мраморната баня и едва тогава Даниел се обърна към Стефани.

— Пет и половина е. Какво искаш да правим?

— Нищо — отвърна тя. — В Европа приближава полунощ и аз съм капнала.

— Дали да не се обадим в клиника „Уингейт“ и да им съобщим, че сме пристигнали?

— Няма да е лошо, макар че не виждам защо да бързаме. И без това утре сутринта ще се появим там. По-добре да отидеш във фоайето и да уредиш кола под наем. А пък аз трябва да се обадя на Питър и да разбера дали може да изпрати фибробластите на Бътлър. Нищо не можем да направим без тях. После искам да позвъня на майка ми. Обещах ѝ да се свържа с нея, щом се настаним в Насо, за да ѝ дам адреса.

— Трябва да попълня гардероба си — каза Даниел. — Какво ще кажеш да направим следното. Аз ще отида да наема автомобил, ти ще проведеш разговорите си, а после двамата с теб ще отскочим до онзи търговски център при моста и ще потърсим някой приличен магазин за дрехи.

— Ти уреди колата. Аз ще взема душ, ще хапна и ще си легна. Утре ще си купим дрехи.

— Права си — призна Даниел. — Възбуден съм от факта, че най-после пристигнахме в Насо, но да си призная, и аз съм капнал.

Още щом той излезе, Стефани се настани на бюрото. Взе мобилния си телефон и установи, че работи. Както бе казала на Даниел, най-напред набра номера на лабораторията; Питър беше все още там.

— Културата на Джон Смит се развива добре — отговори той на въпроса ѝ. — От няколко дни съм готов със замразяването ѝ. Очаквах да ми се обадиш във вторник.

— Възникна неочакван проблем и ни задържа — неопределено обясни Стефани.

Тя се усмихна накриво, като си помисли колко неточно беше обяснението ѝ, като се има предвид, че буквално бяха избягали от Италия и бяха зарязали багажа си на летището.

— Готова ли си да я получиш?

— Напълно — отвърна Стефани. — Опаковай я с НХТСК реактивите, плюс допаминергичните гении сонди и факторите на растежа, които съм отделила. Хрумна ми и нещо друго. Изпрати ми и екдисоновата конструкция с тирозиновия хидроксилазен активатор, който използвахме при опитите с мишки.

— Боже мой! — възкликна Питър. — С какво се занимавате там, бе хора?

— По-добре да не ти обяснявам — отвърна Стефани. — Можеш ли да изпратиш всичко още довечера?

— Не виждам никакви пречки да го направя. В най-лошия случай ще трябва да отида с кола до летището, но това не е проблем. Къде искате да ви го изпратя?

Стефани се замисли за миг. Първото нещо, което ѝ хрумна бе да даде адреса на хотела, но после си помисли, че ще е по-разумно да ограничи времето за път и да ги държи замразени в течен азот. Предполагаше, че клиниката разполага с такъв хладилник. Помоли Питър да не затваря и се свърза по вътрешния телефон с рецепцията, за да попита за адреса на клиника „Уингейт“. Тя се намираще на Уиндзър Фийлд Роуд №1200. Даде адреса на Питър, продиктува му и телефонния номер.

— Изпращам ги още довечера — обеща Питър. — Кога се връщате?

— След месец, а може и по-рано.

— Успех в работата, с която сте се заловили!

— Благодаря ти. Ще ни е нужен.

Стефани наблюдаваше плавното движение на океана, оцветен в розово и сиво. На хоризонта се събираха купести облаци. Залезващото слънце в ляво леко ги докосваше с пурпурнорозовите си лъчи. Плъзгащата се стъклена врата бе отворена и нежният бриз галеше лицето ѝ с аромата на екзотични цветя. Изгледът и всичко наоколо бе наситено с чувственост и я караше да се отпусне след безумно напрегнатите дни в Италия. Спокойната обстановка, както и новината за благополучното развитие на фибробласта даряваха душата ѝ с покой. Тревогата, че културата няма да се развие както трябва, я тормозеше откакто бе отпътувала от Кеймбридж. Противно на собственото си усещане, бе започнала да мисли, че оптимизмът на Даниел по отношение на операцията „Бътлър“ в крайна сметка има смисъл, въпреки изпитанията, на които бяха подложени в Торино.

Щом слънцето залезе, нощта бързо падна. По протежение на плажната ивица запалиха факли и пламъците затрептяха на нощния бриз. Стефани взе мобилния телефон и набра номера на родителите си. Искаше да им съобщи името на хотела, номера на стаята и телефонния номер, в случай че положението на майка ѝ се влоши. Докато слушаше сигнала, тя си мислеше колко добре би било, ако не баща ѝ вдигне слушалката. Не се чувстваше удобно, когато разговаряше с него. Зарадва се, като чу тихия глас на майка си.

Макар Тони да нямаше причина да мисли, че твърдоглавата му сестра няма да изпълни заплахата си да се шляе на Бахамите, докато компанията ѝ потъва, той все пак се надяваше, че след онова, което ѝ каза, ще ѝ дойде умът в главата, тя ще отмени пътуването си и ще направи всичко възможно да оправи нещата. Но не стана така и телефонният разговор с майка им го доказва. Кучката и недоносеният ѝ приятел бяха вече в Насо, спяха не къде да е, а в шиказен апартамент на брега на океана с изглед към плажа. Беше отвратително.

Тони се чудеше на нахалството ѝ. Откакто бе влязла в Харвард, не преставаше да си вири носа, но тъй като бе неговата малка сестричка, той трябваше да го понася. Обаче сега бе отишла твърде далеч, особено що се отнася до университетския шибаняк, с когото се влачеше. Откъдето и да се погледнеше, сто хиляди бяха много пари, да не говорим за частта на братята Касти ляно. Положението бе адски скапано, дяволите да го вземат, но тя си оставаше неговата малка сестричка и нещата се объркваха още повече.

Настилка изхрущя под колелата, когато големият кадилак спря пред склада за водопроводни части, собственост на двамата братя. Тони загаси фаровете и изключи двигателя. Но не излезе веднага от колата. Остана за миг на мястото си, за да се успокои. Можеше просто да се обади и да предаде информацията на Сал или Лу по телефона. Но тъй като се отнасяше до сестра му, той трябваше да разбере намеренията им. Знаеше, че и те бяха измамани като него, но в тази история не участваше член от тяхното семейство. Не му пукаше какво ще сторят на приятеля ѝ. По дяволите, ако щат да го нарежат на парчета. Но сестра му бе съвсем друго нещо, нали така?

Тони отвори вратата и в носа му се плисна вонята от блатото. Не разбираше как може човек да работи на място, където щом вятърът промени посоката си, наоколо се вмирихва на развалени яйца. Нощта беше безлунна и той внимаваше къде стъпва. Не искаше да се препъне в някой захвърлен умивалник и да си счупи краката.

Магазинът вече бе затворил, което бе видно от табелата на вратата. Ала не беше заключено. Гаетано стоеше зад касата и броеше парите от дневния оборот. Бе затыкнал жълто моливче зад изненадващо малкото си ухо, което съвсем се губеше върху едрата му глава.

— Сал и Лу? — попита го Тони.

Едрият мъж махна с ръка назад, без да прекъсва дейността си. Тони откри братята, седнали зад бюрата си. След като се ръкуваха и размениха обичайните поздравии, Тони се настани на дивана. Братята го гледаха очаквателно. Единствената светлина в стаята идваше от двете малки лампи с абажури на бюрата и от нея лицата на близнаците изглеждаха още по-тъмни. От мястото, където седеше, очите им изглеждаха като две черни дупки.

— Е, вече са в Насо — започна без предисловия Тони. — Надявах се да ви донеса по-добра новина, но това е положението.

Току-що са се настанили в луксозен хотел, „Оушън Клъб“. Заемат апартамент 108. Имам и телефонния им номер.

Тони се наведе и остави малко парче хартия върху бюрото на Лу, което бе по-близко до дивана.

Вратата се отвори и Гаetano мушна глава в процепа.

— Трябвам ли ви, или...

— Да — отвърна Лу, грабна листчето от бюрото си и се вторачи в изписания върху него телефонен номер.

Гаetano влезе и затвори вратата.

— Някаква промяна в състоянието на компанията? — попита Сал.

— Не съм чул за никаква промяна — поклати глава Тони. — Ако имаше промяна, моят счетоводител щеше да ме уведоми.

— Изглежда са ни изпързали — засмя се мрачно Лу. — Насо! Не мога да повярвам. Сякаш ни моли да отидем и да му видим сметката.

— Това ли ще направите? — попита Тони.

Лу хвърли поглед към брат си.

— Искаме да го накараме да си вдигне задника и да се върне тук, за да спаси компанията и парите ни. Прав ли съм, братко?

— Напълно — отвърна Сал. — Трябва да му кажем чии са парите и да му заявим в лицето, че искаме на всяка цена да ни ги върне. Не само че трябва да си вдигне задника и да се домъкне, ами трябва да получи ясна представа от последиците, в случай че ни пренебрегне или реши да се скатае. Трябва да му дадем добър урок!

— Ами сестра ми? — попита Тони. — И тя има пръст в тази бъркотия, но ако ще ѝ даваме урок, искам аз да ѝ го дам.

— Няма проблем — каза Лу и постави листчето с телефонния номер върху бюрото си. — Както казах миналата неделя: нямаме сметки за уреждане с нея.

— Готов ли си да тръгнеш за Насо, Гаetano? — попита Сал.

— Още утре сутринта — ухили се Гаetano. — Но какво да правя, като предам съобщението? Да остана да чакам, или...? Имам предвид, какво ще стане, ако не реагира?

— Трябва да направиш така, че да реагира — сопна му се Сал. — Не искам да останеш с погрешното впечатление, че те изпращаме на

почивка. Освен това, имаме нужда от теб тук. Като му предадеш съобщението, вдигаш си задника и се връщаш в Бостън.

— Гаetano има право — намеси се Тони. — Какво ще направите, ако онзи шибаняк пренебрегне предупреждението?

Сал погледна брат си. Очевидно двамата се разбраха с очи, защото закимаха с глава. Сал отново се взря в Тони.

— Ако този подлец изчезне, сестра ти ще може ли да управлява компанията?

— Че откъде да знам? — сви рамене Тони.

— Нали ти е сестра? — каза Сал. — Не е ли доктор на науките?

— Защити докторат в Харвард — отвърна Тони. — Голяма работа! Помисли се за толкова велика, че не се говори с нея. А това означава, че знае сума неща за ембриони, гени и други подобни глупости, но не и как се управлява компания.

— Добре де, онзи скапаняк също е доктор на науките — каза Лу. — Тъй че компанията няма да пропадне повече от това, ако я управлява сестра ти. А ако това стане, ти ще имаш много повече влияние върху развитието на нещата отвътре.

— Какво искаш да кажеш? — попита Тони.

— Хей, на какъв език говоря? — ядоса се Лу.

— Как на какъв? На английски — додаде Сал.

— Виж какво — продължи Лу. — Ако главата на компанията пренебрегне съобщението, а ние разчитаме, че Гаetano ще бъде пределно ясен, ще му обясним нещата малко по-силово. Днес има професор — утре няма-а-а. Нали така? Ако не друго, поне сестра ти ще разбере, че е по-добре да се запретва и да оправи нещата.

— Прав си — одобри Тони.

— Разбра ли, Гаetano? — попита Сал.

— Разбрах — отвърна Гаetano. — Само не ми е ясно да се върна ли, или да остана, докато разбере как професорът ще реагира на предупреждението?

— За последен път ти казвам — заплашително започна Сал. — Трябва да предадеш съобщението и да се върнеш. Ако всичко върви гладко и ако има удобни самолети, може би ще свършиш работата за един ден. В противен случай ще останеш. Но искаме да се върнеш много бързо, защото тук имаш доста задължения. Ако трябва да го пречукаш, правиш го и се връщаш. Ясно ли ти е?

Гаetano кимна с глава, но беше разочарован. Когато в неделя споменаха за задачата, той очакваше, че ще спечели поне една седмица почивка на плажа.

— Имам предложение — обади се Тони. — Тъй като не можем да решим сега кога да се върне Гаetano, мисля, че не бива да свърши онова, което има да върши в хотела, където са отседнали. Ако професорът се опъне, не бихме искали да духне в неизвестна посока, което той със сигурност ще направи, ако реши, че в хотела не е безопасно. Бахамите се състоят от стотици острови.

— Прав си — съгласи се Сал. — Не бихме искали да се изпари с парите ни.

— Тогава може би трябва да остана и да го наблюдавам — с надежда предложи Гаetano.

— Какво ти говорих досега бе, глупако? — изсъска Сал и се вторачи в него. — За кой път да ти повтарям, че не те изпращаме на почивка? Свършваш си работата и си донасяш задника обратно тук. Професорът не е единствената ни грижа.

— Добре, добре — махна с ръка Гаetano, сякаш се предаваше. — Няма да се срещна с човека в хотела. Ще използвам адреса, само за да го открия. Ще ми трябва неговите снимки.

— Помислил съм за това — успокои го Тони.

Той бръкна в джоба на сакото си и измъкна няколко фотографии. Подаде ги на Гаetano, който продължаваше да стои до вратата и каза:

— Ето ги влюбените птички. Снимките са правени през последната Коледа.

Гаetano ги погледна.

— Добри ли са? — попита Лу.

— И още как! — ухили се Гаetano и изгледа Тони. — Трябва да ти кажа, че сестра ти е истинска красавица.

— Такава е, но по-добре забрави за нея — изръмжа Тони. — Входът забранен!

— Много лошо.

— И още нещо — продължи Тони. — При тия мерки за сигурност по летищата сега, ще бъде крайно неразумно да носи пистолет дори в куфара си. Ако има нужда, по-добре е да уредите да получи оръжието там, на място. Нали имате връзки в Маями?

— Разбира се — отговори Сал. — Идеята е добра. Нещо друго?

— Мисля, че няма — отвърна Тони.
Той смачка фасата си в пепелника и стана.

ГЛАВА 15

9:15 часа, четвъртък, 28 февруари 2002 година

Утринта бе продължителна, приятна и обновяваща. Все още с нарушен биоритъм след краткия престой в Европа, Стефани и Даниел се събудиха още преди слънцето да просветли хоризонта на изток. Не можеха да заспят повторно, затова станаха, взеха душ и излязоха да се разходят в градината на хотела и по пустите плажове на Кебидж Бийч, където ги завари и зората, изгряла на безоблачното тропическо небе. Върнаха се в хотела и бяха първите гости, появили се на закуска. Дълго пиха кафе, потънали в разговор за проблемите около създаването на лековитите клетки, нужни им за Бътлър. Оставаха им само три седмици до пристигането му и те добре осъзнаваха, че времето ги притиска неимоверно много, затова искаха да започнат колкото е възможно по-скоро, макар да знаеха, че не могат да свършат кой знае колко, докато не получат пратката от Питър. Когато наближи осем, позвъниха в клиника „Уингейт“ и съобщиха на секретарката, че вече са в Насо и че към девет и четвърт ще отидат там.

— Западната част на острова се различава доста от източната — забеляза Даниел, докато се носеха с колата в западна посока към Уиндзър Фийлд Роуд. — По-хубава е.

— Не е толкова развита и климатът е по-сух — добави Стефани.

Тъкмо минаваха покрай дълга гора от полуизсъхнали борове, изпъстрена с ниски палми. Небето бе тъмносиньо с бели като перца облачета. Движеха се по северния бряг на острова и отново видяха извисяващите се хотели, строени като войници по Кейбъл Бийч. След като минаха покрай няколко варовикови пещери, свърнаха и започнаха да се отдалечават от брега. Завиха вдясно по Уиндзър Фийлд Роуд и зърнаха летището в далечината.

Продължиха в западна посока и не след дълго видяха отбивката за клиника „Уингейт“. Беше разположена от лявата страна на пътя и преди нея имаше голяма указателна табела.

Стефани се наведе, за да вижда по-добре през предното стъкло.

— За бога! Забелязваш ли знака?

— Как бих могъл да го пропусна? Има размерите на билборд.

Даниел отби по широката, току-що павирана алея.

— Сигурно притежават доста земя — забеляза Стефани и отново се облегна назад. — Не виждам сградата.

След още няколко завоя сред гъстите шубраци от вечнозелена растителност пътят им внезапно бе препречен от широк портал. Впечатляващата желязна ограда с бодлива тел в горния край се губеше в двете посоки в гъста борова гора. Откъм страната на Стефани имаше малка будка. Отвътре излезе пазач в униформа и кобур на колана, с военна шапка с козирка и слънчеви очила, като на авиатор. В ръката си държеше бележник. Даниел спря колата, а Стефани смъкна страничното стъкло.

Пазачът се наведе да погледне Даниел през нея.

— Какво обичате, господине?

Говореше с делови тон, а гласът му бе лишен, от каквито и да е емоции.

— Доктор Д'Агостино и доктор Лоуъл — представи двамината Стефани. — Имаме среща с д-р Уингейт.

Той провери в бележника, докосна с пръсти края на козирката си и се върна в будката. След миг портата се плъзна встрани и се отвори. Даниел продължи.

Изминаха още няколко минути, преди клиниката да се появи пред очите им: сгушена сред грижливо подрязани храсти и цъфнали дървета, тя представляваше постмодерен комплекс във формата на буквата U. Състоеше се от три отделни постройки, свързани със засенчени със сводове алеи. Всяка от сградите бе облицована с варовикови плочи и бе покрита с бели керемиди, а фронтоните завършваха с чудновати акротерии във формата на раковини, които напомняха древногръцки храм. Изящни решетки украсяваха пространството между ширококрилите прозорци от двете страни на всяка сграда. В основата им бяха засадени пъстри декоративни растения, които се стремяха да достигнат небето.

— Более мой! — възкликна Стефани. — Не бях подготвена за подобно нещо. Колко е красиво! Прилича на балнеосанаториум, а не на лечебница за бездетни.

Алеята свършваше до паркинга пред централната сграда, в която се влизаше през галерия с колони. Колоните бяха заоблени с подчертани ентази и завършваха с обикновени дорийски капители.

— Надявам се, че са им останали пари за лабораторията — забеляза Даниел.

Той паркира наетия автомобил между неколцината нови беемвета. През няколко места от тях бяха спрели две лимузини. Облечените в ливреи шофьори пушеха и си бърбеха, облепени на предните брони.

Даниел и Стефани излязоха от колата и се спряха, за да огледат комплекса, който ги заслепяваше с великолепието си на фона на яркото бахамско слънце.

— Бях чувал, че лечението на безплодието е доходна дейност — рече Даниел, — но нямах представа, че е чак толкова доходна.

— И аз — потвърди Стефани. — Питам се, обаче, каква част от парите е от застраховката, която са получили след пожара и бягството им от Масачузетс.

Тя поклати глава.

— Независимо откъде са дошли парите, този разкош е малко прекален. Тук има нещо гнило и безпокойството ми, че се залавяме с тези хора, нараства още повече.

— Да не допускаме предразсъдъците да повлияят на решенията ни — предупреди я Даниел. — Не сме тук като социални работници. Дошли сме да лекуваме Бътлър и толкоз.

Огромната лъскава врата се отвори и на прага се появи висок, загорял от слънцето мъж с прошарена коса. Носеше дълга бяла лекарска престилка. Помаха им с ръка и извика с висок напевен глас:

— Добре дошли!

— Поне ни посрещат лично — каза Даниел. — Да вървим! И пази мнението си за себе си.

Двамата излязоха пред колата и заедно се отправиха към входа.

— Надявам се това да не е Спенсър Уингейт — прошепна Стефани.

— Защо? — попита Даниел също шепнешком.

— Защото е толкова красив, че би могъл да изпълнява ролята на лекар в някой сапунен сериал.

— О, съвсем забравих! Ти мечтаеше да е нисък, дебел и с брадавица на носа.

— Точно така.

— Е, да се надяваме, че поне е непоправим пушач и има лош дъх.

— Я млъквай!

Изкачиха трите стъпала до галерията. Когато се приближиха към Спенсър, той им подаде ръка, докато с крак придържаше вратата отворена. С широка усмивка им се представи и им разтърси ръцете. После тържествено ги въведе в сградата.

И вътре обстановката напомняше древногръцки храм с простите си пиластри, корнизите със зъборез и дорийските колони. Подът представляваше полиран варовиков плочник, омекотен с постланите върху него персийски килими. Стените бяха боядисани в светлотревист цвят и на пръв поглед изглеждаха светлосиви. Дори в мебелите от масивно лакирано дърво, тапицирани с масленозелена кожа, се долавяше дъха на древна Елада. В охладения от климатика въздух се носеше миризма на прясна боя, която напомняше, че клиниката е завършена съвсем наскоро. След влажната тропическа горещина навън, непоносима след изгрева на слънцето, сухата хладина бе добре дошла за Даниел и Стефани.

— Това е главната ни приемна — посочи Спенсър обширната зала.

Две добре облечени семейни двойки вече не в първа младост, седяха на два от диваните. Докато прелистваха нервни списанията, те вдигнаха за миг очи към тях. В приемната имаше само още една личност и това беше секретарката със светлорозов маникюр, която седеше на полукръглото бюро от вътрешната страна до входа.

— В тази сграда се регистрират новите пациенти — обясни Спенсър. — В нея се помещава и администрацията. Ние много се гордеем с клиниката си и с удоволствие ще ви покажем целия комплекс, макар че вие сигурно се интересувате главно от лабораторията.

— И от операционната — добави Даниел.

— Да, разбира се, и от операционната. Но най-напред заповядайте в кабинета ми да прием кафе и да ви запозная с останалите.

Спенсър ги поведе към огромния асансьор, въпреки че кабинетът му се намираше на горния етаж. По време на краткото пътуване с асансьора Спенсър, като добър домакин, се интересува дали се чувстват добре на островите. Стефани го увери, че полетът е бил много приятен и че са добре. Когато слязоха на горния етаж, минаха покрай секретарката, която спря да говори по телефона, за да ги възнагради с лъчезарна усмивка.

Обширният кабинет на Спенсър се намираше в североизточния край на сградата. На изток се виждаше летището, а на север — синята ивица на океана.

— Заповядайте — покани ги Спенсър и посочи към сервираното вече кафе върху ниската мраморна масичка пред диван с формата на буквата L. — Ще доведе другите двама директори.

Даниел и Стефани останаха сами в стаята.

— Прилича на офиса на някой топ милиардер — прошепна Стефани. — Знаеш ли, намирам подобен разкош за неприличен.

— Да се въздържахме от оценки, докато не видим лабораторията.

— Мислиш ли, че онези двете двойки, които разглеждаха списания в приемната, са пациенти?

— Нямам представа, пък и не ме интересува.

— Изглеждат твърде възрастни, за да се лекуват от безплодие.

— Не е наша работа.

— Смяташ ли, че по-възрастни жени забременяват в клиника „Уингейт“? — не преставаше да разпитва Стефани.

Спенсър се върна и Даниел й хвърли предупредителен поглед. Зад основателя на клиниката вървеше жена, следвана от непознат мъж. И двамата бяха облечени като него — в бели, добре колосани лекарски престилки. Спенсър им представи най-напред Пол Сондърс, нисък и тумбест мъж с дебел врат, чийто силует напомняше на Стефани на колоните пред входа на сградата. Чертите на лицето му бяха обли като фигурата му, лицето му бе подпухнало, с нездрав цвят на кожата, което силно контрастираше с високата слаба фигура на Спенсър, на неговите ъгловати черти и бронзовия му тен. Разрошена тъмна коса, побеляла на слепоочията, завършваше ексцентричната външност на Пол и подчертаваше още по-силно бледността му.

Когато се ръкува енергично с Даниел, той широко му се усмихна и разкри квадратни, раздалечени жълти зъби.

— Добре дошли в клиника „Уингейт“, уважаеми доктори — произнесе звучно той. — За нас е чест да ви приветстваме тук. Нямам думи да изразя колко съм щастлив, че ще работим заедно.

Когато той се приближи до Стефани и стисна ръката ѝ, тя леко му се усмихна. Бе хипнотизирана от очите му. До широкия му нос, те изглеждаха твърде близо едно до друго. Освен това не беше виждала човек с различен цвят на ирисите.

— Пол отговаря за научноизследователската дейност в клиниката — представи го Спенсър и го потупа по рамото. — С нетърпение ви очаква в лабораторията си, за да бъде ваш асистент и да научи някои тънкости от вас.

След това сложи ръце на раменете на жената, която бе висока почти колкото него.

— А това е д-р Шийла Доналдсън, зам.-директор по лечебната част. Тя ще ви осигури използването на една от двете ни операционни и оборудването за лежачо болните, от което, предполагам, ще се възползвате.

— Не знаех, че имате и лежачо болни — учуди се Даниел.

— Клиниката предоставя на пациентите всички медицински услуги — гордо заяви Спенсър. — Въпреки, че за по-дълготрайно лечение ги препращаме в градската болница. Леглата ни са ограничени и броят им е изчислен за краткотраен престой, което пък за вас ще е изключително удобно.

Стефани пренесе вниманието си от Пои Сондърс към Шийла Доналдсън. Д-р Доналдсън имаше тясно лице, обрамчено с права кестенява коса. За разлика от мъжете, тя бе сдържана, можеше да се каже — дори срамежлива. Стефани имаше усещането, че когато се ръкуваха, тя избягваше погледа ѝ.

— Няма ли да пиете кафе, бе хора? — попита Спенсър.

И Стефани, и Даниел отрицателно поклатиха глава.

— Мисля, че и двамата пихме достатъчно — обясни Даниел. — Биологичният ни часовник е все още настроен по европейско време и от зори сме на крак.

— Били сте в Европа? — въодушеви се Пол. — Това има ли нещо общо с Торинската плащеница?

— Да, има — отвърна Даниел.

— Сигурен съм, че пътуването ви се е увенчало с успех — намигна им Пол съучастнически.

— Беше бурно, но успешно — съгласи се Даниел. — Ние...

Той млъкна, сякаш забравил изведнъж какво точно се кани да каже.

На Стефани ѝ секна дъхът. Надяваше се Даниел да не спомене и дума от преживяното в Торино. Предпочиташе да се държи на разстояние от тези хора. Ако споделеше с тях онова, което им се бе случило, щеше да прекоси граница, която тя не искаше да прекосява.

— Успяхме да вземем част от плащеницата, върху която има следи от кръв — обясни Даниел. — Всъщност, в момента е у мен. Искам да я поставя във физиологичен разтвор, за да стабилизираме останките от ДНК и колкото по-скоро стане това, толкова по-добре.

— Звучи разумно — съгласи се Пол. — Да тръгваме към лабораторията.

— Няма причина да не започнем обиколката от там — любезно предложи Спенсър.

Успокоена от факта, че запазиха дистанцията помежду си, Стефани се поотпусна и когато излязоха от кабинета на Спенсър, тя вече дишаше спокойно.

Пред асансьора Шийла се извини, че я чакат пациенти, за които трябва да се погрижи и слезе по стълбите.

Лабораторията се намиреше извън централната сграда, и за да стигнат до нея, минаха по плавно извиващите се, покрити със сводове пътеки.

— Нарочно проектирахме клиниката с отделни сгради, за да излизаме навън, дори когато работим по цял ден — обясни Пол. — Добре е за душевното здраве.

— Но аз излизам много повече, отколкото Пол — засмя се Спенсър. — Тенът ми го доказва. Не съм работохолик като него.

— Цялата сграда ли е заета от лабораторията? — попита Даниел и влезе през отворената от Спенсър врата.

— Не съвсем — обясни мъжът, като мина пред тях и се спря пред щанда с пресата.

Той се наведе и взе някакво лъскаво списание. Групата се озова в помещение, което представляваше нещо средно между уютен салон и библиотека. Рафтове с книги покриваха стените.

— Тук е читалнята ни. Отделил съм последния брой на списанието „Репродуктивни технологии на двайсет и първия век“ — рече той и гордо подаде изданието на Даниел. — Има няколко материала, които може би ще ви заинтригуват.

— Много си любезен — отвърна Даниел.

Той хвърли поглед на съдържанието на корицата и го подаде на Стефани.

— Освен лабораторията, в сградата има и помещения за живеене — обясни Пол. — Те включват апартаменти за гости, в които няма лукс, но затова пък са удобни. Бихме искали да ви предложим да се настаните в тях, ако държите да сте близо до работното си място. В сградата отсреща има дори столова, където се сервира храна три пъти на ден, така че няма да е нужно да напускате клиниката, ако не искате. Виждате ли, много от нашите служители живеят тук, в комплекса, и техните апартаменти се намират също в тази сграда.

— Благодаря ви за предложението — побърза да отговори Стефани. — Много сте любезни, но в града ни е много удобно.

— Мога ли да ви попитам къде сте отседнали? — заинтересува се Пол.

— В хотел „Оушън Клъб“ — отвърна Стефани.

— Нека продължим обиколката — предложи Спенсър.

— Разбира се — съгласи се Пол и махна с ръка по посока към двете двойни врати, отвеждащи във вътрешността на сградата.

— Освен лабораторията и апартаментите в сградата се намира и оборудване за диагностика, като например PET скенер. Инсталирахме го тук, защото ще го използваме повече за научноизследователска работа, отколкото в клиничната ни дейност.

— Не знаех, че разполагате и с подобен скенер — каза Даниел.

Той многозначително погледна към Стефани, за да изрази задоволството си и да опонира на явното ѝ неодобрение. Знаеше, че този скенер, който изследва физиологичните функции на организма с помощта на гама-лъчи, би могъл да им бъде от полза, ако при лечението на Бътлър възникне някакъв проблем.

— Клиника „Уингейт“ ще предлага пълно медицинско обслужване — и клинично, и научноизследователско — гордо се изпъчи Пол. — Инсталирахме CT скенер, както и MRI и решихме да се сдобием и с PET.

— Впечатлен съм — призна Даниел.

— Знаех си — отвърна Пол. — А като откривател на НХТСК сигурно ще се заинтригуваш от факта, че планираме да играем главна роля не само в лечението на безплодието, а и в областта на терапията със стволови клетки.

— Интересна комбинация — неопределено забеляза Даниел, защото не знаеше как да реагира на неочакваната новина.

При всичко онова, което бе известно за клиника „Уингейт“, намерението им да се занимават и с терапия със стволови клетки бе наистина изненадващо.

— На мнение сме, че това е естествено продължение на дейността ни — обясни Пол, — като се има предвид, че имаме достъп до човешки яйцеклетки, както и огромният ни опит в прехвърляне на клетъчни ядра. Необичайното е, че мислехме да развием този клон на медицинската наука като странична дейност, но откакто сме открили клиниката, имаме повече заявки за терапия със стволови клетки, отколкото за лечение на безплодието.

— Така е — каза Спенсър. — Всъщност, пациентите, които видяхте долу в главната приемната, са тук за лечение със стволови клетки. Новината за услугите, които предлагаме, бързо се е разпространила от уста на уста. Изобщо нямаше нужда да се саморекламираме.

Двамата се слисаха.

— Какви заболявания лекувате? — попита Даниел.

— Буквално всичко! — засмя се Пол. — Мнозина вече разбират, че стволовите клетки са в основата на всички болести, като се започне от рак в последна фаза и най-различни дегенеративни заболявания и се стигне до проблемите на стареенето. Идват при нас, тъй като не могат да получат подобно лечение в САЩ.

— Но това е нелепо! — поразена възкликна Стефани. — Няма подписани протоколи за лечение със стволови клетки.

— Признаваме, че разораваме нови целини — отвърна Спенсър. — Още експериментираме, което и вие смятате да направите с вашия пациент.

— Ръководим се от обществените нужди, за да финансираме необходимите научни изследвания — обясни Пол. — За бога, постъпваме съвсем разумно, като се има предвид предпазливостта на

американското правителство по отношение на финансирането на изследванията, което затруднява работата на учените в страната.

— Какъв вид клетки използвате? — заинтересува се Даниел.

— Многофункционални стволони клетки — отговори Пол.

— Как... Не ги ли диференцирате? — невярващо попита Даниел, тъй като недиференцираните стволони клетки не биха могли да лекуват нищо.

— Не — каза Пол. — В бъдеще, разбира се, ще го правим, но засега само прехвърляме ядрата, отглеждаме стволоните клетки и ги инфузираме. Оставяме болният организъм да избере за какво са му нужни. Получихме някои интересни резултати... не при всички случаи, разбира се, но това е то изследователската работа.

— Е, може би се поизсилвате, като наричате работата си научно-изследвателска — разгорещи се Стефани. — Пък и едва ли има нещо общо между вашата дейност и онова, което ние възнамеряваме да направим.

Даниел я хвана за ръката и я дръпна.

— Колежката ми искаше да каже, че ние ще лекуваме пациента с диференцирани клетки.

— Искан да кажа много повече — опита се Стефани да освободи ръката си. — Това, което вършите тук със стволоните клетки е направо шарлатанство.

Даниел я стисна за рамото.

— Извинете ни за миг — обърна се той към Пол и Спенсър, които стояха с потъмнели лица.

Насила избута Стефани встрани и гневно й прошепна:

— Какво, по дяволите, правиш? Искан да саботираш нашата операция и да ни изхвърлят от тук, така ли?

— Не ми се сопвай — просъска тя също тъй гневно. — Как може да ги слушаш толкова спокойно? Не виждаш ли, че са най-отвратителни шарлатани?

— Млъкни! — изсъска отново Даниел и я разтърси. — Трябва ли да ти напомням, че целта ни е само една и тя е да излекуваме Бътлър? Не можеш ли да се въздържаш, за бога? Става въпрос за бъдещето на КЛЕЗА и НХТСК! Да, тези хора не са светци. Знаехме го от самото начало. Затова са открили клиника тук, а не в Масачузетс. Гледай да не оплескаш всичко със справедливия си гняв!

Двамата се вторачиха един в друг, а от очите им излизаха искри. Накрая Стефани издърпа ръката си и каза:

— Заболя ме!

— Извинявай — погледна я многозначително Даниел.

Той пусна ръката ѝ и тя започна да я разтрива. Наложил му се да си поеме дълбоко дъх, за да укроти гнева си. Спенсър и Пол ги наблюдаваха с подигравателно изражение на лицата. Даниел отново се обърна към Стефани:

— В състояние ли сме да се съсредоточим върху задачата си? Не можем ли да приемем, че тези хора тук са неетични, продажни идиоти и толкова?

— Според мен поговорката, че не бива да критикуваш, когато сам си уязвим, е напълно подходяща в случая. Вероятно затова съм тъй изнервена.

— Може и да си права — отвърна Даниел. — Но не забравяй, че обстоятелствата ни принуждават да нарушим правилата. След като сме приели този факт, мога ли да разчитам, че отсега нататък ще съдържаш реакциите си, поне докато сме в състояние да се оправим сами?

— Ще се опитам.

— Направи го — посъветва я Даниел.

Той отново си пое въздух, за да си вдъхне кураж и се върна при останалите. Стефани го последва.

— Уморени сме от полета — обясни Даниел. — И двамата сме изнервени. Освен това доктор Д'Агостино е склонна към преувеличения. Сигурна е, че диференцирането на клетките дава по-ефикасни резултати в лечението.

— Но ние имаме някои изключителни постижения! — възкликна Пол. — Вероятно доктор Д'Агостино ще иска да ги види, преди да направи заключенията си.

— Със сигурност — отвърна Стефани.

— Да продължим — предложи Спенсър. — Искаме да ви покажем цялата клиника преди обяд, а има още какво да видите.

Минаха през двойната врата и мълчаливо прекрачиха в обширната лаборатория. Изненадите нямаха край. Огромните ѝ размери в комбинация с внушителното оборудване от апаратурата за изследване на ДНК материали до инкубаторите за отглеждане на

тъканни култури ги смаяха. Липсваше само персоналът. В далечината, до стерео микроскопа, работеше една-единствена лаборантка.

— В момента нямаме хора — каза Спенсър, сякаш бе прочел мислите им. — Но много скоро ще назначим необходимите ни специалисти.

— Ще ви представя шефа на лабораторията — заяви Пол и изчезна в страничната врата.

— След шест месеца ще заработим с пълен капацитет — продължи Спенсър, сякаш се боеше от тишината.

— Колко лаборанти планирате да назначите? — попита Стефани.

— Трийсетина. Поне такива са сегашните ни намерения. Но ако пациентите ни се увеличават със същите темпове, ще се наложи да увеличим броя им.

Пол отново се появи. Водеше за ръка слаба жена с очертани скули. Косата ѝ, която имаше неопределен цвят, беше изпъстрена с посивели кичури. Тесният, остър нос седеше като възкликателен знак над тънките ѝ свити устни. Над панталоните си носеше къса лаборантска престилка; беше навила ръкавите ѝ до лактите. Пол я представи на групата с името Меган Финигън, което бе изписано на табелката, прикрепена към горния джоб на престилката ѝ.

— Готови сме за пристигането ви — каза Меган с усмивка, след като се запознаха.

Говореше с акцент на бостънчанка. Посочи към близката лабораторна маса.

— Подготвихме всичко, което ще ви трябва. Ако се нуждаете от още нещо, просто кажете. Вратата на кабинета ми е винаги отворена.

— Доктор Лоуъл има нужда от физиологичен разтвор — каза Пол. — Донесъл е малко парче плат с кръв по него и иска да запази ДНК-то.

— Няма проблем — отвърна Меган.

Тя извика на лаборантката да донесе разтвора. Жената стана от микроскопа и побърза да изпълни поръчката.

— Кога искате да започнете работа? — попита Меган, като видя, че Даниел и Стефани оглеждат работно си място.

— Колкото е възможно по-скоро — отвърна той. — Ами човешките яйцеклетки? Ще можем ли да ги получим веднага щом ни потрябват?

— Разбира се — обеща Пол. — Само трябва да ни предупредите дванайсет часа по-рано.

— Удивително! — възкликна Даниел. — Но как успявате?

— Търговска тайна — усмихна се Пол. — Може би, след като поработим заедно, ще открием всичките си карти един пред друг. И аз се интересувам от вашата НХТСК.

— Това значи ли, че искате да започнете още днес? — попита Меган.

— За жалост, не можем — отговори Даниел. — Очакваме пратка. Нужни са ни и други неща, освен образецът във физиологичния разтвор.

Обърна се към Спенсър:

— Предполагам, че тази сутрин нищо не е пристигнало за нас.

— Кога е изпратено? — попита Спенсър.

— Снощи от Бостън — отвърна Стефани.

— Колко тежи? — продължи да разпитва Спенсър. — Това също има значение. По отношение на Бостън Насо се намира зад граница. Ако е плик или малко пакетче, може да пристигне още на следващия ден, най-късно следобед.

— Не е плик — каза Стефани. — Достатъчно голямо е да побере хладилна кутия с тъканна култура плюс набор от реактиви.

— В такъв случай трябва да го очаквате най-рано утре — обясни Спенсър. — Ще мине през митницата, а това ще отнеме поне един ден.

— Трябва да получим материала, преди да се е размразил — обезпокои се Стефани.

— Мога да се обадя в митницата и да ускоря нещата — предложи Спенсър. — Когато миналата година се занимавахме със строителството на клиниката, общувахме с митничарите почти всеки ден.

Лаборантката пристигна с неотворена бутилка физиологичен разтвор. Бе двайсетина годишна афроамериканка със съвсем светъл кафяв оттенък на кожата и със завързана на опашка коса. Нослето ѝ бе осеяно с лунички, а ушните ѝ миди бяха пробити от внушително количество обеци.

— Това е Морийн Джефърсън — представи я Пол. — Наричаме я Мари. Не искам да я смущавам, но що се отнася до микроскоп и

прехвърляне на клетъчни ядра, тя е незаменима. Така че, ако се нуждаете от помощ, ще бъде на разположение. Прав ли съм, Мари?

Момичето свенливо се усмихна и подаде физиологичния разтвор на Даниел.

— Много сте щедри — забеляза Стефани. — Но мисля, че в отдела, където се обработват клетките ще ни е добре.

Даниел пое запечатания прозрачен плик от джоба си. С ножичките, предложени му от Меган, той го отрязва от едната страна. Притисна краищата му и пликът се отвори. Внимателно изтърси малкото бледочервено късче от стародавно ленено платно в разтвора, без да го докосва с ръка. То остана на повърхността. Плътно запуши бутилката с гумената тапа и леко бутна ограничителя. С мекия молив, също предложен му от Меган, маркира бутилката от външната страна с инициалите С. Т.

— Има ли удобно място, където да я поставя? — попита Даниел.

— Цялата лаборатория е на разположение — отвърна Пол. — Не се безпокой. Имаме си отдел „Безопасност“.

— Смятай клиниката за крепостта на Насо — добави Спенсър.

— Бих могла да заключа бутилката в кабинета си — предложи Меган — Дори мога да я сложа в малкия сейф, с който разполагам.

— Благодаря много — отвърна Даниел. — Този материал тук е безценен.

— Не се страхувай — успокои го Пол. — Ще бъде в безопасност. Повярвай ми! Имаш ли нещо против да я поддържа за малко?

— Не, разбира се — отговори Даниел и му подаде бутилката.

Пол я вдигна срещу светлината на лампата.

— Невероятно! — възкликна той и се взря с присвити очи в малкото парченце белезникаво платно, което се носеше на повърхността. — В ръцете си държа ДНК-то на Христос! Потръпвам, като си помисля!

— Да не театралничим толкова — обади се Спенсър.

— Как успяхте да го вземете? — попита Пол, без да обръща внимание на забележката на Спенсър.

— С помощта на високопоставени свещеници — неопределено отвърна Даниел.

— Но как го уредихте? — продължи разпита Пол, без да откъсва възхитен поглед от бутилката, която бавно въртеше в ръцете си.

— Всъщност, не го уредихме ние, а нашият пациент — отговори Даниел.

— О така ли? — възкликна Пол, свали ръката си с бутилката и погледна към Спенсър. — Свързан ли е по някакъв начин с католическата църква?

— Доколкото ни е известно, не — каза Даниел.

— Трябва да има някой силен покровител — предположи Спенсър.

— Може би — отвърна Даниел. — Не знаем.

— Разбрах, че се връщате от Италия — продължи Спенсър. — Но защо сте толкова сигурни, че Торинската плащеница е автентична?

— Както казах и по телефона — започна Даниел с неприкрито раздражение, — не се интересуваме от противоречивите твърдения относно нейната автентичност. Ще използваме парченцето като източник на ДНК, нужна ни за НХТСК. Пациентът настоява.

Последното нещо, което желаше, бе да влезе в научен спор с подобни шарлатани.

— С нетърпение очаквам да видя този ваш пациент — каза Пол. — Ние с теб имаме нещо общо. И двамата вярваме, че Плащеницата от Торино е истинска.

Той подаде бутилката на Меган.

— Сега трябва да удвоим вниманието си! Имам усещането, че това шишенце ще стане историческо.

Меган пое бутилката с двете си ръце и се обърна към Даниел:

— Какво очаквате да стане? — попита тя. — Нали не мислите, че материята ще се разтвори вътре?

— Разбира се, че не — отвърна той. — Искам парчето от плащеницата да остане във физиологичния разтвор. След около двайсет и четири часа ще извлека съответна част от разтвора с помощта на РСР. Електрофорезата с контролни агенти ще ни даде представа с какво разполагаме. Ако се окаже, че имаме достатъчно фрагменти от ДНК, в което съм сигурен, ще го амплифицираме и тогава ще видим дали пробите са подходящи за НХТСК. Разбира се, можем да повторим това упражнение няколко пъти, за да избегнем риска. Както и да е, парченцето ще остане в разтвора, докато получим онова, от което се нуждаем.

— Много добре — каза Меган. — Вече ви казах, че ще поставя бутилката в сейфа. Ще я извадя утре, когато ви потрябва.

— Отлично — зарадва се Даниел.

— Ако сме привършили, да тръгваме към другата сграда — предложи Спенсър и погледна часовника на ръката си. — Искаме да ви покажем операционните и болничните стаи. Ще се запознаете с персонала и после ще отидем в столовата. Ще дадем закуска във ваша чест, на която поканихме и д-р Рашид Наваз, неврохирурга. Помислихме, че бихте искали да се запознаете с него.

На Гаetano му се струваше, че чака на международното летище в Насо цяла вечност, но най-после редът му дойде и той се озова пред гишетото за наемане на коли. Питаше се защо на хората преди него им трябваше толкова много време, за да си наемат автомобил; трябваше само да подпишат проклетия формуляр. Погледна часовника на ръката си. Беше дванайсет и половина по обяд. Беше кацнал преди двайсет минути, макар че бе излетял от летище „Лоуган“ в шест сутринта, преди още слънцето да изгрее. Проблемът беше, че нямаше директен полет до Бахамите и в Орландо трябваше да се прехвърли на друг самолет.

Гаetano нервно пристъпваше от крак на крак. Сал и Лу му дадоха ясно да разбере, че искат да изпълни задачата за един ден и да си вдигне задника обратно за Бостън. Изрично го предупредиха, че няма да приемат никакви извинения, макар да обявиха в един глас, че успехът на начинанието зависи от това колко бързо Гаetano ще се свърже с доктор Даниел Лоуъл, което не беше сигурно, тъй като и двамата признаха, че вариантите са няколко. Гаetano обеща да направи всичко по силите си. Но нямаше друга възможност да свърши работата, освен на всяка цена да се замъкне в хотел „Оушън Клъб“.

Планът му беше прост. Ще отиде в хотела, ще открие местонахождението на обекта, който според Лу и Сал сигурно се припича на плажа, като се има предвид хубавото време, хитроумно ще го примаме извън сградата и ще свърши онова, което трябва — ще предаде предупреждението на своите шефове и така ще го разтърси, че докторът ще трябва да вземе посланието съвсем на сериозно. После на бегом ще се върне на летището и ще се качи на нещо до Маями, но

навреме, за да не изпусне последния полет за Бостън. Ако по някаква причина това не стане, Гаetano трябваше да изпълни задачата си тази вечер. А при положение че професорът не излезеше от хотела, Гаetano щеше да прекара нощта в някой приют за бедни и да се върне на сутринта. Единственият проблем при втория план бе, че нямаше никаква гаранция, че мишената му ще напусне хотела, а това означаваше, че всичко трябва да се отложи за следващия ден. Ако ставаше така, Лу и Сал щяха да полудеят, независимо от обясненията му, затова сега той се чувстваше между чука и наковалнята. Проблемите произтичаха от факта, че в Бостън имаха нужда от него. Както му напомниха шефовете, там го чакаше доста работа, тъй като финансите им бяха твърде разклатени в момента, а длъжниците им се оплакваха, че нямат пари в наличност, за да върнат заемите си и да покрият своите задължения.

Гаetano избърса потта, която се стичаше по черната му подстригана коса и широкото чело. Беше облечен в памучни панталони, риза с къси ръкави на цветя и синьо спортно сако. Трябваше да изглежда заможен, за да не прави впечатление като се навърта около шикозния хотел. В момента бе метнал сакото си на рамо, а на панталоните му в сгъвките зад коленете отзад се виждаха тъмни петна от пот. Якото му телосложение реагираше буйно на влажния тропически климат.

Петнайсет минути по-късно Гаetano излезе на паркинга, където бе горещо като в ада. Огледа се да види къде е белият джип „Чероки“, който бе наел. Досега му беше горещо, но това бе нищо — навън направо завираше и под мишниците на ризата му се образуваха две големи мокри петна. В дясната си ръка държеше пътната си чанта, а в лявата стискаше документите на колата и пътната карта, която бе получил от агента. Трябваше да кара вляво и това го натовари още повече. Струваше му се върха на глупостта да се шофира на обратната страна, както правеха жителите на Бахамите.

Откри автомобила. Качи се и без да се бави запали двигателя. Първото нещо, което направи, бе да включи климатика на пълна мощност и да насочи вентилаторите към себе си. Разгърна картата, остави я на съседната седалка и тръгна да излиза от паркинга.

Бяха говорили за някакво оръжие, но после се бяха отказали. Първо, щеше да отнеме доста време и второ, едва ли щеше да има

нужда от него с пикливия професор. Отново погледна картата. Пътят не бе сложен, тъй като по-голямата част от шосетата водеха в град Насо. Оттам щеше да поеме по моста до остров Парадайс и после лесно щеше да открие хотел „Оушън Клъб“.

Гаetano се усмихна. Само преди няколко години едва ли някой можеше да предложи, че ще пътува до Бахамските острови, облечен в дрехи трепач и че ще се чувства на седмото небе, готов за действие. От вълнение чак косата му настръхна. Насилието му харесваше. Бе прирастен към него и това му докара доста бели още в училище, особено като поотрасна малко. Обичаше да гледа филми, в които имаше насилие, да играе такива компютърни игри, но най-вече обичаше насилието в реалния живот. Благодарение на якото си телосложение още от малък успяваше да излезе победител в повечето схватки.

Но през 2000-та година стана голяма бея. Двамата с по-възрастния си брат работеха като охранители за една от най-престъпните фамилии в Куинс в Ню Йорк. Трябваше да се свърши нещо и изпратиха него и брат му Вито. Инструктираха ги да дадат урок на някакво ченге, което вземаше подкупи, но не изпълняваше своята част от задълженията. Сметките им излязоха криви и работата се обърка. Ченгето измъкна пищов и преди Гаetano да го обезоръжи, тежко рани Вито.

На Гаetano му падна пелена пред очите. Накрая уби не само ченгето, но и жена му и малкия му син, които имаха глупостта да се намесят — жената извади друг пистолет, а момчето — бухалката си за бейзбол. Всички се вбесиха. Не мислеха, че ще стане така и градските власти вдигнаха голяма пушилка, сякаш ченгето бе национален герой. Отначало Гаetano си помисли, че ще го разпънат на кръст, ще го пребият, или ще го поднесат на тепсия на полицията. Но съвсем неочаквано му предложиха да замине за Бостън и да работи за братята Кастиляно, далечни роднини на семейство Барес, за когото бе работил до този момент.

В началото отказа. Мразеше Бостън. Е, моля ви се, може ли Бостън да се сравни с Ню Йорк! Освен това не му се щеше да се унижи до такава степен, че да стане чиновник във фирма за водопроводни части. Но постепенно свикна с тази мисъл.

— Боже милостиви! — възкликна Гаetano, когато зърна океана. Никога в живота си не бе виждал такъв наситен син цвят. Трафикът се оживи и той намали скоростта, за да се наслаждава на гледката. Свикна с лявото движение по-бързо, отколкото очакваше и вече можеше да се оглежда, а имаше какво да види. Когато пристигна в Насо, вече гледаше оптимистично на бъдещето. В града попадна в истинско задръстване. Озова се заклещен зад някакъв автобус и спря.

Погледна часовника си. Минаваше един часа следобед. Оптимизмът му започна да се изпарява и той поклати глава. Разбра, че шансовете му да изпълни задачата си и до четири и половина да се върне на летището, което трябваше непременно да направи, ако искаше да хване полета от Маями до Бостън, намаляваха с всяка изминала минута.

— Да го духаш! — гневно извика той.

В същия миг реши, че не бива да позволи ограниченото време да помрачи деня му. Пое си дълбоко дъх и погледна през страничното стъкло. Дори успя да се усмихне на една красива чернокожа жена, която отвърна на усмивката му и той почувства, че би могъл да прекара нощта твърде приятно. Свали стъклото, ала жената бе изчезнала. Автобусът пред него започна бавно да се придвижва напред.

Най-после Гаetano стигна до великолепния мост, който свързваше остров Ню Провидънс с остров Парадайз, и скоро се озова в паркинга на хотел „Оушън Клъб“, който, съдейки по автомобилите, обслужваше повече служителите, отколкото гостите на хотела.

Остави чантата и сакото си на задната седалка и тръгна на запад по алеята, край която растяха дървета и цветя, а после сви на север между две хотелски сгради. Алеята го отведе до зелената морава между хотела и плажа. Обърна се на изток и се отправи към централните постройки, в които се помещаваха ресторантът и останалите общи помещения. Възхитата му от великолепието на курорта нямаше край.

Високо над пясъчната ивица се извисяваше открит ресторант с бар, защитен от слънцето със сламен покрив. От там се откриваше красива гледка към целия плаж. Беше един и половина и ресторантът бе претъпкан, а навън имаше опашка от хора, които чакаха за маса или за място върху високите столчета на бара. Гаetano се спря и извади снимките, за да види още веднъж как изглеждат професорът и сестрата

на Тони. Задържа погледа си върху жената и си помисли колко хубаво би било, ако тя бе обектът на неговата мисия. Усмихна се, като си представи по какъв начин би довел до знанието й жестокото послание.

Въоръжен със запечатания в ума си образ на хората, които търсеше, Гаetano бавно се заразхожда около бар ресторанта. Масите бяха подредени в периферията на кръга, а в средата се намираше барът. Местата и в ресторанта, и в бара бяха заети от оскъдно облечени курортисти. Всички — високи и ниски, слаби и дебели, млади и стари бяха по бански костюми, наметнали блузи или ризи.

Той обиколи и се върна на същото място, без да види някой, който да прилича на мъжа или жената от снимката. Пое надолу по стълбите, мина покрай откритите душеве и стъпи на пясъка. Вдясно се намираше плажът на хотела, където имаше хавлии, чадъри и шезлонги за гостите. Гаetano свали обувките и чорапите си, нави крачолите на панталоните си и се замъкна до водата, където малките вълни галеха брега. Пръстите на краката му усетиха свежата им милувка и внезапно му се прииска да облече бански гащета. Водата бе кристалночиста, плитка и приятно хладна.

Тръгна по плътния мокър пясък, като съсредоточено се взираше във всяко лице на плажа. Летуващите бяха отишли да обядват и на брега нямаше много народ. Когато стигна края на пясъчната ивица, обърна се и тръгна в обратна посока. И този път не ги видя. Тогава реши, че професорът и сестрата на Тони не са на плажа. *Търсенето спира дотук*, помисли си той.

Върна се и взе обувките си. Грабна и една хавлия, изкачи се до площадката с откритите душеве и изчисти пясъка от краката си. Обу се, изкачи останалите стъпала и тръгна по една странична алея, която пресичаше зелената морава пред централната сграда на хотела, построена в стил „ранчо“. Влезе и се озова в помещение, което приличаше на дневна в голяма шикозна къща. Само малкият бар с шестте столчета в ъгъла му напомняше, че се намира в хотел. Нямаше никакви клиенти и барманът бършеше чашите.

На бюрото видя вътрешен телефон с указател и позвъни на оператора. Попита как да се обади в една от хотелските стаи и операторът му каза, че с удоволствие ще го свърже. Гаetano съобщи номера на стаята — 108.

Докато слушаше сигнала, той се възползва от плодовете във фруктиерата върху бюрото. Изчака да минат десет позвънявания и операторът се обади, за да го попита, дали не иска да остави съобщение. Гаetano отговори, че ще позвъни малко по-късно и затвори.

Чудеше се дали в хотела има басейн. Отпред, на зелената морава, нямаше, но тъй като явно районът бе обширен, той се надяваше, че все някъде ще има. Прекоси приличащото на всекидневна помещение и се озова във фоайето с рецепцията. Попита и го упътвиха.

Оказа се, че басейнът е на изток от океана, а от него започваше симетрично подредена градина, която завършваше пред средновековен манастир. Остана удивен от гледката, но за жалост и тук нямаше късмет в търсенето. Професорът и сестрата на Тони не бяха нито в басейна, нито в снекбара до него. Нямаше ги и в спортната зала, не ги видя и на тенис кортовете.

— Дявол да го вземе! — измърмори той.

Явно мишените му не бяха в хотела. Къде ли се бяха скатали? Погледна часовника на ръката си. Минаваше два. Вместо да мисли къде ще прекара нощта, той се чудеше колко ли нощи ще му отнеме търсенето, ако продължава със същите темпове.

Тръгна обратно и след малко откри удобен диван с препълнена фруктиера и куп лъскави списания до нея. Разположи се така, че да вижда парадния вход под сводовете на алеята. Примирил се с факта, че трябва да чака, той опъна крака и се облегна удобно.

ГЛАВА 16

14:07 часа, четвъртък, 28 февруари 2002 година

Когато се сбогуваха с гостите, Спенсър влезе в просторния си кабинет, а Пол се спусна по стълбите в мазето. Често се питаше какво прави по цял ден Спенсър в огромната стая, която бе четири пъти по-голяма и десет пъти по-люксово подредена от собствения му кабинет в съседство. Но не му завиждаше. Когато строяха клиниката, Спенсър бе пожелал тъкмо този офис. Бе поискал за себе си безсмислено голямо пространство, но иначе бе оставил Пол да се разпорежда с лабораторията и оборудването ѝ, както си знае освен това Пол имаше още един кабинет, макар и малък, в лабораторията, който използваше много повече, отколкото онзи в административната сграда.

Докато отваряше пожарния изход в основата на стълбите, той си подсвиркваше с уста. Имаше причина да е в добро настроение. Не само че в резултат на бъдещата си съвместна работа с един потенциален нобелов лауреат щеше да получи сериозна подкрепа в узаконяването на научните си изследвания в областта на стволовите клетки, но очакваше и необходимата финансова помощ за клиниката, което бе още по-важно за него. Подобно на митичния Феникс, роден от пепелта, и Пол се бе въздигнал от нищото и то в буквалния смисъл. Преди по-малко от година той, заедно с останалите заместник-директори на клиниката, трябваше да избягат от Масачузетс, когато онези варвари от Федералното бюро почукаха на вратата им. Не че се изненада особено, защото очакваше проблеми заради научните изследвания, които провеждаше, макар да очакваше затрудненията да дойдат от страна на Лекарския съюз, а не направо от Министерството на правосъдието. Тъй или иначе, имаше вече подробен план за преместването на клиниката на безопасна територия. Почти цяла година бе източвал пари от сметките зад гърба на Спенсър, което не бе никак трудно, като се има предвид, че Спенсър се бе оттеглил във Флорида. С парите купи земя на Бахамите, проектира нова клиника и

започна да я строи. Внезапното нахлуване на съдебните власти в лицето на двама досадници беше сигнал, че той и неговата кохорта трябва много бързо да се изнесат на Бахамите, още преди строежът на клиниката да е приключил. Това означаваше също, че трябва да ускорят плана си и да подпалят старото си леговище, за да покрият всички следи.

Удивителното в случая беше, че не за първи път се възраждаше от пепелта. Седем години преди това бе изпаднал в голяма беда. Бе загубил поста си в болницата и се намираще в положение, при което можеха да го лишат и от лекарски права в щата Илинойс, само две години след като взе специалност „Акушерство и гинекология“. Стана по повод на една глупост: бе усъвършенствал схемата за заплащане на медицинските услуги. Тогава беше принуден да изчезне от щата. В Масачузетс попадна по чиста случайност. Смени попрището и започна работа в областта на безплодието, за да скрие от местните медицински власти, че е имал проблеми в Илинойс. Късметът му проработи и по-нататък — оказа се, че един от инструкторите е Спенсър Уингейт, който замисляше да се оттегли. Останалото бе вече история.

— Сега да ме бяха видели приятелите ми! — щастливо си мърмореше Пол, докато крачеше по главния коридор на мазето. Обичаше да потъва в подобни размишления. Разбира се, той употреби думата *приятели* съвсем произволно, тъй като не можеше да се похвали с много и бе принуден от обстоятелствата да прекара в самота по-голямата част от живота си. Бе работил усърдно, но все не достигаше критериите на обществените изисквания, независимо от факта, че успя да защити магистърска степен. Но сега, при наличието на великолепно оборудвана лаборатория и извън наблюдението на Лекарския съюз, той бе сигурен, че ще стане най-големият биомедик на годината, на десетилетието... а кой знае, може би и на века. Имаше предвид потенциала на клиника „Уингейт“ да монополизира и репродуктивното, и терапевтичното клониране. По ирония на съдбата никога не се бе стремил към научна кариера, нямаше необходимите познания и опит, за да стане известен учен, пък и не беше най-кадърният студент в медицинския институт. Тихо се засмя при мисълта, че дължи положението си не само на късмета, а и на проточилите се дебати сред американските политици относно право го на аборт, което отвличаше вниманието от бизнеса с безплодието и

обезсърчаваше учените, работещи в областта на стволите клетки. Ако не беше така, учените в САЩ щяха също като него да се радват на добри възможности за работа в своята сфера.

Пол потропа на кабинета на Кърт Хърман. Кърт бе шеф на отдела за безопасност в клиниката и един от първите, които Пол назначи на работа. Скоро след като пристигна в клиника „Уингейт“, Пол усети огромните възможности за печалба, които се крият в борбата с безплодието, особено ако човек иска да разшири границите и да се възползва докрай от липсата на контрол в тази сфера. Като имаше това предвид, той осъзна, че службата за безопасност ще е от голямо значение в бъдеще. Ето защо искаше да назначи за неин шеф човек, който не страда от излишни скрупули, в случай че възникне нужда от драконови мерки, някой, който да не се спира пред нищо и който да има сериозен опит в тази област. Бе открил всичко това в Кърт Хърман. Фактът, че Кърт бе освободен от специалните сили на американската армия по не съвсем благопристойни причини след серия убийства на проститутки на остров Окинава, ни най-малко не го обезпокои. Всъщност, той го смяташе за предимство.

Кърт сам бе проектирал и подредил офисите в мазето. В главния кабинет имаше две бюра и два стола, плюс малък салон с уреди за физически упражнения. На пода бе постлано татами за таекуондо. Едната стена на видеозалата бе цялата в монитори, които отразяваха наблюдаваното от камерите из комплекса. Тесният коридор отвеждаше в спалня с баня. Кърт разполагаше с голям апартамент в сградата с лабораторията, но понякога оставаше в работния си кабинет дни наред. Срещу спалнята имаше килия, оборудвана с мивка, тоалетна чиния и железна кушетка.

Острият метален звук на тежестите привлече вниманието на Пол и той погледна към ъгъла със спортните уреди. Кърт Хърман тъкмо ставаше от пресата. Черната тениска, черните панталони и черните маратонки, които бяха обичайните му одежди, остро контрастираха с високо подстриганата му руса коса. Веднъж Пол го бе попитал защо носи черно под палещото бахамско слънце. В отговор Кърт сви рамене. Не бе човек на приказките.

— Трябва да поговорим — каза Пол.

Кърт не отговори. Свали ластиците от китките си, избърса челото си с кърпата и седна зад бюрото. Когато сложи ръцете си върху него,

мускулите на гърдите и трицепсите му опънаха трикотажната фланелка. Седеше и не мърдаше. Напомняше котка, която се готви за скок.

Пол взе единия стол, постави го пред бюрото и седна.

— Докторът и приятелката му пристигнаха.

— Знам — отвърна безизразно охранителят.

Той обърна монитора към Пол и Пол видя застиналото изображение на Даниел и Стефани в мига, в който влизаха във входа на административната сграда. Мръщеха се на яркото утринно слънце.

— Добра картина — забеляза Пол. — Веднага се вижда, че жената е доста привлекателна.

Кърт извъртя монитора обратно към себе си, но не отговори.

— Нещо ново за самоличността на пациента? — попита Пол.

Кърт поклати отрицателно глава.

— Значи посещението в апартамента им в Кеймбридж и другото в офиса нищо не донесоха?

— Нищо — поклати отново глава Кърт.

— Не искам да търся под вола теле — започна Пол, — но трябва да разберем кой е този човек, и то скоро. Колкото по-дълго чакаме, толкова по-малка ще е възможността да получим максимална компенсация. А ние наистина имаме нужда от парите.

— След като двамата са вече в Насо, ще ни е по-лесно.

— Имаш ли стратегия?

— Кога започват работа в клиниката?

— Още утре, при положение, че получат пратката, която очакват.

Искам достъп до лаптопите и мобилните им телефони за няколко минути — каза Кърт. — За тази цел ще имаме нужда от помощта на хората от лабораторията.

— Така ли? — изненада се Пол.

Кърт нямаше навика да търси помощ, от когото и да е.

— Разбира се! Ще говоря с мис Финигън. Какво ще искаш от нея?

— Щом ще работят тук, искам да разбера къде ще държат компютрите и мобилните си телефони, когато отиват в столовата, например.

— Е, няма да е таткова трудно — отвърна Пол. — Меган сигурно ще им освободи шкафчета със заключалки за личните им вещи. Защо

ти трябва мобилните им телефони? Искам да кажа, че се досещам защо са ти компютрите им, но телефоните?

— За да проверя под какво име влизат в мрежата — отвърна Кърт. — Не че очаквам да науча кой знае колко, като знам каква предпазливост проявиха до този момент. Не очаквам кой знае какво и от компютрите им. Би било твърде лесно. Тези хора не са глупави. Всъщност, искам да вкарам бръмбари в телефоните им, за да проследявам разговорите. Само така ще разберем онова, което желаем. Лошото е, че мониторингът трябва да е отблизо, в радиус от трийсетина метра, поради ограничената енергия. Щом поставим бръмбарите, Бруно или аз ще трябва да бъдем винаги в обсега им.

— Това ще ни създаде сериозни проблеми! — възкликна Пол. — Надявам се, не си забравил, че дискретността в случая е най-важното нещо. Ако има някакъв срив, Уингейт ще получи апоплектичен удар.

Кърт отново сви рамене.

— Научихме, че са отседнали в хотел „Оушън Клъб“ на остров Парадайз.

Кърт леко кимна с глава.

— А днес узнахме още нещо, което може да ни е от полза — добави Пол. — Тайнственият пациент би могъл да е някой високопоставен служител на католическата църква, което е в наша полза, като имаме предвид отношението на църквата към работата със стволовите клетки. Ако запазим в тайна самоличността му, може да спечелим доста пари.

Кърт не помръдна.

— Е, това е — каза Пол и стана от стола. — Нека ти повтора — трябва ни името му!

— Ще го имате — отвърна Кърт.

— Какво става? — попита Даниел със сърдита нотка в гласа. — Наказваш ме с мълчание, така ли? Откакто излязохме от клиниката преди дващест минути, не си обелила и дума.

— И ти не си се разговорил кой знае колко — отвърна Стефани.

Тя разсеяно се вираше през предното стъкло и дори не си направи труда да го погледне.

— Когато се качихме в колата, казах, че денят е хубав.

— Ау! — възкликна подигравателно Стефани. — Колко стимулиращо начало на разговор, като имаме предвид случилото се тази сутрин!

Даниел ѝ хвърли сърдит поглед и отново се съсредоточи върху пътя пред себе си. Движеха се по северното шосе на път за хотела.

— Мисля, че не е честно. Пред домакините ни се развилия като фурия, а сега мълчиш. Сякаш съм виновен в нещо. Не си права, не разбираш ли?

— Добре де, аз пък не разбирам защо ти си толкова безучастен към онова, което се върши в клиника „Уингейт“.

— Имаш предвид предполагаемата терапия със стволови клетки, нали?

— Дори не може да се нарече терапия. Тяхното си е чиста шарлатания! Не само, че източват парите на отчаяните хора, уж за да ги лекуват, но и ще дамгосат операциите със стволови клетки като неефикасни, тъй като няма никого да излекуват! Сега сигурно ще ми заповтаряш, че не ти казвам нищо ново, но не срещу мен трябва да...

— Бесен съм — прекъсна я Даниел, — всеки на моето място би побеснял, но съм отчаян и от политиците, чиито решения правят възможни подобни неща и ни принуждават да работим с такива хора. А ние сме принудени, не забравяй...

— Ами търговската тайна на Уингейт? Как е възможно да се снабдяват с необходимите човешки яйцеклетки за дванайсет часа?

— Трябва да призная, че и това е въпрос, който ме притеснява.

— Притеснява ли те? — презрително повтори Стефани. — Трябва да изпитваш много повече от притеснение. Случайно да си видял, че в списанието, което ни предложиха да четем има материал за човешките яйцеклетки?

Тя разгърна броя, който стискаше в ръката си и му го посочи.

— Третата статия е озаглавена „Натрупаният опит при съзряването ин витро на човешките ембрионални яйцеклетки“. Какво ще кажеш?

— Нима мислиш, че използват ембриони?

— От нещата, които сме чували за тях — нищо чудно. Не забеляза ли бременните бахамки, които работят в столовата? Никоя не ми изглежда семейна. Ами Пол, който парадира с опита си в

прехвърлянето на клетъчни ядра? На всичко отгоре предлагат и репродуктивно клониране.

Стефани шумно издиша и поклати глава. Вместо да погледне към Даниел, тя се обърна на другата страна. Бе скръстила ръце на гърдите си.

— Самият факт, че сме тук и разговаряме с тези хора, ни прави техни съучастници.

Продължиха пътя си в мълчание. Когато навлязоха в покрайнините на Насо и намалиха скоростта, Даниел наруши тишината:

— Всичко, което казваш е истина. Но не забравяй, че репутацията им ни бе известна още преди да дойдем. Ти ги провери по Интернет и мога да цитирам думите ти: „Определено не са ангели и контактите ни с тях трябва да са ограничени“. Не си ли спомняш?

— Разбира се, че си спомням — отсече Стефани. — Бяхме в ресторант „Риалто“ в Кеймбридж преди по-малко от седмица — въздъхна тя. — Господи! Толкова неща ни се случиха оттогава, че ми се струва сякаш е изминала цяла година!

— Нали разбираш какво ти говоря? — настоя на своето Даниел.

— Разбирам, но искам да съм сигурна, че използвайки клиниката им, няма да загърбим професионалната етика.

— С риск да ти стана досаден, ще повторя, че сме тук, за да лекуваме Бътлър и толкоз. Съгласихме се да го направим и ще го направим. Не сме служители на закона, за да разобличаваме клиника „Уингейт“, нито сега, нито когато свършим работата си, защото ако Лекарският съюз разбере какво сме сторили, ще загазим.

Стефани се обърна към него.

— Когато се съгласих да участвам в лекуването на Бътлър, мислех, че единственият компромис, който ще направим, е свързан с експеримента. За жалост, струва ми се, че се плъзнахме по наклонената плоскост. Докъде ли ще стигнем така?

— Винаги можеш да се откажеш и да си тръгнеш — отвърна Даниел. По-добра си от мен в работата с клетките, но и сам ще се справя някак си.

— Наистина ли го мислиш?

— Да. Техниката ти в прехвърлянето на ядрата е далеч по-добра от моята.

— Питам за друго: няма ли да имаш нещо против да си отида?

— Ако компромисът е твърде тежък за теб и те кара да се чувстваш зле, тогава нямам нищо против да си тръгнеш.

— Няма ли да ти липсвам?

— Това някаква уловка ли е? Преди малко ти намекнах, че предпочитам да останеш. В сравнение с теб аз съм с две леви ръце, когато работя с яйцеклетки и бластоцисти под микроскоп.

— Нямам предвид това, а дали ще ти липсвам емоционално.

— Има си хас! Разбира се от само себе си.

— Нищо не се разбира от само себе си, особено ако не си го изрекъл с думи. Не схващай въпроса ми погрешно; оценявам, че сега го изрече, оценявам и факта, че искаш да ме пуснеш да си отида — въздъхна Стефани. — Въпреки угризенията ми по отношение на тези измамници, не бих могла да те оставя да продължиш сам. Но ще го имам предвид. При мисълта, че мога да избирам, се чувствам по-добре и това е хубаво. Трябва да ти напомня, че от първия ден нямах добро предчувствие за тази работа. А днешното посещение в клиниката не го разколеба.

— Отношението ти ми е известно — отвърна Даниел. — И този факт ме кара още повече да ценя подкрепата ти. Но хайде да спрем. Знаем, че са шарлатани и срещата ни с тях отново го доказва. Какво е мнението ти за невролога пакистанец?

— Ами какво да ти кажа? Хареса ми британският му акцент, пък е и хубавичък.

— Опитвам се да говоря сериозно — реагира с остра нотка в гласа той.

— Аз пък се опитвам да използвам чувството си за хумор. Как бих могла да оценя някого професионално, като съм го видяла само по време на обяда? Натрупал е богат опит в признати университетски центрове в Лондон, но мога ли да твърдя, че е добър хирург? Поне е представителен на вид — отвърна тя и сви рамене. — А ти какво мислиш?

— Мисля, че е страхотен и че извадихме късмет с него. Фактът, че има опит в имплантирането на ембрионални клетки при паркинсонова болест е изключително предимство. Умението му ще ни е нужно. Имплантирането на нашите клонирани допаминергични

неутрални клетки няма да е новост за него, само че сега ще трябва да се задействат. Освен това му се работи.

— Много е въодушевен — съгласи се Стефани, — но не съм напълно убедена, че въодушевляването му се основава на възможността да работи. Бях изненадана, като го чух да казва, че процедурата ще му отнеме около час.

— Аз не се изненадвам — заяви Даниел. — Единствено работата със стереотаксона ще отнеме време. Останалото, включително и инжектирането, е кратък процес.

— Предполагам, че трябва да сме благодарни, заедно толкова лесно сме намерили тъкмо този неврохирург.

Даниел кимна с глава.

— Има още една причина, която те извади от кожата ти тази сутрин — внезапно каза той след продължително мълчание.

— О? — реагира на репликата му Стефани, като отново се напрегна след краткото отпускане преди това; последното нещо, което искаше да чуе, бе още някаква неприятна подробност.

— Вярата ти в лекарската етика сигурно е достигнала до най-ниската си точка.

— Какво искаш да кажеш?

— Спенсър Уингейт далеч не е нисък и дебел, както очакваше, въпреки че е напълно възможно да е заклет пушач и дъхът му да мирише лошо.

Тя игриво го потупа по рамото.

— Да помниш тъкмо това от всичко, което наговорих в последните дни — колко характерно за теб!

Даниел пое шегата ѝ и се престори на разочарован. Отдръпна се от нея, сякаш за да се защити и плътно се притисна към страничното стъкло. Тъкмо в този миг трябваше да спрат на светофара пред моста, който отвеждаше към остров Парадайз.

— Виж, Пол Сондърс е друга история — каза Даниел и зае предишното си положение. — Така че вярата ти може да се възвърне, защото външността му компенсира напълно елегантността на Спенсър.

— Е, не е чак толкова противен — възрази тя. — Нима не забеляза интересната му прическа и очарователните му бели къдрици?

— Знам, че не обичаш да говориш за външността на хората — прекъсна я Даниел, — но можеше поне да се изразиш по-деликатно.

— Хората се раждат такива, каквито са и не могат да избират лицата и телата си. Бих казала, че Пол Сондърс е неповторим. Не съм виждала човек с различен цвят на очите.

— При него има епонимичен генетичен синдром — обясни Даниел. — Доколкото си спомням, среща се много рядко. Една от онези болести, които при развитието на съвременната медицина постепенно ще изчезнат.

— Наследствено заболяване! — забеляза тя. — Сега разбираш ли защо не обичам да критикувам външността на хората? Този синдром води ли до сериозни последици за здравето?

— Не си спомням — отвърна Даниел.

Светна зелено и автомобилът пое по моста. Изгледът към пристанището на Насо бе великолепен и двамата продължиха пътя си, като мълчаливо му се наслаждаваха.

— Хей! — изръмжа Даниел.

Той свърна встрани, за да направи десен завой и спря.

— Искаш ли да отидем в търговския център и да си вземем някои дрехи? Ако не друго, поне трябва да имаме бански костюми, за да отидем на плажа. Когато пратката пристигне, няма да имаме възможност да се наслаждаваме на курорта.

— Нека най-напред се върнем в хотела. Време е да се обадим на отец Малоуни. Трябва вече да се е прибрал в Ню Йорк и вероятно има информация за багажа ни. От това ще зависи какви дрехи ще си купим.

— Логично! — съгласи се Даниел.

Той даде мигач и погледна през рамото си, после се вля в движението на изток.

Няколко минути по-късно колата им премина покрай паркинга и се отправи към главния вход на хотела. Портиерите в ливреи застанаха от двете страни на автомобила и отвориха вратите едновременно.

— Няма ли да оставим колата на паркинга? — попита Стефани.

— Не, ще бъде тук, при портиерите — отвърна той. — Ще опитаме да се свържем с отец Малоуни и независимо дали ще говорим с него или не, искам да се върнем и да си купим бански костюми.

— Съгласна — каза Стефани и излезе от колата.

След напрегнатата утрин малко скитане по магазините плюс излежаване на плажа щеше да ѝ се отрази чудесно.

Внезапно пулсът на Гаetano се учести и космите на врата му настръхнаха. Най-после, след серия фалшиви тревоги, мъжът и жената, които влизаха във входа на хотела, му заприличаха на двамината, които търсеше. Бързо измъкна снимката от джоба на пъстрата си риза. Сравни лицата на влизащите с тези от снимката.

— Бинго! — едва чуто прошепна той.

Върна фотографията обратно на мястото ѝ и погледна часовника на ръката си. Беше три без четвърт. Сви рамене. Ако професорът излезе на разходка, или се върне в града, което щеше да е още по-добре, Гаetano щеше да се върне в Бостън навреме.

Двамата изчезнаха от полезрението му — явно бяха във фоайето и минаваха покрай гишетото на рецепцията. Без да бърза, за да не привлече вниманието на околните, той остави списанието, което разглеждаше, взе сакото си от облегалката, усмихна се на бармана, който бе любезен да побъбри с него, докато чакаше, за да не се усъмни охраната на хотела и тръгна след тях. Когато стигна до входа, те вече бяха изчезнали.

Гаetano тръгна по алеята, която лъкатушеше сред цъфнали дървета и декоративни храсти. Не се притесняваше, че не ги вижда, защото съобрази, че бяха влезли в апартаментата си. Знаеше номера на стаята — 108. Съжаляваше, че инструкциите бяха да не се разправя с професора в хотела. Щеше да му е по-лесно, вместо да го чака да излезе.

Зърна ги, тъкмо когато влизаха в сградата, където се намираше апартаментът им. Гаetano заобиколи и излезе от входа към океана, където между две палми висеше завързан хамак; намираше се на много стратегическо място. Метна сакото си на едното въже и предпазливо се настани в хамака. От тук можеше да ги види, ако тръгнат към плажа, басейна или някъде другаде. Нямахше какво да прави, освен да седи, да чака и да се надява, че плановете им ще ги изведат по-далеч от хотела.

Минутите се влачеха и пулсът му се нормализира. Бе приятно възбуден от мисълта, че много скоро ще раздвижи мускулите си. Чувстваше се изключително удобно, полегнал на хамака с глава върху малката платнена възглавничка и с един крак на земята, за да се люлее. През листата на палмата над него се провираше един слънчев лъч, сякаш изпратен му от бога. Ако лежеше на слънце, щеше да се свари.

Покрай него мина жена по оскъден бански и прозрачна ризка и му се усмихна. Той ѝ помахна с ръка и това силно разклати хамака. Доколкото си спомняше, никога досега не беше лежал в хамак, а щом като висеше завързан между двете дървета, нямаше да е толкова стабилен, колкото очакваше. Улови се с две ръце за въжетата.

Тъкмо щеше да се пусне, за да погледне часовника си, когато ги зърна. Вместо да се отправят към плажа, те вървяха по алеята на път за фойето. И най-важното, не се бяха преоблекли. Гаetano не искаше да урочаса късмета си, но, дявол да го вземе, те в никакъв случай нямаше да отидат да плуват в басейна с тези дрехи! Сигурно отново щяха да излязат!

В стремежа си да се измъкне бързо от хамака, той го преобърна и се изгърси по лице на земята. Озърна се и смутен видя, че няколко хлапета и майка им наблюдаваха позора му.

Изтръска с ръка тревичките по панталоните си и вдигна слънчевите си очила от моравата. Две от хлапетата се хилеха за негова сметка и за миг си помисли, че трябва да им даде добър урок как да уважават по-възрастните. За щастие, те го отминаха, макар че едното дете продължаваше да се обръща с насмешлива усмивка на лицето. Гаetano му се закани с пръст. Грабна сакото си и хукна след двойката.

Преди да стигнат до централната сграда, той ги догони и забави крачка. Беше толкова близо, че чуваше разговора им. Забеляза също, че в действителност Стефани бе много по-хубава, отколкото на снимката.

— Защо не поиска да докарат колата? — попита тя. — Идвам след миг. Ще проверя дали трябва да направим резервация за вечеря.

— Не се бави — извика ѝ Даниел.

Гаetano едва сдържаше доволната си усмивка. Завъртя се на пети и излезе навън. Тръгна бързо към паркинга и скочи в черокито. Запали двигателя, подкара към входа на хотела и спря така, че да вижда околните алеи и входната площадка. Точно пред входа на хотела бе спрял син Меркурий със загасен мотор. Стефани се появи отвътре и се настани на седалката до шофьора.

— Уцелих в десетката! — щастливо прошепна Гаetano.

Той погледна часовника си. Беше три и четвърт. Нещата бяха започнали да си идват по местата.

Синият Меркурий потегли и мина точно пред него. Той хлътна и се скри зад волана. После отново седна и се отпусна.

— Какво мислиш за разговора ми с отец Малоуни? — попита Стефани.

— И сега съм объркан по отношение на него точно толкова, колкото и в Торино.

— И аз — съгласи се тя. — Надявах се сега да бъде словоохотлив за божията намеса и за положението си на служител на бога, отколкото в Италия. Поне ще уреди да получим куфарите си обратно. Ние просто избягахме, а като знам какво става с багажа по летищата, това наистина си е божия намеса.

— Може и да е, но едва ли ще ни е от помощ в близко време, щом не знаем кога точно ще пристигне.

— Е, ще мисля позитивно, така че няма да купувам нищо друго, освен бански костюм и някои неща от първа необходимост.

Даниел свърна към търговския център, мина пред витрините и спря пред магазин за дамско облекло, залепен до павилиона за мъжки дрехи. Витрините бяха аранжирани с вкус. Дрехите имаха вид на европейски.

— Виж, колко е удобно — забеляза Даниел, като паркира.

Погледна часовника на ръката си и предложи:

— Ще се срещнем пред колата след половин час.

— Добре — съгласи се Стефани и излезе навън.

Сърцето на Гаetano заби лудо, както биеше като ги видя за първи път да влизат в хотела. Той намести джипа си сред паркираните коли на такова място, откъдето можеше да излезе направо на улицата и оттам — на моста за Насо. В неговата работа бе много важно да си осигури безпрепятствен излаз обратно. Изключи двигателя и погледна през рамото си назад. Дочака ги да се разделят и професорът да тръгне към павилиона за мъжки дрехи, а сестрата на Тони — към съседния магазин.

Не можеше да повярва на късмета си. Въпросът как да се справи с жената, докато свърши работата си с професора, вече не стоеше пред него, още повече, че според инструкциите, не биваше да я докосва. Тя повече не беше проблем за него, тъй като всеки тръгна по пътя си и

професорът остана сам. Но Гаetano не знаеше колко време двамата ще са разделени, затова изскочи от колата. Докато подтичваше след него, желанието му за разправа се разпали още повече. Необходимите маневри, които предприемаше, докато сложи ръка върху жертвата си, бяха като любовна игра преди оргазъм. Всъщност, цялото преживяване му приличаше на правене на секс, само че беше много по-приятно.

За Даниел бе истинско облекчение да остане сам, дори само за трийсет минути. Стефани с нейните угризения му лазеше по нервите. Откритието, че Спенсър Уингейт упражнява подозрителна дейност не бе никаква изненада, особено след като тя му разказа какво бе прочела за тях по Интернет. Надяваше се, че досадното ѝ самодоволство няма да ѝ попречи да схване главното и няма да затрудни начинанието. Можеше и без нея, но когато ѝ призна, че е по-добра от него при манипулациите с клетки, той говореше истината.

Даниел не обичаше да пазарува и щом влезе в магазина реши, че ще свърши много бързо, ще се върне в колата и ще седне да си почине. Искаше да си купи само няколко чифта бельо, бански гацета и някои дрехи за работа, като например панталони и ризи с къси ръкави в цвят „каки“. Когато бяха в Лондон, Стефани го уговаряше да си вземе памучни панталони, две ризи и сако от туид, така че сега знаеше какво да търси.

Въпреки тясната витрина към улицата, вътре в магазина бе просторно, тъй като бе разположен в дълбочина. До вратата имаше щанд за голф и тенис, а дрехите се намираха навътре. Беше приятно хладно. Ухаеше на одеколон и на току-що излезли от фабриката стоки. От множеството тонколони по стените се носеше класическа музика. Махагоновите мебели и тъмнозеленият мокет на пода придаваха клубен вид на интериора. Имаше още петима-шестима клиенти и всички се бяха скупчили около спортния щанд. Всеки се обслужваше от отделен продавач.

Никой не дойде да го посрещне и това му хареса. Продавачите на дрехи го караха да се чувства неудобно, защото се държаха с такова снизхождение към клиентите, сякаш са самото олицетворение на добрия вкус. Що се отнасяше до облеклото, Даниел се придържаше към консервативната елегантност на университетските преподаватели. Както ходеше в колежа, така ходеше и навън. Той премина през секцията за спортни стоки и се отправи към вътрешността на магазина.

Започна от по-лесното — банските гащета. Намери щанда и откри съответния размер. След като се порови из стоката на рафта, си избра чифт тъмносини боксерки. Предположи, че ще се чувства добре в тях. До щанда с бански гащета се намираше и мъжкото бельо. Даниел носеше класически модели, така че трябваше само да открие точния размер.

Бяха изминали едва две от трийсетте минути, когато той отиде в секцията за ризи. Отмина по-голямата част — с щампи на цветя в крещящи тропически цветове — и се спря пред ризите с къси ръкави от Оксфорд с копчета до долу. Намери своя размер и взе две в синьо. Насочи се към секцията за панталони с банските гащета, бельото и ризите в ръце. Не му беше лесно да си избере прости панталони тип „каки“, тъй като не беше сигурен в размера. С нежелание взе няколко с различна дължина на крачолите и затърси съблекалните. Те се намираха в дъното на помещението, точно зад секцията за спортни сака.

Четирите съблекални се намираха зад махагоновата стена на пробните. До пробните се стигаше през двойна летяща врата. На задната стена имаше триизмерни огледала. Всяка съблекалня беше с отделна врата. Първата вдясно бе двойно по-голяма от останалите три. Даниел се запъти натам.

Затвори и заключи вратата, постави избраните дрехи върху стола, а панталоните повеси на закачалката. Тъкмо се канеше да нахлузи един от новите панталони, когато стените шумно се разтърсиха и някой отвори с ритник вратата с такава сила, че бравата изскочи от пластмасовата каса. Даниел усети как сърцето му рипна и заседна в гърлото, а от устата му излезе слаб стон.

Хванат буквално по бели гащи, Даниел се вторачи в натрапника, който изпълни цялото пространство. Мъжът пристъпи към слисания Даниел, който зърна две черни очи с метален блясък. Преди да успее да реагира, мъжът грабна панталоните от ръцете му и ги захвърли настрана.

В следващия момент се чу да протестира, но юмрукът на непознатия се стовари върху лицето му. Даниел залитна назад и преди да се свлече и да седне върху препънатите си в коленете крака, се удари в огледалото на стената. Лицето на мъжа започна да плава пред очите му. Не разбираше напълно какво става и не се съпротивляваше.

Непознатият го издърпа нагоре и го метна върху тапицирания стол с дрехите, които Даниел възнамеряваше да купи. Усети кръвта, която шуртеше от носа му. Дясното му око почти ослепя.

— Слушай, гнидо — изръмжа Гаetano и завря глава в лицето му. — Ще бъда кратък. От името на всички акционери в скапаната ти фирма, моите шефове, братята Кастиляно, искат веднага да си вдигнеш задника от тук и да се върнеш на север, за да оправиш нещата в компанията. Чу ли ме?

Даниел се опита да каже нещо, ала гласните му струни бяха парализирани. Вместо това кимна с глава.

— Предупреждението е просто — продължи Гаetano. — Смятат, че да се припичаш на слънцето, когато стоте им бона могат да хвъркнат, е неуважение към тях.

— Опитваме... — опита се да обясни Даниел, но от устата му излезе някакво писукане.

— Да, бе — присмя се Гаetano. — Двамата с игрилата ти приятелка. Но на моите шефове не им харесва така и искат да опитате там, на място. Независимо дали компанията потъва, или не, те си искат парите обратно. И ще си ги получат, въпреки скъпо платените ви адвокати. Разбра ли?

— Да, но...

— Никакво „но“! — прекъсна го Гаetano. — Изразих се съвсем ясно. Ти ми кажи дали разбра. Да, или не?

— Да — насили се да произнесе Даниел.

— Хубаво. Но за да съм сигурен, пригответил съм ти и нещо друго, за което да мислиш.

И без предупреждение го удари пак. Този път с разтворена длан в лявата страна на главата. Пестникът му бе толкова силен, че Даниел се завъртя на стола и изхвърча като парцалена кукла от него. Страната го пареше, а в ухото му звънеше. Усети как онзи го ритна с крак, сграбчи го за косата и дръпна главата му нагоре. Даниел отвори очи.

— Мога ли да бъда сигурен, че правилно разбра посланието? — попита Гаetano. — Защото искам да знаеш, че можех и да те повредя. Надявам се, че го разбираш. Но засега не искаме да те повреждаме, за да можеш да се върнеш и да изправиш компанията на крака. Това, разбира се, може да се промени, ако трябва пак да бия път от Бостън до тук. Следиш ли мисълта ми?

— Разбрах посланието.

Якият мъж пусна косата на Даниел и главата му тупна върху мокета. Той не отвори очи.

— Това е всичко засега — произнесе Гаetano. — Надявам се, че няма да има нужда да идвам пак.

Само след миг Даниел чу вратата на съблекалнята да се отваря и после да се затваря. Настъпи тишина.

ГЛАВА 17

15:20 часа, четвъртък, 28 февруари 2002 година

Няколко минути Даниел остана да лежи неподвижно, после отвори очи. Беше сам в малката съблекалня, но отпред се чуваха приглушени гласове. Сякаш продавачът упътваше клиент към съблекалните. Даниел се насили и седна на пода.

Погледна се в огледалото. Лявата страна на лицето му бе червена като цвекло, а от носа му капеше кръв и се стичаше покрай устата. Дясното му око имаше синкав оттенък и бе започнало да се подува и да се затваря.

С връхчето на показалеца си той предпазливо опипа носа и дясната си скула. Болеше го, но повърхността бе гладка, без подозрителни изпъкналости, които да говорят за счупване на костта. Изправи се и главата му се замая, ала не се чувстваше много зле. Само главата го болеше, краката не го държаха и изпитваше чувство на безпокойство, сякаш току-що бе изгълтал пет кафета наведнъж. Протегна ръката си; тя направо се тресеше. Случката го бе хвърлила в ужас; никога преди не се бе чувствал тъй уязвим и слаб.

Клатушкайки се, успя да обеуе панталоните си. Обърса с длан кръвта от лицето си. Тогава усети, че от вътрешната страна на бузата си има дълбока рана. Опипа с език мястото. За щастие, не беше чак толкова голяма и не бе нужно да се шие. Приглади с пръсти оредяващата си коса, отвори вратата и излезе в пробната.

— Добър ден — поздрави тъмнокож местен продавач с подчертан британски акцент.

Бе облечен в костюм на тънки райета, на чийто фон силно изпъкваше цветната копринена кърпичка в горното джобче, която сякаш бе експлодирала от гръдния му кош. Стоеше облегнат на стената със скръстени ръце и чакаше клиентът му да излезе от съблекалнята. С любопитство изгледа Даниел, вдигна вежди, но нищо не каза.

Тъй като не бе сигурен в гласа си, Даниел само кимна с глава и се опита да се усмихне. Несигурно тръгна напред, защото усещаше, че трепери. Боеше се, че околните ще го помислят за дрогиран. Но като се пораздвижи, походката му стана по-сигурна. Зарадва се, че продавачът не го заговори. Нямаше желание да общува с никого. Бързаше да излезе от магазина.

Когато стигна външната врата, беше сигурен, че походката му е нормална. Отвори я и подаде главата си навън в следобедната жега. Бързо огледа паркираните коли и се убеди, че нападателят му трябва отдавна да е изчезнал. Надникна през стъклото в магазина за дамско облекло и зърна Стефани, която оживено пазаруваше. Като се убеди, че тя е добре, Даниел тръгна право към автомобила.

Щом влезе в колата, той смъкна стъклата на прозорците и остави лекият бриз да раздвижи застоялия горещ въздух в купето. Въздъхна; добре му беше да седи на познато място. Обърна огледалото за обратно виждане към себе си и внимателно огледа лицето си. Тревожеше се за дясното си око, което вече се беше затворило. Но роговицата бе чиста и в предната камера не се виждаше кръв; единствено на склерата се забелязваха малки кръвоизливчета. За да се убеди, че не е пострадал, той провери дали не вижда двойни образи, когато мести поглед нагоре и надолу. Слава богу, всичко беше наред. Оправи огледалото, облегна се и зачака Стефани.

След около четвърт час тя излезе от магазина, като влачеше със себе си няколко пълни торби. Засенчи очите си с ръка и погледна към колата. Даниел ѝ помахаше с ръка през смъкнатото стъкло. Тя също му махна и се затича към него. Бе имал време да помисли за вероятната причина за нападението и първоначалната потиснатост бе отстъпила място на яростта, значителна част от която бе насочена към Стефани и съмнителното ѝ семейство. Макар, че нападателят не му бе счупил коленете, начинът на действие намирисваше на мафиотщина и той тутакси си спомни за брат ѝ. Нямаше ни най-малка представа кои са братята Кастиляно, но възнамеряваше да разбере.

Стефани се приближи, отвори вратата и хвърли торбите на задната седалка.

— Успя ли да се справиш? — попита безгрижно тя. — Трябва да ти кажа, че направих много хубави покупки.

Тя шумно затвори задната врата и тръгна да отваря предната, като не спираше радостно да бърбори. Седна и се протегна за предпазния колан, когато внезапно го погледна. Спря по средата на изречението.

— Господи! Какво е станало с окото ти? — попита тя.

— Добре, че го забеляза — горчиво отвърна Даниел. — Очевидно някой ме е набил. Но преди да навлезем в неприятни подробности, искам да ти задам един въпрос. Кои са братята Кастиляно?

Тя се вторачи в него и сега видя не само подутото око, а и синината на страната и засъхналата кръв под ноздрите му.

Искаше ѝ се да го докосне със съчувствие, но се въздържа. Долови гневния блясък в очите му и усети суровата нотка в гласа му. Името на братята и връзката, която направи между него и станалото, я парализираха. Смутено погледна надолу.

— Има ли още нещо пикантно, което не си сметнала за нужно да споделиш с мен? — язвително продължи Даниел. — Някаква друга подробност, освен че брат ти е бил обвинен в рекет, след като е инвестирал в компанията? Питам пак: кои, по дяволите, са братята Кастиляно?

Умът ѝ препускаше. Вярно, не му бе казала, че само половината от парите, които брат ѝ бе вложил, са негови. Нямаше извинение за това, още по-малко можеше да оправдае втория си пропуск, който я бе накарал да се чувства като крадец, уловен за втори път в едно и също престъпление.

Стефани мълчеше и Даниел продължи:

— Надявах се, че поне можем да разговаряме.

— Можем и ще го направим — обади се тя.

Никога в живота си не се бе чувствала толкова виновна. Бяха го наранили и тя трябваше да признае, че голяма част от отговорността пада на нейните плещи.

— Но най-напред ми кажи дали си добре — започна тя.

— Колкото може да се очаква при тези обстоятелства — отвърна Даниел, запали двигателя и даде на заден ход, за да излезе от паркинга.

— Да отидем в болницата ли предпочиташ, или да се консултираш със специалист? — попита тя.

— Не! Няма нужда. Ще оживея.

— А в полицията?

— Не, хиляди пъти не! Ако отидем в полицията, ще започнат разследване, а това означава да не можем да изпълним задължението си към Бътлър.

Даниел изви към изхода на паркинга.

— Ами ако това е още едно предупреждение да не се залавяме с тази задача? Сигурен ли си, че не желаш да се откажем от фаустовското начинание?

Даниел й хвърли гневен поглед.

— Не мога да повярвам, че го предлагаш! Не и не!

Той ядно тупна с длан върху волана и замълча задавено, после продължи с малко по-спокоен, но решителен тон:

— Нямам намерение да изоставя всичко, за което сме работили досега, само защото двама негодници са изпратили някакъв неандерталец да ми втълпява предупрежденията им.

— Той разговаря ли с теб?

— Между юмруците.

— И какво по-точно искат?

— Ако трябва да цитирам оная безмозъчна буца мускули, трябвало веднага да си вдигна задника и да се върна в Бостън, за да изправа компанията на крака.

Даниел излезе на шосето и увеличи скоростта.

— Като научили, че сме в Насо, нашите акционери помислили, че сме дошли на почивка.

— В хотела ли се връщаме?

— Желанието ми да пазарувам изчезна, затова искам да се върна и да си сложа лед на окото.

— Сигурен ли си, че не искаш да отидем на лекар?

— Вероятно ще се изненадаш да чуеш, че самият аз съм лекар.

— Говоря за практикуващ лекар.

— Много е смешно, но ме извини, че не се смея!

Продължиха пътя си и изминаха краткото разстояние до хотела в мълчание.

— Братята Кастиляно са познати на брат ми Тони — призна тя, докато вървяха към сградата.

— Защо ли не съм изненадан?

— Но нито ги познавам, нито съм ги виждала.

Отключиха вратата на апартамента. Стефани хвърли торбите настрана. Чувстваше се виновна и не знаеше как да се справи с гнева му.

— Защо не влезеш и не седнеш — грижовно му предложи тя. — Аз ще ти донеса лед.

Даниел се изтегна на кушетката във всекидневната, но тутакси седна. Когато лежеше, цялата му глава пулсираше. Стефани дойде и му донесе кърпа, в която зави кубчетата лед от кофичката върху минибара. Подаде му така направената торба и той внимателно я положи върху подутото си око.

— Искаш ли ибупрофен? — попита тя.

Даниел кимна и Стефани му подаде няколко таблетки с чаша вода.

Докато той пиеше болкоуспокоителните, тя седна на кушетката с подвити крака. Заразказва му подробности от разговора си с Тони в деня, когато трябваше да летят за Торино. Завърши разказа си с извинение, че не му е споменала за него. Оттогава се бяха случили толкова неща, обясни тя, че разговорът им не ѝ се бе сторил толкова належащ.

— Щях да ти кажа, когато се върнем от Насо и вторият транш от финансирането пристигне, защото исках да третираме парите на брат ми като заем и да му ги върнем с лихвите. Не желяех нито той, нито който и да е от приближените му да имат нещо общо с КЛЕЗА.

— Е, поне в едно нещо сме единни.

— Ще приемеш ли извинението ми?

— Предполагам, да — отвърна Даниел без капка ентузиазъм. — Значи, брат ти те предупреди да не идваш в Насо.

— Да — призна тя, — защото не можех да му кажа причината. Но предупреждението му звучеше твърде общо и без каквито и да е заплахи. Знаеш ли, още не мога да повярвам, че той има пръст в нападението върху теб.

— О, така ли?! — възкликна язвително Даниел. — Тогава се насили да повярваш, защото наистина е замесен! Кой друг ще съобщи на тези Кастиляно, че сме в Насо? Откъде другаде биха могли да разберат? Не може да е съвпадение, защото този гангстер се появи ден след нашето пристигане. Очевидно, след като снощи се обади на майка си, тя е позвънила на брат ти, а той на своите приятелчета. Да ти

напомням ли как побесня, когато ти споменах, че хората, обвинени в упражняване на рекет, прибягват до насилие?

Стефани се изчерви. Той беше прав; бе направо побесняла. Хрумна ѝ нещо и взе мобилния си телефон. Отвори го и започна да набира някакъв номер. Даниел я хвана за ръката.

— На кого звъниш?

— На брат ми — отвърна ядосано тя.

Даниел се наведе и взе телефона от ръката ѝ. Въпреки гнева и решимостта си, тя не се съпротиви. Даниел затвори телефона и го хвърли на малката масичка.

— Последното нещо, което трябва да направим в момента, е да се обадим на брат ти.

Той се облегна и отново притисна леда към окото си.

— Искам да го попитам. Ако наистина има нещо общо с нападението върху теб, няма да му се размине. Чувствам се предадена от собственото си семейство.

— Ядосана ли си?

— Има си хас — отвърна Стефани.

— Трябва да ти задам един въпрос — каза той и намести леда върху синината. — Преди около час ми заяви, че ще си помислиш дали да не се върнеш, защото не искаш да работиш с хора като Пол Сондърс и Спенсър Уингейт. Защото искаш съвестта ти да е спокойна. При настъпилите обстоятелства трябва да знам — възнамеряваш ли да си тръгнеш, или не.

Тя го погледна. Поклати глава и смутено се засмя.

— След случилото се, се чувствам толкова виновна, че няма начин да те оставя сам.

— Е, това е облекчение за мен — забеляза Даниел. — Изглежда наистина всяко зло е за добро, дори да те направят на пихтия.

— Дълбоко съжалявам, че те нараниха — каза Стефани. — Повярвай ми. Съжалявам повече, отколкото си мислиш.

— Добре, добре — повтори той и успокоително я потупа по коляното. — След като ме увери, че оставаш, ето какво мисля да направим. Трябва да се преструваме, че нищо не се е случило с мен, което означава, че няма да се обаждаш и да искаш обяснение от брат си, няма да казваш и на майка си. В бъдещите разговори с нея ще наблягаш на факта, че не сме на почивка, а усърдно работим, за да

спасим КЛЕЗА. Ще ѝ кажеш, че ще останем само три седмици и после се връщаме в Бостън.

— Ами онзи, който те нападна? Не се ли опасяваш, че ще дойде пак?

— Опасявам се, но трябва да поемем и този риск. Той не е местен и интуицията ми подсказва, че вече е на път за вкъщи. Заяви ми, че ако трябва отново да бие път от Бостън до тук, ще ме повреди много лошо, което ме кара да мисля, че районът, в който се върти е Ню Ингленд. Същевременно ми даде да разбере, че не ме е повредил, защото иска да се върна и да вдигна компанията на крака, а това означава, че имат интерес да съм добре, независимо как се чувствам в момента. Но надеждата ми е в това, че телефонните разговори с майка ти, които тя несъмнено ще предаде на брат ти, ще убедят братята, че си струва да почакаат три седмици.

— Трябва ли да си сменим хотела? Защото казах на мама, че сме отседнали тук.

— Мислих за това, докато те чаках в колата да излезеш от магазина. Дори ми хрумна да приемем предложението на Пол и да се преместим в клиниката „Уингейт“.

— О, господи! От трън, та на глог.

— И аз не искам да се настаним там. И без това едва ще можем да изтраем онези шарлатани през деня. Затова мисля да останем тук, ако това няма да те притесни. Не желая още една нощ като онази в Торино. Ще си седим в хотела и ще излизаме единствено, за да ходим до клиниката, където от утре и без това ще прекарваме повечето време. Съгласна ли си?

Докато го слушаше, Стефани кимаше с глава.

— Съгласна ли си, или не? — повтори въпроса си Даниел. — Защо мълчиш?

Внезапно тя вдигна ръце в изблик на чувства.

— Господи! Вече не знам какво да мисля. Нападението върху теб ме кара да се чувствам още по-объркана по отношение на операцията „Бътлър“. От първия ден трябваше да правим предположения за личности, които познаваме съвсем слабо, или изобщо не сме срещали.

— Почакай малко! — разсърди се Даниел; червеното му лице стана тъмноалено, а ниският му глас достигна неподозирани височини. — Няма да подновяваме разговора за това, дали трябва да лекуваме

Бътлър, или не. Вече е решено. От тук нататък ще говорим за това как ще осигурим всичко необходимо за неговата терапия.

— Добре, добре! — отвърна Стефани; протегна ръка и я сложи върху неговата. — Успокой се! Чудесно! Ще останем тук и ще се молим всичко да бъде наред.

Преди да продължи, Даниел си пое дълбоко въздух:

— Освен това мисля, че не бива да се делим.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че неслучайно онази буца мускули ми се нахвърли, когато бях сам. Най-вероятно брат ти държи никой да не те нарани, в противен случай щяха да набият и двама ни, или най-малкото щяха да ме нападнат, но пред очите ти. Според мен мъжът е чакал да се разделим; тоест, смятам, че ако бъдем непрекъснато заедно извън нашата стая, ще се радваме на относителна сигурност.

— Може би си прав — промърмори многозначително Стефани.

Мислите ѝ бяха объркани. От една страна чувстваше облекчение от факта, че Даниел нямаше нещо лошо предвид, когато спомена, че не желае да се делят, но от друга — все още ѝ бе трудно да повярва, че брат ѝ има нещо общо с нападението върху него.

— Ще ми донесеш ли още лед? — попита Даниел. — Този се стопи.

Имаше нужда да прави нещо. Взе прогизналата кърпа и отиде в банята, за да я изцеди. После отново прибегна до кофата с лед на бара. Когато му подаде компреса, телефонът на страничната масичка внезапно даде признаци на живот. Звънът съживи иначе тихата стая. Нито единият, нито другият помръдваха. И двамата се бяха вторачили в апарата. Спогледаха се разтревожено.

— Кой, по дяволите, може да е? — попита Даниел след четвъртото позвъняване и притисна леда върху окото си.

— Хората, които знаят, че сме тук, не са много — отвърна тя. — Аз ли да вдигна?

— Ами да — каза Даниел. — Ако е майка ти или брат ти, не забравяй какво говорихме.

— Ами ако е онзи, който те нападна?

— Не вярвам. Вдигни, но говори с безгрижен тон! Ако е той, просто затвори. Не се опитвай да го въвлечеш в разговор.

Стефани отиде до телефона, вдигна слушалката и с поглед, забит в Даниел, се опита да говори с нормалния си глас. Даниел забеляза как тя вдигна вежди, когато чу гласа отсреща. След няколко секунди той попита:

— Кой е?

Стефани вдигна ръка и му направи знак да почака.

— Чудесно! Благодаря ви.

После отново се заслуша. Машинално навиваше кабела на пръста си.

— Много сте любезен, но тази вечер не ни е възможно. Всъщност, ще бъдем ангажирани през цялото си пребиваване.

След това бързо се сбогува и остави слушалката. Погледна към Даниел, но не заговори веднага.

— Е? Кой беше? — попита той с любопитство в гласа.

— Спенсър Уингейт — удивено поклати глава Стефани.

— Какво искаше?

— Уведоми ни, че е засякъл пратката от Питър и че още сутринта ще уреди да ни я предадат.

— Ура за малките услуги! Значи, започваме да създаваме лечебните клетки за Бътлър. Но разговорът бе твърде продължителен за такова кратко съобщение. Какво друго искаше?

Тя тъжно се засмя:

— Попита ме дали бих отишла в дома му В Лифърд Кей на вечеря. Колкото и да е странно, даде ми да разбера, че кани само мен. Не мога да повярвам. Стори ми се, че ме сваля.

— Е, да го погледнем от хубавата страна. Има добър вкус.

— Не ми е никак смешно — възрази Стефани.

— Виждам — отвърна Даниел. — Но нека не забравяме голямата цел.

ГЛАВА 18

11:30 часа, понеделник, 11 март 2002 година

От време навреме Даниел признаваше заслуженото, на когото трябва. Той не се съмняваше, че в областта на манипулацията с клетки Стефани беше много по-добра от него и това се доказваше сега от материала, който наблюдаваше през дисекционния стереомикроскоп. Дватамата с нея го бяха поставили в единия ъгъл на работния плот в лабораторията в клиника „Уингейт“, за да може Даниел да наблюдава работата на Стефани. Тя вече беше готова за прехвърлянето на клетъчните ядра, процес, който бе известен като терапевтично клониране; щеше да извлече ядрото от узряла яйцеклетка, чиято ДНК бе предварително белязана с флуоресцентен материал. Вече бе фиксирала човешката яйцеклетка, като я бе засмукала с помощта на специална пипета с тъп край.

— В твоите ръце всичко изглежда много лесно — забеляза Даниел.

— Наистина е лесно — отвърна Стефани, докато насочваше втората пипета под микроскопа с помощта на микроманипулатора. За разлика от първата, крайт на тази пипета бе остър като тънка игла, а диаметърът ѝ бе едва една двайсет и пет милионна част от метъра.

— Да, за теб може да е лесно, но не и за мен.

— Тайната е в това, да не се бърза. Всичко трябва да става спокойно и равномерно, да не се работи отривисто.

Сякаш за да докаже думите си, тя леко, но решително придвижи пипетата към фиксираната яйцеклетка и я допря до външната обвивка на клетката, без да я пробива.

— Ето тук се издънвам винаги — каза Даниел. — В половината от случаите преминавам през клетката и излизам от другата ѝ страна.

— Вероятно защото си нетърпелив и това, естествено, те прави по-несръчен — предположи Стефани. — Щом набележиш клетката, трябва само да чукнеш леко с показалец върху микроманипулатора.

— Не използваш ли самия микроманипулатор за пункцията?

— Никога.

Стефани изпълни процедурата с показалеца си и под микроскопа си видя как пипетата леко навлиза в цитоплазмата на злочестата клетка.

— Е, човек се учи, докато е жив — усмихна се Даниел. — Изглежда, че в тази област съм само любител.

Стефани вдигна глава от микроскопа и го погледна. Не бе в стила му да омаловажава способностите си.

— Не бъди толкова самокритичен. За тази операция си има опитни лаборанти. Научих се да я извършвам още като студентка.

— Така си и мислех — отвърна Даниел, без да вдигне глава.

Стефани сви рамене и отново се съсредоточи върху работата си с микроскопа.

— Ето, използвам микроманипулатора, за да достигна до флуоресциращата ДНК — обясни тя.

Върхът на пипетата се доближи до целта и тя изчезна в лумена на пипетата като в миниатюрна прахосмукачка.

— И с това не се справям добре — каза Даниел. — Мисля, че засмуквам твърде много от цитоплазмата.

— Трябва да се засмуче само ДНК материалът — отвърна Стефани.

— Като наблюдавам операцията, не преставам да се удивлявам, че проработва — забеляза Даниел. — Винаги съм оприличавал структурата на живата клетка, наблюдавана под микроскоп, на миниатюрна стъклена къщичка. Как става така, че успяваме да откъснем ядрото ѝ от корен, да вкараме друго ядро от стара диференцирана клетка и да я накараме да функционира отново? Умът ми не го побира.

— Не само че функционира, но дори старото ядро, което вкарваме, се подмладява.

— Това също — съгласи се той. — Процесът на ядреното прехвърляне наистина ме изумява.

— За мен подобно чудо е доказателство за намесата на Бог, което разтърсва моя агностицизъм дори повече от онова, което научихме за Плащеницата от Торино.

Докато говореше, Стефани насочи трета пипета под микроскопа. В нейния лумен се намираше единична фибробластна клетка от тъканната култура на Ашли Бътлър: клетка, чието ядро Даниел бе променил с неимоверни усилия, най-напред с помощта на НХТСК, за да премахне гените — носители на паркинсоновата болест, — а после с помощта на добавъчен ген, който Даниел използва по предложение на Стефани като специален повърхностен антиген. Същата ДНК от ядрото на фибробласта трябваше да замени онази ДНК, която Стефани бе отстранила.

Докато наблюдаваше изкуствените манипулации на Стефани, Даниел се възхищаваше на работата, която двамата с нея успяха да свършат за седмица и половина: точно толкова време бе изминало от нападението на бостънския бандит върху него. За щастие раните му бяха заздравели и бяха останали единствено в паметта му. Само от време на време усещаше дясната си скула малко по-чувствителна от лявата, а от синия оток бе останало жълтеникаво петно, но и то щеше да изчезне. За жалост обаче още потръпваше, като си спомнеше за случая. Картината на надвесилия се над него гангстер с огромната си глава, малки уши и нос като патладжан се бе запечатала дълбоко в паметта му. Най-страшна бе кривата му усмивка и жестоките очи, които блестяха като стъкло. Дори сега, единайсет дни по-късно, Даниел виждаше в кошмарите си ужасното му лице, пред което се усещаше напълно безпомощен.

През деня се чувстваше много по-добре, отколкото през нощта. Както двамата със Стефани бяха решили непосредствено след случилото се, те бяха непрекъснато заедно, почти като сиамски близнаци и не излизаха от района на хотела, освен когато ходеха в клиника „Уингейт“. Оказа се, че изпълнението на този им план не бе никакво насилие върху тях, тъй като от зори до мрак прекарваха в лабораторията. Меган Финиган много ги улесни, като в добавка към плота в лабораторията им предложи и малък кабинет. Сега можеха да работят и върху документацията, което имаше положителен ефект върху цялостната операция. От помощ им бе дори Пол Сондърс: той устоя на думата си и ги снабди с десет свежи човешки яйцеклетки само дванайсет часа, след като ги поискали.

Отначало двамата разделиха дейностите помежду си. Тя работеше с фибробластната култура, изпратена им от Питър Размрази я

и я остави да се доразвие. В това време Даниел се занимаваше с парчето от плащеницата във физиологичния разтвор. След една-единствена операция с PCR апарата, за да увеличи наличната ДНК в течността, Даниел установи, че тя е най-вероятно от човек, макар и силно фрагментирана, което не бе изненада за тях.

След пречистването ѝ с помощта на микроскопични стъклени топчета, той прекара изолираните фрагменти от ДНК през PCR още няколко пъти и приложи допаминергично сондиране на гените. Веднага получи резултат, но само с част от генетичния материал и това наложи запълване на празнотите. След още няколко работни дни, всеки един, от които с продължителност шестнайсет часа, Даниел успя да прикрепя съответните фрагменти от ядрообразуващ материал, за да се оформят необходимите гени. Сега вече бе готов за фибробластите на Ашли Бътлър, които Стефани му бе приготвила.

Следващата стъпка бе НХТСК и при нея практически нямаше никакъв проблем. Тъй като сам бе разработил процедурата, Даниел познаваше всичките ѝ тънкости и уловки, но под сигурната му нетрепваща ръка ензимите и вирусните вектори функционираха безупречно и много скоро вече разполагаше с няколко готови фибробласта. Единствено Пол Сондърс му създаваше затруднения с искането си да наблюдава всяка операция, която той извършваше и често му се пречкаше в краката. Пол открито признаваше, че има намерение да използва същата технология при терапията със стволови клетки в клиниката.

Като привърши с НХТСК, Даниел реши, че са готови за трансфер на ядрото, ала Стефани го изненада с предложението си да прехвърлят и променената чрез НХТСК клетка. Обясни му, че ако някога възникне необходимост или интерес от визуализиране на лечебните клетки в мозъка на Бътлър след имплантацията им, то лесно би могло да се осъществи, тъй като лечебните клетки ще имат антиген, който ще ги отличава от останалите в организма на Бътлър, а те наброяват един трилион. Идеята ѝ му хареса и той се съгласи на тази стъпка, особено след като тя му каза, че ще помоли Питър да изпрати изградената клетка и нейния вирусен вектор от лабораторията им в Кеймбридж заедно с тъканната култура на Бътлър. Бяха използвали същата технология при успешното лечение на мишки от болестта на Паркинсон и това щеше да представлява ценен принос към протокола.

— При тази операция винаги използвам микроманипулатора — заяви Стефани и прекъсна мислите му.

Пипетата с променения фибробласт на Бътлър прониза обвивката на яйцеклетката, без да докосне клетъчната мембрана под нея.

— И тук срещам затруднения — призна Даниел.

Той я гледаше как инжектира малкия фибробласт между клетъчната мембрана на яйцето и по-дебелата външна обвивка. После пипетата изчезна от ползрението му.

— Номерът е да се достигне обвивката на яйцеклетката по тангентата — обърна му внимание Стефани. — В противен случай може да навлезеш в самата клетка.

Даниел мълчаливо наблюдаваше работата ѝ.

— Е, бих казала, че е страхотно — каза тя доволна; гранулката на яйцеклетката с новото ядро и фибробластът се бяха слели в интимна прегръдка под обща обвивка. — Давам им време да се слоят, след което ще ги активираме.

Стефани вдигна глава от микроскопа и измъкна плочката изпод обектива. Стана и отиде при камерата за сливане, за да подложи така прилепените клетки на електрошок.

Даниел я наблюдаваше. Освен с нощните си кошмари, свързани с човека на Кастиляно, той се бореше и с още едно чувство, породено от преживяното. Макар да бе уверил Стефани в противното, през първите няколко дни не преставаше да се тревожи и да се страхува, че бандитът ще се появи отново. Опасенията му бяха факт, дори и при мерките за сигурност, които взе администрацията на хотела, след като Даниел ги уведоми за случилото се. Управителят пожела да постави охрана в сградата, където се намираше апартаментът им, и я държа цяла седмица. Всяка нощ едрият мускулест охранител вземаше Даниел и Стефани от вечеря в ресторанта на хотела и ги придружаваше до вратата им; оставаше в коридора до сутринта, когато двамата отиваха в клиниката.

Когато страховете му избледняха, той насочи гнева си, породен от неприятната случка, към Стефани. Макар да се бе извинила и от самото начало искрено да му съчувстваше, Даниел се дразнеше от факта, че тя не иска да повярва в участието на семейството си в нападението върху него. Не го казваше направо, но той го усещаше от косвените ѝ забележки. Като имаше предвид семейството ѝ и липсата ѝ

на критичност към роднините, той се питаше дали ще може да разчита на нея по време на изпитанията, които тепърва ги чакаха.

Самонадеяното ѝ поведение също му създаваше проблеми. Въпреки, че обеща да не се държи грубо, тя непрекъснато подхвърляше забележки относно терапията със стволови клетки. Нещо повече, опита се да разбере нещичко за бременните бахамки, които работеха в клиниката. А Пол Сондърс бе изключително чувствителен на тази тема. На всичко отгоре се държеше презрително със Спенсър Уингейт. Даниел бе забелязал, че интересът му към нея расте, което би могло да се дължи на неговата собствена пасивност, но нима не съществува по-деликатен начин да се справи с положението? Стефани сякаш не разбираше как поведението ѝ застрашава онова, към което се стремят. Ако ги изхвърлят, всичко щеше да отиде по дяволите.

Той въздъхна. Въпреки душевните си терзания добре разбираше, че и дума не може да става да се лиши от услугите ѝ в настоящия момент. До пристигането на Ашли Бътлър оставаха единайсет дни, а дотогава трябваше да култивират допаминергичните неврони от фибробластите на сенатора, за да го лекуват. Напредваха с НХТСК, бяха извършили клетъчното прехвърляне, но имаше още много работа. Страшно се нуждаеше от експерт като Стефани при манипулацията с клетките и не можеше дори и да си помисли да я жертва тъкмо сега.

Стефани усещаше погледа на Даниел с гърба си. Съзнаваше, че чувството ѝ за вина и объркаността ѝ, породена от намеците, че семейството ѝ има пръст в нападението върху него я бяха направили твърде чувствителна, но не можеше да отрече, че той бе променил отношението си към нея. Можеше само да гадае как се чувства човек, когото са наранили физически, но не бе очаквала, че ще се възстановява толкова бавно и мъчително. А той странеше от нея, макар и незабележимо, и въпреки че продължаваха да спят в едно легло, не стигаха до интимности. Поведението му събуди стари опасения: Даниел или не можеше, или не искаше да ѝ предложи емоционалната подкрепа, от която тя се нуждаеше, особено когато бе в стрес, независимо чия беше вината за това.

Въпреки силното си желание да се обади на брат си и да му зададе някои въпроси, не го направи. А в относително честите

телефонни разговори с майка си тя непрекъснато подчертаваше, че двамата с Даниел са в Насо, за да работят и че работят здравата, което си беше самата истина. В подкрепа на това ѝ бе казала, че изобщо не стъпват на плажа, което също бе вярно. Освен това на няколко пъти ѝ напомни, че скоро ще привършат и че към двацет и пети март, когато се върнат в Бостън, компанията ще се е стабилизирала. Усърдно избягваше да ѝ говори за брат си, макар че предишния ден не устоя на изкушението и уж между другото ѝ зададе въпроса: „Тони не пита ли за мен?“

— Разбира се, че пита, скъпа — отговори Теа. — Брат ти се тревожи и непрекъснато пита за теб.

— Какви думи употреби по-точно?

— Не помня точните му думи, но му липсваш. Интересува се кога се връщаш.

— Ти какво му отговори?

— Онова, което ти ми каза. Защо? Нещо друго ли искаш да му съобщя?

— Не, разбира се — отвърна Стефани. — Увери го, че ще си бъдем у дома след по-малко от две седмици и че нямам търпение да го видя. Кажу му също, че работата ни върви изключително успешно.

В много отношения бе благодарна, че двамата с Даниел са толкова заети. Така нямаше време да се рови в чувствата си и да се терзае от съмнения по въпроса за лекуването на Бътлър. В резултат на нападението върху Даниел и на факта, че не бива да обръща внимание на покварата на управителите на клиника „Уингейт“, лошите ѝ предчувствия се бяха увеличили. Пол Сондърс бе по-лош от останалите. Тя чувстваше, че е безскрупулен, че му липсва и най-елементарна етика и че е тъп. Така наречените от него „добри резултати“ в програмата за терапия със стволови клетки на клиниката се оказаха несериозни. Не бяха нищо друго, освен сбор от описания на отделни случаи и изхода от тях. И дума не можеше да става за научна методика, но най-тревожното беше, че Пол не го разбираше и не го беше грижа.

Спенсър Уингейт бе друга история, но той беше повече глупав, отколкото покварен. Въпреки това обаче Стефани не би искала да се озове в дома му без придружител, а той не се уморяваше да настоява. Проблемът се състоеше в това, че развратната му същност намираще

подкрепа в самолюбивото му его, поради което дори не допускаше, че предложенията му могат да бъдат отхвърлени. Отначало Стефани се опитваше да е учтива в границите на разумното, но впоследствие промени тактиката и стана рязка в отказите си, особено като видя, че Даниел е безразличен. Няколко пъти Спенсър открито я задяваше и то в негово присъствие, но той изобщо не реагираше.

И сякаш тези мошеници не ѝ бяха достатъчни, за да я накарат да се съмнява в правилното си решение да използва клиниката, ами отгоре на всичко трябваше да мисли и за произхода на човешките яйцеклетки. Опита се дискретно да проучи нещата, но получи подкрепа единствено в лицето на лаборантката Мари. Макар и с нежелание, тя поне ѝ каза, че гаметите идват от специалното помещение в мазето, за което отговаря Синди Дрекслър. Когато я попита какво е това помещение. Мари млъкна и я посъветва да се обърне към Меган Финиган, шефката на лабораторията. За жалост Меган повтори думите на Пол, че това е търговска тайна, когато Стефани отиде при Синди Дрекслър, учтиво я отпратиха към д-р Сондърс, който отговарял по тази част.

Тогава тя промени тактиката си и се опита да заговори някои от младите жени, които работеха в столовата. Те се държаха дружелюбно, докато не ги попита за семейното им положение. Тогава станаха неразговорливи и започнаха да отговарят със заобикалки. Когато Стефани подхвана разговор за бременността им, те се отдръпнаха и млъкнаха, от което любопитството ѝ се разгоря още повече. Не беше нужно да си велик учен, за да разбереш какво става и въпреки предупреждението на Даниел тя реши да го докаже сама на себе си. Идеята ѝ беше да получи информацията и дълго след като Даниел и Бътлър напуснат островите, да уведоми анонимно бахамските власти.

Трябваше само да се промъкне в помещението. За съжаление, не бе получила още тази възможност поради изключителната си заетост, но през идните няколко часа това щеше да се промени. Яйцеклетката, която бе сляла с един от третираните с НХТСК фибробласти бе заменена с една от десетте, получени от Пол Сондърс. След като прехвърли ядрото на заменената яйцеклетка, тя не можа да се раздели. По тяхно искане Пол бе доставил още една. След като получиха нови ядра, деветте се деляха. Някои бяха в петия си ден и вече бяха започнали да образуват бластоцисти.

Стефани и Даниел възнамеряваха да създадат десет отделни линии стволони клетки, всяка от които да съдържа клонирани клетки от Ашли Бътлър. Макар да им бе нужна само една, те създадоха десет за всеки случай. И десетте щяха да доставят клетки, които да бъдат диференцирани в допамин произвеждащи нервни клетки.

Може би по-късно през деня, или на другата сутрин Стефани щеше да получи стволоните клетки от бластоцистите, но дотогава разполагаше с малко свободно време. Единственият проблем беше, че не можеше да остави Даниел, но благодарение на мерките за сигурност в клиниката и на неговото дистанциране от нея напоследък, тя си мислеше, че той няма да е непреодолима пречка.

— Как върви сливането? — извика Даниел от мястото си.

— Като че ли добре — отвърна Стефани, докато се взираше в лещите на микроскопа.

Сега яйцеклетката имаше ново ядро с пълен набор от хромозоми. Следвайки необясним засега процес, яйцето щеше да започне да препрограмира работата на ядрото. Само за часове новосъздаденото образуване щеше да започне да се държи като наскоро оплодено яйце. За да постави началото на конверсията, Стефани внимателно прехвърли променената яйцеклетка в активираща среда.

— И ти ли си гладна като мен? — извика Даниел.

— Като че ли да — отвърна тя и погледна часовника си.

Нищо чудно, че бе огладняла. Наближаваше дванайсет часа. В шест сутринта беше хапнала препечена филийка с кафе.

— Като поставя яйцето в инкубатора, ще отидем в столовата. Остават още четири минути.

— Добре — съгласи се Даниел, смъкна се от високото столче и влезе в техния кабинет, за да си съблече работната престилка.

Докато приготвяше друг съд с активираща среда, Стефани се опитваше да измисли извинение, за да се върне в лабораторията по време на обяда. Времето бе удобно за шпиониране, тъй като между един и два всички бяха на обяд, включително Синди Дрексълър от помещението, където се пазеха яйцеклетките. Хората от персонала общуваха главно по време на обяда. Най-напред й хрумна да му каже, че ще се върне, за да активира допълнителната яйцеклетка, но бързо се отказа от идеята; Даниел сигурно щеше да заподозре нещо. Той

знаеше, че след като вече е поставила яйцето в нова среда, то трябваше да остане в инкубатора шест часа.

Трябваше ѝ друго извинение и тогава се сети за мобилния си телефон. Даниел ѝ мърмореше по повод на натрапчивото ѝ желание да го носи винаги у себе си. Тя имаше причини за това си желание и една от тях беше, че бе казала на майка си да звъни на номера на мобилния, а не на телефона в хотела им. Но тъй като сутринта беше разговаряла с нея и не се притесняваше за здравословното ѝ състояние, нямаше как да му заяви, че не иска да пропусне някое обаждане през тридесетте минути по време на обяда. Хвърли поглед в посока на малкия им кабинет, за да се увери, че Даниел не гледа към нея, измъкна мобилния телефон от джоба си, изключи го и го постави на рафта с химикалите над работния плот.

Доволна от плана си, тя продължи да наблюдава процеса на активиране. След половин минута трябваше да премести яйцето от единия съд в другия.

— Каза ли нещо? — попита Даниел, като излезе от кабинета, този път без бяла престилка. — Готова ли си?

— Дай ми още две минути. Ще прехвърля яйцето в инкубатора и ще тръгнем.

Докато я чакаше, се приближи до инкубатора и огледа останалите контейнери, някои от които стояха там вече пети ден.

— Вероятно ще са готови още днес следобед.

— И аз си мислех същото — отвърна Стефани.

Тя предпазливо понесе новото яйце към инкубатора, за да го постави при останалите.

Кърт Хърман внезапно отпусна краката си на пода. Беше ги качил върху бюрото си в стаята с мониторите. Стъпил долу, той рязко изправи гръб и столът му се отмести назад. Тукаткси възвърна спокойствието си, тренирано през годините, когато се занимаваше с бойни изкуства и бавно се наведе напред по-близо до екрана, от който не отделяше поглед през последния един час. Всичко стана толкова бързо, че не повярва на очите си. Стефани Д'Агостино измъкна от джоба си мобилния телефон, целта на Кърт през последната седмица и

половина, и го постави върху рафта зад колбите и епруветките над работния плот. Сякаш искаше да го скрие.

Не отпускаше пръст от копчето на дистанционното, с което управляваше миникамерата, натисна го и я насочи към онова, което му бе заприличало на телефона ѝ. И наистина беше той! Виждаше краят му да се подава иззад колбата с хидрохлоридна киселина.

Объркан от неочакваното, но благоприятно развитие на нещата. Кърт пренасочи камерата с дистанционното, по Стефани бе извън обхвата ѝ. Отново поработи с копчето и ги видя изправени пред инкубаторите. Увеличи звука и се напрегна, за да чуе дали ще спомене нещо за телефона си, но тя не каза нищо. Уговориха се да отидат да обядват и след няколко минути излязоха от лабораторията.

Кърт премести поглед върху по-горния екран. Видя ги да излизат от сграда номер едно и да пресичат централната част на двора към сграда номер три.

По време на строителството на клиниката Пол Сондърс бе дал картбланш на шефа по безопасността с надеждата да избегне евентуална катастрофа, подобна на онази в Масачузетс, когато двамата федерални агенти бяха проникнали в базата данни на клиниката. Тъй като с лекота бяха преодолели всички пречки, по време на строежа Кърт се бе погрижил да натъпче новия комплекс с микрофони и камери. Охранителното оборудване бе последна дума на техниката и не се набиваше в очи. Без Пол да знае, Кърт бе поставил бръмбари в електроуредите в стаите за почивка, в апартаментите за гости и в повечето от жилищата за персонала. Всичко можеше да бъде проследено, от стаята с мониторите до офиса на Кърт, и всяка вечер той сядаше пред екраните и се забавляваше. Но при нужда можеше винаги да го отрече с мотива, че в един институт като клиниката „Уингейт“ от изключителна важност е да се знае кой с кого спи.

Продължи да наблюдава Даниел и Стефани, докато двамата влязоха в сграда номер три. Особено внимание обърна на нея. През последната седмица и половина беше му харесало да я следи, въпреки че личността ѝ го привличаше и едновременно с това го отблъскваше. Усещаше вътрешната ѝ чувственост. Понеже бе ценител на женската красота, оценяваше хубостта ѝ, но не оставаше сляп за факта, че като истинска евина щерка и тя сигурно бе лукава. Беше я наблюдавал, докато говори по телефона в лабораторията, но можеше да чува само

нейните реплики, така че още не бе в състояние да съобщи на Пол Сондърс името на пациента им, както му бе обещал, а той обичаше да изпълнява обещанията си.

Отношението на Кърт към жените бе формирано от майка му, жената, която го предаде последна. Двамата бяха много близки поради дългите отсъствия на резервирания му баща, който изискваше строга дисциплина от жена си и сина си. Баща му също бе служил в специалните части на войската и също като Кърт, който по-късно го последва, бе станал квалифициран килър в тайни операции. Но го убиха в Камбоджа през последните седмици на войната във Виетнам, когато Кърт бе на тринайсет години. Майка му реагира като развързана кучка. Пренебрегна скръбта на Кърт и започна да върти любов с най-различни типове пред очите и ушите му, защото стените на жилището им във военната база бяха твърде тънки. Само след няколко месеца тя се омъжи за един мижав застрахователен агент, когото Кърт ненавиждаше. Тогава стигна до заключението, че всички жени, особено хубавите, приличат на майка му: ще го съблазнят, ще изстискат силите му, а после ще го изоставят.

Още щом Даниел и Стефани влязоха в сградата, Кърт автоматично премести погледа си към монитор дванайсет и ги зачака да се появят в столовата. Когато се подредиха на опашката за топла храна, той стана и влезе в офиса. Взе от облегалката на стола лекото си копринено сако и го наметна върху черната тениска. Така прикриваше пистолета, който носеше винаги в кобура си. Нави ръкавите си до лактите. Взе от бюрото едва забележимото микрофонче и миниатюрната камера, които искаше да монтира в телефона на Стефани. Взе и комплекта с отвертки, който включваше миниатюрен поялник и двойни лупи очила.

С котешка стъпка излезе от мазето с инструментите в ръка и се отправи към сграда едно. Само след няколко минути се озова пред работния плот на Стефани и Даниел. Огледа се, за да се увери, че в лабораторията няма никой, освен него, взе телефона, сложи си лупите на очите и се залови за работа.

След по-малко от пет минути бръмбарът бе на място и работеше. Кърт тъкмо се канеше да изчезне, когато чу, че външната врата на лабораторията се отваря. Предположи, че е или лаборантката, или Пол Сондърс. Наведе се и погледна под рафта с химикалите към вратата,

която отстоеше на двайсетина метра от нето. За негово най-голямо учудване беше Стефани. Тя се приближаваше с бърза и решителна крачка.

За миг го обзе паника и се зачуди, какво да прави. Но бързо се съвзе. Сглоби телефона и го мушна на предишното му място зад колбата с хидрохлоридна киселина. После прибра инструментите, миниатюрната камера и луната в едно чекмедже. Бутна го с горната част на крака си и то безшумно се затвори. Стефани Д'Агостино беше вече на пет-шест метра от него. Той отстъпи назад с намерението да се скрие зад плота и рафта над него. Можеше и да го види, но не му оставаше никакъв избор.

* * *

Тони се чувстваше страшно минат, защото трябваше да пожертва вкусния обяд, най-хубавата част от деня му, за да отиде още веднъж в скапания склад за водопроводни части на братята Кастиляно. Вонята на развалени яйца от соленото блато влошаваше нещата още повече, макар че в студения ден тя не се чувстваше толкова силно, колкото преди седмица и половина. Добре, че щеше да посети миризливата дупка по светло, което не бе чак толкова неприятно, колкото през нощта. Поне нямаше да се опасява да не налети на някой ръждясал умивалник, докато влезе в сградата. Имаше нещо хубаво все пак и то беше, че това вероятно ще е последното му посещение при братята по въпроса за КЛЕЗА.

Тони влезе през входната врата и се запъти към офиса в задната част на сградата. Гаетано, който се занимаваше с двама клиенти, вдигна очи и му кимна с глава. Тони не му обърна внимание. Ако си бе свършил работата както трябва, сега нямаше да диша праха в склада. Вместо да търпи вонята на блатото, щеше да седи на любимата си маса в ресторант „Блу грото“ на Хановър Стрийт, да си пие кианти, реколта деветдесет и седма година, и да си избира соса към макароните от богатото меню. Когато дребните риби се издънваха, Тони страшно се ядосваше, защото неминуемо объркваха живота му. С възрастта все повече започваше да вярва в старата поговорка: „На вълка му е дебел вратът, защото сам си върши работата“.

Отвори вратата на офиса, влезе и шумно я затвори след себе си. Лу и Сал седяха всеки зад своето бюро и ядяха пица. Тръпки го побиха. Мразеше миризмата на аншоа, особено в комбинация с вонята на развалени яйца.

— А бе хора, знаете ли, че си имате голям проблем? — попита той и сви устни, за да демонстрира недоволството си; заклати глава като кучетата играчки, които някои поставяха на задното стъкло на колите си.

Но за да покаже, че не проявява неуважение към близнаците, той се приближи и се ръкува с всеки поотделно, после отиде и се тръшна на дивана. Разкопча балтона си, но не се съблече. Възнамеряваше да остане само няколко минути. Онова, което искаше да им каже, бе съвсем просто.

— Какво е станало? — с пълна уста попита Лу.

— Гаетано се е издънил. Не знам какво е направил в Насо, но ефектът е нулев!

— Шегуваш се.

— На шегаджия ли ти приличам? — сбърчи чело Тони и широко разпери ръце.

— Искаш да ни кажеш, че професорът и сестра ти не са се върнали?

— Още по-лошо — презрително отвърна Тони. — Не само че не се върнаха, пустите му измамници, ами на всичко отгоре сестра ми не е проронила дума за това на майка ми, а те разговарят почти всеки ден.

— Чакай малко! — обади се Сал. — Искаш да кажеш, че сестра ти не е споменала на майка ти, че са имали проблем и че някой е нападнал приятеля ѝ, така ли? Абсолютно нищо?

— Абсолютно нищо! *Niente!* Чувам само, че си живеят като в рая.

— Нещата не съвпадат с казаното от Гаетано — каза Лу. — Не му повярвах напълно, защото има навика да прекалява, когато нещата опрат до бой.

— Е, в нашия случай не е прекалил — отвърна Тони. — Влюбените птички са още там, пърхат под слънцето и, по думите на майка ми, имат намерение да останат още три седмици, дори месец, или колкото там са намислили! А междувременно, както твърди моят счетоводител, нищо не се е променило в компанията и тя продължава

да затъва. Той е сигурен, че след месец ще фалират, тъй че кажете чао на нашите двеста бона.

Сал и Лу се спогледаха недоверчиво. Гневът им растеше с всяка изминала минута.

— Какво ви каза Гаetano? — попита Тони. — Че е извил ръцете на професора и му се е скарал? Или изобщо не е ходил до Насо, а ви е излъгал?

Тони скръсти ръце на гърдите си и седна с кръстосани крака.

— Дявол да го вземе! — промърмори Лу. — Нещата не си пасват.

Остави парчето пица с аншоа и италианска наденица на бюрото, прекара език по венците си, за да отстрани остатъците от зъбите си, преглътна и се наведе над бюрото, за да натисне копчето, което стърчеше на повърхността. През вратата, свързваща офиса със склада, се чу глух звън.

— Гаetano е бил в Насо! — заяви Сал. — Сигурни сме, по дяволите!

Тони кимна с невярваща физиономия. Знаеше, че това е копчето, с което викат Гаetano. Искаха да вярват, че управляват много важно предприятие. Намерението на Тони беше да им вдигне кръвното и успя. Когато в отвора на вратата се появи главата на Гаetano, братята вече имаха желание да му я откъснат.

— Влез, дявол да те вземе, и затвори вратата! — изсъска Сал.

— Имам клиенти — посочи Гаetano назад.

— Не ми пука, дори там да е президентът на Съединените щати, мошенико! — изкрещя Сал. — Домъкни си задника тук.

За по-голям ефект той дръпна средното чекмедже на бюрото си, измъкна трийсет и осемкалибров пистолет с рязано дуло и го тръсна пред себе си.

Гаetano смръщи вежди и направи, каквото искаха от него. Много пъти беше виждал пистолета и не се стресна, защото знаеше, че това е един от любимите номера на Сал. В същото време осъзна, че той е вкиснат за нещо, а Лу не изглеждаше да е по-добре. Гаetano погледна към дивана, но тъй като Тони се бе настанил по средата, реши да остане прав.

— Какво има? — попита той.

— Искаме да знаем какво, по дяволите, свърши в Насо — изръмжа Сал.

— Казах ви — отвърна Гаetano. — Направих онова, което ми заръчахте. Дори успях да свърша всичко за един ден, което си беше чисто претрепване.

— Е, трябвало е да останеш още един ден — язвително се обади Сал. — Явно професорът не е разбрал посланието ни както трябва.

— Какво точно му каза? — със същата злоба в гласа попита Лу.

— Да си вдигне задника обратно и да оправи компанията — отвърна Гаetano. — По дяволите, не беше толкова сложно. Няма начин да съм се издънил.

— Даде ли му да разбере? — попита Сал.

— Дадох му и то доста добре. Фраснах го толкова силно, че той изхвърча като парцалена кукла и трябваше после да го вдигна от пода. Мисля, че му счупих носа, но не съм сигурен. Знам, че му насиних окото. Поговорихме и накрая го изритах от стола.

— Ами предупреждението? — продължи Сал. — Каза ли му, че ако не си вдигне чукалата и не дойде в Бостън при компанията си, ще се върнеш?

— Да! Казах, че ако не пристигне тук, ще го трепя много лошо и той, без никакво съмнение, ме разбра.

Сал и Лу погледнаха към Тони. И двамата свиха рамене.

— Гаetano не лъже за подобни неща — рече Сал и Лу кимна с глава.

— Е, в такъв случай професорът още веднъж се е изгъбаркал с нас — заяви Тони. — Или не е приел Гаetano на сериозно, или вече е готов да се скрие и не му пука за нашите двеста бона.

В стаята настъпи гробна тишина. Четиримата мрачно се гледаха един друг. Очевидно всички си мислеха за едно и също нещо. Тони чакаше някой друг да изкаже мислите им на глас и най-после Сал го направи:

— Търси си го. Искам да кажа, че вече решихме: ако не се стегне, ще го пречукаме и сестрата на Тони ще поеме управлението. Няма повече време да се глезотим с оня...

— Гаetano — обади се Лу. — Май ще се връщаш на Бахамите.

— Кога? — попита Гаetano. — Не забравяй, че утре вечер трябва да изработя онзи батакчия, доктора от Нютън.

— Не съм забравил — отвърна Лу и погледна часовника на ръката си. — Още е дванайсет и половина. Можеш да тръгнеш

довечера през Маями, да се отървеш от професора и утре да се върнеш.

Гаetano артистично завъртя очи към тавана.

— Какво има? — заядливо попита Лу. — Зает ли си?

— Понякога не е толкова лесно да премахнеш някого — отвърна Гаetano. — Дявол да го вземе, нали първо трябва да го намеря?

Лу погледна към Тони.

— Не знаеш ли къде са сега?

— Знам. В същия хотел са — отговори той и се засмя. — Виждате ли колко на сериозно е приел неубедителното му послание?

— Казвам ви — настоя на своето Гаetano, — бях много убедителен. Фраснах го няколко пъти.

— Откъде знаеш, че са в същия хотел? — заинтересува се Лу.

— От майка ми — каза Тони. — Използва номера на мобилния телефон на сестра ми, но един път не могла да се свърже и звъняла на номера в хотела им. Птичките не само че са в същия хотел, ами и в същата стая.

— Добре, отиваш там — обърна се Лу към Гаetano.

— Мога ли да свърша работата в хотела? — попита Гаetano. — Това много ще ме улесни.

Лу погледна към Сал. Сал погледна към Тони.

— Защо не? — сви рамене Тони. — Само да не докосва сестра ми и да действа тихо, без сцени.

— Това се разбира от само себе си — измърмори огромният мъж.

Идеята му хареса. Пътуването до Насо и обратно щеше да е уморително и съвсем нямаше да бъде почивка на море, но поне щеше да е забавно.

— Ами оръжие? Пистолетът трябва да е със заглушител.

— Сигурен съм, че нашите колумбийски приятели в Маями ще го уредят — отвърна Лу. — Толкова работа им вършим тук, в Ню Ингленд, че имат да ни връщат.

— Как ще го получа? — попита Гаetano.

— Предполагам, че някой ще се свърже с теб, когато кацнеш в Насо — каза Лу. — Аз ще се заема с това. Щом разбереш номера на полета до острова, съобщи ми го.

— Ами ако нещо стане и не получа пистолета? — попита Гаetano. — Ако искате да се върна до утре вечер, всичко трябва да е

наред.

— Ако на летището никой не те потърси, дрънни една жица.

— Става — съгласи се Гаetano. — Сега, да си вдигам чукалата...

ГЛАВА 19

12:11 часа, понеделник, 11 март 2002 година

Надписът на табелата бе пределно ясен: ДОСТЪПЪТ ОГРАНИЧЕН. САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ. ВЛИЗАНЕТО НА ВЪНШНИ ЛИЦА СТРОГО ЗАБРАНЕНО. Стефани се спря за миг и се взря в гледжосаната табела върху вратата непосредствено до товарния асансьор. Именно от тази врата бе излязла Синди Дреслър, когато им бе донесла яйцеклетките. Тогава бегло зърна табелата, но не се доближи до нея, за да я прочете. Онова, което сега прочете, я накара да спре. Зачуди се какво точно означава, че влизането на външни лица е строго забранено, като се има предвид, че цялата клиника е строго охранявана. Но тъй като вече бе дошла дотук, нямаше никакво намерение да се обърне и да се върне назад, само защото е видяла твърде общия текст на табелата. Бутна вратата и тя се отвори. Озова се пред стълбище, което водеше надолу. Успокои се при мисълта, че ако наистина не желаеха външни лица да влизат в стаята с яйцеклетките, щяха да държат вратата към стълбището заключена.

Озърна се, за да се увери, че в лабораторията няма никой и влезе. Вратата се затвори след нея. Тутакси усети разликата в температурата: в лабораторията работеше климатик и въздухът бе сух и хладен, докато на стълбището той бе значително по-топъл и влажен. Тръгна надолу по стълбите. Беше с ниски обувки и вървеше бързо.

Беше си дала само петнайсет, най-много двацет минути време. Не биваше да оставя Даниел сам. Докато слизаше, погледна часовника на ръката си; откакто излезе от столовата, за да дойде тук, бяха изминали пет минути. Мимоходом бе грабнала мобилния телефон от рафта и бе продължила към вратата с табелата. Не трябваше да се върне при Даниел без него, тъй като именно той ѝ бе послужил за извинение да се върне в лабораторията. Когато тя скочи от стола си и каза, че е забравила да го вземе, Даниел я бе погледнал доста странно.

Сигурна беше, че ако разбере какво е намислила, щеше много да се ядоса.

Слезе до долу и спря. Беше се озовала в малък полутъмен коридор. В единия му край бе вратата за товарния асансьор, а в другия — лъскава врата от неръждаема стомана без брава. Тя нямаше нито дръжка, нито ключалка. Стефани се приближи и се опита да я отвори. Топлата на пипане врата не се помръдна. Доближи ухо към нея. Стори й се, че чува леко бръмчене.

Изправи се и я огледа по краищата. Беше плътно прилепнала към металната каса. Запълзя на ръце и крака по пода, за да я огледа отдолу. Нямаше никаква пролука. Този факт разпали любопитството й още повече. Изправи се и леко потропа с юмрук по вратата. Искаше да определи дебелината й. Тя бе твърда като скала.

— Е, засега толкова с разузнаването ми — прошепна гласно Стефани.

Тя разстроено клатеше глава, докато оглеждаше наново вратата по краищата. С изненада забеляза, че няма звънец, не видя нито сигнална система, нито друго средство за комуникация с вътрешността на стаята.

Тя въздъхна и се обърна към стълбите с мисълта, че ако иска да продължи тайното си проучване, трябва да промени стратегията. Но едва направила първата стъпка нагоре и зърна нещо, което бе пропуснала: едва забележим в мрачината на коридора процеп за лични карти на стената срещу товарния асансьор, около шест сантиметра дълъг и сантиметър и половина широк. Не го бе забелязала преди, заслепена от блясъка на металната повърхност на вратата. Освен това ръбовете му бяха в същия неутрален цвят като стената и се сливаха с повърхността й. Отстоеше на около два метра от края на вратата.

Меган Финиган се бе погрижила Стефани и Даниел да получат идентификационни карти за клиника „Уингейт“. Те си направиха грозни като на моментално фото полароидни снимки, ламинирани отпред и с магнитни ленти отзад. Меган им бе казала, че картите са нужни за целите на сигурността и че по-късно ще им поставят индивидуален код. Междувременно можели да ги ползват, за да влизат в склада на лабораторията за материали.

Много беше възможно, преди да са въвели цялата система за сигурност в клиниката, картата да й послужи и да отвори

помещението, където се съхраняваха яйцеклетките. Опитва я. Тутакси бе възнаградена: стоманената врата се плъзна встрани, като издаде глух шум на въздух, излизащ под налягане. Попадна в центъра на странно сияние — смесица от силна електрическа и ултравиолетова светлина. Усети полъх от влажен и топъл въздух, до ушите ѝ достигна същото онова бръмчене, което бе чула и преди, само че сега беше по-силно.

Доволна от благоприятно стеклите се обстоятелства, Стефани бързо прекрачи прага и се озова в нещо като огромен инкубатор. Температурата беше около трийсет и седем градуса, като на човешкото тяло, а влажността очевидно не бе по-ниска от сто процента, защото Стефани цялата се изпоти. Носеше блуза без ръкави, но отгоре бе облякла бяла работна престилка. Сега ѝ стана ясно, защо Синди ходеше в широк памучен джемпър.

Стелажите с алуминиеви лавици, започващи от пода, покрит с теракотени плочки, и стигащи до сравнително ниския таван, бяха подредени из цялото помещение като в обществена библиотека. Всеки рафт, върху който стояха съдове с тъканна култура, бе дълъг три метра. Съдовете в полезрението на Стефани бяха празни. Пред кея имаше пътека и подредбата на рафтовете я караше да мисли, че на това място ще има кабинет. Пространството бе толкова дълго, че от влажната мъгла в помещението едва виждаше отсрещната стена. По размерите Стефани разбра, че клиника „Уингейт“ се готви значително да увеличи производствения си капацитет.

Тя тръгна напред с бърза крачка, като се оглеждаше встрани. Преброи трийсет стелажа и когато стигна до рафтовете с активно отглеждани тъканни култури, както бе видно от нивото на течността в стъклените контейнери, тя спря. Взе единия. На табелката пишеше: **ООГОНИЧНА КУЛТУРА**. Имаше дата, както и код с букви и цифри.

Върна съда обратно на мястото му и огледа останалите контейнери. Датите и кодовете им бяха различни. Да разбере, че в клиниката успешно се култивираха клетки от зародиш ѝ беше интересно, имаше и много причини да изпитва тревога, но не това бе целта ѝ сега. Надяваше се да разкрие произхода на оогониите и яйцата, които култивираха. Мислеше, че го знае, ала искаше да има неопровержими доказателства, които да представи на бахамските власти, след като излекуват Бътлър и тримата се приберат у дома.

Погледна часовника си. Бяха изминали общо осем минути, почти половината от времето, с което разполагаше.

С нарастващо вълнение Стефани продължи разходката си, като надничаше в страничните пътеки между стелажите и с любопитство разглеждаше рафтовете. Ала сама не знаеше какво точно търси да види, а помещението бе огромно. На всичко отгоре, започваше леко да се задушава. Тогава ѝ хрумна, че вероятно това се дължи на високото ниво на въглероден двуокис във въздуха, което бе благоприятно за развитието на тъканните култури.

След още двамайсет крачки Стефани отново спря. Беше стигнала до един рафт контейнери с необичайна форма, вероятно правени по поръчка, които не бе виждала преди. Бяха по-големи и по-дълбоки от обикновените, с вградена вътрешна матрица, където се развиваха култивираните клетки. Без да губи време Стефани взе единия контейнер. На табелката пишеше: **ЯЙЧНИК ОТ ЗАРОДИЩ, БРЕМЕННОСТ ДВАЙСЕТ И ЕДНА СЕДМИЦИ; ЯЙЦЕКЛЕТКИ В ДИПЛОТИНОВ СТАДИЙ НА ПРОФАЗАТА.** И тук имаше дата и код. Стефани провери и останалите контейнери на рафта. Подобно на оогонната култура, и тук датата и кодът бяха различни.

Следващите няколко рафта бяха още по-интересни. По тях също имаше контейнери с тъканна култура, самите съдове бяха по-големи и по-дълбоки, но броят им бе сравнително по-малък. Повечето бяха празни. Пълните съдържаха течност, която бе централно задвижена и циркулираше, като издаваше бръмченето, което бе чула в началото. Тя се наведе и се взря в единия съд. В течността имаше малко парче разкъсана тъкан, което по размери и форма напомняше канцеларски кламер. От малкия орган излизаха съдове и влизаха в съвсем тесни пластмасови тръбички, които водеха до малък апарат. Самият орган се къпеше и отвътре, и отвън в непрекъснато циркулиращата течна среда.

Стефани мушна глава между стъклените съдове, за да погледне контейнера отгоре, без да го докосва. На табелката пишеше: **ЯЙЧНИК ОТ ЗАРОДИЩ, БРЕМЕННОСТ ДВАЙСЕТ СЕДМИЦИ.** Имаше дата и код. Тя бе удивена от факта, че Сондърс и екипът му бяха в състояние да запазят яйцата от зародиш живи цели няколко дни.

Изправи се. От онова, което бе открила в помещението с яйцеклетките, подозренията ѝ се потвърдиха: Пол Сондърс и компания плащат на млади бахамки, за да забременеят и след около двамайсет

седмици от бременността си да абортират, а после вземат яйцеклетките от зародишите. Беше изучавала ембриология и знаеше, че миниатюрният зародиш в двайсет и първата си седмица съдържа около седем милиона клетки, които могат да се развият и да се превърнат в зрели яйца. Ако целта бе да се получат човешки яйцеклетки, винаги можеха да се използва яйца от зародиш. За жалост, Пол Сондърс също го знаеше.

Стефани поклати глава. Тя смяташе използването на зародиш при насилствено прекъсната бременност за нещо много по-лошо от репродуктивното клониране. Подозираше, че последното също бе част от играта на Пол Сондърс. Според нея именно такива шарлатани като лекарите в „Уингейт“ съсипваха името и бъдещето на учените биотехнолози с безсъвестните си постъпки. А фактът, че Даниел се прави, че не вижда какво става около него, говореше нещо повече за личността му, нещо, което досега бе останало скрито под повърхността и което поставяше под въпрос отношенията между тях. Импулсивно реши, че когато се върнат в Кеймбридж, ще заживее отделно от него.

Но дотогава имаше много време. Стефани отново погледна часовника си. Бяха изминали единайсет минути. Времето летеше. Оставаха ѝ още само четири минути. Трябваше да открие нещо наистина горещо като следа, за да не може Сондърс да се оправдае, че абортите са били направени с терапевтична цел. Макар теоретично да можеше да се върне в стаята с яйцеклетките някой друг ден, интуицията ѝ подсказваше, че ще да е трудно, особено ако трябва да измисля друго извинение и да остави Даниел известно време сам. Емоционално той бе далеч, но физически не се отделяше от нея.

За четири минути нищо не можеше да се направи. Стефани бе отчаяна и буквално тичаше към изхода по пресичащите се като в лабиринт пътеки между рафтовете. Но внезапно спря. В края на една от пътеките зърна нещо като лаборатория или кабинет, отделен от останалата част на помещението със стъклена стена. Бе на десетина метра от нея. Отвътре се излъчваше бяла флуоресцентна светлина и заливаше стелажите в съседство. Стефани смени посоката и свърна нагам.

Когато се приближи, разбра, че подозренията ѝ се оправдават. Най-вероятно кабинетът лаборатория на Синди бе разположен тук, в средата на помещението, за по-голямо удобство. Стаята имаше

правоъгълна форма, не повече от три метра в дълбочина, но затова пък бе дълга над двацет метра. По протежение на задната стена имаше тезгях с чекмеджета отдолу. Той бе вдлъбнат в средата, за да служи и за бюро. В левия му край бе вграден умивалник с типично лабораторен водопроводен кран. Силната флуоресцентна светлина идваше от скрити под горните долапи източници и сипеше синкавобели лъчи.

Върху тезгяха имаше съдове с тъканни култури, центрофуги и всякакъв вид лабораторни принадлежности, но Стефани не се заинтересува от тях. Вниманието ѝ бе привлечено от нещо, което приличаше на дневник — той бе разтворен върху вдлъбнатината на бюрото. Високата облегалка на стола скриваше част от него.

С мисълта, че времето безмилостно лети, Стефани бързо огледа стъклената стена за врата. За нейно учудване, вратата бе течно пред нея. Сливаше се със стъклената стена и само за дръжката върху нея имаше малка вдлъбнатина. Пантите бяха от вътрешната страна.

Зърна малък отвор за ключалка и се помоли вратата да не е заключена. Натисна дръжката. За щастие тя тутакси се отвори навътре. Когато влезе в дългата тясна стая, Стефани усети как заедно с нея нахлу въздух от помещението с яйцеклетките, което означаваше, че атмосферата там е с по-високо налягане, вероятно като предпазна мярка срещу микробите във въздуха. Работеше климатик и температурата и влажността бяха в границите на нормалното. Стефани остави отворено и се приближи до дневника. Тутакси бе погълната от съдържанието му; усети, че най-после е открила онова, което търсеше.

Бутна стола настрана, за да може по-добре да прочете написаните на ръка данни. Наистина бе дневник, но в него нямаше счетоводни данни. Представляваше списък на забременелите и абортирали жени с дата на раждане и друга информация. Разгърна няколко страници назад и ѝ стана ясно, че програмата е започнала преди клиниката да отвори врати. Очевидно Пол Сондърс бе планирал всичко предварително.

Стефани се съсредоточи върху някои от случаите и по данните разбра, че жените са забременели „ин витро“. В това имаше логика, тъй като бяха нужни само женски зародиши, а единствено ОИВ (оплождане ин витро) можеше да го гарантира. Видя, че във всички случаи е използвана сперма с X хромозоми с източник Пол Сондърс, което доказваше безогледната му мегаломания.

Стефани разгърна дневника на онази страница, на която го бе заварила, и преброи колко жени са бременни в момента. Сондърс и компания не само имаха дързостта да следват подобна програма, а и бяха надлежно записали всички зловещи данни черно на бяло. Тя трябваше на всяка цена да уведоми бахамските власти за съществуването на дневника.

Внезапно се вкамени от страх и тръпки полазиха по гърба ѝ. Не бе свършила с преброяването, когато сърцето ѝ подскочи и сякаш спря в гърлото ѝ. Усети как студеното желязо се провря през косата и опря в тила ѝ. Беше дуло на пистолет!

— Не мърдай и сложи ръце върху бюрото — прозвуча тих заплашителен глас.

Коленете ѝ омекнаха. Направо се парализира. Напрежението от последните минути и заповедта, която чу, я хвърлиха в ням ужас. Беше се привела над дневника, опряла едната си ръка на бюрото; другата, с която следеше написаните в него имена, си остана във въздуха.

— Сложи ръце върху бюрото — повтори Кърт с прикрит гняв. Гласът му трепереше. Едва се въздържаше да не удари с пистолета тази безсрамна женска, която бе имала куража да влезе в забраненото помещение.

Той болезнено я притискаше с дулото в тила. Когато излезе от вцепенението си, тя изпълни заповедта му и постави ръцете си върху бюрото. Така трепереше, че мускулите на краката ѝ се тресяха като желе.

За щастие, дулото на пистолета се отмести. Усети, че две ръце я претърсват. Взеха мобилния телефон, комплекта моливи и листчетата от джобовите ѝ, после ги върнаха обратно. Беше се посъвзела, когато почувства, че ръцете се промушват под работната ѝ престилка и опипват гърдите ѝ.

— Какво правите, по дяволите? — успя да попита тя.

— Млъквай! — изръмжа Кърт.

Ръцете му се плъзнаха от двете страни на гърдния ѝ кош. После се придвижиха към бедрата ѝ и спряха.

Стефани затаи дъх. Чувстваше се унижена. Усети, как ръцете я уловиха за задника.

— Това е безчинство! — извика тя.

Страхът започна да отстъпва място на бурна ярост. Опита се да се изправи и да се обърне с лице към насилника си.

— Млъквай! — изсъска мъжът.

Тя усети ръката му върху гърба си; притискаше я с такава сила, че както си беше с широко подпрени върху бюрото ръце, опря лице върху дневника, който я бяха заварили да чете. Дулото отново опря в тила ѝ и тя почувства болка.

— Не се съмнявай нито за миг, че ще ти пръсна мозъка още сега.

— Аз съм доктор Д'Агостино — успя да издума тя въпреки тежестта, която усещаше върху гърба си. — Тук работя.

— Знам коя си — ухили се Кърт. — Знам също, че не работиш в помещението с яйцеклетките. Влизането тук е забранено.

Стефани усещаше горещия му дъх. Беше се надвесил над нея и я притискаше към бюрото. Едва дишаше.

— Ако мръднеш още веднъж, ще те застрелям.

Той отмести ръката си от гърба ѝ и тя си пое дълбоко въздух, но усети, как ръката му се мушна между бедрата ѝ. Тя заскърца със зъби. Двете му ръце минаха по единия ѝ крак, после по другия и я заопипваха по чатала. Мъжът отново я притисна с ръка към бюрото, но не толкова силно, както преди. Усети горещия му дъх във врата си, докато сладострастно се отърка в нея и ѝ прошепна в ухото.

— Жени като теб си получават заслуженото.

Стефани едва се сдържаше да не му отвърне или да започне да вика. Мъжът върху нея сигурно бе луд и тя интуитивно усети, че засега трябва да остане пасивна. Най-после, тя се намираще в медицинска клиника, а не на някое пусто място. Вероятно Синди Дреслър и останалите щяха скоро да се появят.

— Слушай, кучко — продължи Кърт. — Трябваше да се уверя, че не носиш фотоапарат или оръжие. Натрапниците обикновено носят такива неща и никой не може да знае къде са ги скрили. Длъжен бях да проверя, така че не подскачай!

Стефани не помръдваше. Разбра, че мъжът отново се ядоса.

— Ръцете на гърба!

Изпълни заповедта. Преди да се усети, се оказа с белезници на ръцете. Стана толкова бързо, че го осъзна едва когато чу и второто прещракване. Положението се влошаваше. Никога преди не ѝ бяха

поставяла белезници и китките я боляха. При това се чувстваше още по-уязвима от преди.

Той я дръпна за косата и я обърна към себе си. Тя видя нападателя си, забеляза как тънките му устни се изкривиха в жестока подигравателна усмивка, сякаш парадираше с положението си.

Стефани тутакси го позна. Макар до сега да не бе чувала гласа му, беше го срещала в двора на клиниката и в столовата. Дори знаеше името му, както и факта, че беше шеф на службата за безопасност. Именно в неговия офис ги бяха фотографирали с Даниел и им бяха връчили личните карти. Той седеше зад бюрото си, но не каза и дума. Тогава тя отбягваше изцъкления му поглед.

Кърт отстъпи встрани и ѝ направи място да излезе. Пистолетът бе изчезнал от ръката му. Стефани с удоволствие тръгна към изхода, но Кърт я стисна за ръката.

— Не натам — изсъска той; когато тя се обърна да го погледне, Кърт ѝ посочи в обратната посока.

— Искам да се върна в лабораторията — каза Стефани, като се опитваше да звучи авторитетно, но при настъпилите обстоятелства ѝ беше много трудно.

— Не ме интересува какво искаш. Мърдай!

Кърт грубо я блъсна напред.

— Не виждам защо вдигаш такава пушилка — опита се да звучи спокойно тя. — Просто разглеждах. Искях да разбера откъде д-р Сондърс получава яйцеклетките, с които ни снабдява.

Умът ѝ трескаво работеше. Да тръгне ли с Кърт, или да припадне и да остане да лежи на пода. Щом като нямаше да ходят в лабораторията, тя предпочиташе да остане в офиса на Синди Дрексълър и да я чака да се върне. Неизвестността я ужасяваше, но тя продължи да върви. Направи го, защото Кърт я бе заплашил, че ако не тръгне с него, ще я застреля. Изглеждаше толкова ненормален, че изобщо не се усъмни в думите му.

— Навлизането в забранена територия е голямо престъпление — презрително заговори Кърт, сякаш бе прочел мислите ѝ.

Завиха под прав ъгъл и продължиха към една врата като онази, в която бе влязла, но в обратния край на помещението. Кърт натисна бутона и тежката като на сейф врата се плъзна със звук на компресор. Той бутна Стефани да мине и се озоваха в дълъг тесен коридор с

гипсови стени, който извиваше. Аплиците по стените излъчваха оскъдна флуоресцентна светлина. Вътре беше задушно, явно липсваше климатична инсталация.

Стефани спря. Опита се да се обърне, но Кърт я бутна напред с такава сила, че тя изгуби равновесие и падна. Строполи се на една страна и охлузи бузата си в циментовия под. Той я сграбчи за бялата престилка отзад на гърба и я повдигна като парцалена кукла. Когато тя стъпи на краката си, той я задърпа да върви. В този миг Стефани осъзна, че всяка съпротива ще доведе до лоши последици.

Страховете ѝ се задълбочаваха. Къде ли я водеше този изверг? По влажната топлина се досети, че са под земята.

— Настоявам да разговарям с д-р Уингейт и д-р Сондърс — отново се опита тя да придаде авторитетна нотка на гласа си.

— И това ще стане — отвърна Кърт с похотлив смях, който я накара да изтръпне.

Не след дълго разбра, че вървят под алеята с колони, отвеждаща към административната сграда. След няколко минути стигнаха до обикновена изолирана врата. Когато Кърт я отвори, тя видя, че предположението ѝ е било правилно. Намираха се в мазето на административната сграда. Бяха идвали тук с Даниел, за да си вземат пропуските. С облекчение разбра, че отиват в офиса на Кърт и не след дълго се увери в това.

— Надолу по коридора! — изкомандва Кърт, когато влязоха в офиса му; стоеше зад нея и тя не можеше да го види.

Стефани премина през полуотворената врата и зърна стената с мониторите. Кърт я побутна да продължи. В края на коридора спря.

— Сега ще видиш, че си имаме и затворническа килия, и спалня — произнесе с насмешка той. — Направи избора си.

Стефани не отговори, а влезе направо в отворената килия. Кърт затвори решетъчната врата. Тя се заключи с прецракване, което зловещо проехтя между бетонните стени.

— А белезниците? — попита Стефани.

— По-добре да са на ръцете ти — каза той; жестоката усмивка отново се появи върху тънките му устни. — От съображения за сигурност. Управата не се церемони със затворници, които искат да се самоубият и взема предпазни мерки.

Отново се засмя. Явно се забавляваше. Тръгна по коридора, но се поколеба, върна се и се взря в Стефани.

— Там има тоалетна чиния, така че можеш да я използваш. Няма да те безпокоя.

Тя се обърна и погледна тоалетната чиния. Освен, че се виждаше отвсякъде, отгоре нямаше капак.

— Настоявам веднага да видя д-р Уингейт и д-р Сондърс — погледна го тя решително.

— Опасявам се, че не си в положение да настояваш, за каквото и да е — присмя се Кърт, преди да се отдалечи и да изчезне по коридора.

Стефани си пое дъх и се опита да се отпусне. Колко ли беше часът? Не можеше да погледне часовника си. Даниел щеше да се чуди къде е и щеше да я търси.

Кърт Хърман седна зад бюрото си и сложи ръце върху него. Силното желание го караше да потръпва. Стефани Д'Агостино го бе възбудила до такава степен, че не можеше да намери покой. За жалост, удоволствието, което изпита като опипваше стегнатите ѝ, но меки женски форми, бе мимолетно и на него му се искаше преживяването да се повтори. Тя се държеше така, сякаш ѝ бе неприятно, ала той бе убеден в обратното. Такива са си жените: провокираха го, а в следващия миг се правеха, че не им харесва. Всичко бе игра за тях, преструвка, шега.

Кърт се опитваше да измисли нещо, за да отложи разговора си със Сондърс. Щеше му се изобщо да не му се обажда. Доктор Д'Агостино можеше просто да изчезне. По дяволите, точно това заслужаваше. Но Кърт знаеше, че това не може да стане. Сондърс щеше неминуемо да разбере, защото бе сигурен, че Кърт строго следеше кой влиза и кой излиза от комплекса. Ако докторката изчезнеше, Сондърс щеше да разбере. Кърт не можеше да не знае какво се е случило с нея.

Тъй като бе тренирал бойни изкуства, успя да постигне самоконтрол и да се поуспокои. Само след няколко минути мускулите му се отпуснаха и той спря да трепери. Дори пулсът му спадна до петдесет удара в минута. Знаеше го, защото често го мереше. Когато се овладя напълно, стана и влезе в стаята с мониторите.

Часовникът на стената показваше дванайсет часа и четирийсет и една минути. Значи, Спенсър Уингейт и Пол Сондърс са вече в столовата. Той седна и се вторачи в мониторите. Бяха точно дванайсет. С помощта на клавиатурата включи дистанционното на миникамера дванайсет и започна да оглежда помещението. Преди да открие шефовете си, той зърна Даниел Лоуъл. Приблужи образа. Докато се хранеше, Даниел четеше научно списание и не забелязваше нищо около себе си. На отсрещната страна на масата видя недокоснатия обяд на Стефани. На лицето на Кърт се появи лека усмивка. На доктора и през ум не му минаваше, че бе опипал приятелката му и я беше заключил в частната си килия. Ама че тъп надут пуяк!

Отново натисна копчето и продължи да търси Спенсър и Пол. Откри ги на обичайната им маса, заобиколени от обичайното ято служителки. И те бяха пуяци и Кърт знаеше с кого се свалят; за Пол знаеше повече, отколкото за Спенсър, защото Пол спеше в комплекса. Кърт смяташе повечето мъже за пуяци. В това число влизаха и командирите му от армията. Но трябваше да ги понася.

Взе телефона и се обади в столовата. Когато чу гласа на домакинката, той й каза да съобщи на Спенсър и Пол, че случаят е спешен и че двамата трябва веднага да дойдат в офиса му. Посъветва я да използва израза „Има голям проблем“. Само след няколко секунди той видя жената на монитора. Беше обезумяла. Потупа първо Спенсър, после Пол по рамото и прошепна нещо на всеки поотделно. Двата скочиха обезпокоени и бързо се отправиха към изхода. Спенсър вървеше с една крачка пред Пол, тъй като домакинката бе съобщила новината първо на него.

Кърт натисна копчето на дистанционното няколко пъти и на монитора се появи затворническата килия. Стефани крачеше напред-назад като котка в капан. Сякаш нарочно се движеше така, за да го дразни.

Не можеше повече да я гледа и рязко стана. След миг отново се отпусна на стола. Когато Спенсър Уингейт и Пол Сондърс пристигнаха задъхани, Кърт бе възвърнал равновесието си. Мълчаливо ги погледна, но не помръдна.

— И какъв е големият проблем? — попита Спенсър.

Кърт се зарадва да ги види обезумели. Така си връщаше за мижавата оценка, която му бяха дали за усилията при изграждането на

системата за безопасност в новия комплекс. Направи им знак да мълчат и ги поведе към стаята с мониторите. Когато влязоха, затвори вратата. С жест ги покани да заемат двата стола, а той остана прав.

— Какво, по дяволите, е толкова спешно? — загубил търпение, попита Спенсър. — Хайде, изплюй камъчето!

— Регистрирах нахлуване в помещението с яйцеклетките — отвърна Кърт. — Попаднахме в ситуация, която компрометира програмата ни за доставка на яйцеклетки.

— О не! — извика Пол.

Той бе готов да скочи от мястото си. Програмата за доставка на яйцеклетки играеше основна роля в бъдещите планове на клиниката и нейната репутация.

Кърт кимна, доволен от реакцията му.

— Кой? — попита Пол. — Вътрешен ли е?

— И да, и не — без да преувеличава, отговори Кърт.

— Стига, де! — не издържа Спенсър. — Няма да си играем на гатанки.

— Шпионинът, който проучваше регистъра, е заловен.

— Слава богу! — изломоти Пол. — Тази персона наистина ли разлистваше регистъра?

Кърт посочи към централния монитор. Стефани бе спряла да крачи из килията и сега седеше на желязната кушетка. Без да ще, тя гледаше право в миникамерата. Беше разстроена.

В стаята настъпи тишина. И тримата се взираха в монитора.

— Защо не се движи? — попита Спенсър. — Нали е добре?

— Нищо й няма — увери го Кърт.

— Виждам кръв на бузата й.

— Падна, като идваше насам.

— Какво си й сторил? — погледна го подозрително Спенсър.

— Оказа съпротива и се наложи да я укротя.

— Боже мой! — възкликна Спенсър; каквото и да бе станало, случаят не бе толкова спешен, както се опасяваше той, но все пак бе достатъчно сериозен. — Защо държи ръцете си зад, гърба?

— В белезници е.

— В белезници! — учуди се той. — Не е ли прекалено? Макар да съм ти благодарен, че поне не си я застрелял на място.

— Спенсър — обади се Пол. — Трябва да сме благодарни за бдителността му, а не да го критикуваме.

— Това е стандартна процедура: като хванеш престъпник, го закопчаваш — отсече Кърт.

— Да, но си я заключил в затворническа килия, за бога! — възкликна Спенсър. — Можеше поне да й свалиш белезниците.

— Забрави белезниците за малко — предложи Пол. — Нека се съсредоточим върху поведението ѝ. Не ми харесва, че е била при яйцеклетките, още по-малко, че е надничала в регистъра. Тя не гледа с добро око на проекта ни, особено на терапията със стволови клетки, която прилагаме.

— Малко е надута, това е вярно — призна Спенсър.

— Не искам да провали програмата ни с яйцеклетките. Не че има какво да направи тук, на Бахамите, но... — заяви Пол. — Не е като да сме в Щатите. Но все пак името ни може да пострада. Трябва да се погрижим това да не стане.

— Ами ако двамата с Лоуъл са дошли именно с такава цел? — предположи Спенсър. — Ами ако тази история за лекуването на някакъв пациент е само една измама? Може да се занимават с промишлен шпионаж и целта им да е да откраднат лаврите ни.

— Учени са — отвърна Пол.

— Откъде си толкова сигурен? — усъмни се Спенсър, отмести поглед от монитора и се взря в заместника си. — Когато става дума за учени, ти си твърде лековерен.

— Моля, моля! — отсече Пол.

— Е, не го вземай много навътре. Знаеш за какво говоря. Тези двамата наистина са защитили докторати.

— Кое то може да се дължи на липсата им на творческа мисъл — отвърна Пол. — Няма нужда да си защитил докторат, за да направиш смайващи научни открития. Но трябва да ти заявя, че що се отнася до работата им тук, те не ни лъжат. Със собствените си очи се уверих в ефективността на НХТСК.

— Независимо от това, пак биха могли да те измамят. Бъди сигурен. Те са професионални учени, а ти не си.

Пол извърна поглед за миг, за да се успокои. Спенсър бе последният човек на земята, който би могъл да дава преценка кой е и

кой не е истински учен. Той си беше търговец в бяла престилка; а дори и в търговията не беше кой знае колко добър.

След като си пое дълбоко въздух, Пол погледна към шефа си:

— Сигурен съм, че извършват истински оригинални манипулации с клетки и имат точно определена цел, защото взех някои от клетките, в които бяха вкарали ДНК от Христос. Резултатът е невероятен, а клетките са изумително жизнени. Проверих дали функционират и се оказа, че наистина функционират.

— Чакай малко — прекъсна го Спенсър. — Нима искаш да ме убедиш, че въпросните клетки съдържат ДНК от Христос?

— Не, разбира се.

Пол едва се сдържаше. Понякога, когато дискутираше със Спенсър по въпроси на молекулярната биология, имаше чувството, че разговаря с петгодишно дете. — Не разполагам с проби на божията ДНК. Опитвам се само да ти кажа, че със себе си носят фибробласти от болен от Паркинсон, когото имат намерение да лекуват. Извлекли са дефектните гени и са ги заместили с гени от кървавите петна върху Торинската плащеница. Вече са го направили и работят върху лечебните клетки. Говоря ти истината. За мен няма никакво съмнение, че се занимават именно с това. Сто на сто! Вярвай ми!

— Добре, добре — повтори Спенсър — Предполагам, че след като беше с тях в лабораторията, трябва да повярвам на думите ти, че са тук с терапевтична мисия. Но ако приемем това за даденост, остава въпросът с идентичността на пациента им, за което също те послушах. Обеща, че ще научиш кой е той. Разполагаме с малко повече от седмица, докато лечението му започне, а още сме в пълна неизвестност по този въпрос.

— Е, това е друга работа.

— Да, но двата въпроса са свързани помежду си. Ако в най-скоро време не разберем името му, няма да можем да се облагодетелстваме от тази операция, това е сигурно. Какво му е чак толкова трудното?

Пол погледна към Кърт.

— Кажи му!

Кърт се прокашля и започна:

— Задачата се оказа много по-мъчна, отколкото предполагах. Още преди да пристигнат в Насо, ние претърсихме и апартаментата, и работното им място. Когато пристигнаха, получихме достъп до

персоналните им компютри, а нашият компютър проучи хард дисковете им: нищо! Добрата новина е, че тъкмо днес поставих бръмбар в мобилния на жената. Исках да го сложа още в деня на пристигането ѝ, но не можах. Тя винаги го държеше у себе си.

— Поставил си устройството, докато се намира в килията? — попита Спенсър. — Не се ли притесняваш, че ще заподозре нещо?

— Не — отвърна Кърт. — Вкарах го, преди да я заловя. Днес за първи път тя остави телефона си в лабораторията и отиде в столовата. Тъкмо привършвах с монтажа на устройството, когато тя неочаквано се върна и тръгна към стаята с яйцеклетките. Проследих я.

— Тогава защо не я спря, а я остави да влезе? — попита Спенсър.

— Исках да я заловя на местопрестъплението — каза Кърт и на устните му се появи похотлива усмивка.

— Мисля, че и аз бих искал да я хвана на местопрестъплението — усмихна се по същия начин Спенсър.

— Оказва се, че сме в много добри позиции — обади се Пол. — Още в самото начало Кърт твърдеше, че мобилният ѝ телефон ще ни доведе до пациента.

— Наистина ли? — попита Спенсър.

— Да — отговори Кърт. — Но имаме и друга възможност. Можем да поискаме да ни съобщи името му, а в замяна на това да я освободим.

Двамата шефове на клиника „Уингейт“ се замислиха над предложението и се спогледаха. Първи проговори Спенсър:

— Идеята не ми харесва — поклати глава той.

— Защо? — попита Пол.

— Защото мисля, че няма да ни го кажат и защото така ще разберат, колко много държим да го научим — отвърна Спенсър. — Очевидно, за тях е много важно да запазят името на пациента си в тайна; в противен случай вече щяхме да го знаем. При положение, че са постигнали целия този напредък в лабораторията, те могат да си съберат багажа и да отидат някъде другаде за финалния стадий на лечението. Не искам да поставям под заплаха другите двацет и две хиляди и половина, които трябва да ни заплатят. Не е кой знае колко, но все е нещо. Освен това ще разберат, че блъфираме. Ако искаме да я

държим в килията, трябва да затворим и него, а не можем. Ще побеснее, като разбере къде е и как са се отнесли с нея.

— Имаш право — отвърна Пол. — Предпочитам да ни обещае, че ще пази в тайна онова, което е видяла и да я освободим. При сегашните обстоятелства така е най-разумно. Може да е на друго мнение, но ще трябва да го пази за себе си. Имам чувството, че доктор Лоуъл ще бъде на наша страна. Непрекъснато се опитва да извини арогантността ѝ.

Спенсър вдигна поглед към Кърт.

— Значи вярваш, че с помощта на подслушвателното устройство, което си монтирал в телефона ѝ, ще успееш да узнаеш името на пациента?

Кърт кимна с глава.

— Мисля, че трябва да следваме този план — продължи Спенсър. — Ще я притиснем да обещае да запази в тайна онова, което е видяла.

— Добре — съгласи се Пол. — Но къде е доктор Лоуъл?

— В столовата — каза Кърт и премести погледа си към монитор дванайсет. — Поне преди малко беше там.

— Много е важно, че доктор Д'Агостино е отишла сама в стаята с яйцеклетките — додаде Пол.

— В какъв смисъл? — попита Спенсър.

— Според мен доктор Лоуъл е нямал никаква представа, какво прави тя.

— Може и да си прав.

— Доктор Лоуъл е на път за лабораторията — обади се Кърт.

Той посочи един от мониторите и очите на двамата се насочиха натам. Даниел вървеше с бърза и решителна стъпка от сграда три към сграда едно. С ръката си крепеше моливите и химикалките в горния джоб на сакото си. Стигна до сграда едно и изчезна във входа.

— Кой е мониторът за лабораторията? — попита Пол и Кърт му го посочи.

Видяха Даниел да се появява от ляво. Спенсър предположи, че той търси Стефани. Кърт го проследи с помощта на дистанционното управление. Като видя, че я няма в лабораторията, Даниел надникна в кабинета им. Дори мушна глава в дамската тоалетна. После забърза към офиса на Меган Финиган.

— Мисля, че ако знаеше къде е, щеше да тръгне направо към помещението с яйцеклетките — обади се Пол.

— Логично — отвърна Спенсър.

Пол взе телефона и набра вътрешния на Меган.

— Ще уведомя главната лаборантка къде доктор Лоуъл може да открие сътрудничката си.

— Или каквато му е там — презрително допълни Спенсър.

— Не мога да знам. Между впрочем, Кърт, как е успяла да влезе в стаята с яйцеклетките?

— Използвала е пропускателна карта за клиниката — отвърна Кърт.

— Макар, че представих на административното ръководство списъка на секретните обекти още преди месец, достъпът до това помещение все още не е поставен при специален режим.

— Вината е моя — каза Пол и затвори телефона след краткия разговор с Меган Финиган. — Просто ми изскочи от ума при всичките ми задължения около клиниката. Освен това не сме и мислили, че в лабораторията ще работят външни хора.

Спенсър стана от стола.

— Хайде да отидем и да си поговорим със съблазнителната докторка, преди доктор Лоуъл да е пристигнал. Може да помогне при преговорите ни. Кърт, засега не искам да се месиш.

Спенсър и Пол излязоха в коридора и се отправиха към килията.

— Доста странен обрат на събитията — прошепна Спенсър. — Но със сигурност не е толкова лошо, колкото си мислех, когато тичах за насам.

ГЛАВА 20

19:56 часа, понеделник, 11 март 2002 година

Когато работата опреше до действие, Гаетано ставаше пълен реалист. Колкото и да му се щеше да пристигне в Насо и да довърши онова, което бе започнал, той изпитваше безпокойство. Безпокоеше се за пистолета. Той трябваше да е свестен, защото без добро оръжие нищо нямаше да се получи. Нямаше начин нито да пребие до смърт онзи шмекер, нито да го удави във ваната, нито да го удуши, както показваха по филмите. Да пребиеш някого не беше толкова лесно, колкото изглеждаше. Нужен бе план. Трябваше да стане бързо, в отдалечена местност, което да му осигури безпрепятствено бягство и за тази цел най-доброто оръжие бе пистолетът. Безотказен пистолет със заглушител.

Проблемът бе в това, че акцията зависеше от хора, които Гаетано не познаваше и които не го познаваха. Някой щеше да го посрещне, когато се приземи на острова, но нямаше гаранции, че това ще се случи. Тъй като пътуването бе планирано набързо, нямаше резервен план, нямаше как да си осигури и други контакти, можеше само да позвъни на Лу в Бостън, но в извънработно време щеше да е трудно да го открие. Дори тайнственият човек да се появи на летището, възможно беше в суматохата да не могат да се засекат, тъй като никой от двамата не знаеше как изглежда другият. На всичко отгоре Гаетано трябваше да се върне още на другия ден, тъй че и факторът време не беше на негова страна.

Имаше още нещо: Гаетано не обичаше да лети в малък самолет. В големи — да, защото можеше да се абстрахира от мисълта, че е във въздуха. Но малките бяха друго нещо, а този, в който се намираще в момента, бе възможно най-малкият. На всичко отгоре самолетчето се тресеше като електрическа четка за зъби и се въртеше в небето като топка за билиард.

Беше хванал полет на вътрешните авиолинии до Маями и там се бе прехвърлил на самолета, в който беше в момента. Когато излетя от Маями, слънцето залязваше и сега отвън бе тъмно като в рог. Опитваше се да не мисли какво има под подскачащия самолет, но всеки път, когато двигателите неистово изгърмяваха, без да иска си представяше огромния черен океан отдолу и сърцето му се стягаше. Гаetano си имаше една тайна: не можеше да плува и дълбоката вода бе неговият кошмар.

Той огледа останалите пътници. Те не разговаряха помежду си и изглеждаха ужасени като него. Повечето се взираха с празен поглед в пространството пред себе си. Някои бяха включили лампичките над главите си и четяха. В общата тъма те изпъкваха като светещи локви сред черна, лепкава кал. Стюардесата седеше с лице към тях и отегченото ѝ изражение му даваше някаква сигурност, въпреки че допълнителните ремъци на предпазния ѝ колан, които минаваха през раменете ѝ, сякаш очакваше да се случи най-лошото, го караха да бъде нащрек.

Внезапно самолетът мощно се разтресе. Сякаш някакво тяло се блъсна в тях. Дъхът му секна, но нищо не последва. Усети, че гърлото му пресъхва и с мъка преглътна. Примири се със съдбата си, затвори очи и се облегна назад. В същия мит от микрофона долетя гласът на пилота, който ги уведомяваше, че скоро ще се приземят.

Гаetano заби нос в стъклото на илюминатора и погледна надолу. Черният мрак бе отстъпил място на примигващите в далечината светлини. Той въздъхна с облекчение. По всичко личеше, че и този път ще оживее.

Последва глухо тръскане и най-после самолетът се приземи. Двигателите затрещяха, Гаetano усети как пилотът уби скоростта. Улови се за облегалката пред себе си. Бе тъй щастлив, че е на твърда земя, че дори се усмихна на пътника вдясно. Онзи отвърна на усмивката му. Гаetano се обърна към илюминатора и, вече спокоен, се отдаде на мислите си за пистолета, който трябваше да получи.

Самолетът не бе пълен и слизането стана бързо, а Гаetano бе сред първите, които стъпиха на асфалта. Дълбоко вдиша топлия тропически въздух и в същото време изпита огромно удоволствие, че усеща земя под краката си.

Стиснал малката си пътна чанта, той влезе през вратата и спря. Не знаеше какво да прави. Надяваше се, че поради едрото му телосложение лесно ще го забележат, но никой не се приближи. Носеше същите баровски дрехи, с които беше при първото си посещение: хавайска риза на цветя с къси ръкави, светли памучни панталони и тъмносиньо сако. Притиснат от тълпата зад него, той се придвижи напред. Реката от хора го тласкаше към гишето за проверка на паспортите. Когато редът му дойде, той подаде документите си. Служителят се канеше да удари печата, когато забеляза, че съвсем наскоро е бил отново на островите и че посещението му е продължило само един ден. Въпросително го погледна.

— Първият път бе нещо като проверка — обясни Гаetano. — Мястото ми хареса и сега идвам на почивка.

Служителят не отговори. Сложи печата, бутна паспорта към него и се обърна към следващия пътник.

Гаetano продължи покрай чакащите за багажа и се отправи към митницата. Като видяха, че в ръката си носи американски паспорт и че е само с пътна чанта, митничарите му махнаха да минава. Излезе през двете двойни врати, които се отвориха автоматично пред него. Зад подвижния железен парапет се тълпяха хора и с нетърпение се взираха в отворените врати да зърнат семействата и близките си. Никой не проявяваше интерес към него.

Тъй като не знаеше как да постъпи, Гаetano продължи да върви. Трябваше да мине отстрани и да се слее с пъстрата тълпа. Повървя още малко, спря и се огледа с надеждата да установи зрителен контакт с евентуалния си посрещач. Никой не му обърна внимание. Почеса се по главата, като се чудеше какво да прави. Тъй като нямаше по-добър план, той се отправи към гишето за наемане на автомобили и се нареди на опашката.

Петнайсет минути по-късно държеше в ръка ключовете за друго чероки, този път зелено на цвят. Върна се в чакалнята за международни полети и тъкмо щеше да се обади на Лу, когато някой го потупа по рамото.

Гаetano рефлексивно се извърна, готов за бой. Озова се очи в очи с най-черния и най-плешив човек, когото бе виждал някога. Със златните вериги на врата му можеше да се въоръжи цяла банда, а темето му блестеше толкова силно, че Гаetano примижа. Мъжът

отстъпи крачка назад и вдигна ръце пред гърдите си, за да парира евентуален удар. В едната си ръка държеше набръчкан кафяв плик.

— Спокойно, човече! — каза човекът с онзи живописен бахамски акцент, който помнеше от първото си посещение на островите. — Няма да ти направя нищо лошо.

Гаetano се смути от собствената си агресивност и се опита да се извини.

— Няма проблем, човече — напевно продължи мъжът — Ти ли си Гаetano Барезе от Бостън?

— Същият! — радостно се усмихна Гаetano и прегърна непознатия, сякаш му бе най-близък роднина. — Носиш ли нещо за мен?

— Ако си Гаetano Барезе, нося. Казвам се Робърт. Сега ще ти покажа какво съм донесъл.

С тези думи тъмнокожият отвори книжния плик и бръкна в него с намерението да извади онова, което се съдържаше в него.

— Хей, не го размахвай тъкмо тук! — прошепна Гаetano ужасен. — Да не си луд, бе?

Огледа се неспокойно. Наблизо стояха няколко въоръжени полицаи и по лицата им бе изписана досада. За щастие, не им обръщаха никакво внимание.

— Нали искаш да го видиш? — примижа непознатият.

— Да, но не тук, сред хората! С кола ли си?

— Разбира се. Не се шашкай, човече, майтапех се...

— Да вървим тогава. Хм, виж го ти, шегаджията!

Мъжът сви рамене и ухилен го поведе навън. Няколко минути по-късно се качиха в кадилак с пастелен цвят. Непознатият запали светлините в купето и му подаде плика. Въпреки, че очакваше да види нещо наистина специално, онова, което бахамецът измъкна от плика направо го слиса. Беше деветмилиметрово супермодерно оръжие SW99 с лазерен лъч и със заглушител САС9.

— Е? — попита Робърт. — Доволен ли си?

— Повече от доволен — отвърна Гаetano.

Любуваше се на черния му блясък, който говореше, че пистолетът е съвсем нов. Беше наистина внушителен. Въпреки, че дулото му бе само десет сантиметра, поради заглушителя той

изглеждаше поне двацет и пет сантиметра дълъг. Докато му се наслаждаваше, забеляза, че магазинът липсва.

— Къде е пълнителят? — попита той.

Без пълнител и куршуми оръжието беше безполезно.

Робърт се усмихна в мрака на купето. Зъбите му се бялнаха като истински бисери на фона на черната абаносова кожа. Той потупа с ръка джоба на панталоните си.

— Държа го на безопасно място, човече, пълен до горе и готов за действие. Нося ти два, за всеки случай.

— Добре — отвърна Гаetano и облекчен протегна ръка.

— Не бързай толкова — възпря го Робърт. — Струва ми се, че за това тук ми дължиш нещо лично на мен. Искам да кажа, че бих целия път до тук, вместо да си остана вкъщи и да си пия студената бира. Следваш ли мисълта ми?

Гаetano се взря в очите му, които в тъмнината изглеждаха като две дупки от куршум в мръсно бяло одеяло. Подозираше, че това е идея на приносителя на оръжието и на никой друг. Първата му мисъл бе да му заблъска главата във волана и да му даде да разбере с кого си има работа, но се вслуша в разума си. Мъжът можеше да има и друг пистолет, пък и нямаше представа какви са връзките на непознатия с колумбийците в Маями, с които Лу бе уредил доставянето на пистолета. Последното нещо, което желаше бе, докато изпълнява задачата си в Насо, да бъде преследван от банда колумбийци.

Гаetano се прокашля. Носеше доста пари, тъй като всичко на Бахамите ставаше срещу добро заплащане.

— Робърт, предполагам, че трудът ти наистина заслужава да бъде оценен. Какво имаш предвид?

— Сто доларова банкнота върши работа — отвърна мъжът.

Без да каже и дума, Гаetano се наведе, за да измъкне ръката си от десния джоб на панталоните. Не свалеше очи от Робърт. Извади една банкнота от свитата пачка и му я подаде. В същия миг получи пълнителите. Гаetano пхна единия в пистолета, той изщрака и влезе в кухнята като у дома си. Като отхвърли натрапчивата мисъл да пробва оръжието върху Робърт, той слезе от колата. Пусна другия пълнител в джоба на самото си.

— Хей, човече! — извика му Робърт. — Да те откарам ли в града?

Гаetano се наведе и мушна глава в купето.

— Благодаря ти, но и аз съм на колела.

Изправи се, пусна пистолета в левия джоб на панталоните си, на дъното, на който имаше специален отвор за заглушителя. Знаеше този номер от шефа си от времето, когато работеше в Ню Йорк. Поради факта, че отворът бе постоянен, той бе отвикнал да ползва левия си джоб за други неща, като например монети или ключове. Докато вървеше към наетото чероки, той усещаше хладната стомана на заглушителя да милва кожата на бедрото му. Приятна милувка.

Двайсет минути по-късно вкара джипа в паркинга на хотел „Оушън Клъб“. По пътя имаше време да се поуспокои след неприятния епизод с Робърт. Хрущенето на чакъла под гумите на колата се чу доста силно, тъй като всички стъкла бяха свалени. Гаetano бе решил да изключи климатика и да се наслаждава на свежия въздух. Направи пълен кръг, докато търсеше удобно място, което не само да е близо до сградата, а и да му осигурява безпрепятствено отстъпление. Искаше да си тръгне веднага щом пречука професора.

Преди да слезе от колата, включи осветлението в купето и се огледа в огледалото за обратно виждане. Искаше да се увери, че видът му е представителен и няма да направи впечатление в тузарския хотел. Приглади рунтавите си вежди и оправи реверите на сакото си. Хареса се и излезе. Пусна ключовете за колата в десния джоб на панталоните си и го опипа отвън, за да провери дали са си там. Трябваше да са му подръка и не биваше да ги търси, когато си тръгва. Като се убеди, че всичко е на мястото си, той закричи по алеята.

Възприе същия подход, както при първото си посещение тук и се отправи към сградата, в която се помещаваше апартамент 108. Беше осем и половина вечерта, така че професорът и приятелката му трябваше да са на вечеря, ала все пак искаше първо да провери в стаята. С бавна походка се размина с неколцина елегантно облечени гости.

Когато приближи сградата, Гаetano се отправи към моравата откъм океана. Продължи и стигна почти до наклона към плажа. После зави и тръгна по протежение на брега към сградата. Бе толкова близо до водата, че чуваше нежния плясък на вълните отдясно. Нощта бе великолепна — по обсипаното със звезди небе се виждаха перести облачета, осветени от ярката кръгла луна. Лекият бриз нежно шумеше

в листата на палмите. Гаetano отлично разбираше защо хората предпочитат този хотел.

Когато се изравни с апартамент 108, така че да може да погледне през прозорците, тръпки полазиха по гърба му и той усети как се възбужда и колко много се вълнува. Не само че всички лампи вътре светеха и завесите не бяха дръпнати, а и двамата, професорът и приятелката му, най-спокойно си стояха вътре и се виждаха в пълен ръст! Не можеше да повярва на късмета си. Щеше да изпълни задачата си толкова лесно и тъй бързо, че за миг усети как сърцето му затупа бързо-бързо в очакване на предстоящото насилие. Ала възбудата му спадна, когато си даде сметка какво точно вижда. Примигна няколко пъти, за да се увери, че очите му са наред. Нещо странно ставаше с професора и сестрата на Тони. Те пърхаха като птички... след малко започнаха да изтупват някакво одеяло. Вратата към коридора зееше отворена и телевизорът работеше.

Привлечен от смущаващата гледка, той прекоси тъмната морава. Инстинктивно мушна ръка в левия джоб на панталоните си и сграбчи пистолета. Внезапно спря. Изпита разочарование. Хората, които наблюдаваше, не бяха неговите жертви, а две камериерки, които оправяха леглата.

— Ядец! — изпъшка той и унило поклати глава.

Постоя още няколко минути в тъмнината. Така беше по-добре. Ако бе отишъл до стъклото и бе дръпнал спусъка, възбудата му щеше да трае прекалено кратко. Щеше да е твърде лесно и твърде бързо. Далеч по-добре бе да се крие и да дебне, да се изложи на опасност и да разчита на опита и уменията си, докато докопа плячката. Беше по-възбуждащо, по-възбуждащо.

Гаetano пусна пистолета, сви крак, за да усети заглушителя върху кожата си и оправи сакото си. Обърна се и се отправи към вътрешността на района. Ако професорът и приятелката му не са на вечеря, сигурно се разхождат наоколо.

Първият ресторант се намираще значително по-близо до плажа, отколкото сградата на хотела и Гаetano тръгна успоредно на брега. Френските прозорци излизаха направо на плажа и той бе достатъчно близо, за да чува разговорите на посетителите. Ускори крачка и побърза да излезе извън обсега на светлината, бликаща отвътре. Страхуваше се да не би професорът да го познае. Това бе проблем,

защото, ако го видеше, щеше да повика охраната, може би дори полицията.

Гаetano влезе през входа, като се озърташе. Мина покрай чакащите за маса гости, спря пред вратата на салона и заоглежда посетителите. Когато се убеди, че професорът, че е вътре, побърза да излезе.

Отправи се към по-обикновения ресторант с барплота в средата, който знаеше от първото си идване. Бе построен точно на края на плажа и със сламения си покрив приличаше на огромно тики. Беше претъпкан с гости, особено барът. Внимателно направи едно кръгче, като се движеше между бара и масите в периферията на кръглата зала. Професорът го нямаше и тук.

С мисълта, че жертвата му вероятно е излязла от хотела за вечеря, Гаetano тръгна по алеята, която отвеждаше в централната сграда. Имаше намерение да се настани на същото място, откъдето ги бе видял първият път. Надяваше се отново да се възползва от фруктиерите с плодове. От вкусните аромати, които се носеха около двата ресторанта, устата му се пълнеше със слюнка.

В главното фоайе имаше няколко души. За жалост, диванът на Гаetano бе зает от мъж и жена, които разговаряха с друга двойка на фотьойлите срещу тях. Той се завъртя край малкия бар и купата фъстъци върху него. По една случайност барманът бе същият, с когото Гаetano си бе бърбил при предишното си посещение. От тук се виждаше входът, макар и не толкова добре, но това му бе достатъчно.

— Хей! — обади се барманът и протегна ръка. — Къде пропадна?

Гаetano леко се разтревожи от факта, че служителят го позна, макар да се срещаше с десетки гости всеки ден. Усмихна се, стисна му ръката и си взе шепа фъстъци. Барманът бе родом от Ню Йорк, което бе темата на разговора им преди седмица и половина.

— Какво ще пиеш? — попита го той.

Гаetano зърна едрата фигура на един от охраната на хотела да се появява на вратата. С ръце на хълбоците, той оглеждаше помещението. Носеше безличен тъмен костюм. Отдалеч се познаваше, че е от охраната, защото в лявото си ухо имаше слушалка, а кабелът ѝ висеше изпод самото му.

— Една кока-кола ще ми дойде добре — отвърна Гаetano.

Трябваше да се отпусне и да върши нещо, за да се слее с гостите. Приседна върху високото столче пред бара с изпънат ляв крак, за да не подпира заглушителя на скрития в джоба му пистолет.

— С малко лед и парченце лимон ще стане идеална.

— Имаш ги, друже — каза барманът.

Отвори бутилката кока-кола и напълни чаша с лед. Отрязва парченце лимон, прекара го по ръба на чашата и наля напитката пред очите му.

— Приятелите ти още ли са в хотела?

Гаetano кимна с глава.

— Трябваше да се срещнем тук тази вечер, но не са в стаята си, няма ги в нито един от двата ресторанта.

— Надникна ли в английския двор?

— Какво е това? — попита Гаetano, като с периферното си зрение установи, че охранителят се върна в приемната.

— Всъщност, той е най-добрият ни ресторант — обясни барманът. — Работи само вечер.

— Къде се намира?

— От приемната тръгваш ляво. Минаваш през вратата и си там. Буквално в двора на най-старата хотелска сграда.

— Ще опитам — каза Гаetano.

Изгълта напитката си на един дъх и се намръщи от щипещата газираната течност в устата си. Остави една банкнота на бара и я покри с длан.

— Благодаря, приятел!

— Няма защо — усмихна се барманът и прибра банкнотата.

Гаetano изкачи двете стъпала до приемната, като внимаваше за охранителя. Видя го да разговаря с главния портиер. Следвайки указанията на бармана, той сви в ляво, влезе в една врата, която отделяше помещението с климатичната инсталация от двора и се озова в ресторанта. Той представляваше продълговато правоъгълно пространство, осеяно с палми, екзотични цветя и дори бликащ фонтан досами масите и столовете. Откритият ресторант бе ограден от двуетажната хотелска сграда. По протежение на втория етаж имаше тераса с железен парапет. Във въздуха се носеше приятна музика, изпълнявана от оркестър, който Гаetano не виждаше.

— Какво обичате? — посрещна го тъмнокоса жена, облечена в дълга до глезените рокля на цветя, която бе толкова тясна, че Гаетано се запита дали може да върви, без да вдигне полата си до кръста.

— Просто оглеждам — отвърна той и се усмихна. — Много е красиво...

Макар от коридора на втория етаж да проникваше светлина, осветлението на ресторанта градина идваше главно от високите свещи на всяка маса и от луната на небето.

— Ако искате да вечеряте тук, ще трябва да си направите резервация — обясни жената. — Тази вечер всичко е заето.

— Ще го имам предвид. Имате ли нещо против да поогледам наоколо?

— Заповядайте — отвърна тя и с жест го покани да продължи.

Гаетано зърна стълба към втория етаж и с надеждата, че оттам ще вижда по-добре, се изкачи по нея. Гореве му се откри музикантите. Бяха отместили встрани мебелите, за да имат повече място.

Той тръгна по открития коридор, като плъзгаше ръка по парапета. Отлично виждаше хората на масите долу, поне онези, които не бяха скрити от растенията. Сякаш за негово удобство свещите осветяваха лицата им. Имаше намерение да направи пълен кръг и да огледа всички.

Внезапно спря и косата му настръхна. На не повече от петнайсетина метра, зад цъфналия олеандър, видя професора оживено да разговаря с някого. Докато говореше, той кимаше с глава и сякаш да подчертае думите си назидателно размахваше пръст. Гаетано не виждаше лицето на Стефани, тъй като тя седеше с гръб към него. Бързо отстъпи назад, за да използва прикритието на олеандъра. Следваше забавната част. Ако имаше пушка с мерник, щеше да уцели професора от мястото си, но за жалост нямаше. Знаеше, че с пистолет, дори такъв като неговия, трябваше да си над самата мишена, за да си сигурен, че ще улучиш. Реши да изчака по-удобен момент.

Огледа се. След като откри влюбените птички, започна да се чуди къде да се скрие и да дочака края на романтичната им вечеря. Щом свършат, най-вероятно ще се отправят към апартамента си по една от тъмните, изолирани алеи, които бяха изключително удобни за планирания удар. В най-лошия случай щяха да тръгнат да се разхождат

по плажа, което също щеше да бъде удобно за Гаetano. Най-после всичко си идваше на мястото.

В открития коридор пред него имаше стълба. Тя водеше до минерална баня, поне така сочеше надписът. Гаetano погледна назад към оркестъра и реши, че е най-добре да се скрие тук. Вероятно нямаше да вижда професора и сестрата на Тони докато вечерят, защото олеандърът му пречеше, но пък щеше със сигурност да ги види, когато си тръгват, а това бе по-важно. Щеше да седи тук и да се прави, че слуша оркестъра, в случай че охраната се навърта наоколо.

Даниел потърка клепачи, за да успокои очите си. Примигна няколко пъти и отново погледна към Стефани; и тя изглеждаше вбесена като него.

— Казвам само, че шефът по безопасността твърди, че когато те е заловил в забранената зона, те е претърсил. Което не ми изглежда чак толкова странно.

— Казва се Кърт Хърман — изсъска Стефани. — И твърдя, че най-нахално ме опипа. Чувствах се унижена и изплашена до смърт и не съм сигурна кое от двете ме измъчи повече.

— Добре, опипал те е докато те е претърсил. Не знам къде свършва едното и откъде започва другото. Но каквото и да се е случило, не би трябвало да си в стаята с яйцеклетките. Сама си си го търсила!

Стефани бавно отвори уста. Бе ужасена от думите му. Това бе най-грубото нещо, което някога ѝ бе казвал, а той нерядко я бе нагрубявал. Рязко отмести стола от ковано желязо назад и той издаде дразнещ шум, когато краката му застъргаха в бетонния под. Стана. Даниел мигновено реагира, като се наведе към нея и я стисна за ръката.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита той.

— Не знам — отвърна Стефани. — Засега искам само да се махна от тук.

Няколко секунди се гледаха през масата. Даниел не я пускаше и тя не се дърпаше. Осъзнаха, че хората около тях млъкнаха. Когато се огледаха, видяха, че всички са вперили очи в тях. Дори сервитьорите прекъснаха работата си и ги зяпнаха.

Въпреки, че беше бясна на Даниел, Стефани седна на мястото си. Той продължаваше да я стиска за ръката, макар да поотпусна пръсти.

— Не го мислех — каза Даниел. — Ядосан съм и не съзнавам какви ги говоря. Сигурен съм, че не си искала да те задяват.

От очите ѝ хвърчаха искри.

— Говориш като онези, които смятат, че изнасилените сами са предизвикали нападателяте си с облеклото или поведението си.

— Не е така — отвърна той. — Беше грешка на езика. Наистина съм бесен, че влезе в това помещение и причини такава суматоха. Обеща, че няма да правиш подобни неща.

— Не съм обещала — възпротиви се тя, вече с по-мек тон. — Казах, че ще се опитам. Но ме гризе съвестта. Влязох, защото се опитвах да докажа онова, от което се опасявах и го доказах. Заплөждат жените и после предизвикват аборт, за да използват зародишите им.

— Откъде си толкова сигурна?

— Видях доказателствата със собствените си очи.

— Добре. Не можем ли да го обсъдим, без да си викаме един на друг?

Той се огледа. Хората се бяха върнали към разговорите си, а сервитьорите разнасяха поръчките.

— Не и докато говориш по такъв начин.

— Ще се опитам да не говоря по такъв начин.

Стефани го загледа, като се опитваше да разбере дали последните му думи са искрени, или повтаря репликата ѝ, за да ѝ се присмее. Но нито едното, нито другото можеше да я успокои — и двете бяха лош сигнал.

— Хайде! — каза Даниел. — Какво е това доказателство?

Тя продължаваше втренчено да го гледа. Опитваше се да разбере дали се е променил за последните шест месеца, или винаги е бил толкова безразличен относно всичко, което я засяга. Извърна очи, за да овладее чувствата си. Ако тя си тръгне, или двамата продължат да се карат, проблемът нямаше да се реши. Обърна се към него и си пое дълбоко въздух. После му описа всичко, което бе видяла, особено подробностите, вписани в регистъра черно на бяло. Когато свърши, двамата продължиха да се гледат над недовършената вечеря. Най-после Даниел наруши мълчанието:

— Е, била си права. Това удовлетворява ли те?

— Едва ли! — язвително се засмя тя. — Въпросът е можем ли да продължаваме отсега нататък, като знаем тези неща?

Даниел заби поглед в масата и разсеяно започна да върти сребърната вилица в ръката си.

— Виж: приехме яйцеклетките, преди да знаем подробности около произхода им.

— Ха! — презрително възкликна Стефани. — Страшно извинение, няма що. Колко удобно само!

Даниел я погледна в очите.

— Много сме близо — каза сериозно той, като наблягаше на всяка дума. — Утре започваме диференцирането на клетките. Няма да спра тъкмо сега заради нещата, които стават в клиника „Уингейт“. Съжалявам, че са се отнесли грубо с теб и са те унизили. Съжалявам и за това, че ме нападнаха. Не дойдохме за удоволствие. Предварително знаехме, че няма да ни е лесно. Знаехме също, че директорите на „Уингейт“ са неетични и подкупни идиоти, но въпреки това решихме да работим в тяхната клиника. Въпросът стои по следния начин: с мен ли си, или не.

— Нека и аз ти задам един въпрос — отвърна Стефани, като се наведе към Даниел и снижи глас. — След като излекуваме Бътлър и се приберем, а КЛЕЗА излезе от блатото и всичко останало се подреди както трябва, не можем ли по някакъв начин да уведомим бахамските власти какво става в „Уингейт“?

— Проблематично е — отговори Даниел. — За да те освободя от килията на Кърт Хърман, подписах договор за поверителност на сведенията, получени в клиниката, което прави предложението ти невъзможно. От „Уингейт“ може да са луди, но не са глупави. В документа е записано с какво се занимаваме и ние, което означава, че ако разкрием тайната им, те ще разкрият нашата, което ще обезсмисли всичките ни усилия.

Стефани разсеяно въртеше чашата с вино, което не бе докоснала.

— А какво ще кажеш да направим така — внезапно рече тя. — При положение, че Бътлър се излекува, едва ли ще настоява да продължим да пазим тайната му.

— Предполагам, че си права — каза Даниел.

— Не можем ли тогава да приемем, че въпросът остава открит и ще се решава в движение?

— Мисля, че и това е възможно — кимна Даниел. — Кой знае? Нещата могат да вземат неочакван обрат.

— Както цялата операция досега.

— Много смешно!

— Е, всичко се разви извън нашите планове, нали?

— Не е съвсем вярно. Благодарение на теб работата с клетките се разгърна така, както бяхме планирали. До пристигането на Бътлър ще разполагаме с десет линии клетки, всяка от които би могла да го излекува. Онова, което искам да знам е, ще останеш ли с мен, докато завършим операцията и напуснем Насо?

— Имам още едно изискване — погледна го Стефани.

— О!

— Искам ясно да заявиш на Спенсър Уингейт, че не ти е приятно да ме сваля. И докато не сме сменили темата, ще те попитам само едно нещо: защо оставаш безразличен към намеците му? Унизително е.

— Просто се старая да не вдигам много шум.

— Да не вдигаш шум!? Не разбирам! Ако Шийла Доналдсън се държеше по подобен начин с теб, със сигурност щях да ти помогна, независимо от желанието ти.

— Спенсър Уингейт е егоцентричен празноглавец, който си мисли, че прави благодеяние на всяка жена. Бях убеден, че лесно ще се справиш с него, без да правиш сцени.

— Сцените вече са факт. Той се натрапва все по-настоятелно, започна дори да ме докосва, макар че след днешната случка вероятно ще бъде по-въздържан. Както и да е, искам да си на моя страна. Много ли е?

— Разбрах! — отговори Даниел. — Това ли е всичко? А сега можем ли да продължим и да довършим операцията?

— Предполагам — кимна с глава Стефани без всякакъв ентузиазъм.

Даниел приглади с ръка косата си, изду бузи и изпусна шумно дъх като спукан балон.

— Може би отново трябва да ти се извиня за думите си преди малко — леко се усмихна той. — Не бях на себе си, като научих, че си заключена в онази килия. Помислих си, че наистина ще ни изритат от клиниката, заради това че се ровиш в работите им, преди да сме свършили.

Тя мълчаливо се питаше дали изобщо му хрумва колко отвратително егоцентричен е той самият.

— Надявам се, не намекваш, че не е бивало да влизам при яйцеклетките?

— Не, не е така — призна Даниел. — Сигурен съм, че си направила онова, което си мислела за най-добро. Радвам се, че проектът ни не пропадна. Но случилото се ме накара да осъзная нещо друго. Напоследък сме толкова заети, че оставаме насаме само когато се храним.

Той вдигна глава и погледна през палмовите листа към обсипаното със звезди небе.

— Ето, в средата на зимата се намираме на Бахамите, а не сме се възползвали от това.

— Нещо определено ли имаш предвид? — попита Стефани; понякога той наистина я изненадваше.

— Да — отвърна Даниел, взе салфетката от скута си и я постави в чинията пред себе си. — И двамата не сме кой знае колко гладни, при това сме в стрес. Хайде да се разходим на лунна светлина из градината на хотела и да посетим средновековния манастир, който зърнахме отдалеч още първата сутрин. Нали се питахме какво ли представлява? В средновековието хората са се оттегляли в манастирите, за да избягат от суетата на външния свят.

Въпреки гнева, който изпитваше към Даниел и въпросите, които си задаваше относно бъдещото развитие на отношенията им, не можеше да му откаже. Тя стана от стола.

— Може би това е най-доброто предложение, което съм чувала от устата ти през последните шест месеца.

Ето това е, каза си Гаетано, когато зърна главата на Стефани. После над олеандровия храст, който закриваше гледката му към масата, се появи и главата на Даниел. Той се сви в стола си, в случай че погледнеха към оркестъра. Очакваше двамата да тръгнат към него и да минат отдолу на път за апартамента. Но не стана така. Отправиха се в обратната посока, без да се обръщат назад.

— Ядец! — измърмори ядосано той.

Всеки път, когато си помислеше, че всичко е под контрол, се случваше нещо неочаквано. Погледна над диригента, с когото бяха установили зрителен контакт, докато седеше и чакаше. Музикантът бе показал, че оценява интереса на Гаetano. Той се изправи, а Гаetano му се усмихна и му помахна с ръка.

Отначало тръгна по терасата спокойно, за да не покаже, че бърза. Но щом се отдалечи на прилично разстояние от оркестъра, той ускори крачка. Професорът и момичето бяха изчезнали от двора и бяха влезли в източната врата на първия етаж, където се намираше отделението за балнеолечение.

Като стигна стълбището в противоположния край на терасата, Гаetano спря. После бързо заслиза, стиснал пистолета в джоба си. До източната врата спря, за да се поуспокои, огледа се и щом се увери, че никой в ресторанта не го наблюдава, бавно я отвори. Не знаеше какво ще стане. Ако ги видеше да си записват час за балнеопроцедури, щеше да отстъпи назад и да премисли следващия си ход. Но отделението бе затворено, както се виждаше от табелата, поставена върху празното бюро и осветена от настолната лампа. Внезапно си спомни, че бе минал оттук при първото си посещение, когато търсеше басейна. С надеждата, че професорът и приятелката му са тръгнали нагам, той бързешком прекоси празното помещение и излезе от другата му страна.

Озова се в сектора с индивидуалните вили за гости. Всеки вход бе осветен от лампа над вратата, но районът под палмите тънеше в мрак. Гаetano продължи по познатия път. Беше доволен. Тъй като предполагаше, че басейнът и прилежащият му бар ще бъдат също затворени, той щеше да си намери удобно местенце, откъдето да изпълни пъкления си план.

Докато вървеше по алеята вдясно ги зърна тъкмо преди да изчезнат по стълбите надолу зад каменната барокова балюстрада. Той отново ускори ход. Като стигна до балюстрадата, огледа района около басейна. Както очакваше, беше затворен и постройките около него бяха тъмни. Дъното му беше осветено и той приличаше на огромен плосък смарагд.

— Не мога да повярвам на очите си! — прошепна сам на себе си той. — Идеално място!

Имаше защо да се възхити. Даниел и Стефани бяха заобиколили басейна и сега се взираха в просторната, тъмна и пуста градина. Поради тъмнината Гаетано не различаваше другите подробности, освен загатнатите силуети на статуите и грижливо оформените храсти. Но виждаше добре средновековния манастир, който блестеше на лунната светлина като корона над тъмната терасирана градина.

Плъзна ръка в левия джоб на панталона си и хвана дръжката на пистолета. Потръпна от вълнението, което го обзе при докосването до хладната стомана и си представи червения лазерен лъч върху челото на професора преди дърпането на спусъка.

ГЛАВА 21

21:37 часа, понеделник, 11 март 2002 година

— Защо ли тази статуя ми изглежда позната — каза Даниел. — Известна ли е?

Двамата със Стефани стояха върху грижливо окосената трева с очи, вперени в голата фигура от бял мрамор, която блестеше във влажната и мъглива полутъмнина на версайския парк в „Оушън Клъб“. Сребристосиня светлина се сипеше върху симетрично подредената градина и остро контрастираше с тъмновиолетовите сенки.

— Според мен е копие на Канова — предположи Стефани. — Така че, да, известна е. Ако е скулптурата, за която си мисля, оригиналът се намира в музея „Боргезе“ в Рим.

Даниел я погледна със страхопочитание, но тя не го забеляза. Беше погълната от женската скулптура и леко я докосваше по бедрото.

— Удивително е как мраморът напомня за човешка плът на лунната светлина!

— Откъде, по дяволите, знаеш, че е копие на Канова, който и да е той?

— Антонио Канова е бил известен италиански скулптор от школата на неокласицизма през осемнайсети век.

— Впечатлен съм — каза Даниел, като продължаваше да я гледа със страхопочитание и удивление. — Как можеш да помниш толкова много факти? Или само се шегуваш, а всъщност си прочела за градината в брошурата на хотела?

— Не съм чела никаква брошура, но видях, че ти я прелистваше. Може би ти трябва да си гидът в тази разходка?

— Няма начин! Прочетох само за манастира горе на хълма. Сериозно те питам, откъде знаеш за Канова?

— В колежа преминах курс по история — отговори Стефани. — Той включваше и кратък преглед на история на изкуството, който си спомням по-добре, отколкото останалите предмети.

— Понякога ме удивляваш.

Той протегна ръка и докосна мраморната възглавница, върху която жената бе полегнала.

— Колко странно, че хората са можели да обработват мрамора по такъв начин, че да изглежда мек. Погледни, каменните гънки изглеждат като истински плат!

— Даниел! — прошепна тревожно тя.

Той се изправи и се опита да разгадае изражението на лицето ѝ в тъмнината. Стефани се взираше зад гърба му по посока на басейна. Проследи погледа ѝ, но не забеляза нищо необикновено в осветените от луната дървета и храсти.

— Какво има? Виждаш ли нещо?

— Само преди миг — отвърна Стефани. — С периферното си зрение улових, че нещо шавна. Мисля, че зад балюстрадата има някой.

— И какво от това? И други хора се разхождат като нас — тук е толкова красиво! Не е логично да сме сами в огромния парк.

— Така е, но ми се стори, че този някой се скри, когато се обърнах натам. Сякаш не искаше да го видим.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита невярващо Даниел.
— Че някой ни шпионира ли?

— Ами, нещо такова.

— О, я стига, Стефани! Въпросът ми не беше сериозен.

— Да, но аз съм напълно сериозна. Мисля, че наистина видях някого.

Тя се повдигна на пръсти и се взря в тъмнината.

— Тук има още някой! — развълнувано прошепна тя.

— Къде? Никого не виждам.

— Отзад, при басейна. Някой се скри в сенките до бара.

Даниел я хвана за раменете и я обърна с лице към себе си. Тя се опита да се изтръгне.

— Хей! Хайде, отпусни се! Нали дойдохме, за да се разсеем? Денят бе напрегнат и за двама ни, особено за теб.

— Може би трябва да се върнем и да се разходим по брега, където е по-оживено. Този парк е твърде голям, твърде тъмен и отдалечен.

— Отиваме в манастира — каза Даниел и посочи към хълма. — И двамата се интересуваме от него и, както споменах преди малко, и

двамата имаме нужда да се оттеглим от суетата на реалността. Нощта е най-подходящото време за разглеждане на руини. Така че, вземи се в ръце и да вървим!

— Ами ако наистина тук има някой и той се крие зад балюстрадата?

Стефани изви врат, за да види какво има зад декоративния храст.

— Искаш ли да изтичам до там и да проверя? Ако такава е желанието ти, с радост ще го сторя, за да се успокоиш. Нормално е да си напрегната. Но ние сме в района на хотела, за бога! Тук е пълно с охрана, забрави ли?

— Предполагам, че е така — съгласи се с нежелание Стефани.

Споменът за похотливата усмивка на Кърт нахлу в главата ѝ с пълна сила. Имаше много причини да е на ръба на нервна криза.

— Кажи, искаш ли да отида и да проверя?

— Не, искам да останеш при мен.

— Хайде тогава! Да се изкачим до манастира — настоя той, улови я за ръката и я поведе към централната алея, която преминаваше през терасираните градини и по широките стълби се изкачваше до билото на хълма, където се издигаше манастирът. За разлика от тъмния парк, той бе осветен с прожектори отдолу и готическите му арки изпъкваха върху кадифения фон на звездното небе. Отдалеч напомняше истинско бижу.

Изкачваха терасите една по една и заобикаляха фонтаните и скулптурите в центъра на всяка площадка. Забелязаха, че встрани сред дърветата се гушеха още статуи. Някои бяха от мрамор, други — от камък или бронз. Макар да се изкушаваха да ги погледнат, не се отклониха от пътя си.

— Нямах представа, че тук има толкова много изкуство — забеляза Стефани.

— Преди да стане хотел, това е било частно имение — обясни ѝ Даниел. — Поне така пише в брошурата.

— А какво пише за манастира?

— Спомням си само, че е френски и че е построен през дванайсети век.

Стефани изненадано подсвирна с уста.

Изкачиха и последните стъпала, а когато стигнаха до върха, видяха че алеята се пресича от асфалтов път, отделящ манастира от

парка. Нямахте как да го забележат от долу, освен ако по пътя не минават коли, а той беше пуст.

— Ето ти изненада — каза Даниел и се огледа; шосето минаваше от изток на запад по средата на остров Парадайз.

— Такава е цената на прогреса — забеляза Стефани. — Обзалагам се, че води до игрището за голф.

Пресякоха шосето, което още излъчваше топлината на отминалия ден и изкачиха няколкото стъпала до върха на хълма, където се извисяваше манастирът. Древната постройка представляваше квадрат без покрив с двойна готическа аркада.

Даниел и Стефани се приближиха. Трябваше да внимават къде стъпват, тъй като тук пътеката не беше равна като долу в парка; тя бе посипана с камъчета и счупени черупки от миди.

— Имам усещането, че манастирът е от онези неща, които изглеждат по-добре от разстояние — предположи Стефани.

— Затова руините трябва да се гледат нощно време.

Те внимателно се движеха по пътеката между двата реда колони. Привикнали с тъмнината, двамата бяха заслепени от осветената старина и трябваше да примижат.

— Тази част тук е имала покрив в миналото — забеляза Стефани.

Даниел погледна нагоре и кимна с глава.

Прекрачиха към вътрешната балюстрада, като заобикаляха камъните по пътя си. Опряха се на древния каменен парапет и се загледаха в централната част. Беше петнайсетина квадратни метра, покрита с камъчета и останки от мидени черупки, събудени от играта на светлосенките.

— Малко е тъжно — поклати глава Стефани. — В миналото тук е бил центърът на действащ манастир, в двора сигурно е имало кладенец, градина с фонтан...

Даниел с интерес оглеждаше вътрешното пространство.

— Тъжното е, че след толкова векове съществуване дори това каменно творение невъзвратимо се руши от тропическото слънце и влажния въздух.

Изправиха се и се обърнаха един към друг.

— Нищо не е вечно — издекламира той и неловко се засмя на патоса си. — Хайде да се разходим по брега!

— Идеята е добра — отвърна Стефани. — Но нека първо отдадем заслуженото внимание на старината. Да минем под аркадата!

Държаха се за ръце и вървяха, като заобикаляха неочакваните препятствия. Блясъкът на прожекторите им пречеше да видят всички детайли. Когато стигнаха на отсрещната страна, те спряха, за да се насладят на гледката към пристанището на Насо. Светлината, която струеше отвън ги затрудняваше и те скоро тръгнаха по обратния път.

Гаetano бе изпаднал в екстаз. И да искаше не можеше да подреди нещата по-добре. Професорът и сестрата на Тони стояха изправени в кръга светлина и когато той се приближи на незначително разстояние от тях, те не го видяха. Можеше да ги причака и в тъмата на парка, но предварително беше отгатнал целта на разходката им и знаеше, че мястото е идеално, за да изпълни замисъла си.

Сестрата на Тони трябваше да бъде съвсем сигурна откъде е дошъл изстрелът, за да не си помисли, че професорът е станал жертва на случайно нападение. Гаetano смяташе, че това е много важно, тъй като тя щеше да поеме компанията след смъртта на приятеля си. Трябваше да й бъде съвършено ясно, че братята Кастиляно не се шегуват, когато имат да вземат пари и когато става въпрос за правилното ръководене на фирмата.

Двойката се намираше в отдалечения край на руината и бавно обикаляше сградата. Гаetano бе заел позиция в неосветената ѝ западна част. Щеше да ги изчака да се приближат на пет-шест метра, преди да излязат на пътеката, където стоеше той.

Докато ги наблюдаваше да завиват зад ъгъла и да се приближават към него, сърцето му лудо заби. С нарастващо вълнение измъкна пистолета от джоба си и провери дали в пълнителя има куршум. Вдигна го на равнището на очите си и се приготви за най-любимото си нещо: действието!

— Мисля, че няма защо да се връщаме на този въпрос — заяви Стефани. — Не тъкмо сега, пък и в бъдеще.

— Извини ме за думите, които ти казах в ресторанта. Но от друга страна, като се замисля, май предпочитам да ме опипат, отколкото да

ме пребият. Не твърдя, че да те опипат е по-приятно; просто се понася по-лесно.

— Да не би да е някакво състезание? — с горчивина в гласа попита Стефани. — Не ми отговаряй! Не желая да разговаряме повече за това!

Даниел тъкмо се канеше да ѝ отвърне, но прехапа език и се закова на място.

На пътя им бе изскочила едра, тромава фигура с насочен към тях пистолет. Под дулото светеше малка, червена точка. Мъжът бавно се приближаваше към тях. Широкото му, с плоски черти лице се разтегна в подобие на усмивка. Даниел потръпна. Беше го разпознал. Гаетано стоеше на по-малко от два метра от слисаната двойка.

— Ти ме накара да се върна, копеле! — изръмжа мъжът. — Братята Кастиляно са страшно разочаровани, че не дойде в Бостън и не им върна парите. Мислех, че си разбрал предупреждението ми, но очевидно не си, а това ме прави зъл. Така че, сбогом!

Изстрелът прозвуча оглушително в покоя на влажната нощ. Ръката с пистолета се отпусна бавно встрани, а тялото се олюля и рухна тежко на земята. Даниел отстъпи назад, като повлече и Стефани със себе си. Мускулите на италианеца се свиха в предсмъртен гърч и после всичко застина.

ГЛАВА 22

21:48 часа, понеделник, 11 март 2002 година

Няколко секунди Даниел и Стефани стояха като заковани, втренчили очи в падналия пред краката им мъж. По лицата им бяха изписани потрес, ужас и объркване. Без да промълвят и дума и без да осъзнават кой кого води, те прескочиха ниската стена и хукнаха по обратния път.

Пътеката, осветена от прожекторите, блестеше като златна змия между камъните и храстите, и не им позволяваше да се отклонят. Но щом навлязоха сред високите дървета започнаха да се лутат като слепци и да се спъват в коренища и камъни.

Ужасените им мозъци ги пришпорваха и ги караха да тичат, да не спират. След няколко минути стигнаха до стъпала, водещи надолу към шосето.

— Накъде? — задъхано прошепна Стефани, когато стъпиха на асфалта.

— Да се върнем по пътя, по който дойдохме — отвърна също така шепнешком Даниел.

Уловени за ръце, те изтичаха през шосето и заслизаха по каменните стъпала толкова бързо, колкото им позволяваха платнените обувки, с които бяха обути. Колкото повече се отдалечаваха от осветения манастир, толкова по-тъмно ставаше наоколо, ала очите им постепенно се приспособиха.

Бяха останали без дъх, и когато най-последно излязоха при осветения басейн и се почувстваха в безопасност, Даниел спря. Наведе се и запъхтян подпря ръце на коленете си. От изтощение не можеше дори да говори.

Стефани уплашено се обърна назад. Струваше ѝ се, че всички демони на света тичат след тях и ги гонят, ала пейзажът си оставаше все тъй спокоен и идиличен на лунната светлина. Поуспокоена, тя се обърна към Даниел.

— Добре ли си?

Той кимна с глава. Още не можеше да говори.

— Да се прибираме в хотела — предложи тя.

Заобиколиха басейна и се заизкачваха по каменните стъпала към бароковата балюстрада.

— Същият мъж ли беше, който те нападна и в магазина за дрехи?

— попита Стефани, все още задъхана.

Даниел кимна.

Минаха покрай вилите и влязоха в пустия коридор на отделението за балнеопроцедури, който водеше във вътрешността на хотела. След страховитото убийството в полуразрушения манастир и преживяния ужас, спокойната атмосфера в сградата, чистотата и тишината, които царяха в нея им изглеждаха нереални. В английския двор сред елегантно облечените гости, нежната музика и издокараните в смокинги келнери, те се почувстваха още по-самотни. Без да промълвят и дума, преминаха във вътрешността на хотела.

Когато се озоваха в приемната, Стефани дръпна Даниел да спре. Вдясно бе просторната всекидневна, където гостите спокойно разговаряха и от време на време се чуваше приглушен смях. Вляво беше входът на хотела, от който се излизаше в сводестото преддверие. Там стояха портиери в ливреи. Пред тях беше гишетото на рецепцията, зад което имаше само един служител. Над главите им лениво се въртяха перките на вентилатора.

— На кого да кажем? — попита Стефани.

— Не знам.

— Да говорим с дежурния управител.

Но преди Даниел да има възможност да отговори, до тях се приближи един от портиерите.

— Извинете — обърна се той към Стефани, — добре ли сте?

— Добре сме — отвърна тя.

— Знаете ли, че левият ви крак кърви? — посочи с пръст той.

Стефани погледна към крака си и за първи път осъзна, колко окаян вид има. При падането бе изцапала роклята си и подгъвът ѝ висеше. Забеляза, че дясната ѝ длан е здраво ожулена, а по раненото място бяха полепнали парченца от счупени мидени черупки.

И Даниел не изглеждаше по-добре. Панталоните под дясното му коляно бяха скъсани. Виждаха се засъхнали капки кръв, а десният

джоб на самото му липсваше.

— Няма нищо — увери портиера тя. — Дори не знаех, че съм се наранила. Спънах се докато се разхождахме.

— Да ви придружа ли до стаята ви?

— Мисля, че ще се оправим сами — отклони предложението Даниел. — Но ви благодаря за вниманието.

Той хвана Стефани за ръката и я побутна към вратата.

Отначало тя се остави той да я води, но когато влязоха, отскубна ръката си от неговата.

— Почакай малко! Няма ли да говорим с някого?

— По-тихо! Хайде! Да си отидем в стаята и да се почистим. Там ще говорим.

Объркана от поведението му, тя се остави да я изведе навън, но като тръгнаха по алеята, спря и тръсна глава.

— Не разбирам. Пред очите ни простреляха човек, който сигурно е тежко ранен. Трябва да съобщим, да повикаме линейка и полиция.

— Говори по-тихо! — посъветва я Даниел, огледа се и с облекчение видя, че наоколо няма никой. — Онзи бандит е мъртъв. Нали видя дупката в главата му? Никой на негово място не би оживял.

— Още една причина да повикаме полицията. Бяхме свидетели на убийство, за бога! Стана пред очите ни!

— Така е, но не видяхме кой го извърши и нямаме ни най-малка представа кой може да е. Видяхме само жертвата да пада. Нямахме нито хора, нито превозни средства наблизо! Бяхме свидетели единствено на факта, че стрелят по мъжа, което полицията ще разбере и без нас.

— Все пак сме свидетели! Освен това ние бяхме мишени на убийтия. Този, който го застреля, спаси нашия живот. Но защо? Боже мой, нищо не разбирам, НО ме е страх.

— Нима можем да дадем показания, които да помогнат? Не можем. Това е главното. Помисли малко.

— Спри! — сопна му се Стефани, опитвайки се да подреди хаотичните си мисли. — Може и да си прав, но доколкото знам, да не съобщиш за видно престъпление, също е престъпление, а ние го видяхме.

— Нямам никаква представа дали тук, на Бахамите, това се смята за престъпление, или не. Но дори да е така, тъкмо сега нямам никакво намерение да се забърквам с полицията. При това не изпитвам и капка

съжаление към потърпевшия, а подозирам, че и ти не го съжаляваш. Той не само ме преби, а ме заплаши и с убийство, за бога! Вероятно щеше и теб да убие. Опасявам се, че ако се замесим в разследване на убийство, в което не можем да помогнем по никакъв начин, ще застрашим операцията „Бътлър“, а сме толкова близо до края! Ще подложим всичко на риск и то за нищо.

Стефани нервно прокара пръсти през косата си.

— Мисля, че започвам да те разбирам — насили се да каже тя. — Но искам да те попитам: нали беше на мнение, че брат ми има пръст в нападението над теб? Смяташ ли, че и в този случай е замесен?

— В нападението — да. Но сега имам известни съмнения, тъй като бандитът насочи пистолета пред очите ти, а не ме спипа насаме, както първия път. Но кой знае...

Стефани се вираше в далечината. Отново се запита как да постъпи, защото чувството ѝ за вина я объркваше. Отговорността лежеше на нейните плещи, защото тя бе въвлякла брат си, а той — братята Кастиляно.

— Хайде! — побутна я Даниел. — Да влезем и да се почистим. Можем да си говорим, колкото искаш, но трябва да ти заявя, че вече съм решил.

Стефани отново се остави той да я води. Макар да не бе светица, никога не бе нарушавала закона съзнателно. Чувстваше се странно — почти като престъпница. Мисълта, че брат ѝ бе свързан с хора, способни на убийство, поставяше в съвсем нова светлина факта, че бе обвинен в рекет. Към това трябваше да се добави и психологическият ефект от току-що извършеното убийство. Усещаше, че трепери и стомахът ѝ се свива.

Тръсна глава, за да пропъди световъртежа при мисълта за злощастната случка. Щеше ѝ се да не бе попадала на онова място. От първия миг, когато Даниел предложи да лекуват Бътлър тайно, тя си бе помислила, че идеята не е добра, но дори в най-необузданите си предположения не ѝ бе хрумвало, че нещата ще са толкова лоши. Сякаш бе попаднала върху подвижни пясъци, които я дърпаха все по-надолу и все по-навътре и тя нямаше сили да се измъкне от смъртоносната им прегръдка.

След като взе решението си, Даниел се почувства по-спокоен. От самото начало си бе дал дума, че няма да си позволи да се провали и за

да избегне неуспеха, трябваше на всяка цена да се заеме с лечението на Бътлър, което пък означаваше, че не бива в никакъв случай да се забърква с полицията. Тъй като двамата със Стефани бяха единствените свидетели на убийството, можеха дори да ги заподозрат. Във всеки случай и най-малкото разследване щеше да ги доведе до въпроса какво нравят в Насо. Оттам, в хода на следствието, щяха да разберат за участието на Бътлър, а медиите щяха да раздухат случая. При заплахата от подобен сценарий Даниел дълбоко се съмняваше, че Бътлър изобщо ще дойде.

Стигнаха до апартамента и Даниел отключи вратата. Първа влезе Стефани и включи осветлението. Камериерките бяха почистили и бяха оправили леглата. Вътре беше спокойно и тихо. Завесите бяха дръпнати, от радиото долиташе тиха музика, върху възглавниците им имаше бонбони. Даниел заключи всички допълнителни ключалки на вратата.

Стефани погледна коляното си. С облекчение видя, че раната не бе толкова сериозна, колкото предполагаше количеството кръв, изтекло в обувката ѝ.

— Ужасно съм изнервен — призна Даниел.

Той протегна ръката си. Тя трепереше, сякаш цялото му тяло се тресеше.

— Вероятно е от адреналина след преживяното. Да си отворим бутилка вино и да напълним ваната. Ще промием охлузванията. Виното и горещата вана ще ни поуспокоят.

— Добре — отвърна Стефани и си помисли, че една вана наистина ще ѝ помогне да разсъждава по-трезво. — Ще напълня ваната. Ти отвори виното.

Тя отвори крана за горещата вода и добави солите в нея. Помещението се изпълни с пара. След няколко минути Стефани усети успокояващия ефект от ароматите и от шума на течаща вода. Когато излезе, облечена в хотелския хавлиен халат, за да съобщи на Даниел, че е готово, вече се чувстваше доста по-добре. Той седеше на дивана с разтворено списание в скута си. На масичката имаше две чаши с вино. Стефани взе едната и отпи.

— Хрумна ми нещо — каза Даниел. — Очевидно, братята Кастиляно не са се впечатлили от онова, което си казала на майка си по телефона.

— Не можем да сме сигурни, че брат ми им е предал онова, което искахме.

— Както и да е — махна с ръка Даниел. — Въпросът е, че са изпратили бандита да ме пречука, а вероятно и теб. Не знаем колко време ще измине, преди братята да разберат, че техният човек няма да се върне. Нито пък каква ще е реакцията им, когато го разберат. Знаем само едно — ще си помислят, че ние сме го убили. А ние и представа нямаме кой го стори и защо. Това означава, че сме били следени!

— Какво искаш да кажеш?

— Да използваме част от парите на Бътлър, за да си наемем денонощна охрана. Мисля, че разходът е разумен. При това ще продължи само седмица и половина, най-много две.

— Има ли подобни фирми в телефонния указател? — попита примирено Стефани.

— Има доста. За какво си мислиш?

— Объркана съм — призна тя.

— Нужна ни е професионална помощ.

— Както кажеш — отвърна Стефани. — Но смятам, че занапред трябва да сме по-внимателни. Никакви нощни разходки. Как изобщо ни хрумна?

— Сега ми изглежда много глупаво, като имам предвид, че вече ме биха и ме предупредиха.

— Искаш ли да влезеш пръв във ваната? Готова е.

— Не още, влез ти. Искам първо да опитам да се свържа с някоя от фирмите. Колкото по-скоро наемем охрана, толкова по-добре ще се почувствам.

Десет минути по-късно той влезе в банята и седна на ръба на ваната. Отпиваше от чашата с вино. Стефани бе потънала до шията в пяна, а чашата ѝ беше празна.

— По-добре ли си? — попита я той.

— Да, слава Богу. Какво стана, свърза ли се?

— Да. След половин час ще дойде един кандидат. Фирмата се нарича „Фърст Секюрити“. Препоръчаха ми я от хотела.

— Питам се кой все пак го застреля. Кой ни спаси?

Стефани се изправи, покри се с пухкавата хавлия и излезе от ваната.

— Сигурно е някой дяволски добър стрелец. Но как се е озовал там тъкмо навреме?

— Сещаш ли се за някого?

— Само за един, но той е твърде далеч.

— Целият съм в слух.

Даниел опита с пръст водата и пусна още гореща вода.

— Бътлър. Може би е накарал ФБР да ни пази.

— Каква ирония на съдбата! — тъжно се изсмя Даниел и влезе във ваната.

— Имаш ли някакви предположения?

— Нито едно — призна Даниел. — Освен ако не се е намесил брат ти. Може да е изпратил някого да те пази.

Без да ще, Стефани също се изсмя:

— Твоето предположение е още по-странно.

Нощният охранител Бруно Дебианко бе свикнал шефа му, Кърт Хърман, да му звъни по всяко време. Началникът на безопасността в клиника „Уингейт“ нямаше личен живот и тъй като обитаваше жилище в района на клиниката, непрекъснато товареше Бруно с най-различни задачи и му даваше какви ли не заповеди. Някои бяха необикновени и дори абсурдни, но тази вечер Кърт надмина себе си. Малко след десет шефът го бе потърсил на мобилния телефон и го бе инструктирал да вземе един от черните пикапи на „Уингейт“ и да отиде на остров Парадайз, където се намира манастирът „Хънтингтън Хартфърд“. Трябвало да спре само ако на шосето няма никой и когато намали, да загаси светлините на фаровете. Като спре, трябвало да слезе от автомобила и да се приближи до манастира, но да избягва осветените места. Тогава Кърт щял да го посрещне.

Бруно спря на светофара, преди да насочи пикапа нагоре по моста към острова. Никога не бе напускал района на клиниката, за да изпълнява тайнствени мисии като тази. Още по-странното бе, че трябваше да вземе със себе си найлонов чувал. Опитваше се да отгатне, какво може да се е случило, но нищо не му идваше на ум. Сещаше се само за неприятностите, които Кърт имаше в Окинава. Бруно бе служил с него в специалните части и знаеше отношението му към проститутките. Беше се вманиачил на тази тема и когато

пристигнаха в Япония, внезапно бе решил да им отмъщава. Бруно не разбираше този вид вендета и сега силно се надяваше случаят да не е такъв. Дватама с Кърт имаха доходен бизнес със Спенсър Уингейт и Пол Сондърс и не искаше той да отиде по дяволите. Ако шефът му се върнеше към тази своя слабост, щяха да имат сериозни проблеми.

По главния път от изток на запад, който пресичаше остров Парадайз, нямаше много автомобили, а след търговския център броят им намаля още повече. Следвайки инструкциите, Бруно загаси фаровете, защото приближаваше манастира. Не му беше трудно да кара без фарове, защото луната светеше ярко и той отлично виждаше бялата осева линия на шосето.

Мина покрай последната горичка и манастирът се показва вдясно от пътя. Отби встрани и спря. Загаси двигателя и излезе от колата. Долу зърна осветения басейн на хотела.

Бруно отиде зад пикапа и отвори задната му врата. Измъкна сгънатия найлонов чувал, мушна го под мишница и се заизкачва по стъпалата към манастира. Когато стигна до осветения район, спря. В порутената постройка не се виждаше никой. Огледа се, като се взираше в тъмните петна на дърветата. Тъкмо щеше да извика Кърт по име, когато шефът му излезе от сенките и застана от дясната му страна. Също като Бруно, и той бе облечен в черно и фигурата му се сливаше с тъмнината наоколо. Махна му да го последва:

— Тръгвай!

На лунната светлина му беше лесно да се движи, но когато навлязоха сред дърветата, положението се промени. Направи няколко крачки и спря.

— Нищо не виждам.

— Не ти и трябва — тихо отвърна Кърт. — Пристигнахме. Носиш ли чувала?

— Да.

— Отвори ципа и ми помогни да го натоваря.

Бруно се подчини. Постепенно очите му свикнаха с тъмнината и той можа да различи силуета на Кърт. Тялото му хвърляше слаба сянка върху земята. Бруно поднесе единия край на торбата към него, той го пое и се наведе към краката на трупа. Опънаха я, сложиха я на земята и подгънаха навън краищата ѝ.

— На три — каза Кърт. — Но внимавай с главата. Малко е потрошена.

Бруно подхвана трупа под мишниците и го повдигна в подходящия момент, докато Кърт се занимаваше с краката.

— По дяволите! — измърмори Бруно. — Кой е този? Да не е бивш бейзболист от отбора на чикагските мечки?

Не получи отговор. Напъхаха група в найлоновия чувал и Кърт дръпна ципа.

— Не ми казвай, че ще носим това двутонно туловище до пикапа — каза Бруно; идеята го плашеше.

— Няма да го оставим тук, я. Бягай да отвориш задната врата на автомобила. Не искам да се туткаме, когато стигнем до колата.

— Дотук добре — задъхан отбеляза Кърт, когато няколко минути по-късно затвориха вратата на пикапа. — Да се махаме, преди късметът да ни е изневерил.

Бруно седна на волана. Преди да се настани на мястото до него, Кърт хвърли черната си раница на задната седалка.

— Накъде? — попита Бруно и запали двигателя.

— Давай към паркинга на хотела. В джоба на този тип има ключове от нает джип. Искам да го открия.

Направи обратен завой и мълчаливо потеглиха. Бруно си умираше да попита чий, по дяволите, е трупът отзад, но не посмя. Познаваше Кърт и навика му да казва само онова, което намери за нужно. Вбесяваше се, когато му задават излишни въпроси. Шефът му не беше човек на приказките. Винаги бе напрегнат до краен предел, сякаш непрекъснато бе ядосан за нещо.

Само след няколко минути пристигнаха на паркинга и скоро откриха джипа. Наоколо нямаше друга такава кола. Беше спрял до изхода. Кърт излезе и опита ключовете. Вратата се отвори. Документите на автомобила бяха в жабката, а чантата на Гаетано бе захвърлена на задната седалка.

— Искам да караш след мен до летището — каза шефът му, когато се върна при пикапа. — Напомням ти да шофираш внимателно. Не желая да те спрат и да видят кой пътува отзад.

— Би било неприятно — съгласи се Бруно. — Особено когато нищо не ми е известно за него.

Стори му се, че преди Кърт да се качи в наетия джип, в очите му се появи опасно пламъче. Бруно сви рамене и без приказки запали двигателя.

Кърт включи мотора на черокито. Мразеше изненадите, а целият ден бе изпълнен с неочаквани неща. Гордеше се, че службата в армейските специални части го бе научила добре да планира всичко необходимо за една военна операция. Бе наблюдавал двамината доктори повече от седмица и си мислеше, че предугажда мислите и желанията им. После докторката се бе вмъкнала в стаята с яйцеклетките, което бе свършено неочаквано за него и го бе заварило неподготвен. А тази вечер се бе случило нещо още по-лошо.

Щом излязоха от града, Кърт извади мобилния си телефон, за да се обади на Пол Сондърс. Макар Спенсър Уингейт да бе главният в клиниката, Кърт предпочиташе да си има работа с Пол. Именно Пол го бе наел на работа още в Масачузетс. Освен това и двамата бяха винаги в клиниката, за разлика от Спенсър, който гледаше да излезе и да си търси жена за през нощта.

Както обикновено, Пол отговори след няколко позвънявания.

— Обаждам се от мобилния — предупреди го Кърт, преди да каже каквото и да било.

— Така ли? — попита Пол. — Не ми казвай, че има и друг проблем.

— Боя се, че има.

— С гостите ни ли е свързан?

— Да.

— Има ли нещо общо с днешната случка?

— Още по-лошо.

— Това не ми харесва. За какво се отнася?

— По-добре е да се видим.

— Къде и кога?

— След около час в моя офис. Да кажем, в дванайсет нула нула.

По навик Кърт продължаваше да говори като в армията.

— Ще повикаме ли и Спенсър?

— Обаждам се на теб.

Кърт пусна телефона в калъфа на колана си. Погледна в огледалото за обратно виждане. Бруно го следваше на безопасно разстояние. Може би нещата отново щяха да влязат в релси.

Летището беше пусто. Само чистачите щъкаха насам-натам. Гишетата за наемане на коли не работеха. Кърт паркира черокито до другите автомобили, които се даваха за наемане. Заклучи го и отнесе ключовете и документите му за съхранение. След миг се качи в пикапа при Бруно.

— Сега какво? — попита Бруно.

— Ще ме откараш до „Оушън Клъб“, за да си взема пикапа. После двамата отиваме до Лифърд Кей. Ти ще направиш малка разходка с яхтата на компанията.

— Аха! Картичката започва да ми се изяснява. Ще вземем предпазни мерки. Прав ли съм?

— Тръгвай — изръмжа Кърт.

* * *

Верен на думата си, Кърт нахлу в офиса почти на секундата. Спенсър и Пол бяха вече там: точността му им бе добре известна. Кърт пусна раницата си върху бюрото. Тя тупна на металната повърхност и отвътре нещо издрънча.

Спенсър и Пол се бяха настанили на двата стола пред бюрото. Следяха го с поглед от самото му влизане. Чакаха да каже нещо, но Кърт не бързаше. Свали черното си копринено сако и го окачи на облегалката. После измъкна пистолета от кобура на гърба си и внимателно го постави върху бюрото.

Спенсър изпухтя с явно раздражение и завъртя очи нагоре.

— Мистър Хърман, трябва да ви напомня, че вие работите за нас, а не ние за вас. Какво става, по дяволите? Дано да е нещо важно и да не сме се дигнали по нощите до тук напразно!

Кърт свали черните си ръкавици и ги постави до оръжието. Едва тогава седна. Протегна се и премести встрани монитора пред себе си, за да вижда посетителите си по-добре.

— В рамките на моите задължения, тази вечер се наложи да отстраня едно лице.

И Спенсър, и Пол отвориха уста. Взираха се вцепенени в началника по безопасността, който спокойно ги гледаше. В първия миг

никой не продума. Пол пръв се съвзе. Заговори несигурно, сякаш се боеше да чуе отговора:

— Да разбирам ли, че си убил някого?

С едната си ръка Кърт разкопча раницата, а с другата измъкна черен портфейл. Плъзна го по повърхността на бюрото към тях и се облегна назад.

— Името му е Гаетано Барезе.

Пол протегна ръка и взе портфейла. Но преди да го отвори, Спенсър удари с ръка по металното бюро толкова силно, че предметите върху него подскочиха. Пол трепна.

След като удари по бюрото, Спенсър скочи на крака и закрачи из стаята, като държеше главата си с ръце.

— Не мога да повярвам — хвана се Спенсър за главата. Преди да се усетим и ще стане както в Масачузетс и вместо федералните, на портата ни ще почукат бахамските власти!

— Не мисля — изгледа го красноречиво Кърт.

— О, нима? И откъде си толкова сигурен?

— Няма труп — отвърна Кърт.

— Как така? — ококори се Пол.

— Докато разговаряме, Бруно вероятно го хвърля във водата. Върнах наетата кола на летището, за да помислят, че е отпътувал от острова. Човекът просто изчезна. Край на историята.

— Звучи обнадеждаващо — забеляза Пол, отвори портфейла и измъкна шофьорската книжка на Гаетано.

— Обнадеждаващо ли? Глупости! — извика Спенсър. — Ти ми обеща, че този... — докато сочеше с пръст към Кърт, той търсеше най-подходящата дума. — Обеща ми, че тази шибана барета няма да убива, а ето ни сега — едва отворили вратите на клиниката и вече имаме труп.

— Спенсър! — ядоса се Пол. — Седни, моля те!

— Ще седна, когато ми се сяда! Аз съм шефът на проклетата клиника!

— Както желаш — озъби му се Пол. — Но преди да се впуснем в апокалиптични сценарии, да чуем подробностите.

Пол хвърли поглед към Кърт.

— Дължиш ни обяснение. Защо твърдиш, че си бил принуден да убиеш този Гаетано Барезе?

Пол остави портфейла и шофьорската книжка на бюрото.

— Нали ви казах, че монтирах подслушвателно устройство в мобилния телефон на доктор Д'Агостино? Трябваше да съм наблизил, за да проследявам разговорите ѝ. След вечеря отидоха да се разхождат в парка на „Оушън Клъб“. Докато ги проследявах, видях, че и Гаетано Барезе прави същото, но много по-отблизо. Така че и аз се приближих. Светна ми, че нашият човек е професионален убиец и има намерение да пречука и двамата. Налагаше се веднага да взема решение. Предполагах, че докторите ви трябват живи.

Пол вдигна вежди и погледна въпросително към Спенсър. Спенсър се наведе и взе шофьорската книжка от бюрото. Взря се в снимката, после хвърли книжката обратно. Дръпна стола, на който бе седял и отново се настани на него, този път малко по-настрани от тях.

— Откъде си толкова сигурен, че този Барезе е професионален убиец? — попита Спенсър вече по-кратко.

Кърт отвори раницата и измъкна пистолета на Гаетано. Плъзна го по бюрото към тях, както бе направил преди малко с портфейла.

— Не е кой знае какво, но е с лазер и заглушител.

Пол предпазливо взе пистолета, огледа го и го подаде на Спенсър. Спенсър направи знак с ръце, че не иска да го докосва и Пол го остави обратно върху бюрото.

— Ще използвам връзките си в Щатите, за да науча нещо повече за него — каза Кърт. — Но засега съм на мнение, че е професионалист. Сигурно е получил оръжието тази вечер при пристигането си.

— Говори по-ясно — не издържа Спенсър.

— Говоря за организирано престъпление? — отвърна Кърт. — Няма съмнение, че, е свързан с организираната престъпност, най-вероятно с разпространението на наркотици.

— Да не намекваш, че нашите гости имат нещо общо с наркотици? — недоверчиво попита Спенсър.

— Не — каза Кърт.

Той погледна към шефовете си, като ги предизвикваше да свържат фактите, както бе направил той, докато чакаше Бруно при манастира.

— Чакай малко! — замисли се Спенсър. — Защо ще изпращат професионален убиец чак на Бахамите да пречука двама учени, ако тези учени не са замесени в някоя афера с наркотици?

Кърт мълчаливо погледна към Пол. Внезапно Пол закима с глава.

— Мисля, че разбирам накъде биеш. Нима тайнственият пациент не е свързан с католическата църква?

— Предполагам, че е наркобос от конкуренцията — обясни Кърт. — Или мафиотски кръстник. Както и да е, конкуренцията не иска той да се оправи.

— Дявол да го вземе! — възкликна Пол. — Логично е. Това обяснява всичко.

— Струва ми се невероятно — изрази недоверие Спенсър. — Защо двама световноизвестни учени ще искат да лекуват наркобос?

— Организираната престъпност използва много начини, за да упражнява натиск върху хората — каза Пол. — Може би някой наркокартел пере пари, като инвестира в компанията на Лоуъл. Мисля, че Кърт е напипал нещата. Искам да кажа, че един болен наркобос от Южна Америка, или болен мафиотски кръстник от североизток би могъл да е католик, което обяснява използването на Плащеницата от Торино.

— Е, ще ви кажа нещо — отвърна Спенсър. — Вече не искам името на пациента, но не заради убийството. Просто няма начин да разчитаме на бос от организираната престъпност. Ще се самоунищожим.

— Какво ще кажеш за това, че се съгласихме да участваме? — попита Пол. — Ще преразгледаме ли решението си?

— Държа да ни платят и останалата част от договорената сума — отвърна Спенсър. — Имаме нужда от парите. Ще останем пасивни, за да не разгневим някого.

Пол се обърка към Кърт:

— Доктор Лоуъл знаеше ли, че животът му е в опасност?

— Определено — отговори Кърт. — Гаetano излезе пред него с пистолет, насочен от два метра право в челото му. Застрелях го в последния момент.

— Защо питаш? — интересува се Спенсър.

— Надявам се Лоуъл да се погрижи за безопасността си — отвърна Пол. — Онзи, който е изпратил Гаetano, може да изпрати някой друг, когато разбере, че Гаetano не е успял и е изчезнал.

— Няма да е скоро — каза Кърт. — Постарах се да изчезне именно по тази причина. А що се отнася до доктор Лоуъл, мога да ви

заявя, че се напика от страх. Хубавата докторка — също.

ГЛАВА 23

14:50 часа, събота, 23 март 2002 година

Групичката излезе от асансьора на трийсет и втория етаж в западното крило на Кралските кули на хотел „Импириъл Клъб“ в курортния комплекс „Атлантис“ и тръгна по покрития с мокет коридор. Най-отпред вървеше мистър Грант Холпърн, дежурният управител на хотела, следван от мис Кони Кори, отговорник на дневната смяна на рецепцията, и Харълд Биърдсли, директор на хотела. След тях бавно крачеха Ашли Бътлър и Каръл Менинг поради клатещата се походка на сенатора, станала още по-несигурна, отколкото беше предишния месец. Най-отзад вървяха двама портиери; единият буташе хотелската количка за багаж с карираните куфари на Ашли и Каръл, а другият носеше ръчния им багаж и костюмите в найлонови торби с цип. Групичката изглеждаше така, сякаш бе тръгнала на сафари в Африка.

— Хайде, кажи, мила ми Каръл — произнесе Ашли с провлачения си южняшки акцент, но говорът му вече не беше тъй напевен, както преди. — Какви са първите ти впечатления от този модерен комплекс?

— *Скромнен* едва ли е най-подходящото определение, което ми идва наум — отговори Каръл; знаеше, че това бе игра за пред служителите на хотела.

— Е, в такъв случай кое би било по-подходящо определение?

— Странен, но внушителен — отвърна Каръл. — Не очаквах подобно достолепие. Фоайето на първия етаж е наистина неповторимо с множеството си колони и с позлатения си, осеян с мидени черупки купол. Трудно ми е да преценя височината му.

— Двайсет и един метра — подсказа им мистър Холпърн през рамо.

— Благодаря, мистър Холпърн — извика Ашли към крачещия пред тях мъж. — Много сте любезен, при това сте отлично информиран.

— На вашите услуги, сенаторе — отвърна мистър Холпърн, без да забави крачка.

— Много съм доволен, че си впечатлена от хотела — каза Ашли, като понижи глас и се наведе към началника на кабинета си. — Убеден съм, че си впечатлена и от времето на острова, като знаем какво е то във Вашингтон в края на март. Надявам се, че се радваш да си тук. Трябва да ти кажа, че се чувствам виновен, защото не те помолих да ме придружиш, когато миналата година пристигнах на островите, за да проуча условията за предстоящата операция.

Каръл му хвърли изненадан поглед. Не беше в характера му да се чувства виновен, за каквото и да е, още по-малко за пропуснатото пътуване в тропическа страна. Още един малък, ала красноречив пример за непредсказуемостта на действията му през последната година.

— Не трябва да се чувствате виновен, сър — каза тя. — Щастлива съм, че сега съм тук, в Насо. А вие? Радвате ли се?

— Дори много — отвърна Ашли без следа от акцент.

— Не се ли страхувате?

— Да се страхувам ли? — попита на висок глас Ашли, като отново влезе в предишната си поза. — Татко ми казваше, че преди да се сблъскам с някоя трудност, трябва да направя всичко възможно, за да се подготвя добре, а после да се оставя в ръцете на добрия Господ. Последвах съвета му. Тук съм, за да се забавлявам!

Каръл мълчаливо кимна с глава. Вече съжаляваше, че го бе попитала. Ако някой се чувстваше виновен, това беше тя, тъй като дълбоко в себе си продължаваше да се бори с чувствата си. Заради Ашли се надяваше, че чудото ще се случи, но в душата си таеше желание това да не стане.

Мистър Холпърн и останалите от персонала спряха пред голяма врата от махагоново дърво, украсена с барелефи на русалки. Ашли и Каръл ги настигнаха и тогава мистър Холпърн извади от джоба си електронната карта за апартамента.

— Спрете — каза Ашли и протегна треперееща ръка, сякаш произнасяше реч в сената. — Това не е стаята, в която отседнах при предишния си престой в „Атлантис“. Специално ви помолих да ме настаните в същия апартамент.

Приветливата усмивка изчезна от лицето на мистър Холпърн.

— Сенаторе, може би не сте ме чули добре. Когато мис Кори ви доведе в кабинета ми, споменах, че ви даваме по-добра стая. Това е един от малкото тематични апартаменти в хотела — посејдоновият.

Ашли хвърли поглед към Каръл.

— Така е, чух го — напомни му Каръл.

В очите на Ашли, скрити зад очилата с тежки рамки, се появи смущение. Беше облечен както обикновено — в тъмен костюм, проста бяла риза и старомодна вратовръзка. По челото му бяха избили капчици пот. Подпухналото му лице изглеждаше още по-бледо до лицата на хотелските служители.

— Този апартамент е по-обширен, има по-красив изглед и е много по-елегантен от онзи, в който бяхте настанен миналата година — обясни мистър Холпърн. — Един от най-добрите. Не желаете ли да го видите?

Ашли вдигна рамене.

— Аз съм си провинциалист и не съм свикнал да се въртят около мен. Добре! Да видим посејдоновия апартамент.

Мис Кори взе електронната карта и отключи вратата. После отстъпи встрани. Мистър Холпърн покани с ръка Ашли и каза:

— След вас, сенаторе.

Ашли прекоси малкия вестибюл и влезе в просторната стая, по чиито стени бяха изрисувани сюрреалистични картини на древен подводен град, най-вероятно митичната Атлантида. Мебелировката се състоеше от маса за хранене за осем души, писалище, музикален шкаф с вграден бар, два фотьойла и два огромни дивана. По дървените части на мебелите имаше резба с морска фауна, а страничните облегалки на диваните бяха във формата на делфини. Шарките и цветовете на тапицерията и килимите продължаваха пелагичната тематика.

— Боже мой! — възкликна Ашли.

— Вдясно от вас, сенаторе, е голямата спалня — каза мистър Холпърн и посочи към отворената врата. — А вляво е спалнята на мис Менинг, както пожелаете.

Носачите тръгнаха да разпределят багажа по съответните стаи.

— А сега завесите — продължи мистър Холпърн.

Той бе минал зад квадратната прегърбена фигура на Ашли към вградено в стената табло с копчета и натисна първото от тях. С леко жужене завесите, които покриваха цялата външна стена на стаята, се

задвигиха встрани и пред очите им се разкри удивителна картина: смарагдово син океан зад балюстрадата на терасата, покрита с красива мозайка.

— Господи! — възкликна Каръл. Възхитителният изглед, който се откриваше от трийсет и втория етаж, я накара да се задъха от възлнение.

Мистър Холпърн натисна друго копче и плъзгащите се прозорци се плъзнаха встрани, а терасата се сля със стаята в единно открито пространство. Той с гордост посочи навън.

— Ако излезете на балкона, ще ви покажа някои от най-интересните ни атракции.

Ашли отиде до червено-кафявата висока до кръста каменна балюстрада, облегна се върху нея и погледна надолу. Каръл изпитваше страх от височина и затова се приближи съвсем бавно до балюстрадата. Предпазливо опря ръка в горната част на широкия парапет и чак тогава погледна надолу. Струваше й се, че балюстрадата всеки миг ще се срути и ще пропадне в бездната. От терасата като от птичи поглед се виждаше широката плажна ивица и аквапаркът на курорта с просторната лагуна.

Мистър Холпърн застана до Каръл и започна да й показва забележителностите, включително и приличащия на скъпоценен камък басейн пред тях.

— Какво е онова вляво? — попита Каръл и посочи към нещо, което напомняше на археологически останки.

— Храмът на майте — отговори мистър Холпърн. — Ако съберете кураж, можете да се спуснете по водата от височина, съпоставима с шест етажна сграда, в гъмжащата от акули лагуна. Водата се стича по плексигласова тръба и преживяването е наистина вълнуващо.

— Скъпа Каръл — мило продума Ашли. Това би било преживяване тъкмо за човек като теб, който сериозно мисли да се посвети на политиката.

Каръл погледна боязливо към шефа си, като се питаше дали зад думите му се крие и още нещо, освен хумор, но погледът му се рееше над океана, сякаш вече мислеше за друго.

— Мистър Холпърн — извика мис Кори от стаята. — Всичко е наред. Оставих електронните карти върху писалището и смятам да се

връщам на рецепцията.

— И аз тръгвам — присъедини се мистър Биърдсли. — Сенаторе, ако имате нужда от нещо, обадете се.

— Искам да ви благодаря за вниманието — впусна се в любезности Ашли. — Всички вие сте изумителни професионалисти.

— Оставям ви да се настаните — мистър Холпърн понечи да тръгне след другите двама.

Ашли леко го докосна по ръката.

— Дълбоко ще съм ви признателен, ако почакате още миг — каза по-тихо той.

— Разбира се.

Сенаторът махна с ръка на излизащите и отново обърна поглед към безбрежния океан.

— Мистър Холпърн, престоят ми в Насо не е тайна и не би могъл да е, тъй като пристигнах с обществения транспорт. Но това не означава, че не искам да бъда насаме със себе си. Затова предпочитам да регистрирате само мис Менинг.

— Както желаете, господине.

— Много съм ви задължен, мистър Холпърн. Разчитам на вашата дискретност. Не желая публичност. Бих искал да знам, че спокойно мога да се отдам на развлечения в казиното на вашия хотел, без да се опасявам, че ще нараня чувствата на по-консервативната част от избирателите ми.

— Давам ви дума, че ще направим всичко по силите си в тази насока. Но, както и по време на миналогодишния ви престой, не можем да гарантираме, че в казиното няма да попаднете на някои от многобройните ви почитатели.

— Молбата ми е да не допускате журналисти и да не казвате, че съм отседнал във вашия хотел, ако ви попитат по телефона.

— Уверявам ви, че ще направим всичко възможно, за да не ви безпокоят — отвърна мистър Холпърн. — А сега ви оставям да разопаковате багажа си и да си отдъхнете. Ще ви донесат шампанско за добре дошли. Приемете и пожеланията ни за приятно прекарване в комплекса.

— Само още един въпрос — продължи Ашли. — Направих резервация и за наши приятели. Да ви се е обаждал доктор Лоуъл или доктор Д'Агостино?

— Разбира се! Вече са тук. Регистрираха се преди около час. Настанени са в 3208, един от най-люксовите ни апартаменти. Намира се в дъното на коридора.

— Колко удобно! Погрижили сте се за всичко.

— Правим, каквото можем — отвърна мистър Холпърн и леко се поклони, преди да се върне в стаята и да излезе в коридора.

Ашли хвърли поглед към служителката си, която очевидно бе престанала да се плаши от височината и стоеше хипнотизирана от гледката.

— Скъпа Каръл! Ще бъдеш ли така добра да провериш дали двамата доктори са в стаята си и ако са там, дали ще имат нещо против да дойдат при нас?

Каръл се обърна и примига неразбиращо, сякаш се отърсваше от транс.

— Разбира се — отзова се бързо тя, като си припомни задълженията си.

— Може би трябва да влезеш без мен — предложи Стефани.

Двамата стояха в коридора пред вратата с русалките, която водеше в посејдоновия апартамент. Ръката на Даниел беше вече върху дръжката.

Той отпусна ръце встрани.

— Сега пък какво има?

— Не искам да виждам Ашли. Още от първия ден не възприех идеята му, а след всичко, което ни се случи, желанието ми съвсем се изпари.

— Вече сме към края. Лековитите клетки са готови. Остава само да ги имплантираме, което никак не е трудно.

— Това е твое мнение и вероятно си прав. Но още от самото начало не споделях оптимизма ти и не мога да си представя как моят негативизъм ще послужи за нещо конструктивно.

— Ти не вярваше, че само за месец ще получим лековити клетки, но ето че вече ги имаме.

— Така е, но единственото, което вървеше като по вода в тази история, бе работата с клетките.

Даниел завъртя глава, за да отпусне внезапно появилото се напрежение. Вбеси се.

— Защо го правиш? — попита риторично той; пое си дълбоко въздух и я погледна. — Опитваш се да саботираш целия проект, нали?

Стефани престорено се изсмя и страните ѝ пламнаха.

— Тъкмо обратното! След всичките ми усилия, не бих желала работата да се провали. Но не искам да се преструвам. Това е! Затова предлагам да влезеш сам.

— Каръл Менинг изрично подчерта, че Ашли иска да види и двамата ни и аз обещах, че тръгваме веднага. За бога! Ако не влезеш с мен, той ще си помисли, че нещо не е наред. Моля те! Няма да говориш. Само се усмихвай и бъди любезна. Не искам кой знае какво!

Стефани се колебаеше. Поклати глава и въздъхна. После изви очи към охранителя, който се бе опрял на стената пред тяхната врата. Той ѝ напомняше за всичко, което бяха преживели в Насо. Лошите ѝ предчувствия отново се бяха върнали и я влудяваха. От друга страна Даниел бе нрав — имплантирането нямаше да е трудно. При опитите с мишки тази част от лечението беше безпроблемна.

— Добре! — примири се Стефани. — Да влизаме, но ти ще говориш.

— Браво на момичето! — отвърна Даниел и натисна звънеца.

Сега беше ред на Стефани да завърти глава. При нормални обстоятелства не би търпяла подобно снизходително и сексистко отношение.

Отвори им Каръл Менинг. Макар да се усмихваше и да проявяваше изключително дружелюбие, Стефани усети в усмивката ѝ определено безпокойство и колебание, сякаш в настоящата ситуация споделяйте собствените ѝ чувства.

Ашли седеше на единия диван и отначало Даниел и Стефани едва го познаха. Беше свалил тъмния си костюм, простата бяла риза и старомодната вратовръзка. Бе захвърлил дори очилата си с тежките рамки. Носеше светлозелена бахамска риза с къси ръкави, жълти панталони и леки бели обувки. С меките си космати ръце той представляваше истинска карикатура на турист. Модните слънчеви очила със сини стъкла обгръщаха лицето му като на професионален велосипедист. Бе променил дори израза на лицето си, което им се стори уникално.

— Добре дошли, мои най-скъпи приятели — произнесе той с характерния си акцент, ала с не толкова напевен глас. — Вие сте празник за очите ми и идвате тъкмо навреме. Нямам думи да изразя радостта си при вида на красивите ви и умни лица. Извинете, че не скочих на крака, за да ви посрещна както трябва, както диктуват чувствата ми. За жалост, клиничната картина на заболяването ми, откакто се видяхме последния път, значително се влоши.

— Не ставайте — възпря го Даниел. — И ние се радваме да ви видим.

Той се ръкува с Ашли и седна на дивана срещу него.

След кратко колебание Стефани се настани до Даниел и се опита да се усмихне. Каръл Менинг предпочете да остане настрана и седеше на стола пред писалището, който бе обърнала към тях.

— През последния месец контактите ни бяха твърде ограничени, затова предполагам, че появата ви тук говори главно за вашата увереност — призна Ашли. — Единственото обнадеждаващо нещо, което ми говореше за успех на начинанието беше, че парите от сметката, която ви предоставих, редовно се източваха.

— Усилията ни бяха херкулесовски в много отношения, които не бих искал да описвам сега — отвърна Даниел.

— Надявам се, че бихте искали да продължавате все тъй.

— Определено — заяви Даниел. — Всъщност, подготвихме всичко за имплантирането, което ще извършим утре в десет часа сутринта в клиника „Уингейт“. Надяваме се, че и вие сте готов, нищо че може да ви се струва твърде скоро.

— Що се отнася до мен, не ми се струва скоро — отвърна Ашли напълно сериозно и почти без акцент. — Опасявам се, че вече живея дните си на заем и едва скривам дегенеративните прояви на болестта от медиите.

— В такъв случай от общ интерес е да извършим имплантирането още утре.

— Надявам се, че сте успели да завършите трудния процес и да получите лековитите клетки, за които ми споменахте миналия месец.

— Успяхме — отговори Даниел. — Благодарение на уменията на доктор Д'Агостино — уточни той и леко я стисна за коляното.

Стефани се опита да се усмихне малко по-широко.

— Всъщност — продължи Даниел, — последната седмица създадохме четири отделни линии от допаминергични неврони, клонирани от вашите клетки.

— Четири? — почуди се Ашли, този път без сянка от акцент; гледаше Даниел, без да мигне. — Защо толкова много?

— За всеки случай. Искаме да сме абсолютно сигурни, че поне една ще се задейства. Сега можем да избираме, тъй като всяка от тях е достатъчно ефикасна, за да ви излекува.

— Има ли нещо, което трябва да направя утре сутринта, освен да се вдигна и да отида в клиника „Уингейт“?

— Обичайните предоперационни инструкции, като например да поемате само течна храна след полунощ. За предпочитане е да не пиете лекарствата си утре сутринта, ако е възможно. При опитите с мишки след имплантацията получихме сериозни терапевтични резултати, които очакваме да получим и при вас. А медикаментите ще замъглят картината.

— Добре — съгласи се Ашли. — Последното нещо, което искам е да объркам нещата. Разбира се. Каръл ще има грижата да ме облече и да ме закара до лимузината.

— Сигурна съм, че хотелът разполага с количка за пациенти — отвърна Каръл.

— Щом ми предписвате само течна храна след полунощ, значи ще бъда под упойка, прав ли съм? — попита Ашли, без да обърне внимание на репликата на Каръл.

— Казаха ми, че упойката ще е местна, но много ефикасна — каза Даниел. — Ще имаме на разположение анестезиолог, в случай че ще е необходима по-силна упойка. Трябва да ви кажа, че наехме и местен неврохирург с опит в имплантирането на клетки, макар и не клонирани. Името му е д-р Рашид Наваз. Познава ви като Джон Смит, както и цялата клиника. Убедил съм всички действащи лица в необходимостта от поверителност и те спазват условието.

— Погрижили сте се за всичко.

— Това бе нашата задача — отвърна Даниел. — Препоръчваме ви да останете на легло в клиниката, за да ви наблюдаваме.

— Така ли? — попита Ашли, сякаш се изненада. — Колко време?

— Първата нощ. Клиничното ви състояние ще покаже как да постъпим по-нататък.

— Мислех, че ще се върна в хотела — каза Ашли. — Затова уредих и вие да отседнете тук. В хотела ще ме наблюдавате, колкото си искате.

— Но тук няма медицинска апаратура за диагностициране.

— Каква например?

— Каквато има в болниците: лаборатория и рентген.

— Рентген ли? Защо пък рентген? Усложнения ли очаквате?

— Разбира се, че не, но трябва да внимаваме. Не забравяйте, че онова, което ще извършим утре, е експериментиране. Няма друга дума.

Даниел хвърли поглед към Стефани, за да разбере дали не иска да добави нещо. Тя погледна към тавана.

Чувствителен и към най-слабите нюанси на поведението им, Ашли улови реакцията ѝ.

— Имате ли предвид някоя по-подходяща дума, доктор Д'Агостино? — попита я той.

Стефани се поколеба, после отвърна:

— Не. Мисля, че думата „експериментиране“ е точна — отговори тя, като мислеше, че всъщност трябва да употребят друга дума и тя е *безразсъдство*.

— Надявам се, че в реакциите ви няма песимизъм — каза Ашли, като местеше поглед от Даниел към Стефани и обратно. — За мен е важно вие, учените, да сте толкова сигурни в действията си, колкото бяхте на слушането в сенатската подкомисия.

— Разбира се — заяви Даниел. — Опитът ни с мишките бе удивителен. Горим от желание да приложим това тъй ефикасно средство върху хора. Утре сутринта ви очакваме.

— Добре — каза той, без да сваля немигащия си поглед от Стефани. — А вие, доктор Д'Агостино? И вие ли мислите по същия начин? Доста сте мълчалива.

В стаята настъпи тишина. Отвън, трийсет и два етажа по-долу, долитаха веселите гласове на спускащите се по водната пързалка деца.

— Да — отвърна най-после тя и си пое дълбоко въздух, докато обмисляше всяка своя дума. — Извинете ме, че досега нищо не казах. Предполагам, че е от изтощение. Създаването на лековитите клетки изискваше много работа. Но, за да отговоря на въпроса ви, трябва да заявя, че аз също очаквам с нетърпение завършването на проекта и много се вълнувам.

— Думите ви ме успокоиха — кимна Ашли. — Това означава ли, че сте щастлива, задето сте създали четирите линии клонирани клетки от материала, който взехте от кожата ми?

— Така е — отвърна Стефани. — Тези неврони наистина произвеждат допамин и са... — Стефани млъкна, сякаш търсеше подходяща дума, после завърши изречението си: — ... много мощни.

— Мощни ли? — попита Ашли. — Хм... Предполагам, че това е добре, макар да ми звучи твърде двусмислено. Кажете ми: и четирите ли съдържат ДНК от Торинската плащеница?

— Разбира се! — отговори Даниел. — Беше ни изключително трудно да извлечем ДНК и от фрагментите да реконструираме необходимите гени. Но успяхме.

— Искам да съм сигурен в това — заяви Ашли. — Знам, че няма как да проверя, но искам да съм сигурен. За мен е много важно.

— Гените, които използвахме за НХТСК са от кървавите петна по Торинската плащеница — увери го Даниел. — Заклевам ви се най-тържествено.

— Вярвам на думата ви на джентълмен — каза Ашли и акцентът му внезапно се върна.

Той с видимо усилие надигна обемистото си схванато тяло от дивана и се изправи. Протегна ръка на Даниел, който също бе станал. Двамата отново се ръкуваха.

— До края на живота си ще ви бъда благодарен за усилията и съзидателния ви труд — заяви Ашли.

— Както и аз на вас за проявения политически гений, когато не забранихте НХТСК — заяви в ответ Даниел.

По устните на Ашли заигра лукава усмивка и оживи безизразното му лице.

— Хората с чувство за хумор много ми допадат.

Той пусна ръката на Даниел и протегна десницата си към Стефани, която също стоеше на крака.

Загледа ръката на Ашли, сякаш се колебаеше дали да я поеме, или не. Най-после и тя протегна ръка и Ашли я сграбчи с изненадваща сила. След дългото ръкостискане и след като се взря за миг в немигащите очи на сенатора, тя се опита да издърпа ръката си от неговата, но безуспешно. Ашли силно я стискаше. Макар да се досещаше, че това е следствие от паркинсоновата болест на сенатора,

внезапно усети и гняв, и страх едновременно. Прие жеста като метафора на невъзможността да се отскубне от капана, в който сама бе попаднала.

— Приемете най-сърдечните ми благодарности за работата ви, доктор Д'Агостино — рече Ашли. — А като истински джентълмен знам, че трябва да изразя възхищението си и от изключителната ви хубост, която ме удиви в мига, в който имах удоволствието да ви видя за първи път.

Едва тогава месестите му пръсти се отпуснаха и той пусна ръката ѝ.

Стефани я сви в юмрук и я дръпна, да не би на Ашли да му хрумне отново да я стисне. Все още беше ядосана, но нищо не можеше да направи. Кимна с глава и леко се усмихна на комплимента на сенатора в знак на благодарност.

— А сега — заяви Ашли, — искам добре да се наспите през нощта. Трябва да сте отпочинали за утрешната процедура, която, както разбрах от вас, няма да отнеме много време. Така ли е?

— Предполагам, че ще продължи най-много час — час и нещо — отвърна Даниел.

— Дай боже! С помощта на съвременните биотехнологии за малко повече от час животът и кариерата ми ще бъдат в безопасност. Впечатляващо! Слава на всемогъщия Бог!

— През по-голямата част от времето ще фиксираме стереотаксичната рамка — обясни Даниел. — Имплантацията ще отнеме само няколко минути.

— Пак започнахте с неразбираемия медицински жаргон — комично се оплака Ашли. — Какво представлява тази стереотаксична рамка?

— Калибрирана рамка, която прилепва към главата като корона. Тя ще даде възможност на д-р Наваз да вкара лековитите клетки на точното място, където сте загубили собствените си клетки производители на допамин.

— Не знам дали трябва изобщо да питам — поколеба се Ашли. — Направо в мозъка ли ще ги инжектирате? Не във вената?

— В мозъка — отговори Даниел.

— Спрете дотук! — прекъсна го Ашли. — Боя се, че колкото по-малко знам, толкова по-добре. Признавам, че съм доста капризен

пациент, особено когато не съм си доспал. Болката не е добър другар на съня.

— Няма да усетите никаква болка — увери го Даниел. — Самият мозък няма рецептори за болката.

— Но нали ще вкарате игла в главата ми? — с недоверие попита Ашли.

— Тъпа игла, за да се избегне евентуално нараняване.

— Как, за бога, вкарвате игли в нечий мозък?

— Ще пробием малка дупчица в костта. Във вашия случай ще навлезем фронтално.

— Какво значи фронтално? Още едно докторско клише, нали?

— Означава, че ще влезем през челото — обясни Даниел и посочи мястото над веждите си. — Запомнете: няма да ви заболи. Ще усетите само вибрациите, сякаш ви работят зъба с бормашина, и то, при положение че не сте заспали от упойката, което е твърде възможно.

— Защо не ме оставите да спя по време на цялата процедура?

— Неврохирургът държи да сте буден, когато имплантира клетките.

— Достатъчно! — въздъхна Ашли и вдигна треперещата си ръка, сякаш да се защити. — Чувствах се по-добре, като се заблуждавах, че имплантацията ще се извърши през вената, като при костния мозък.

— При невроните не може да стане по този начин.

— Това е лошо, но ще се справя. Под какво име, казахте, ще се подвизавам в клиниката?

— Джон Смит — отвърна Даниел.

— Вярно! Как можах да забравя? А вие, доктор Д'Агостино, ще бъдете моят ангел пазител.

Стефани се насили да се усмихне.

— А сега — въодушевено произнесе Ашли, — време е старото момче от провинцията да забрави за тревогите си и да се отправи към казиното. Чака ме важна среща.

Няколко минути по-късно Даниел и Стефани вървяха по коридора към своя апартамент. За разлика от Даниел Стефани кимна на охранителя до вратата. Очевидно Даниел бе ядосан, ако се съдеше по шумното затръшване на вратата. Техният апартамент бе на

половината на апартамента, в който бе настанен сенаторът. Имаше същия изглед, но липсваше тераса.

— Мощни, няма що! — просъска той и спря пред вратата с ръце на бедрата. — Не можа ли да измислиш по-добра характеристика на лековитите клетки от „мощни“? Какво се опитваше да направиш? Да го накараш да отстъпи тъкмо сега ли? На всичко отгоре държеше се тъй, сякаш за нищо на света не искаш да му стиснеш ръката.

— Така е, не исках — отвърна Стефани, отиде до дивана и седна.

— И защо не искаше? Господи!

— Не го уважавам и ми втръсна да ти обяснявам едно и също нещо: предчувствам, че това няма да свърши добре.

— В поведението ти имаше скрита агресия. Правеше дълги паузи, преди да му отговориш на простите въпроси.

— Виж какво! Направих всичко, което трябва. Не исках да го лъжа. Забрави ли, че дори не исках да влизам при тях? Ти настоя.

Даниел шумно дишаше. Погледна я и каза:

— Понякога си непоносима.

— Съжалявам. Не мога да се преструвам. И ще ти кажа нещо. Никога повече не казвай: „Браво на доброто момиче!“. Ясно ли е?

ГЛАВА 24

10:22 часа, неделя, 24 март 2002 година

Ако през годините ходенето на лекар бе за Ашли Бътлър неприятно преживяване, защото му напомняше за факта, че е смъртен, отиването в болница бе още по-лошо и необходимостта да легне в клиника „Уингейт“ не правеше изключение. Колкото и да се шегуваше по пътя с Каръл, колкото и да ѝ разказваше как по време на процедура ще използва южняшкия си чар, за да предразположи сестрите и лаборантките, сенаторът изпитваше истински ужас. Привидното му безгрижие напълно се изпари, когато застана пред неврохирурга, д-р Рашид Наваз. Изобщо не изглеждаше така, както си го бе представял, макар да бе обърнал внимание на особеното му име. Беше си въобразил, че неврохирурзите са високи, сериозни и внушителни, нордически тип. А пред очите му стоеше нисък, дребен, тъмнокож, с още по-тъмни устни и очи. Положителното у него беше, че говореше с британски акцент, което предполагаше, че е получил образованието си в Оксфорд. Имаше и още нещо положително — той излъчваше доверие и професионализъм и бе проникнат от състрадание. Неврохирургът разбираше Ашли и му съчувстваше като на пациент, който се подлага на необикновено лечение и се опитваше да му вдъхне кураж, като го уверяваше, че процедурата не е никак трудна.

Д-р Карл Смит, анестезиологът, повече се покриваше с очакванията на Ашли. Пълничкият англичанин с румени страни му напомняше на лекарите от едно време. Носеше пълна екипировка с лекарска шапка и дори маска на лицето. Тя бе завързана на врата, но се мяташе на гърдите му. От шията му висеше стетоскоп, а от горния джоб на престилката стърчаха комплект химикалки. На колана имаше завит кафяв гумен турникет.

Д-р Нюхаус сне анамнезата му до най-малката подробност, като обърна особено внимание на алергиите, реакциите към медикаменти и упойващи средства. Докато преслушваше гърдите му, което бе част от

общия преглед, д-р Нюхаус с такава лекота заби иглата във вената му, че Ашли не усети нищо. Увери го, че ще вкара в кръвта му толкова силен коктейл, че Ашли тутакси ще се успокои, ще се почувства на седмото небе, в еуфория и със сигурност ще му се доспи.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — тихо отвърна Ашли.

Беше готов да се отпусне. От притеснение предишната нощ не можа да спи, а на всичко отгоре и сутринта не бе от най-спокойните. По съвет на Даниел не бе изпил лекарствата си и последствията бяха по-тежки, отколкото очакваше. Дотогава не знаеше колко много състоянието му зависи от предписаните медикаменти. Пръстите му силно трепереха, сякаш се опитваше да търка ля предметите в дланите си. По-лошото беше, че не можеше да командва движенията си — струваше му се, че целият е потопен в желатин. Каръл бе принудена да помоли за инвалиден стол, с който го отведе до лимузината пред хотела, а двамата портиери едва го преместиха от стола в колата. Пристигането му в клиниката бе съпроводено със същите трудности и унижения. Единственото хубаво нещо бе, че никой не го позна в туристическите му одежди.

Д-р Нюхаус не бе преувеличил качествата на интравенозния коктейл. Не след дълго Ашли се почувства доволен и спокоен, сякаш бе гаврътнал няколко чашки от любимия си бърбън, нищо че не намираще в покритата с плочки операционна, полуседнал на операционната маса с разперени встрани и завързани ръце. Дори треморът му сякаш се поуспокои, но дори и да не беше така, на него вече му бе все едно. Бяха го облекли в къса болнична пижама и той виждаше яките си пепелявосиви крака, изпружени напред. Босите му, подути в ставите стъпала, сочеха нагоре към тавана. Едната му ръка бе пристегната с турникет, а на другата бяха нахлузили маншет за измерване на кръвното налягане. Към гърдите му бяха прикрепили електроди за ЕКГ и в стаята се разнасяше ритмичният звук от апарата.

Д-р Наваз бе зает с маркирането и подготовката на главата му за стереотаксичната рамка, която Ашли виждаше редом с комплект стерилни инструменти на масичката до себе си. Тя напомняше на уред за мъчения, но в опияненото състояние, в което се намираще, изобщо не се притесняваше. Не му пукаше и от доктор Лоуъл и доктор Д'Агостино, които заедно с д-р Спенсър Уингейт и д-р Пол Сондърс се появиха на прозореца на операционната, който гледате към коридора.

Облечени в лекарски престилки, четиримата наблюдаваха подготвителните работи. Ашли искаше да им помаха, ала ръцете му бяха завързани. А и очите му се затваряха и нямаше сили да се помръдне.

— Ще обръсна малки части от главата ви встрани и отзад — обяви д-р Наваз, докато подаваше маркера и лентата за измерване на Марджъри Хикъм, операционната сестра. — Както ви обясних, ще прикрепя рамката точно на тези места. Разбирате ли, мистър Смит?

За миг Ашли се почуди към кого се обръща лекарят, но после се досети, че в клиниката го знаят с името Смит.

— Мисля, че разбирам — отговори той неясно. — Можете да обръснете и лицето ми, щом сте се заловили с това. Сутринта не взех лекарствата си и не можах да го направя.

Д-р Наваз и останалите в операционната се засмяха на неочаквано проявеното чувство за хумор от негова страна. Засмя се и сестрата, Констанс Бартоло. Беше облякла престилката, бе сложила ръкавиците си и стоеше до масичката с рамката и инструментите, сякаш ги пазеше.

Няколко минути по-късно д-р Наваз отстъпи назад и се залюбува на работата си.

— Изглежда доста добре. Отивам да се измия, покриваме го и започваме.

Вместо да се ужаси от перспективата да пробият дупка в главата му със свредел, Ашли изпадна в спокойна дрямка. Скоро се поразбуди от усещането, че го покриват със стерилни кърпи, но отново заспа. След малко се стресна от внезапна пареща болка в дясната страна на главата. С огромно усилие вдигна натежалите си клепачи. Дори се опита да раздвижи лявата си ръка и да я измъкне от предпазния колан, с който бе завързана.

— Спокойно! — обади се д-р Нюхаус, който стоеше зад Ашли. — Всичко е наред! — каза той и постави длан върху ръката му.

— Вкарвам местната упойка — обясни д-р Наваз. — Ще усетите ужилване на четири места.

— Ужилване ли? — тихо се удиви в унеса си той.

Лекарите винаги се опитваха да омаловажат симптомите. Всъщност Ашли се чувстваше така, сякаш го горяха с нажежен до бяло

нож и отделяха скалпа от черепа му. В същото време стоеше някак встрани от болката, сякаш това се случва с някой друг, а не с него.

Почти не усети, когато фиксираха стереотаксичнага рамка на главата му. Трийсет минути я наместваха и извършваха други манипулации, а през това време той се рееше в пространството. Здравоя прикрепиха от външната страна на черепа му. Ашли изгуби представа за времето; не знаеше нито миналото си, нито бъдещето.

— Така е добре — каза д-р Наваз.

Той сграбчи калибрираната полукръгла рамка върху главата на Ашли и внимателно се опита да я раздвижи във всички посоки, за да опита здравината ѝ. Тя се държеше здраво на четирите винта върху черепа му. Доволен от резултата, д-р Наваз отстъпи назад, скръсти стерилните си ръце, облечени в ръкавици, върху престилката на гърдите си и се прокашля:

— Мис Хикам, уведомете, моля, рентгена, че сме готови за тях.

Операционната сестра спря по средата на пътя към д-р Нюхаус, на когото носеше нова бутилка с физиологичен разтвор. Сиво-сините ѝ очи се вторачиха най-напред в колежката ѝ Констанс за подкрепа, после срещнаха погледа на д-р Наваз. За миг Марджъри загуби дар слово. Познаваше избухливостта на неврохирурзите и очакваше най-лошото.

— Казвам — с нотка раздразнение в гласа повтори д-р Наваз, — да не се шляете. Време е за рентгена.

— Но тук няма рентген — несигурно промълви Марджъри.

Тя се обърна към д-р Нюхаус в очакване да я подкрепи, за да не понесе цялата отговорност за възникналия проблем.

— Какво искате да кажете? — вдигна вежди д-р Наваз. — По-добре намерете рентген, или си събираме парцалите и се изнасяме оттук! Без рентген не мога да извърша вътрешночерепна имплантация.

— Марджъри нека да каже, че тези две операционни не са предвидени за рентген — обясни д-р Нюхаус. — Тук се извършват главно процедури, свързани с безплодието, така че са монтирали ултразвук. Това ще ви помогне ли?

— Вие май се шегувате! — погледна го невярващо д-р Наваз. — Не ми трябва ултразвук! Имам нужда от рентген, за да направя точни измервания. Триизмерната решетка на рамката трябва да отговаря на

размерите на мозъка. Не мога да стрелям в тъмното. Имам нужда от проклетия рентген!

— Можем да докараме тук портативен — с несигурен глас произнесе д-р Нюхаус.

Той замаха с ръка към прозореца към Пол Сондърс.

— Проблем ли има? — подаде главата си Пол през вратата.

— И още какъв! — гневно извика д-р Наваз. — Чак сега ме уведомиха, че не разполагате с рентген! Това е скандално!

— Имаме — отвърна Пол. — Разполагаме дори с MRI.

— Добре, докарайте проклетия рентген тук! — нетърпеливо нареди д-р Наваз.

Пол се вмъкна в операционната и крадешком погледна към тримата зад стъклото. Повика ги с ръка и те влязоха, притискайки маските към лицата си като него.

— Възникна проблем. Бързо трябва да докараме портативен рентгенов апарат, защото д-р Наваз е на път да се откаже да оперира.

— За бога! След всичките ни усилия това ли заслужихме? — възкликна риторично Даниел и погледна към неврохирурга. — Защо не споменахте, че ще ви е нужен рентген?

— А вие защо не ми казахте, че нямате? Никога не съм работил в модерна клиника без рентген! Откъде можех да...

— Не се горещете! — прекъсна го Пол. — След минути ще разполагате с апарат.

Д-р Наваз поклати глава:

— Изненадвате ме, колеги. Предстои уникална операция, за която, както разбирам в последния момент, вие не сте напълно подготвени, но за сметка на това ме убеждавате, че не е станало нищо фатално! Как бих могъл да определя на кое място в мозъка да инжектирам клетките, ако нямам рентгенови снимки! — И той отново завъртя глава. — Сякаш участвам в слаб филм.

В стаята настъпи гробна тишина. Чуваше се само метрономът на монитора, отбелязващ сърдечната дейност на пациента. Никой не помръдваше.

— Защо не закараме пациента до рентгена? — предложи Спенсър. Не е толкова далеч.

Практиката да се мести пациент от операционната до рентгена по средата на процедурата бе необичайна, но при настъпилите

обстоятелства не можеше да се отхвърли. Клиниката бе съвсем нова и празна, така че опасността от инфекция не бе толкова голяма, още повече, че краниотомията не бе още извършена.

— Звучи ми разумно — прояви оптимизъм Даниел. — Имаме достатъчно хора. Пък и ние ще помогнем.

— Какво ще кажеш, Рашид? — попита Пол.

Д-р Наваз сви рамене.

— Може и да стане, при положение че пациентът остане на операционната маса. Не бива да го подмятаме насам-натам с рамката на главата.

— Операционната маса е на колела — напомни им д-р Нюхаус.

— Да започваме! — решително каза Пол. — Мардасъри, уведоми рентгеновите лаборанти, че тръгваме към тях.

За няколко минути д-р Нюхаус откачи Ашли от монитора и го развърза. С разперени встрани ръце нямаше да успеят да го изкарат от операционната. Когато всичко бе готово и ръцете на Ашли мирно почиваха в скута му, д-р Нюхаус освободи с крак спирачката на масата. После започна да я бута, докато Марджъри и Пол я дърпаха и така потеглиха по коридора. С изключение на сестрата, всички тръгнаха след масата с пациента. Макар и в полуседнало положение, Ашли спеше, без да усеща, че го местят. С футуристичната стереотаксична рамка на главата той приличаше на участник в научнофантастичен филм.

Д-р Наваз облече тежката оловна престилка, тъй като държеше лично да намести главата на Ашли за рентгеновите снимки. Останалите се оттеглиха в коридора. Ашли продължаваше да спи.

— Искам да проявите снимките бързо, и без това се забавихме много — каза д-р Наваз на лаборантката, когато тя дойде да вземе плаките.

— Веднага ще ги донеса — отвърна жената.

Д-р Нюхаус влезе при Ашли, за да провери жизнените му показатели. Пол и Спенсър придружиха рентгеновата лаборантка, за да я изчакат, докато прояви снимките. Даниел и Стефани останаха сами.

— Комедия от грешки, която никак не е смешна — прошепна Стефани и крадешком поклати глава.

— Стига! — прошепна в отговор Даниел. — Получи се недоразумение, което не е по ничия вина. Снимките са направени, така

че можем да продължим с имплантирането.

— Не е важно дали е по нечия вина, или не — изсумтя Стефани.
— От онази дъждовна вечер във Вашингтон, та до днес ни се случват все такива смахнати истории. Питам се какво ли още ще последва?

— Да се опитаме да бъдем повече оптимисти — отсече Даниел.
— Вижда му се краят.

Пол и Спенсър излязоха в коридора, следвани от лаборантката. В ръцете си Пол държеше рентгеновите снимки.

— Изглеждат ми добри — забеляза той, когато мина покрай Даниел и Стефани, за да влезе в рентгена.

Другите го последваха. Пол прикрепи снимките към таблото, включи светлината и отстъпи встрани. Виждаше се черепът на Ашли, увенчан с тъмния обръч на стереотаксичната рамка.

Д-р Наваз се приближи, заби нос в снимките и внимателно ги проучи една по една, като се ориентираше главно по неясните сенки от пълните с течност мозъчни вентрикули. Всички мълчаха. Чуваше се само дълбокото дишане на Ашли, примесено с шума от помпането на апарата, с който д-р Нюхаус измерваше кръвното му налягане.

— Е? — попита Пол.

Д-р Наваз с неохота кимна.

— Изглеждат добри. Ще свършат работа.

Той взе един маркер, транспортир и тънка метална линейка. Много внимателно измери нещо върху всяка снимка и отбеляза местата със знак X.

— Ето целта ни: намира се в дясната страна на средния мозък. Сега ще отбележа координатите: X, Y и Z.

Той започна да нанася линии върху снимките и да измерва ъглите между тях.

— Тук ли ще го правиш? — попита Пол.

— Таблото е добре осветено — потънал в работата си, отговори д-р Наваз.

— Трябва да върнем пациента в операционната — обади се д-р Нюхаус. — Там ще е по-удобно да следя сърдечната му дейност на монитора.

— Няма проблеми — отвърна Пол и застава откъм краката на пациента, за да помага при местенето. Д-р Нюхаус освободи колелата на масата от спирачките.

Пол дърпаше операционната маса откъм главата, а д-р Нюхаус я буташе, докато я изкараха от рентгена. Д-р Нюхаус бе сложил едната си ръка върху рамото на Ашли, за да убие вибрациите от движението.

Продължиха по коридора, Марджъри вървеше отстрани с бутилката физиологичен разтвор, готова да подхване Ашли в случай на нужда. Най-отзад крачеше Спенсър и раздаваше заповеди, на които никой не обръщаше внимание.

— Цветът му не ми харесва — обади се д-р Нюхаус, като оглеждаше сенатора на силната флуоресцентна светлина. — По-живо!

— Цветът му си беше такъв, още когато пристигна — обади се Спенсър. — Според мен не се е променил.

— Искам да го включа в монитора — настоя д-р Нюхаус.

— Пристигнахме! — обяви Пол, отвори вратата на операционната и прекрачи. В този миг горният край на масата, която дърпаше след себе си се извъртя и се удари. Ремъците, които фиксираха гръдния кош, се опънаха. Поради инерцията на стереотаксичната рамка, главата му клюмна на гърдите. Д-р Нюхаус и Констанс мигновено реагираха и уловиха ръцете му, които увиснаха във въздуха.

— По дяволите! — изруга д-р Нюхаус.

— Точно това не биваше да става — прехапа устни Пол, тъй като отговорен за сблъсъка бе само той и никой друг.

— По-важното е дали рамката се удари в касата или не — каза д-р Нюхаус.

— Не, май не можа — отвърна Марджъри. — Мисля, че се разминахме на косъм.

— Да благодарим на Господ за малките услуги, които ни прави. Иначе трябваше да започнем всичко отначало. — Д-р Нюхаус беше успял да възвърне спокойствието си.

Констанс побърза да отиде до масичката с инструментите. Тъй като единствена бе останала с престилка и ръкавици, когато останалите тръгнаха към рентгена, тя хвана рамката, без да застрашава стерилността ѝ, и я задържа неподвижна.

— Свършихте ли? — обади се внезапно Ашли.

Лекият сблъсък го бе извел от опиянението му. Опитва се да отвори очи, ала не успя. Клепачите му само леко се повдигнаха. Усетил

странна тежест върху главата си, той се напегна да я докосне, но д-р Нюхаус улови вдигнатата му ръка, Марджъри притисна другата.

— Наместете масата — нареди д-р Нюхаус.

Пол я издърпа в средата на стаята. Помогна на д-р Нюхаус да постави предпазните колани на мястото им и след миг ръцете на Ашли бяха здраво завързани. Той тутакси потъна отново в сън. Д-р Нюхаус подаде краищата на електродите на Марджъри и тя ги свърза с апарата за ЕКГ. Скоро ритмичният и успокояващ звук от монитора замени напегнатата тишина. След като измери кръвното му налягане, д-р Нюхаус свали слушалките на стетоскопа от ушите си.

— Всичко е наред — обяви той.

— Трябваше да съм по-внимателен — обади се Пол.

— Нищо не е станало — отвърна д-р Нюхаус. — Рамката не е изместена. Ще уведоим д-р Наваз за станалото, за да я провери. Стабилна ли е, Констанс?

— Като скала — отговори сестрата, като продължаваше да я подпира с ръце.

— Добре. Свободни сте. Благодаря ви за помощта.

Констанс внимателно отпусна пръсти. Положението на рамката не се промени.

— Мисля, че беше прав за цвета на пациента — извика д-р Нюхаус към Пол. — Няма промяна в сърдечния му статус. Според мен трябва да му поставим апаратче за измерване на пулса. Марджъри, би ли ми го донесла от стаята с упойки?

— Няма проблем — отвърна сестрата и изчезна в съседното помещение.

Някой се появи до прозореца в коридора и привлече вниманието на Пол. Макар да бе облечен в престилка и да носеше маска на лицето си, Пол тутакси разпозна в него Кърт Хърман. Едва се бе съвзел от инцидента с операционната маса и сърцето му отново заби лудо. Бе крайно необичайно за Кърт Хърман да влиза в останалите сгради на клиниката. Обитаваше единствено администрацията, където се намираше офисът му, и едва ли бе стъпвал в оперативното отделение до сега. Сигурно имаше нещо изключително сериозно, за да се появи чак тук.

— Какво има? — развълнувано попита той, вече в коридора.

— Трябва да говоря с теб и д-р Уингейт насаме.

— За какво се отнася?

— За самоличността на пациента. Не е свързан с мафията.

— Така ли? — с облекчение попита Пол; новината не бе лоша, както очакваше. — Кой е?

— Защо не повикаш и д-р Уингейт?

— Добре! Минутка!

Пол се върна в операционната и зашепна в ухото на Спенсър. Онзи въпросително повдигна вежди. Дори се извърна да погледне през стъклото към Кърт, сякаш не вярваше на думите на Пол. Пъргаво го последва навън. Кърт им махна да тръгнат след него към склада. Когато влязоха, той провери дали вратата е заключена добре и се обърна към шефовете си. Нямаше високо мнение за тях, особено като не беше съвсем сигурен кой от двамата контролира нещата.

— Е? — нетърпеливо попита Спенсър. — Ще ни кажеш ли най-сетне? Кой е той?

— Първо малко предистория — отвърна Кърт в обичайния си кратък военен стил. — От шофьора на лимузината му разбрах, че ги е взел, него и жената, която го придружава, от комплекс „Атлантис“. Отседнали са в посејдоновия апартамент, регистриран на името на Каръл Менинг от Вашингтон, окръг Колумбия.

— Каръл Менинг ли? — учуди се Спенсър. — Не съм го чувал. Кой е той, по дяволите?

— Каръл Менинг е жена — каза Кърт. — Проверихме я и се оказа, че е началник на канцеларията на сенатор Ашли Бътлър. Проверих и при бахамските имиграционни власти. Сенатор Бътлър е пристигнал на острова вчера. Мисля, че той е нашият пациент.

— Сенатор Бътлър! Разбира се! — шляпна се по челото Спенсър. — Сутринта ми се стори познат, но не можах да свържа физиономията му с никакво име поради идиотските дрехи, които е навлякъл.

— По дяволите! — изруга Пол. — Толкова труд, за да разберем кой е, а той да се окаже някакъв си шибан политик. Сбогом, мангизи!

— Да не избързваме — каза Спенсър.

— Че защо, дявол да го вземе? — ядоса се Пол. — Нали разчитахме на тайнствения пациент, за да станем богати и известни? Надявахме се да е някоя знаменитост, например филмова звезда, известен спортист, нещо от този род. Но не и политик!

— От политик до политик има разлика — присви очи Спенсър. — Говорят, че Бътлър има намерение да се кандидатира за президент от Демократическата партия.

— Но политиците нямат пари — каза Пол. — Говоря за собствени пари.

— Ала имат достъп до хора с много пари — погледна го красноречиво Спенсър. — Ето кое е важното, особено ако политикът е сериозен претендент. При положение, че демократите искат да имат свой президент, а можеш да бъдеш сигурен, че искат и то много, парите буквално ще завалят. Ако Бътлър се кандидатира и ако напредва добре в началото на кампанията, ще ударим кьоравото.

— В предположенията ти има много „ако“ — изкриви уста Пол. — Но независимо от това, доволен съм от резултата. Не знам дали ще ударим кьоравото, но аз научих доста от НХТСК. Тя ще добави още много към четирийсет и петте бона, което никак не е малко. Така че много съм доволен, особено след като накарахме доктор Лоуъл да подпише онзи документ. Няма да може да отрече онова, което направи в клиниката. Освен това имам намерение да включим и клауза относно Плащеницата от Торино. Публичността ще бъде онова, което дълго ще ни се изплаща, а в това отношение политикът е дори по-добър, от която и да е друга знаменитост.

— Връщам се на работа — обади се Кърт.

Нямаше намерение да стои и да слуша глупостите на двамата палячовци. Отиде до вратата и я отвори.

— Благодаря, че узна името му — каза Пол.

— Да, благодаря — присъедини се Спенсър. — Ще се опитаме да забравим, че ти отне цял месец и че дори се наложи да убиеш човек.

Кърт се обърна да го погледне и излезе. Вратата автоматично се затвори.

— Последната ти забележка не беше съвсем честна — изрече Пол.

— Знам — отвърна Спенсър и махна с ръка. — Приеми, че се опитвам да бъда забавен.

— Не оценяваш по достойнство дейността му.

— Сигурно — съгласи се Спенсър.

— Но когато се изправим на крака и заработим с пълен капацитет, ще го оцениш. Безопасността ще бъде нещото, на което ще

разчитаме. Вярвай ми!

— Може и да си прав, но нека сега се върнем на имплантацията и да се помолим да завърши по-добре, отколкото започна.

Спенсър отвори вратата и тръгна да излиза.

— Почакай — дръпна го за ръката Пол. — Хрумна ми нещо. Именно Ашли Бътлър поде кампанията за забрана на НХТСК. Каква ирония на съдбата! Сега се възползва от нея.

— Ако питаш мен, не е ирония, а чисто лицемерие — отвърна Спенсър. — Двамата с Лоуъл сигурно са сключили тайна сделка.

— Така трябва да е станало и ако си прав, това означава повече пари за нас, защото и двамата ще искат да пазят тайната дълбоко.

— Мисля, че ние контролираме нещата — кимна с глава Спенсър. — А сега да се връщаме в операционната и да видим дали не е изникнал още някакъв проблем. Имахме дяволски късмет, че бяхме на място, когато стана онази бъркотия с рентгена.

— Трябва да си доставим портативен апарат.

— Ако нямаш нищо против, ще почакаме да получим някой и друг долар, пък тогава.

Пред вратата на операционната Спенсър се поколеба.

— Много е важно никой да не разбере, че знаем истинското име на пациента.

— Разбира се — съгласи се Пол. — Ясно е от само себе си.

ГЛАВА 25

11:45 часа, неделя, 24 март 2002 година

За Тони Д'Агостино това беше като кошмар, от който не можеше да се събуди: отново прекосяваше двора на склада за водопроводни части на братята Кастиляно. На всичко отгоре неделната утрин бе студена и дъждовна и той имаше хиляди други по-приятни неща за вършене, като например да си пие капучиното в уютното кафене „Козенца“ на Хановър Стрийт.

Тони отвори вратата на колата, но най-напред извади чадъра и го разпъна. Едва тогава излезе навън. Уви, усилията му бяха напразни. Измокри се до кости. Вятърът шибаше струите от всички посоки. С мъка задържа чадъра срещу вятъра, за да не го издърпа от ръката му.

Когато влезе, спря за миг, избърса чело с опакото на дланта си и подпря мокрия чадър до стената. Като мина покрай тезгяха, където обикновено стоеше Гаетано, Тони тихо изруга. Нямахше никакво съмнение, че онзи пак беше сгафил и силно се надяваше, че мухльото ще е тук, за да му даде да разбере.

Вратата на офиса не беше заключена и след като почука тихо, Тони се вмъкна вътре, без да дочака отговор. Братята седяха всеки на своето бюро, осветени от подходящи настолни лампи със зелени стъклени абажури. Навън бе облачно и през малкия мръсен прозорец, който гледаше към блатото, не влизаше почти никаква светлина.

Братята едновременно вдигнаха поглед към него. Сал преписваше данните от намачкани листи в старомоден тефтер. Лу редеше пасианс. За жалост Гаетано го нямаше.

Следвайки обичайния ритуал, Тони се ръкува с всеки поотделно и се тръшна на дивана. Дори не разкопча балтона си. Нямахше намерение да остане дълго. Прокашля се. Никой не каза и дума, което беше малко странно, като се имаше предвид, че именно той трябваше да бъде ядосан.

— Снощи майка ми е разговаряла със сестра ми — започна той. — Искам да ви кажа, че съм доста объркан.

— Нима? — попита Лу с нотка на презрение в гласа. — Добре дошъл в клуба на обърканите!

Тони местеше поглед от единия близък към другия. Внезапно осъзна, че и двамата бяха в не по-добро настроение от самия него. Лу изрази неуважението си, като се върна към играта и ядно зашляпа картите върху бюрото. Тони погледна към Сал. Имаше по-зловещ вид от всякога. Лампата осветяваше лицето му отдолу с болезнена зелена светлина и той приличаше на мъртвец.

— Ще ни кажеш ли защо си объркан? — презрително попита Сал.

— Да, бихме искали да чуем — додаде Лу, без да прекъсва играта си. — Особено след като тъкмо ти ни накара да дадем сто бона на сестра ти.

Леко сепнат от неочаквано хладното посрещане, Тони се облегна назад. Стана му горещо и се разкопча.

— Никого не съм карал насила — ядоса се той, но като чу думите да излизат от устата му, усети се уязвим и усещането го прониза целия. Започнаха да го гризат съмнения: умно ли беше да дойде в отдалечения склад на братята без придружител и без защита? Винаги ходеше сам и близнаците го знаеха. Ала от друга страна не беше слабак и разчиташе на мускулите си.

— Не ни каза защо си объркан — продължи Сал, без да обръща внимание на думите му.

Тони отново се прокашля. Безпокойството му растеше и той реши да не проявява гнева си пред двамата Кастиляно.

— Объркан съм, защото не знам какви ги е свършил Гаetano при второто си посещение в Насо. Преди седмица майка ми се оплака, че не може да хване сестра ми на телефона. Когато най-после се свързала, сестра ми била унила и ѝ намекнала, че нещо се било случило, но щяла да го сподели, едва когато се върне у дома, което щяло да стане скоро. С право си помислих, че Гаetano е свършил работата и професорът е вече история. Е, снощи майка ми отново се свърза със сестра ми. Не се бяха чували от доста време. Този път тя „приличала пак на себе си“, както твърди майка ми. Двамата с професора били още в Насо, но след няколко дни щели да се приберат. Какво става?

Настъпи напрегната тишина. Никой не продумваше. Единственият шум в стаята идваше откъм Лу, който продължаваше да шляпа с картите по бюрото, и откъм блатото, в което крякаха чайки.

Тони се огледа. Въпреки ранния час в офиса беше полутъмно.

— Но къде е Гаetano?

Последното нещо, което желаше, бе насилникът да го изненада.

— И ние се питаме същото — отвърна Сал.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Гаetano още не се е върнал от Насо — заяви Сал. — Изчезна. Нямаме ни вест, ни кост от него от последния път, когато и ти беше тук. Брат му и снаха му, с които поддържа близки отношения, също не са го виждали. Няма никаква следа от него. Нищо.

Когато влезе, Тони бе наистина объркан, но сега остана с отворена уста. Макар, че напоследък Гаetano доста го дразнеше, всъщност го уважаваше като опитен професионалист и вярваше, че е безусловно лоялен. Изчезването му бе необяснимо.

— Няма защо да ти казвам, че и ние сме доста смутени — добави Сал.

— Разследвахте ли случая? — попита Тони.

— Да го разследваме ли? — най-после вдигна поглед от картите Лу. — Че защо да правим такова неразумно нещо? Не, по дяволите! Седим си тук по цял ден, гризем си ноктите и го чакаме да позвъни.

— Обадохме се на фамилията Сприано в Ню Йорк — продължи Сал, без да обръща внимание на сарказма на брат си. — За твое сведение със Сприано сме далечни родственици. Те проверяват вместо нас. Междувременно ще ни изпратят друг помощник, който ще пристигне след ден-два. Те ни намериха и Гаetano.

По гърба на Тони полазиха тръпки. Знаеше, че Сприано е една от най-влиятелните и безмилостни фамилии на източния бряг. Нямаше представа, че братята са свързани с нея, което коренно променяше ситуацията и я правеше още по-тежка и тревожна.

— Ами колумбийците от Маями, които трябваше да му осигурят оръжието? — попита той, за да смени темата на разговора.

— И на тях се обадохме — отвърна Сал. — Както знаеш, не са много сговорчиви, но обещаха да проверят нещата. Така че и там се работи по въпроса. Искаме да разберем къде се е заврял този идиот и защо.

— Да са ви изчезнали пари? — попита Тони.

— Нищо, което Гаетано да е взел — каза тайнствено Сат.

— Много странно! — забеляза Тони, тъй като не знаеше, какво да каже; не разбра намека на Сал, но не искаше да задава въпроси. — Съжалявам, че имате такъв проблем.

Той се раздвижи, сякаш искаше да стане от дивана.

— Повече от странно — озъби се Лу. — И съжаленията ти няма да помогнат. През последните дни говорим само за това и трябва да знаеш, че се чувстваме много гадно. Мислим, че ти си отговорен за бъркотията с Гаетано и за нашите сто бона, които искаме да ни върнеш с лихвите. Знаеш лихвения процент, който го обикновено вземаме, и няма да се пазарим. Има още нещо: смятаме заема за просрочен.

Тони рязко се изправи. Когато чу забележките на Лу и прикритата му заплаха, безпокойството му достигна своя връх.

— Съобщете ми, ако узнаете нещо — каза той и се запъти към вратата. — В това време и аз ще направя някои проучвания.

— По-добре мисли откъде ще вземеш сто бона да ни върнеш — посъветва го Сал, — защото търпението ни се изчерпа.

Забравил за дъжда, Тони побърза да излезе от склада въпреки студа от него се стичаше пот. Едва когато влезе в колата, се сети, че е забравил чадъра.

— Майната му! — изруга гласно той.

Включи двигателя на кадилака и с ръка на облегалката до себе си се извърна, за да погледне през задното стъкло, после форсира мотора. Изпод колелата захвърчаха камъчета и колата се изстреля на улицата. След миг летеше към града със сто километра в час.

Тони се поотпусна и избърса потните си длани в крачолите на панталоните. Непосредствената опасност бе отминала, но интуицията му подсказваше, че на хоризонта се събират черни облаци. Всичко бе крайно обезпокоително, дори страшно. Тъкмо когато събра сили да се отбранява срещу обвиненията, трябваше да се изправи лице в лице с истинска война.

— Джон! Чуваш ли ме? — извика д-р Наваз.

Беше се надвесил над него и повдигаше стерилните кърпи върху лицето му. По-голямата част от стереотаксичната рамка върху главата

на Ашли, както и самият Ашли, беше покрита с кърпи, които оставяха на показ само част от челото на сенатора. На това място д-р Наваз бе направил малък разрез.

Като разкри костта, той използва специална бормашина, за да пробие малка краниотомична дупка и пред очите му се появи сиво-бялата обвивка на мозъка отпред. Здраво прикрепена към стереотаксичната рамка, имплантационната игла бе на една линия с отвора. Д-р Наваз бе определил големината на ъглите върху рентгеновите снимки и иглата вече пробиваше обвивката на мозъка и навлизаше във външната част на самия мозък. Нужно беше само да вкара иглата на точната, предварително определена дълбочина.

— Д-р Нюхаус, бихте ли поддържали пациента буден — помоли д-р Наваз с напевния си акцент на човек от Изтока. — Предпочитам да е буден, докато извършвам процедурата.

— Разбира се — отвърна д-р Нюхаус и стисна леко рамото на сенатора.

Ашли повдигна тежките си клепачи.

— Чувате ли ме сега, Джон? — попита отново д-р Наваз. — Имам нужда от помощта ви.

— Разбира се, че ви чувам — отвърна Ашли с глух, сънен глас.

— Ако през следващите няколко минути получите някакво усещане, обадете се. Ще можете ли?

— Какво имате предвид под „усещане“?

— Например видения, звуци, миризми или усещане за движение: каквото и да е.

— Много ми се спи.

— Знам, по се опитайте да останете буден само няколко минути. Както споменах, имам нужда от помощта ви.

— Ще се опитам.

— Много ви моля — каза д-р Наваз.

Той спусна обратно стерилната кърпа върху лицето на Ашли. С вдигнат нагоре палец, направи знак на групата зад стъклото. После, с помощта на микроманипулатора, който държеше в облечените си в ръкавицата пръсти, насочи иглата и съвсем бавно, милиметър по милиметър, започна да я придвижва в дълбочина. Когато влезе наполовина, д-р Наваз отново повдигна края на кърпата. Със задоволство забеляза, че очите на Ашли са още отворени.

— Добре ли сте? — попита той.

— Прекрасно — изрече Ашли с южняшки акцент. — Като пет пари в кесия.

— Справяте се добре — похвали го д-р Наваз. — Още малко и ще свърша.

— Не бързайте. Важното е да го направите добре.

— И дума да няма — отвърна д-р Наваз.

Той се усмихна под маската и пусна края на стерилната кърпа. Отново съсредоточи вниманието си върху иглата. Бе изненадан от куража му и от чувството му за хумор. Няколко минути по-късно достигна определената дълбочина в мозъка. Провери състоянието на Ашли и нареди на Марджъри да повика доктор Лоуъл в операционната. В това време приготви спринцовката с лековитите клетки.

— Всичко наред ли е? — попита Даниел и в движение нахлузи маската на лицето си. С ръце на гърба, той се наведе да погледне краниотомичната дупчица с иглата.

— Напълно — отговори д-р Наваз. — Но на този етап е желателно да направим още една рентгенова снимка, за да сме съвсем сигурни в местоположението на върха на иглата. А в нашия случай това е невъзможно. Вече не можем да местим пациента.

— Питате ме дали да продължите ли?

— Точно така. Нали пациентът е ваш? В настоящата уникална ситуация аз съм само един наемник, както вие, американците, обичате да казвате.

— Доколко сте сигурен в точното положение на иглата?

— Много. Откакто използвам стереотаксичната рамка, винаги съм бил точен. В този случай имаме още нещо, което е в наша полза. Само вкарваме клетки, а не отстраняваме хирургически нищо, което би създавало много повече проблеми.

— Как бих могъл да споря с човек, който има стопроцентово попадение? Сигурен съм, че пациентът е в добри ръце. Продължавайте!

— Прав сте! — отвърна д-р Наваз.

Той взе спринцовката с лековитите клетки. Отстрани троакара от лумена на имплантационната игла и прикрепил спринцовката към нея.

— Д-р Нюхаус, готов съм за имплантиране.

— Благодаря ви — отвърна д-р Нюхаус.

Той държеше да бъде информиран за критичните етапи на процедурата, за да проверява жизнените показатели на пациента. Когато свърши работата си и свали стетоскопа, направи знак на д-р Наваз да продължи.

След като повдигна кърпата от пациента и помоли д-р Нюхаус отново да го разбуди, д-р Наваз повтори инструкциите, които му бе дал, преди да вкара иглата. Едва тогава пристъпи към имплантацията, като с помощта на друг механизъм бавно и равномерно започна да вкарва съдържанието от спринцовката.

Докато гледаше процеса, Даниел усети, че го обзема силно вълнение. Наблюдаваше бавното навлизане в мозъка на Ашли на допаминергичните неврони, подсилени от гените, които бяха извлекли от Торинската плащеница със съзнанието, че пред очите му се твори история в областта на медицината. И стволовите клетки, и терапевтичното клониране, и НХТСК — всичко бе впрегнато за лечението на тежко дегенеративно заболяване и това ставаше за първи път. Обърна се към Стефани и победоносно вдигна палец нагоре. Тя неловко отвърна на жеста му, но не и на веселата му възбуда. Вероятно това се дължеше на факта, че трябва да стои в компанията на Пол Сондърс и Спенсър Уингейт и да разговаря с тях.

Д-р Наваз спря по средата на процедурата. Ашли отново бе потънал в сън.

— Искате ли да го събудя? — попита д-р Нюхаус.

— Моля ви — отвърна д-р Наваз. — И ако може, погрижете се да остане, буден през следващите няколко минути.

Ашли с мъка отвори очи, когато д-р Нюхаус го стисна за рамото.

— Добре ли сте, мистър Смит? — попита д-р Наваз.

— Отлично — измърмори Ашли. — Свършихте ли?

— Почти! Само още миг! — отговори д-р Наваз.

Той пусна края на кърпата и се обърна към д-р Нюхаус.

— Стабилно ли е състоянието му?

— Като скала е.

Д-р Наваз продължи да вкарва съдържанието от спринцовката бавно и равномерно. Беше готов да вкара и последната част от лековитите клетки, когато Ашли измърмори нещо неразбрано под

стерилната кърпа. Д-р Наваз спря, погледна към д-р Нюхаус и го попита дали е разбрал думите на пациента.

— И аз не ги чух добре — призна д-р Нюхаус.

— Как е състоянието му?

— Без промяна — отвърна анестезиологът.

Постави слушалките на стетоскопа в ушите си, за да провери кръвното налягане. Д-р Наваз повдигна кърпата и се взря в лицето на пациента. То се бе променило напълно. Краищата на устните му се бяха извили нагоре и той бърчеше нос, сякаш изразяваше недоволство. Беше изненадващо, тъй като поради болестта лицето му досега изглеждаше безизразно.

— Нещо притеснява ли ви? — попита го той.

— Каква е тази ужасна воня? — попита Ашли едва разбрано, сякаш беше пиян.

— Вие ни кажете! — загрижено отвърна д-р Наваз. — На какво ви мирише?

— На свински лайна. Какво правите бе, хора?

Интуитивно почувствал надвисналата беда, д-р Наваз усети как по тялото му премина електрически ток, а в стомаха му се настани онази премала, която единствено хирурзите познават. Потърси успокоение в Даниел, но той сви рамене. Даниел нямаше голям опит като хирург и бе объркан.

— Свинска тор? За какво говори той? — попита Даниел.

— Опасявам се, че има обонятелна халюцинация — ядосано отвърна д-р Наваз.

— Това проблем ли е?

— Да го кажем така — отсече д-р Наваз. — Обезпокоен съм. Да се надяваме, че не е важно, но предлагам да не инжектираме последната част от клетките. Съгласен ли сте? Дотук сме имплантирали над деветдесет процента от количеството.

— Добре — съгласи се Даниел.

Беше му все едно дали ще вкарат последните лековити клетки, или не. Бе определил количеството напълно произволно, като имаше предвид работата си е опитните мишки. Притесняваше го реакцията на д-р Наваз. Личеше си, че неврохирургът е загрижен, но нямаше представа защо лошата миризма ще го притесни до такава степен.

Усложненията бяха последното нещо, което желаше, още повече, че се намираха на крачка от успеха.

— Изтеглям иглата — съобщи неврохирургът и започна да я изважда със същото внимание, с което я бе вкарал. Когато върхът излезе от мозъка, провери дали има кръвене. Слава богу, нямаше.

— Иглата е извън мозъка! — обяви той и я подаде в ръцете на Констанс.

Пое си дълбоко въздух и повдигна края на кърпата, за да види Ашли. Усещаше, че Даниел наднича зад рамото му. Изразът на Ашли се бе променил и сега имаше вид на ядосан човек. Беше свил устни и устата му приличаше на тънка линия. Очите му бяха още по-широко отворени.

— Добре ли сте, мистър Смит? — попита д-р Наваз.

— Искам веднага да се махна от тук, ясно ли е! — отсече гневно Ашли.

— Още ли усещате вонята?

— Каква воня?

— Преди малко се оплакахте, че ви мирише на лошо.

— Не знам за какво говорите, по дяволите! Знам само, че искам да се махна от тук!

Той напрегна мишици да се изправи и ремъците на гърдите и китките му се опънаха.

— Дръжте го! — извика д-р Наваз.

Той се надвеси над Ашли и с тяло притисна краката му към масата.

Даниел пхна ръцете си под операционното платно и го улови за глезените. Опита се да ги дръпне надолу и се удиви на силата, с която Ашли се съпротивляваше.

— Мистър Смит, успокойте се! — извика д-р Наваз. — Всичко е наред!

— Махнете се от мен, извратени чудовища! — викна в отговор Ашли.

Звучеше като пияница и с всички сили се съпротивляваше на опитите да бъде укротен.

Стефани, Пол и Спенсър видяха, че нещо не е наред и дотърчаха в операционната, като пъхом наместваха маските на лицата си. Марджъри пристегна ремъка на китките му и помогна на Даниел да

притисне краката му надолу. Д-р Нюхаус отново измери кръвното му налягане. Ритмичният звук, идващ от монитора, значително се бе учестил.

— Всичко е в границите на нормалното — повтори д-р Наваз и се взря в упоритото, гневно лице на пациента, аленочервено от напрежението.

— Трябва да се успокоите! Ще затворим малкия разрез и край. Тогава ще можете да станете. Разбирате ли ме?

— Вие сте банда извратени гадняри. Махнете мръсните си ръце от мен!

Фактът, че употребява такъв непристоен и груб език в операционната, потресе всички почти толкова, колкото и внезапният изблик на физическа сила. За миг млъкнаха и застинаха на място.

След това забелязаха, че Ашли бе получил силна ерекция, която бе надигнала операционното платно като палатка.

— Моля ви, махнете се от ръцете и краката ми! — внезапно захленчи през сълзи Ашли. — Те кървят.

Всички впериха очи в ръцете и краката му, включително и Даниел, който продължаваше да притиска с ръце глезените му, докато Марджъри ги пристягаше с ремъците.

— Няма никаква кръв — обърна се към присъстващите Пол. — Какво говори той?

— Джон, чуй ме! — обади се д-р Наваз — ръцете и краката ти не кървят. Всичко е наред. Трябва само да останеш спокоен през следващите няколко минути, за да мога да свърша.

— Името ми не е Джон — отвърна тихо Ашли.

Сълзите му бяха изчезнали със същата скорост, с която се бяха появили. Макар в гласа му да се долавяше безпокойство, той се бе усмирил.

— Като не е Джон, какво е? — попита д-р Наваз.

Даниел разтревожено погледна към Стефани, която бе отстъпила встрани от операционната маса. Не стигаше всичко останало, ами сега Даниел се тревожеше, че както е упоен, Ашли ще разкрие истинската си самоличност. Нямахше представа как това щеше да се отрази на проекта като цяло, но във всеки случай нямаше да е добре.

— Името ми е Иисус — тихо проговори Ашли и блажено затвори очи.

Присъстващите в операционната смаяно се спогледаха, но не и д-р Наваз. В отговор той попита д-р Нюхаус какво успокоително му е дал преди процедурата.

— Диазепам и фентанил венозно — отговори анестезиологът.

— Възможно ли е да му сложите още една доза?

— Разбира се — каза д-р Нюхаус. — Искате ли?

— Моля ви — отвърна д-р Наваз.

Д-р Нюхаус дръпна чекмеджето на количката си с упойки, извади нова спринцовка и разкъса опаковката. Умело изсмука с иглата лекарството и го вкара във физиологичния разтвор, който се стичаше във вената на пациента.

— Прости им, отче — изрече Ашли със затворени очи, — те не знаят какво вършат.

— Какво става тук? — попита със силен шепот Пол. — Нима мисли, че е Исус Христос на кръста?

— Да не би това да е някаква странна реакция от упойващите средства? — попита Спенсър.

— Едва ли — отвърна д-р Наваз. — Но каквато и да е причината, това е пристъп!

— Пристъп? — недоверчиво попита Пол. — Не прилича на пристъпите, които съм наблюдавал.

— Това е особен вид пристъп — обясни д-р Наваз, — известен като темпорален.

— Ако не е медикаментозен, тогава какво го е причинило? — попита Пол. — Вкарването на иглата в мозъка му ли?

— Ако беше от иглата, щеше да се появи много по-рано — отговори д-р Наваз. — Тъй като се случи към края на имплантацията, мисля, че е друго.

Той се обърна към д-р Нюхаус и го попита:

— Проверихте ли дали е заспал?

Д-р Нюхаус леко стисна Ашли. После попита д-р Наваз:

— Реагира ли?

Д-р Наваз поклати глава. Въздъхна под маската си и се обърна към Даниел. Стоеше и не помръдваше, скръстил ръце в стерилни ръкавици на гърдите си.

Когато черните немигащи очи на неврохирурга се взряха в Даниел, той усети, че краката му омекват като гума. Забеляза, че д-р

Наваз е дълбоко разтревожен и това разклати самоувереността, която с всички сили се стараеше да покаже. Страхът от усложнения, който човъркаше съзнанието му; откакто Ашли бе усетил вонята, напираше да изригне като мощен вулкан.

— Мисля, че вече можете да пуснете глезените на пациента — каза д-р Наваз.

Даниел ги пусна. Несъзнателно ги беше стискал, дори след като Марджъри ги бе завързала.

— Този пристъп ме тревожи — продължи д-р Наваз. — Не вярвам да е причинен от медикаментите, но смятам, че имаме налице особено мощно фокално огнище.

— Защо да не може да е свързано с упойващите средства? — попита Даниел, като се опираше повече на надеждата, отколкото на разума. — Не би ли могло да бъде сън под въздействието на медикаментите? Имам предвид, че диазепамът в комбинация с фентанил действа силно успокояващо. Като прибавим и емоционалния фактор, че сме използвали фрагменти от торинската плащеница, възможно е да се появят най-различни фантазии при пациента.

— Какво общо има торинската плащеница? — попита д-р Наваз.

— Има общо с лековитите клетки — отвърна Даниел. — Това е дълга история. Ще ви кажа само, че преди да клонираме клетките, заменихме някои от гените на пациента с генен материал, извлечен от кръвта върху торинската плащеница. Това бе специалното изискване на пациента, който вярва, че плащеницата е автентична. Дори заяви, че се надявал да получи част от божественото начало...

— Мисля, че това би могло да повлияе на халюцинациите му — кимна д-р Наваз. — Но не може да се отрече, фактът, че пристъпът се случи по време на имплантацията.

— Защо сте толкова сигурен? — попита Даниел.

— Поради съпадението във времето и обонятелните халюцинации — отговори д-р Наваз. — Миризмата, за която говореше, представлява аура, а характерното за темпоралния припадък е, че започва с аура. Другите характеристики са хиперрелигиозност, рязка промяна в настроението, силно либидо и агресивно поведение. За краткото време, през което бе буден, пациентът прояви всички признаци. Класически случай.

— Какво трябва да направим? — попита Даниел, макар че се страхуваше от отговора.

— Да се молим това да е изолирано явление — отвърна д-р Наваз. — За жалост, интензивността на огнището е мощна и ще се изненадам, ако пациентът впоследствие не развие темпорална епилепсия.

— Не можем ли да вземем профилактични мерки? — намеси се Стефани.

— Онова, което искам да направя, но не ми е възможно, е да визуализирам лековитите клетки — каза д-р Наваз. — Искам да знам къде точно са попаднали. Може би тогава ще можем да направим нещо.

— А вие какво мислите? Къде са попаднали? — попита Даниел. — Споменахте, че в богатия си опит със стереотаксичната рамка, винаги сте улучвали право в целта.

— Така е. И не ми се е случвало пациентът да получи пристъп по време на подобна процедура — каза д-р Наваз. — Тук нещо не е наред.

— Да не би да намеквате, че клетките биха могли да не се намират в *substantia nigra*? — погледна го Даниел.

— Вижте! — тутакси опонира д-р Наваз. — Вие ме окуражихте да продължа процедурата, без да ползвам рентген.

— Да не спорим — намеси се Стефани. — Можем да визуализираме клетките и да уточним местоположението им.

Всички обърнаха поглед към нея.

— В лековитите клетки вкарахме специален ген рецептор — обясни Стефани — Правехме същото и с опитните мишки, за да онагледим клетките. Разполагаме с антитяло, специално разработено за нас от наш сътрудник, радиолог. Стерилно е и можем да го използваме. Трябва само да се инжектира в цереброспиналната течност под паяжинообразната мозъчна ципа. При мишките имахме отлични резултати.

— Къде е то? — попита д-р Наваз.

— В лабораторията, в сграда едно — отвърна Стефани.

— Марджъри — обади се Пол. — Обади се на Меган Финиган в лабораторията! Да вземе антитялото и незабавно да го донесе тук.

ГЛАВА 26

14:15 часа, неделя, 24 март 2002 година

Д-р Джефри Маркъс беше радиолог на щат в местната болница „Доктърс Хоспитал“ на Шърли Стрийт в центъра на Насо. Спенсър бе сключил сделка с него, според която д-р Маркъс трябваше да посреща нуждите на клиника „Уингейт“, докато назначат радиолог. Когато стана ясно, че за Ашли ще е необходим специален скенер от типа „САГ“, Спенсър нареди на една от сестрите да се обади на Джефри. Тъй като това стана в събота следобед, радиологът успя да пристигне веднага.

— Това са напречни сектори на мозъка — каза Джефри и посочи точното място върху монитора с гумичката на стария жълт молив, който държеше в ръка.

Джефри Маркъс беше англичанин, който бе забягнал на Бахамите, за да се спаси от неприятното време на Британските острови, както бе направил и д-р Карл Смит. Беше добър лекар и имаше значителен опит в радиологията.

— Ще се движим цефаладично при диференциал един сантиметър и ще се установим на нивото на субстанция негра.

Джефри седеше пред компютъра. Д-р Наваз надничаше над дясното му рамо, за да вижда по-добре, а вляво стоеше Даниел. Пол, Спенсър и Карл се бяха изправили до прозореца с лице към помещението. Карл държеше спринцовка с допълнително количество успокоително, но тя се бе оказала ненужна. След втората инжекция Ашли не се събуди и спа, дори когато правеха шевове над металното копче на челото му, сваляха стереотаксичната рамка и го пренасяха до скенера. В момента лежеше по гръб, с глава в широкия отвор на апарата. Ръцете му бяха скръстени върху гърдите, на китките му още висяха предпазните ремъци, но ръцете му бяха свободни. Банката физиологичен разтвор се стичаше по тръбичките във вената му. Ашли бе истинско олицетворение на спокойния сън.

В другия край на стаята, на известно разстояние от останалите, Стефани се бе облегла на шкафа и ги наблюдаваше. Бореше се с чувството на вина и несигурност и се надяваше, че никой няма да я заговори, защото ѝ се струваше, че ще изгуби контрол. Хрумна ѝ да излезе от стаята, но се боеше да не привлече вниманието към себе си. Затова остана тихо на мястото си. Не гледаше към скенера, но интуитивно усещаше, че усложненията от имплантацията са сериозни и това още повече подкопаваше увереността ѝ. Събитията през последния месец я бяха довели до рѳба на емоционалния срив. Укоряваше се, че не се бе вслушала в предчувствието си още в началото на този фарс, който можеше да доведе до трагични последици.

— Ето го! — каза Джефри и посочи образа върху монитора. — Това тук е средният мозък, а онова е областта на субстанция негра. Опасявам се, че няма и следа от радиосветлина, която се получава при наличието на натоварено с тежък метач антитяло.

— Вероятно още не се е придвижило до мозъка — предположи д-р Наваз. — А може би лековитите клетки нямат уникален повърхностен антиген. Сигурен ли сте, че имат?

— Сигурен съм — отговори Даниел — Доктор Д'Агостино ги провери.

— Вероятно ще трябва да повторим изследването след няколко часа — каза д-р Наваз.

— Когато работехме с опитни мишки, клетките се появяваха след трийсет, най-много четирийсет минути — обясни Даниел и погледна часовника на ръката си. — Човешкият мозък е по-голям, но използвахме повече антитета, а вече измина цял час. Би трябвало да се появят. Трябва да са там.

— Почакайте! — извика Джефри. — Улавям дифузен радиоотблясък встрани.

Той придвижи молива с гумичката един сантиметър вдясно. Радиоотблясъкът едва се виждаше, като съвсем малка снежинка върху заледен път.

— Господи! — възкликна д-р Наваз. — Но това е средната част на темпоралния лоб. Нищо чудно, че получи пристъп.

— Да видим и следващия разрез от мозъка — предложи Джефри, когато новият образ започна да изтрива стария от горе надолу на

екрана, сякаш се развиваше руло.

— Сега се вижда още по-точно — забеляза Джефри и почука с гумичката по стъклото на екрана. — Бих казал, че е в областта на хипокампусите, но за да определим точното му местоположение, трябва да вкараме въздух в темпоралния рог на латералния вентрикул. Искаш ли да го направиш?

— Не! — отсече д-р Наваз и се изправи, като хвана главата си с ръце. — Как е възможно иглата да се е отдалечила толкова много? Не мога да повярвам. Върнах се да погледна рентгеновите снимки, направих нови замервания и проверих и най-малката подробност. Всичко беше съвсем точно.

Разпери ръце встрани, сякаш молеше някой да му обясни какво се е случило.

— Може рамката да се е изместила, когато се закачихме в касата на вратата — предположи Карл Смит.

— Какво говорите? — учуди се д-р Наваз. — Казвате, че операционната маса се е ударила в рамката на вратата?! Какво точно имате предвид, като казвате „закачи“?

— Кога стана това? — намеси се и Даниел; за първи път го чуваше. — За коя каса става дума?

— Д-р Сондърс каза, че масата се е допряла до касата — отговори Карл, без да обърне внимание на Даниел. — Не го казах аз.

Неврохирургът въпросително погледна към Пол. Поп кимна с неохота.

— Предполагам, че не е било допир, а удар. Констанс ни увери, че като е проверила рамката, тя е била стабилна.

— Проверила е рамката? — извика д-р Наваз. — Защо го е направила?

Настъпи неловко мълчание и Пол и Карл се спогледаха.

— Какво е това? Заговор ли? — ядоса се д-р Наваз. — Отговорете ми!

— Получи се ефектът на камшика — обади се Карл. — Искан да свържа пациента с монитора и търкаляхме масата доста бързо. За жалост, поради инерцията не успяхме да я изправим, за да влезе безпрепятствено и закачихме вратата. Затова Констанс дойде да придържа рамката. Не беше свалила престилката и ръкавиците си.

Тогава се опасявахме от евентуално инфектиране на пациента, защото се бе събудил, а ръцете му не бяха завързани.

— Защо не ме уведомихте за случая? — ядосано попита неврохирургът.

— Уведомихме те — отвърна Пол.

— Споменахте, че масата се е допряла до касата на вратата. Сега се оказва, че не е било допир, а по-скоро удар.

— Е, може би преувеличаваме малко — поправи се Карл. — Не се е ударил.

— Милостиви боже! — отчаяно промърмори д-р Наваз.

Той се тръшна на стола пред бюрото. Издърпа хирургическата си шапка, и отчаяно се хвана за главата. Не можеше да повярва, че участва в подобен фарс. Стана му ясно, че рамката се е изместила или от удара, или от ръцете на сестрата.

— Трябва да може да се направи нещо!

Даниел едва сега се бе съвзел от разкритието, че операционната маса се е блъснала в касата на вратата, което можеше да има драматични последици.

— И какво предлагате да направим? — попита гневно д-р Наваз. — Имплантирахме погрешно допаминергични клетки в темпоралния лоб на пациента. Не можем да ги изсмучем обратно, нали?

— Така е, но можем да ги унищожим, преди да са започнали да се разклоняват — отвърна Даниел с искрица надежда в гласа. — Разполагаме с антитяло на уникалния повърхностен антиген. Вместо да прикрепим антитялото към тежкия метал, както направихме, за да го визуализираме на апарата, ще го завържем към цитотоксичен агент. Ще инжектираме комбинацията в цереброспиналната течност и имплантираните не на място неврони ще се унищожат. После ще извършим нова имплантация в лявата страна на мозъка.

Д-р Наваз приглади назад лъскавата си черна коса и се замисли. От една страна идеята да поправи катастрофалната грешка, за която и той имаше немалка вина го съблазняваше, макар методът да бе извънредно необичаен, но от друга интуитивно усещаше, че не бива да се остави да бъде отново въвлечен в подобни експерименти.

— Разполагаме ли с тази цитотоксична комбинация? — попита той; нямаше лошо в това да пита.

— Не — призна Даниел. — Но съм сигурен, че фирмата, която ни снабди с предишната комбинация, спешно ще ни я достави.

— Добре, уведомете ме, когато я получите — отвърна д-р Наваз и стана от стола. — Преди малко ви казах, че не можем да изсмучем имплантираните клетки обратно. Трагична ирония на съдбата е фактът, че ако не се направи нищо и пациентът развие темпорална епилепсия, вероятно ще се наложи сериозна неврохирургическа намеса, при която ще се отстрани значителна част от мозъчната тъкан, а това ще го постави в извънредно рискована ситуация.

— Думите ви доказват още по-категорично, че трябва да направим онова, което ви предложих — отвърна Даниел, вече напълно узрял за идеята.

Стефани се отдръпна от шкафа, на който се бе облегла, и тръгна към вратата. Вече не се интересуваеше, дали ще привлече вниманието на останалите, или не. Не можеше повече да слуша този абсурден диалог между двамата. Разговаряха така, сякаш обсъждат бъдещето на предмет, а не на човешко същество, пострадало по тяхна вина. Изпитваше силен гняв към Даниел, задето, въпреки трагичните последици, продължаваше да маневрира в старанието си да защити собствените си предприемачески интереси, без да дава и пукнат грош за моралната страна на въпроса.

— Стефани! — повика я той, като видя, че се кани да излиза. — Стефани, защо не се обадиш на Питър в Кеймбридж и не го помолиш...

Вратата се затръшна след нея по средата на изречението. Тя се затича по коридора. Знаеше, че в сградата има дамска тоалетна, където щеше да се наплаче на воля. Как се бе случило това — да се забърка в такава каша... Не можеше да повярва, че всичко това се случва.

ГЛАВА 27

19:42 часа, неделя, 24 март 2002 година

— Не искам да досаждам на такива талантливи хора като вас — провлачваше думите Ашли по характерния за него начин. — Не желая да проявявам неблагодарност към усилията ви. Извинявам се от дъното на душата си, но няма как да остана за през нощта.

Той бе седнал в болничното легло, чиято горна половина бе вдигната като облегалка. Късата пижама бе отстъпила място на бахамския му туристически костюм. Единственият белег от скорошната операция бе широката превръзка на челото му.

Намираха се в една от болничните стаи в клиника „Уингейт“. Оцветена с нюансите на тропика, тя приличаше повече на хотелска стая. Стените бяха боядисани в прасковен цвят, а завесите бяха на фигури в морскозелено и тъмнорозово. Непосредствено до Ашли стоеше Даниел и се опитваше да убеди сенатора да не напуска клиниката. Стефани се бе изправила до краката му. Каръл Менинг беше потънала в пурпурния фотьойл до прозореца, подгънала крака под себе си. Обувките ѝ стояха на пода пред нея.

След скенера бяха докарали Ашли в стаята и го бяха оставили на леглото да си отспи. Д-р Наваз и д-р Нюхаус си тръгнаха, успокоени, че състоянието на пациента е стабилно. Оставиха номерата на личните си мобилни телефони, в случай че пристъпът се повтори. Д-р Нюхаус бе приготвил и шишенце с ефикасната комбинация от диазепам и фентанил и ги бе инструктирал да направят инжекцията мускулно или венозно.

За Ашли се грижеше отлично обучена медицинска сестра на име Майрън Хана, която работеше в клиниката още в Масачузетс. Но Даниел, Стефани и Каръл Менинг не се откъснаха от Ашли през всичките четири часа, които му бяха нужни, за да се съвземе от упойката.

— Сенаторе, забравихте ли какво ви казах? — насили се да бъде търпелив Даниел; понякога имаше чувството, че пред него стои тригодишно дете.

— Не, но разбрах, че по време на процедурата е имало малък проблем — каза Ашли и докосна скръстените ръце на Даниел. — В момента се чувствам добре. Всъщност, благодарение на ескулановските ви възможности, сега се чувствам като младеж, макар да знам, че не съм млад. Преди имплантацията ме уверихте, че в първите дни може и да не усетя промяна и че тя ще настъпва постепенно, но не е така. Не може да става и дума за сравнение със състоянието ми сутринта. Треморът почти изчезна и се движа много по-лесно.

— Радвам се да го чуя — поклати глава Даниел. — Но това се дължи или на позитивната ви нагласа, или на успокоителните, които ви дадохме. Сенаторе, мислим, че имате нужда от допълнително лечение и е по-сигурно да останете в клиниката, където имаме на разположение всичко необходимо. Не забравяйте, че по време на процедурата припаднахте и се държахте като свършено друг човек.

— Как ще се държа като друг човек? Достатъчно грижи си имам и със самия себе си.

Ашли се засмя, но останалите останаха сериозни. Той се вторачи в тях.

— Какво ви става, бе, хора? Сякаш сте на погребение. Трудно ли ви е да повярвате, че съм добре?

Даниел бе казал на Каръл, че лековитите клетки са се разпространили малко по-нашироко в предварително фиксираното поле. Макар да бе омаловажил сериозността на проблема, той й бе съобщил за пристъпа и бе изразил опасенията си, че е възможно той да се повтори. За щастие, опасенията се оказаха неоправдани, защото Ашли се събуди в нормалното си настроение и дори прояви характерната си артистичност. Първото нещо, което пожела бе да свалят ремъците от ръцете и краката му, за да стане от леглото. Когато първоначалното му замайване изчезна, той настоя да се преоблече. Тогава реши, че е готов да се върне в хотела.

Усетил, че няма повече аргументи, Даниел погледна към Стефани, после към Каръл, но никоя от двете не пожела да му се притече на помощ. Тогава отново се обърна към Ашли.

— Хайде да се споразумеем — предложи той. — Вие ще останете в клиниката само двацет и четири часа, а после пак ще говорим.

— Видно е, че нямате никаква практика в преговори — отново се засмя Ашли. — Но няма да го използвам срещу вас. Истината е, че не можете да ме държите тук против желанието ми. Както ви заявих и снощи, държа да се върна в хотела. Донесете всичко, което мислите, че ще ми е необходимо, а ако е нужно, винаги можем да се върнем. Нали двамата с пленителната доктор Д'Агостино сте в същия коридор?

Даниел безпомощно погледна към тавана.

— Опитах се — въздъхна той и сви рамене.

— Така е, докторе — призна Ашли. — Каръл, милинка, надявам се, че шофьорът на лимузината ни е отвън и ни чака?

— Мисля, че чака — отвърна Каръл. — Преди час го видях и му казах да не тръгва, докато не му се обадя.

— Отлично! — Ашли спусна крака от леглото изумително живо, дори сам се учуди на лекотата, с която се движи. — Господи! Мислех, че никога няма да мога да го направя.

Той се надигна.

— Хайде! Провинциалистчето е готово да се върне към удоволствията на курорта и да се наслади на прелестите на посејдоновия апартамент.

Половин час по-късно на паркинга пред клиниката се разгоря спор по повод начина на придвижване. Накрая решиха Даниел да се качи в лимузината, а Стефани да пътува с колата, която двамата с Даниел бяха наели. Каръл предложи да прави компания на Стефани, ала тя ги увери, че предпочита да пътува сама. Даниел бе взел шишенцето с успокоителния коктейл на д-р Нюхаус, няколко спринцовки, шепа тампони със спирт и турникет и ги бе сложил в сестринската чанта на Майрън. Въоръжен с медикаментите, Даниел смяташе, че е редно да бъде до Ашли, поне докато го върнат в хотела.

Настани се на мястото с гръб към движението зад стъклената преграда, която отделяше шофьора от пътниците. Ашли и Каръл седяха срещу него и по лицата им пробягваха светлините на автомобилните фарове от насрещното движение. След операцията сенаторът бе видимо развеселен и оживено обсъждаше с Каръл политическата си програма през новия сезон в конгреса. Всъщност

разговорът им бе повече монолог, тъй като Каръл само кимаше и от време на време казваше „да“.

Докато слушаше гласа на Ашли, Даниел се поотпусна от напрежението и престана да се тревожи за евентуално повторение на пристъпа. Ако протечеше по същия начин, по който бе протекъл в операционната, Даниел нямаше да може да му вкара успокоителните венозно; щеше да му направи мускулна инжекция. Проблемът беше, че така медикаментът нямаше да започне да действа веднага, а всяко забавяне щеше да е фатално, като имаше предвид с каква агресивност бе придружен пристъпът. Д-р Наваз го бе предупредил за опасността. Ашли бе започнал да проявява удивителна сила и Даниел бе сигурен, че да се бори с него в лимузината ще е истински кошмар.

След известно време се отпусна и мисълта му се зарея в друга посока. Изненадата му от жизнеността на Ашли нарастваше с всяка изминала минута. Сенаторът неуморно ръкомахаше, изразът на лицето му се промени. Дори модулацията на гласа му бе вече различна. Нямаше и помен от полувдървения човек, когото Даниел бе видял сутринта. Той бе озадачен, тъй като лековитите клетки не бяха попаднали на точното място и това ясно се виждаше на скенера. Оживлението, което наблюдаваше, не би могло да се дължи на успокоителните, както неразумно бе предположил по-рано. Трябваше да има някакво друго обяснение.

Като всички учени, Даниел също осъзнаваше, че понякога науката се развива не само в резултат на усърдна работа, а и чрез съвсем случайни открития. Започна да се пита дали случайното място, на което бяха попаднали лековитите клетки не е по-добра среда за развитието на допаминергичните клетки. Нямаше логика, понеже добре знаеше, че секторът на попадение на лековитите клетки не е модулатор на движенията, а е свързан повече с обонянието и автономното поведение като секса и емоциите. Но човешкият мозък криеше още много тайни, а в момента Даниел виждаше пред очите си положителния резултат от усилията си.

Когато пристигнаха в „Атлантис“, Ашли отказа помощта на портиерите при слизането си от колата. Въпреки новия пристъп на замайване, когато се изправи на крака и който го накара да се улови за ръката на Каръл, той беше в състояние да върви почти нормално, да влезе във фойето и да отиде при асансьорите.

— Къде остана прелестната доктор Д'Агостино? — попита Ашли.

Даниел сви рамене.

— Или е пристигнала преди нас, или ще дойде всеки момент. Не се безпокоя за нея. Тя е голямо момиче.

— Разбира се! — съгласи се Ашли. — И умът ѝ реже като бръснач.

В коридора на трийсет и втория етаж Ашли тръгна пред тях, сякаш искаше да демонстрира на какво е способен. Макар и леко прегърбен, вървеше много близо до нормалното и махаше с ръце, което сутринта му беше невъзможно.

Като стигнаха до вратата с русалките, Каръл я отключи с електронната карта и се отдръпна, за да направи път на Ашли. Той влезе и включи осветлението.

— Всеки път, когато оправят стаята, затварят всички прозорци и става мрачно като в дупка — оплака се той.

Приближи се до таблото на стената и натисна едновременно бутоните за завесите и за плъзгащата се врата към терасата.

През нощта изгледът бе доста по-различен: океанът беше черен като петрол. Ашли веднага излезе на терасата. Облегна се на хладната каменна балюстрада, наведе се и пред очите му блесна обширният полукръгъл аквапарк на комплекса. След тежкия ден с огромно удоволствие се наслаждаваше на множеството изумително осветени басейни, водопади, алеи и аквариуми.

Каръл изчезна в стаята си, а Даниел спря на прага на терасата. Гледаше сенатора, който със затворени очи бе изложил лицето си на прохладния морски бриз. Ветрецьт рошеше косата му и развяваше широките ръкави на бахамската му риза, но той не помръдваше. Дали Ашли се молеше, или общуваше по някакъв начин със своя Бог, защото в кръвта му вече течеше частица от кръвта на Исус Христос?...

Докторът леко се усмихна. Внезапно го обзе оптимизъм за изхода на лечението. Сега вратата му бе по-голяма, отколкото в операционната. Започна да мисли, че е станало чудо.

— Сенаторе! — извика той, след като цели пет минути Ашли не бе шавнал. — Не искам да ви безпокоя, но смятам да се прибера в стаята си.

Ашли се обърна към него и сякаш се изненада да го види.

— О, доктор Лоуъл! — възкликна той. — Колко се радвам да ви видя!

Отлепи се от балюстрадата и тръгна право към Даниел. Преди докторът да се усети, попадна в мечешките му прегръдки.

Без да ще, Даниел се остави в ръцете му. Прегръдката продължи по-дълго, отколкото Даниел смяташе за разумно и тъкмо когато се канеше да изрази нетърпението си, Ашли го пусна и отстъпи назад, като остави едната си ръка върху рамото му.

— Скъпи мой приятелю — просълзи се той. Благодарен съм от дъното на душата си за всичко, което направи за мен.

— Е, трогнат съм от думите ви — измърмори Даниел и усети, че се изчервява силно.

Каръл се появи от стаята си и го спаси.

— Прибирам се — извика към нея той.

— Почини си добре! — нареди му Ашли, сякаш лекарят беше той. Потупа го по гърба силно, после се върна на мястото си до парапета и зае предишната си поза, сякаш медитираше.

Каръл изпрати Даниел до вратата.

— Имате ли да ми кажете още нещо? — попита тя.

— Мисля, че това е всичко — отвърна Даниел. — Изглежда добре. Всъщност е по-добре, отколкото очаквах.

— Сигурно сте много горд.

— Да, предполагам — промърмори Даниел.

Не беше сигурен дали тя говори за състоянието на Ашли, или има предвид усложненията и затова проявява сарказъм. Тонът ѝ, подобно на широкото ѝ лице, беше безизразен.

— За какво трябва да наблюдавам? — попита Каръл.

— За всяка промяна в статуса или поведението му. Предпочитах тази нощ да остане в клиниката, за да следим състоянието му на апаратурата, но не стана. Проявява голямо твърдоглавие.

— Твърдоглавие не е най-точната дума, докторе — погледна го Каръл. — Но да се надяваме, че всичко ще е наред. Не се налага да го будя през нощта за някакви лекарства, нали?

— Не, мисля, че няма да е необходимо при състоянието, в което се намира сега. Но ако има някакъв проблем, или вие имате въпроси, обадете се по всяко време.

Каръл отвори вратата и я затвори в мига, в който Даниел прекрачи прага. Той остана неподвижен известно време. Знаеше, че психологията не е силното му място и Каръл Менинг го доказваше. Поведението ѝ го объркваше. В един момент изглеждаше идеалната и вярна сътрудничка, а в следващия се държеше така, сякаш е бясна заради подчиненото си положение спрямо сенатора. Той въздъхна. А разчиташе на нея да го наблюдава през нощта!

Не преставаше да се чуди на изключителното подобрене на страдащия от паркинсонова болест сенатор. Бе озадачен, но от друга страна беше извънредно доволен и нямаше търпение да го сподели със Стефани. Отвори вратата и с изненада откри, че тя не е там; не беше и в спалнята. После чу шума на душа.

Отвори и се озова сред мъгла от пара. Стефани сигурно стоеше под душа от половин час. Сложи капака на тоалетната чиния и седна върху него. Различи силуета ѝ зад стъклото на душ кабината, но му се стори, че не помръдва под силната струя.

— Добре ли си? — извика Даниел.

— По-добре — отвърна Стефани.

— По-добре ли?

Нямаше представа какво искаше да му каже, макар да си спомни, че целия следобед бе мълчала. Припомни си и малко грубия ѝ отказ на предложението на Каръл да пътува с нея, макар да признаваше, че ако той бе на мястото на Стефани, щеше да реагира по същия начин. Разликата бе в това, че за разлика от него Стефани обикновено се съобразяваше с чувствата на околните. Даниел не се смяташе за грубиян, ала не разрешаваше на другите да го безпокоят. Хората просто трябваше да са наясно, че за него в скалата на ценностите културните обноски не стояха най-високо...

Прииска му се да усети в гърлото си отпускащата сила на алкохола. Изминалият ден по много причини бе един от най-тревожните в живота му. Накрая все пак реши да изчака и първо да разкаже на Стефани за Ашли; пиенето можеше да почака. Но тя не помръдваше.

— Хей! — силно извика Даниел. — Ще излизаш ли или не?

Стефани дръпна стъклената врата и отвътре нахлу гъста пара.

— Извинявай. Чакаш ред ли?

Даниел размаха длан пред лицето си. В банята приличаше на турски хамам.

— Не, искам да поговоря с теб.

— Е, не е било нужно да чакаш. Не съм в настроение.

Той се подразни. Не очакваше да чуе това от нея. След тежкия ден заслужаваше малко съчувствие и подкрепа и беше сигурен, че не иска кой знае какво. Той рязко стана от мястото си и излезе, като затръшна вратата. Докато си наливаше студена бира, се замисли. Не желаше повече усложнения. Тръшна се на дивана и съсредоточено започна да отпива от чашата си. Когато Стефани излезе, наметнала хавлия на раменете си, той вече се беше съвзел.

— По начина, по който затръшна вратата разбрах, че си бесен — спокойно произнесе тя. — Искам само да те предупредя, че съм изтощена — и физически, и емоционално. Имам нужда от сън. Тази сутрин станахме в пет, за да проверим дали всичко е наред, ако все още си спомняш.

— И аз съм уморен — отвърна Даниел. — Само исках да ти кажа, че Ашли се чувства невероятно. Почти всички симптоми на болестта му изчезнаха най-мистериозно.

— Хубаво — каза Стефани. — За жалост това не променя факта, че имплантацията беше извършена неправилно.

— Може и да не е така! — отговори Даниел. — Казвам ти, че ще се удивиш. Сега е съвсем различен човек.

— Със сигурност е различен. Най-безотговорно му вкарахме допаминергични клетки някъде в темпоралния лоб. Опитният невролог мисли, че човекът непременно ще развие ужасна епилепсия. А за Ашли това е по-лошо от Паркинсон.

— Но пристъпът не се повтори. Казвам ти, наистина се справя удивително добре.

— Не се е повторил *все още*.

— Ако има проблем, ще го решим по начина, който предложих на д-р Наваз.

— Имаш предвид цитотоксичния агент, прикрепен към моноклоналното антитяло?

— Точно така.

— Можеш да го направиш, щом толкова искаш, можеш дори да уговориш Ашли да се подложи на още един безразсъден експеримент,

но вече ще си сам. Аз няма да участвам. Дори не сме изпитали метода върху тъканна култура, още по-малко върху животни, а това ни отдалечава на светлинни години от професионалната етика.

Даниел се вторачи в Стефани. Раздразнението му се върна и почти веднага премина в глух гняв.

— Всъщност на чия страна си? — попита той. — Имахме за цел да излекуваме Ашли, да спасим НХТСК и КЛЕЗА и сме на път да го направим, за бога!

— Бих искала да си мисля, че защитавам страна, която по-малко се ръководи от собствените си интереси — заяви Стефани. — Днес, като разбрахме, че операционната не е оборудвана с рентгенов апарат, трябваше да спрем. Подложихме на недопустим риск чужд живот заради собствената си изгода.

Когато Даниел пламна и отвори уста да каже нещо, тя вдигна ръце.

— Ако не възразяваш, нека спрем до тук — добави. — Съжалявам, но тъкмо тази вечер не искам да обсъждаме темата. Казах ти, че съм като изцедена. Може би щом се наспя, ще се почувствам по друг начин. Кой знае?

— Чудесно! — язвително отговори Даниел и махна с ръка. — Върви да спиш!

— Идваш ли?

— Да, може би — гневно отвърна той.

След малко стана и отиде до мини бара. Имаше нужда от още една бира.

Нямаше представа колко пъти бе иззвънял телефонът, тъй като изтощеният му мозък бе вплел дрънченето в кошмара, който сънуваше. Виждаше се като студент по медицина и в съня му телефонът бе нещо, което всяваше ужас в душата му, защото известяваше за спешен случай, с който той не бе в състояние да се справи.

Когато най-после ококори очи, телефонът бе спрял да звъни. Седна в леглото и погледна мълчаливия вече апарат на страничната масичка, като се питаше дали наистина бе звънял, или това е било само сън. Огледа стаята, за да се ориентира в обстановката. Намираше се

във всекидневната, облечен в същите дрехи, с които беше и предишния ден, а лампите светеха. След двете бири беше заспал дълбоко.

Вратата на спалнята се отвори. Оттам излезе Стефани с късата си копринена пижама и примижа на ярката светлина.

— На телефона е Каръл Менинг — със сънен глас му съобщи тя. — Разстроена е и иска да разговаря с теб.

— О, не! Не ми казвай, че сенаторът не е добре!

Той свали краката си от масичката пред дивана. Без да става, протегна ръка и взе телефона. Стефани слушаше от вратата на спалнята.

— Ашли се държи странно — изрече в слушалката Каръл, когато чу гласа на Даниел.

— Какво прави? — попита той.

Отдавна отминалите студентски страхове, че няма да се справи със спешния случай внезапно се върнаха при него с пълна сила.

— Не върши кой знае какво, но много се оплаква. Извинете ме за езика, който ще използвам, но той твърди, че му мирише на свински лайна. Бяхте ми казали, че ако му замирише на нещо странно, трябва да ви се обадя.

Даниел усети как сърцето му прескочи един удар и оптимизмът му се изпари. Нямаше никакво съмнение, че Ашли бе получил аура като предзнаменование на втори темпорален пристъп. В същото време последните признаци на увереност в клиничната картина, за които Даниел се бе уловил, се разпаднаха, тъй като очакваше да се сблъска с нещо, което щеше да бъде далеч по-лошо от първия пристъп. Д-р Наваз го бе предрекъл.

— Агресивен ли е? — обезпокои се Даниел.

Той трескаво се огледа за черната сестринска чантичка с успокоителните и спринцовките в нея. Слава богу, зърна я на масичката във фоайето.

— Реагира по-остро и е лесно дразним. Но през последната година си беше такъв.

— Добре, успокойте се! — каза Даниел по-скоро за собствено успокоение. — Идвам веднага.

Той погледна часовника си. Беше два и половина след полунощ.

— Не сме в стаята — отвърна Каръл.

— Къде сте, по дяволите?

— В казиното — призна Каръл. — Ашли настояваше да слезем. Опитвах се да го разубедя, но не успях. Не ви се обадох, защото бях сигурна, че и вие няма да можете да направите нищо. Когато реши нещо, край. Искам да кажа, че той е сенаторът.

— Милостиви боже! — изпъшка Даниел — Опитайте ли се да го накарате да се върне в стаята, когато му замириса на лошо?

— Предложих му, но той ми каза да отида и да се хвърля в басейна с акулите.

— Добре! В коя част на казиното се намирате?

— При ротативките, зад масите с рулетките.

— Слизам веднага. Трябва да го върнем в стаята!

Даниел стана и погледна към Стефани, но тя се бе върнала в спалнята. Той надникна през вратата. Стефани се обличаше.

— Почакай! — извика му тя. — Ще дойда с теб. Ако Ашли получи нов пристъп, подобен на пристъпа в операционната, ще имаш нужда от помощ.

— Добре — отвърна Даниел. — Къде е мобилният телефон?

Тя кимна с глава към писалището, като в същото време набързо закопчаваше блузата си.

— Вземи го! Къде записахме номерата на Нюхаус и Наваз?

— Вече ги взех — отвърна Стефани. — В джоба ми са.

Даниел се втурна към сестринската чанта. Дръпна ципа и я отвори, за да погледне всичко ли е вътре. Като видя шишенцето и спринцовките, се поуспокои. Номерът беше да успее да му забие иглата, преди адът да се разтвори пред него.

Стефани се появи в рамката на вратата, като пътъом се мъчеше да се obuе и да напъха блузата си в полата. Даниел вече отваряше вратата към коридора. Хукнаха към асансьорите.

Даниел натисна копчето, грабна мобилния телефон от ръката ѝ, като ѝ връчи сестринската чанта и набра номера на д-р Наваз.

— Хайде — нетърпеливо мърмореше в слушалката той. Тъкмо когато асансьорът пристигна, дочу съннения глас на неврохирурга.

— Доктор Лоуъл е — каза Даниел. — Влизам в асансьора и връзката може да прекъсне.

Стефани натисна бутона за фойето и вратите се затвориха. — Чувате ли ме още?

— Слабо — отвърна д-р Наваз. — Какъв е проблемът?

— Ашли получи обонятелна аура — каза Даниел.

Той се взираше в индикатора за етажите. Струваше му се, че цифрите се сменят изключително бавно.

— Кой е този Ашли? — попита д-р Наваз.

— Искях да кажа мистър Смит — отговори Даниел.

Хвърли поглед към Стефани, а тя изви очи към тавана.

Според нея това бе още един епизод от протяжната и тягостна комедия.

— Пътуването до клиниката ще ми отнеме двацетина минути. Съветвам ви да се обадите на д-р Нюхаус. Вече ви казах, че очаквам този пристъп да е по-силен от първия, като се има предвид в коя част на мозъка са клетките. Трябва ни същият екип.

— Ще се обадя на д-р Нюхаус, но ние не сме в клиниката.

— Къде сте?

— В комплекса „Атлантис“ на остров Парадайз. В момента пациентът е в казиното, но ще се опитаме да го изкараме оттам и да го отведем в апартамента, който е нает на името на Каръл Менинг. Посейдоновия апартамент.

Слязоха няколко етажа в пълно мълчание.

— На телефона ли сте още? — попита в слушалката Даниел.

— Не съм сигурен дали чух правилно. Само преди дванайсет часа на този човек му бе направена краниотомия. Какво, по дяволите, търси в казиното?

— Ще трябва дълго да ви обяснявам.

— Колко е часът?

— Два и трийсет и пет. Знам, че това не може да бъде извинение, но когато го докарахме, в хотела, нямахме представа, че ще отиде в казиното. Изключително твърдоглав човек, винаги със свое собствено мнение.

— Освен аурата има ли други симптоми?

— Още не съм го видял, но мисля, че няма.

— Най-добре ще е да го измъкнете от казиното. В противен случай ще направи ужасна сцена.

— В момента сме на път за там.

— Ще дойда, колкото е възможно по-скоро. Най-напред ще проверя в казиното. Ако ви няма, ще се кача в стаята.

Даниел прекъсна връзката и набра номера на д-р Нюхаус. И сега трябваше да изчака няколко позвънявания, преди д-р Нюхаус да се обади. Но за разлика от д-р Наваз, гласът му звучеше бодро, сякаш изобщо не си бе лягал.

— Извинете, че ви безпокоя — каза Даниел и излезе от спрелия асансьор.

— Не ме безпокоите. Като анестезиолог често съм на повикване и съм свикнал да ми звънят през нощта. Какъв е проблемът?

Даниел му обясни положението, докато тичаше по главния коридор към казиното в централната част на огромния комплекс. Д-р Нюхаус реагира досущ като д-р Наваз. Той също обеща да тръгне веднага.

Заведението работеше с пълна пара и въпреки късния час бе претъпкано с хора. Обстановката вътре беше луксозна: килим в червено и черно, кристални канделабри и чевръсти крупията. Двамата бързо пресякоха помещението и отидоха от другата страна на разположените в центъра маси за игра на рулетка. След миг забелязаха Ашли пред ротативките.

Седеше пред една от машините, а пред себе си бе натрупал голяма купчина монети. Носеше същите смехотворни туристически дрехи. Превръзката си стоеше на челото му. На червената, отразена от килима светлина, той не изглеждаше толкова блед.

Ашли енергично охраняваше машината, което предишния ден щеше да му е невъзможно. В мига, в който ротативката спираше да се върти, той пускаше друга монета и дърпаше ръчката. Седеше като хипнотизиран от картинките, които се появяваха на барабана.

Без да се колебае, Даниел се отпрати право към него, хвана го за рамото и го обърна към себе си.

— Сенаторе! Колко се радвам да ви видя!

Ашли го погледна накриво с немигащи очи и разширени зеници. Обикновено гладко причесаната му коса сега стърчеше във всички посоки и му придаваше гаменски вид.

— Махни ръцете си от мен, лайно такова! — изръмжа той без никаква следа от обичайния южняшки акцент.

Даниел тутакси се подчини, удивен и ужасен от ругатните, които сенаторът бе изсипал. Не желаше да го провокира и да предизвика усложнения. Взря се в очите му, които имаха доста отвлечен израз —

очевидно не го позна. За миг и двамата останаха неподвижни и Даниел се попита дали да не му забие инжекцията още тук. Разколеба се, тъй като не бе сигурен, че ще успее и се опасяваше да не влоши положението.

— Каръл ми каза, че ви мирише на нещо лошо — забеляза Даниел, без да знае как да продължи.

Преди да кимне с глава, Ашли махна с ръка.

— Мисля, че идва от онази курва отсреща с впитата червена рокля. Ето защо се преместих на тази машина.

Даниел се огледа. Пред една от ротативните стоеше млада жена с червена, прилепнала по тялото рокля. Обърна се отново към Ашли, който се бе върнал към предишното си занимание — пускаше монети и дърпаше ръчката на ротативката.

— Значи вече не усещате миризмата?

— Съвсем слабо, след като се магнах от онази кучка.

— Добре тогава — отвърна Даниел и в душата му нахлу надежда, че аурата може и да се разпадне без последици. Въпреки това обаче, той искаше Ашли да се прибере в апартамента. Ако направеше сцена в казиното, несъмнено вестниците щяха да пишат за случая.

— Сенаторе, в стаята ви има нещо, което бих искал да ви покажа.

— Изчезвай! Зает съм.

Даниел нервно преглътна. Слабият лъч на надеждата в душата му изгасна. Даде си сметка, че настроението и поведението на Ашли са извън рамките на нормалното, макар припадъкът да не бе още настъпил. Трескаво мислеше как да го накара да се качи в апартамента, ала нищо не му идваше на ум.

Неочаквано Каръл дръпна Даниел за ръкава и му зашепна в ухото. Той вдигна рамене. Искаше да го привлече с нещо, независимо колко смешна и абсурдна можеше да изглежда примамката.

— Сенаторе, в стаята ви има цяла каса бърбън.

Ашли пусна ръчката на ротативката и се обърна да го погледне.

— Нима това сте вие, докторе? — попита той, възвърнал южняшкия си акцент.

— И аз се радвам да ви видя, сър. Слязох да ви съобщя, че в стаята ви доставиха каса уиски. Трябва да се качите и да се разпишете за получената доставка.

За свое облекчение видя, че Ашли тутакси се смъкна от прикрепеното за пода столче пред ротативката и се изправи. Сигурно главата му се замая, защото се олюля и се улови за машината. Даниел го прихвана за ръката над лакътя, за да му помогне. Ашли объркано примигна, погледна към Даниел и за първи път се усмихна.

— Да тръгваме, младежо — каза сенаторът. — Старото момче от провинцията ще се радва да се разпише за каса бърбън. Каръл, миличка, погрижи се за печалбата ми, ако обичаш!

Даниел продължаваше да го държи. Когато срещна погледа на Каръл, намигна ѝ съзаклятнически за удачната идея. Докато Каръл събираше монетите на Ашли, Даниел и Стефани го придружиха през тълпата комарджии и го изведоха от казиното.

Вървяха спокойно, но когато спряха пред асансьорите, сякаш облак премина през лицето на Ашли и усмивката му изчезна. Тъй като го наблюдаваше, Даниел се изкушаваше да го попита за какво мисли. Но не го направи, защото се опасяваше да не влоши ситуацията. Интуицията му подсказваше, че сенаторът е на косъм от нов срыв.

За жалост, двете двойки, които Ашли бе зърнал над рамото на Даниел се качиха в същия асансьор. Едната натисна бутона на тринайсетия етаж. Даниел изруга наум. Беше се надявал да се возят сами и сега се разтревожи, че Ашли може да прояви агресивността си в тяхно присъствие. Сърцето му лудо заби и по челото му се появиха капчици пот. Стефани също изглеждаше ужасена. Сенаторът се взираше напрегнато в подпийналите двойки, които се държаха доста буйно и провокиращо.

Даниел дръпна ципа на сестринската чанта. Погледна към шишенцето с успокоителния коктейл и спринцовките и си помисли да напълни едната. Проблемът беше, че непознатите щяха да видят, какво върши и можеха да се разтревожат.

— Какво има, татенце? — подразни го едната жена, като видя как се взира в тях. — Ревнуваш ли, старче? Не искаш ли да се пораздвижим?

— Майната ти, кучко! — просъска Ашли.

— Хей, така ли се говори с дама? — изломоти придружителят ѝ; избута жената встрани и застана с лице към сенатора.

Без да мисли за последиците, Даниел се вмъкна между двамата. Непознатият лъхаше на алкохол. Даниел усещаше погледа на Ашли в

тила си.

— Извинявам се от името на пациента ми — каза Даниел. — Аз съм лекар, а господинът е болен.

— Ще го поболеея още повече, ако не се извини на жена ми — заплашително изрече непознатият. — И от какво е толкова болен? Да не му хлопа дъската?

Мъжът се засмя подигравателно и се опита да надзърне зад Даниел, за да огледа Ашли по-добре.

— Нещо толкова.

— Курва! — извика Ашли и направи неприличен жест с ръка към жената.

— Я повтори! — изсъска мъжът и се опита да изблъска Даниел.

Стефани хвана непознатия за ръката.

— Лекарят говори истината — увери го тя. — Човекът не е на себе си. Връщаме го в стаята му, за да му дадем лекарството.

Асансьорът спря на тринайсетия етаж и вратите се отвориха.

— Най-добре ще е да му смените мозъка — подвикна мъжът, докато приятелите му го дърпаха навън.

Той се откъсна от тях, освободи ръцете си и свирепо загледа Ашли, докато вратите се затвориха пред него.

Даниел и Стефани се спогледаха. Бяха се разминали на косъм от бедата. Ашли бърчеше устни, сякаш вкусваше нещо неприятно. Най-после вратите се отвориха на трийсет и втория етаж.

Сенаторът не се съпротивляваше, движеше се автоматично. Пред вратата с русалките Каръл пусна Ашли, за да извади картата. Стефани отвори и когато Даниел и Каръл започнаха да го побутват да влезе, той ги отблъсна и прекрачи прага на стаята.

— Слава богу! — въздъхна Стефани и затвори след себе си.

Полилеят във вестибюла светеше. Лампата върху писалището в просторната стая също беше включена. Останалата част на апартамента бе тъмна. Завесите бяха дръпнати встрани, стъклената врата към терасата — също. Навън обсипаното със звезди небе похлупваше тъмния океан. Свежите цветя върху малката масичка леко се поклащаха на нощния бриз.

Ашли продължи напред и спря на няколко стъпки от масичката. Застана неподвижно, като се взираше навън. Каръл включи и

останалите лампи и в апартамента стана светло. После се обърна към Ашли, за да го накара да седне.

Даниел изпразни съдържанието на сестринската чанта върху едната конзола във вестибюла. Започна да къса опаковката на спринцовката, а Стефани отпуса шишенцето с успокоителното.

— Как смяташ да го инжектираш, ако се съпротивлява? — прошепна тя.

— Нямам представа. Надявам се, че д-р Наваз и д-р Нюхаус ще ми се притекат на помощ.

Той разкъса целофана със зъби.

— Сенаторът се мръщи, сякаш отново му мирише на свински изпражнения — извика Каръл от съседната стая.

— Опитайте се да го накарате да седне — викна ѝ в отговор Даниел; най-после извади спринцовката и захвърли опаковката настрана.

— Вече опитах — обади се Каръл. — Отказва.

Силен трясък ги накара да обърнат глави нататък. Каръл се опитваше да се вдигне от пода, но се блъсна в масичката и събори лампата. Керамичното ѝ столче се разби на хиляди парченца Ашли късаше дрехите си и ги мяташе из стаята.

— Господи! — извика Даниел. — Сенаторът отново получи пристъп!

Той грабна един тампон и разкъса опаковката му, но го изпусна на пода.

— Да ти помогна ли? — попита Стефани.

— Много съм нервен — призна Даниел.

Извади друг тампон и разтърка гумената запушалка на шишенцето с успокоително. Но преди да успее да вкара иглата, Ашли нададе страшен вик. В паниката си Даниел натика шишенцето и спринцовката в ръцете на Стефани и се втурна да види какво става. Каръл стоеше зад единия диван, прикрила лицето си с ръце. Ашли бе на същото място, напълно гол, само с чорапи на краката. Леко прегърбен, той се взираше в дланите си.

— Какво стана? — извика Даниел, когато се приближи до Ашли.

— Дланите ми кървят — ужасен издума сенаторът.

Целият се тресеше. Бавно отпусна ръце.

Даниел ги погледна, после вдигна очи към лицето му.

— Ръцете ви са добре, сенаторе. Трябва да се успокоите. Всичко ще се оправи. Защо не седнете? Ще ви направим инжекция, която ще ви накара да се отпуснете.

— Нима наистина не виждате раните по ръцете ми? А онези по краката? Тях виждате ли?

Даниел погледна надолу и отново се взря в Ашли.

— На краката си имате чорапи, но иначе нищо им няма. Да седнем на дивана.

Даниел се протегна да го хване за ръката, но той злобно го блъсна. Вазата с цветя се плъзна по гладката повърхност на масичката и се разби на пода. Каръл изписка.

Несъзнаващ бъркотията, която причини, Ашли се втурна необичайно енергично към терасата. На прага внезапно спря и опъна ръце с дланите нагоре. Нощният бриз откъм океана развя разбърканата му коса.

— Боже милостиви! Той излезе на терасата! — извика Стефани; тя притискаше спринцовката, тампона и стъкленото шишенце към гърдите си.

Даниел излезе на терасата, заобиколи Ашли и застана между него и парапета.

— Сенаторе! — извика Даниел и вдигна ръце. — Върнете се в стаята!

Ашли не помръдна. Стоеше със затворени очи, а шеговитият му израз бе отстъпил място на ведро спокойствие.

Даниел щракна с пръсти, за да привлече вниманието на Стефани. Тя стоеше в средата на стаята с разстроено лице и изглеждаше по-нешаствна от всякога.

— Напълни ли спринцовката? — попита той, като не сваляше поглед от Ашли.

— Не! — поклати глава тя.

— Бързо я напълни!

— Колко да сложа?

— Два милилитра. Побързай!

Стефани издърпа течността със спринцовката, мушна шишенцето в джоба си и почука с нокът върху нея, за да излязат въздушните мехурчета. Втурна се към терасата и подаде спринцовката

на Даниел. После се взря в спокойното лице на Ашли. Той стоеше като статуя. Не помръдваше. Стори й се, че дори не диша.

— Сякаш е замръзнал — прошепна Стефани.

— Не знам дали да го инжектирам венозно, или мускулно — колебаеше се Даниел.

Нерешително направи крачка към него и когато Ашли отвори очи, още се питаше как да постъпи. В следващия миг без никакво предупреждение сенаторът се втурна напред. Даниел веднага реагира, като обгърна гърдите му с ръце. Имаше чувството, че се налага да укротява разбеснял се бик. Обувките му се плъзнаха по излъскания теракот, двамата се завъртяха комично и се блъснаха в балюстрада. Повлечени от скоростта, те излетяха над парапета сякаш на шега и изчезнаха в нощта.

Стефани се втурна към парапета и погледна надолу, останала без дъх. Сърцето й биеше до пръсване.

Ашли и Даниел, вплетени в силна прегръдка, се носеха през глава надолу към тъмната бездна. Младата жена се извърна и, опряла гръб в студената каменна балюстрада, се свлече върху мозайката.

ЕПИЛОГ

6:15 часа, понеделник, 25 март 2002 година

Небето изсветля. Звездите изгубиха остротата си и на тяхно място се появи нежният розов отблясък на зората. Нощният бриз утихна. Във въздуха се носеше неспирният зов на птиците и нахлуваше дори при тях, трийсет и два етажа над земята.

Стефани и Карън седяха на дивана една срещу друга, гледаха се с немигащи очи като хора, чийто живот само в няколко мига се е променил съдбовно и всичко, което го е определяло с едно мигване на окото се е оказало ненужно и безсмислено.

Дългите коридори, хотелската охрана, полицейската лента и коли с въртящи се сини буркани, почукващата болка в слепоочията ѝ — Стефани все още не можеше да осъзнае, че това наистина се беше случило. Че човекът, с когото до снощи делеше леглото и мечтите за бъдещия си живот, беше изчезнал в миг. Раздиран от страстта към успеха и страха от провала... Беше живяла с този човек, бяха мислили за едни и същи неща, бяха се надявали...

Но целите и средствата в това начинание бяха подменени. И съмненията ѝ в онова, което вършеха, не можеха да послужат за извинение. Нямаше оправдание. Тя отново затвори очи. Беше се уморила да мисли. Преплете пръсти и протегна ръце. Беше се схванала от дългото седене. Прокара пръсти през косата си и пое дълбоко въздух.

— Сигурно си изтощена — погледна уморено към Каръл.

— Колкото и странно да звучи, не съм — отвърна Каръл. Сякаш съм изпила поне десет кафета. Не мога да спра да мисля колко нелепо бе всичко: от съдбовната ни среща в колата ми, до настоящата трагедия.

— Не беше ли съгласна? — попита Стефани.

— Разбира се, че не бях! Опитах се да убедя Ашли да не го прави. Но той не беше човек, който се вслушва в чужди съвети. Знаех,

че не бива да го прави, усещах го.

— Изненадана съм.

— Защо?

Стефани сви рамене.

Може би защото и двете сме се чувствали по подобен начин. И аз бях против. И аз се опитах да убедя Даниел да не го прави, но, за жалост, не бях достатъчно настойтелна.

— Очевидно и на двете ни е било писано да играем ролята на Касандра — каза Каръл. — Почти като в древногръцка трагедия.

След това уморено се засмя.

— Не ми обръщай внимание. Завършила съм литература и понякога прекалявам с метафорите.

— И все пак — настоя Стефани, — защо древногръцка трагедия?

Каръл замълча за миг, за да събере мислите си.

— Заради характерите на главните действащи лица — отговори с горчивина тя. — Сенатор Бътлър бе страстно влюбен във властта и както нерядко се случва, тя се превърна в средство за собственото му унищожение. Предполагам, че доктор Лоуъл се е стремил към признание, което да отговаря на интелекта и труда му. Към слава... Когато тези двама мъже се сблъскаха и всеки се опита да използва другия за собствените си цели, трагичните им грешки ги провалиха.

Стефани се взираше в Каръл. Досега я беше смятала за безцветна, дори елементарна жена, олицетворение на подчинението. Но тя се оказа съвсем различна.

— Какво означава да си Касандра? — Очите ѝ бяха пълни със сълзи, които заплашваха да се превърнат в ручейчета по бузите ѝ, но тя ги преглътна и се овладя.

— Според древногръцката митология Касандра е била надарена с огромна проницателност, но ѝ е било писано никой да не ѝ вярва.

Стефани въздъхна.

— По едно време обичах да дразня Даниел с твърдението, че двамата с Ашли си приличат.

— В известен смисъл си приличаха. Всъщност, мисля, че двамата едновременно се възхищаваха един от друг и се ненавиждаха.

— Може би — замисли се Стефани.

Не бе много сигурна, че Даниел се е възхищавал на Ашли Бътлър, но трябваше да си признае, че в момента не бе в състояние да

мисли разумно.

Чувстваше се напълно изтощена.

— Какво ще правиш, когато разследването свърши и си тръгнем от тук?

— Не съм сигурна, че ще има разследване, но ако все пак има, ще бъде съвсем кратко и ще се проведе формално, при закрити врати. Ашли Бътлър бе сенатор в конгреса на САЩ с незначително мнозинство. Американското правителство ще трябва да бъде незабавно информирано и въввлечено в случая на най-високо равнище. Според мен в интерес на всички е въпросът да бъде разрешен много бързо. Дори смятам, че ще има силен натиск случаят да не се раздухва в медиите, ако това е възможно.

— Да-а-а... — измърмори Стефани и се замисли върху думите ѝ.

Изобщо не ѝ бе хрумвал подобен сценарий. Всъщност, представяше си заглавията в *Бостън Глоуб* като последен удар срещу КЛЕЗА. Но не се бе сетила за политическия отзвук, който щяха да имат съобщенията поради известността на сенатора.

— Що се отнася до мен — продължи Каръл, — ще се прибера у дома и ще си уредя среща с губернатора. Той ще трябва да назначи човек на мястото на сенатор Бътлър и аз ще го убедя, че тъй като съм най-квалифицираният кандидат, трябва да избере мен. Ако това не стане, а дори и да стане, ще подготвя кандидатурата си за следващите избори. Все пак животът продължава...

— Какво смяташ, че ще се случи със законопроекта 1103?

— След като сенатор Бътлър вече го няма, вероятно ще отпадне — отвърна Каръл. — Но борбата срещу НХТСК може и да продължи, така че внимавай с твърдите десни републиканци.

— От самото начало се опасявахме от подобно развитие — призна Стефани и образът на Даниел отново изплува в съзнанието ѝ. — Изненадахме се, когато именно твоят шеф ни удари.

— Не е трябвало да се изненадвате. Той беше популист. Именно по този начин се държеше на върха. Наистина беше играч. — Ами ти? — попита Каръл. — Какво ще правиш, когато отпътуваш от Насо?

Стефани се замисли.

— Първо трябва да оправя един проблем с брат ми. Това е дълга история, но като цяло отношенията ни доста пострадаха от трагичните обстоятелства напоследък. После ще трябва да събера парчетата от

КЛЕЗА едно по едно. Смятах, че е невъзможно, докато ти не ми каза, че медиите може и да не се доберат до тъжната история и че проектозаконът 1103 вероятно ще отпадне от дневния ред на комисията. Не разбирам много от бизнес, но смятам да опитам. Мисля, че това би било желанието и на Даниел, особено що се отнася до използването на НХТСК в полза на хората.

— Е, трябва да призная, че повярвах в процедурата на доктор Лоуъл, както и в терапевтичното клониране. Знам, че в случая със сенатор Бътлър се получи техническо усложнение, но няма никакво съмнение, че чудото бе на път да се случи.

— Бързият положителен ефект наистина ни изненада — призна Стефани. — При опитите ни с мишките симптомите изчезваха много по-бавно. Нямам обяснение за това, но не се съмнявам, че ако имплантацията се бе провела в специализиран медицински център в Щатите, сенаторът щеше да бъде излекуван, или поне състоянието му щеше значително да се подобри. Въпреки трагичния завършек, технологията доказва, че има бъдеще. Убедена съм, че медицината ще се развива в тази посока, ако определени политици не скриват постигнатото от американския народ заради собствените си лични и егоистични интереси.

— Е, надявам се да имам възможност да го предотвратя — усмихна се горчиво Каръл. — Ако заема мястото на Ашли Бътлър, ще се боря това да не се случи.

Издание:

Робин Кук. Пристъп
ИК „Коала“ София, 2004
Редактор: Сергей Райков
ISBN 954-530-093-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.